

தெய்வப் புலமைத்
புத்தகம்.

திருவள்ளுவ நாயனார்

திருக்குறளும்,

தேசாயிமாவி

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை

விருத்தியுரையும்.

முதற்பாகம்:

சிறப்புப்பாயிரத் துடன்

அறப்பால்.

1935.

பித்தி செய்யும் உரிமை
பதிவு செய்யப்பட்ட டுள்ளது.

சமர்ப்பணம்.

(சேரிசை யாகிரியப்பா.)

உலக மனைத்து கலனுறப் புசுக்கும்
சந்தொ கந்த மெய்ப்பொரு ளருளாக்,
வேண்டிய வெலகந்தரும் பாண்டிய காட்டில்
தேட்ட நிறைந்த ஓட்டப் பிடாரம்
என்னும் பெயர்கொள் நெண்ணை கைககர்ச்
சிதம்பரக் கலினுன் சீரார் போன்
உலகநா தன்மகன் சிதம்பரம் எனும்பான்
நிருவள் ளுவரின் திருக்குறட் பெற்றிய
உரையினை கற்பவ வருடந் தையிரு
பத்தா நிற்கமர்ப் பித்தன்ன் பண்புடன்;
ஊற்றுக் குடிபெனச் சாற்றம் பெயரினை
மருவி நிற்குந் திருமந் திரககரில்
சிருஞ் சிறப்புஞ் செல்வமிட் டாக்களும்
பொன்மனை மானிகை கன்மனை மக்களும்
பெற்றறம் புரிந்து கற்றுநன் னூல்கள்
சிறந்து விளக்குஞ் சிலுக்கம் பட்டி.
அ. சே. க. கந்த கவாயி ரேட்டியார்
அ. சே. ச. முத்தைய ரேட்டியார் என்னும்
மசைப்புர ரிசண்டு கள்ளல் களுக்கே;
அவர்கள் முருகன் அருளாத் தமது
முக்கட் கெலகன் மணக்கள் செய்வித்துப்
சூசர் பேத்திகள் சிருதப் பெற்றிவன்
இன்பக் துய்த்து மியற்றி
நீள்புகழ் பெருக்கி நீவொழந் திடவே..

பொருட் குறிப்பு.

பொருள்.
 சமர்ப்பணம்
 முன் ஊரை
 உரைப் பாவியம்
 சிறப்புப் பாவியம்
 இடைப் பாவியம்
 பாவியம்
 இல்லை விடல்
 ஊறவை விடல்
 வீட்டு உயல்
 ஊழியல்
 செட்டியர் முகந்ருநிப் பகாதி
 பிழை நிருத்தம்

	பக்கம்.
....	III.
....	V
....	1
....	9
....	101
....	117
....	122
....	227
....	269
....	288
....	294
....	301

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.
 அறப்பால்.
 முன் ஊரை.

எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருளால் திருவள்ளூர் திருவள்ளூர் திருக்குறளுக்கு யான் இயற்றியுள்ள உரைநிலை, அறப்பாறுகள் மூலத்தூடன் அச்சாதி முற்றப் பெற்றது. அதனை அச்சிடத் தொடங்கிய காலையில் அறப்பால், பொருட்பால், இனிப்பால், ஆடு மூன்று பாகங்களின் உரைமேலும் மூலத்தூடன் அச்சிட்டு, அவற்றை ஒரே புத்தகமாக வெளியிடவேண்டுமென்று நினைத்தேன். இப்போது, திருவள்ளூர் மாண்புமிகு சென்னை கலா, மகா வித்வான், மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் முதலிய கல்வியறிவு சென்றவர்களும், அவற்றின் உரைகளும், அறப்பால் மூலமும் உரையும், முந்தைய பக்கங்கள் ஆகியவை, பொருட்பால் மூலத்திற்கும் உரைக்கும் முந்தைய பக்கங்களையும், இனிப்பால் மூலத்திற்கும் உரைக்கும், திருவள்ளூர் காலம், சாதி, சமயம், திருக்குறளை இயற்றியதற் குரிய காரணம், அக் காலத்திற் தமிழ் நாட்டின் நிலைமை, திருக்குறளுக்கு ஆசாயன தாக்கம், முதலியவற்றைப் பற்றிய எனது ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களும் சில ஏதக் குறைய முந்தைய பக்கங்கள் ஆகுமென்றும் நினைக்கிறேன். அதற்கும், ஒவ்வொரு பாகமும் அதனை உரைமேலும் தனித்தனி ஒவ்வொரு புத்தகமாக வெளியிட.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

தனித்த, இப்பொழுது அறப்பாறையும் அதன் உரையையும் ஒரு புத்தகமாக வெளியிடுகின்றேன்.

அறப்பாறில் 76 குறள்களில் என் உரை பரிமேலழகர் உரைக்கு வேறுபடுகின்றது; 12 குறள்களில் என் உரை அவர் உரையை வெளிப்படையாக மறுக்கின்றது; 5 குறள்களில் என் உரை அவர் உரையை வெளிப்படையாக ஆமோதிக்கின்றது. மீதக் குறள்களில் என் உரையும் அவர் உரையும் ஒத்திருக்காது. அறப்பாறில் பரிமேலழகர் கொண்டுள்ள மூல பாடங்களுக்கு வேறு 151 மூல பாடங்களை மணக்குடவரும்முற்றும் மூன்று உரையாசிரியர்களும் கொண்டுள்ளார்கள். பரிமேலழகர் கொண்டுள்ள மூல பாடங்களுக்கு வேறு 74 மூல பாடங்களை யான் கொண்டுள்ளேன். அவற்றில், 30 பாடங்கள் முந்திய உரையாசிரியர்கள் கொண்டுள்ள பாடங்கள், மீதம் 44 பாடங்கள் தான் யானாகக் கொண்டுள்ள பாடங்கள். அப் பாடங்களை யான் கொண்டதற் குரிய காரணம், அப் பரிமேலழகர் பாடங்கள் ஏடு பெயர்த்த தெழுதியேரால் கேர்த்த பிழைப் பாடங்கள் என யான் கருதியதே. யான் கருதியது போலவே, பழம் பெரும் புலவரான மகா வித்வான், மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களும் பல பிழைகள் அக்காரணத்தால் மூலத்தில் புருத்துள் என என்று கருதியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் திருக்குறள்—பரிமேலழகருரை—ஆறுமுக நாவலர் பதிப்புக்குக் கொடுத்துள்ள சிறப்புச் செய்யுள்களில் ஒன்றில் “எட்டுவரைத் தெடுத்தணர்ந்து வருகாளி லெங்கணுஞ்சா லெழுத்துக்குற்றம்,

• ஓட்டும்வகை புணரரசாய்ப் பரம்பரை யொன்றே கருதி
யொழிந்தாசுந்தோ ” என்று கூறினிருத்தல் காண்க.

இந் தூதில் பாவந அச்சுப் பிறை இல்லாமல் அச்சிடு
யிக்க வேண்டுமென்று யான் மிக்கவாகக் கொண்டிருந்தேன்.
அதற்காக அதன் புதல்களை என்னுடன் பார்க்க வேண்டு
மென்று என் கம்பர்களான மதுர ஆசிரியர், திரு. க. ரா. இராதா
கிருஷ்ணைய சுவர்களையும், பிரசங்க ரத்தினம், திரு. மு. பொன்
னம்பலம் பிள்ளை யவர்களையும் வேண்டிக் கொண்டேன். ஒவ்
வொரு புதலும் என்னும் மூன்று முறையும், அவர்களால்
இரண்டு முறையும் படிக்கப்பட்டது. அவ்வாறு படிக்கப்பட்
டும், அச்சுப் பிறைகள் “மற்றொன்று ருழினும் தாண்டும்
தூயம்” என்றபடி எங்கள் மூலர்களுக்கும் தெரியாமல் தூறு
ள்ளே துறைந்து, “பிறை நிருத்தம்” என்னும் ஒரு பக்கக்
தைக் கலந்து விட்டன. இராதா கிருஷ்ண அப்பரவர்கள் என்
னுடன் புதல் பார்த்ததோடு எனது உரையை ஆங்காங்குச்
சரிபார்த்தும் தந்தார்கள். பொன்னம்பலம் பிள்ளை யவர்கள்
புதல் பார்த்ததோடு அப்பரவர்களும் யானும் எனது உரை
யில் நிற சில இடங்களில் பொருத்தமான சொற்களைப் பெய்
தற்காக ஆலோசனை செய்துகொண்டிருந்த போது பொருத்த
மான சில சொற்களைச் சொல்லியும் உதவினார்கள். அவ் வுதவி
களுக்காக அவ்விருவர்க்கும் எனது மனமார்த்த வந்தனைக்
களை அளிக்கிறேன்.

இந் தூதில் ஷ்சிட்டுக் கட்டுதற்கு எனக்குப்பொருள்
அளித்தவர்கள் இந் தகரின் கண் பல சீர்களும், நிறப்புக்

திருக்குறள்—அறப்பால்.

களும் பெற்று வாழும் புதுக்கோட்டை மிட்டாதாரும்
பெரிய சிலச்சுவாந்தாரும், அந் தனைவர்களும் திருநெல்வேலி
டிஸ்டிரிக்டு போர்டு அங்கத்தினரும், திருச்செந்தூர் திரு.
சுப்பிரமணிய சுவாமி தேவஸ்தான கௌரவ தருமகர்த்
தருமாதிய திரு. அ. செ. சு. கந்தசுவாமி ரெட்டியா ரவர்களும்,
அவர்களது அகிலபக்த அருமை மைத்துனரும், திருநெல்
வேலி டிஸ்டிரிக்டு போர்டு அங்கத்தினரும், ஊத்துக்குடி
ஸர்க்கிள் தேவஸ்தானம் சுமிட்டி வைஸ் பிரசிடண்டு மாடிய

திரு அ.செ.சு. முத்தைய ரெட்டியா ரவர்களுமே.எனது தண்பர் களிற் சிலர் என்னைப் பார்த்து "நீங்கள் அந்நிஷ்ட சாஸ்திரான். மகாத்மா காந்திக்கு ஜமன்லால் பஜாஜி கிடைத்தது போல உங்களுக்கு ரெட்டியார்கள் கிடைத்திருக்கிறார்கள்" என்று சொல்வ துண்டு. அதற்கு "நானும் கடவுள் ஞானத்திலும், தேசபக்தியிலும், பாஷாபி மானத்திலும் குறைந்தவ னல்லவே" என்று பதில் சொல்வ துண்டு. அவ் சிறு வள்ளல்களும் இன்னும் பல பெண்மக்களும் ஆண் மக்களும் பெற்றுப்பெருதி "வாழையடி வாழையென" இவ் வுலகின்கண் எஞ்சுநீர் தும் இன்பமும் புகழும் எய்தி வாழ்க்கிறும்படி யாகவும், அவர் கள் வீட்டு வாயில்கள் தித்திய கல்பாண வாயில்களாய் விளக் கும்படியாகவும் அருள்புரிய வேண்டுகின்றது எல்லாம் வல்ல இறைவனை யான் இறைஞ்சுகின்றேன்.

கூத்துக்குடி. }
9-2-35.

வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை.

viii.

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

(வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை உரையுடன்.)

உரைப்பாயிரம்.

பூவுலகின்கண் தோன்றி நிலவுகின்ற மொழிகள் பல. அவற்றுள் நம் தமிழ் மொழியில் ஆக்கப்பட்ட நூல்கள் எண்ணில. அவற்றில், அழிந்துபோனவை பல; அழியாது நிற்பவை சில. அச் சிலவற்றில் சிறந்தவை மிகச் சில; சாலச் சிறந்தவை மிக மிகச் சில. அந் நூல்களை "மேற்கணக்கு" எனவும், "கீழ்க்கணக்கு" எனவும் பகுத்துத் தொகுத்துள்ளார் நம் முன்னோர். மேற்கணக்கு நூல்கள் பதினெட்டு. அவை "பந்தப் பாட்" டிறுள்ள நூல்கள்

பந்தம், "எட்டுத் தொகை" யிலுள்ள நூல்கள் எட்டு மாம். கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பதினெட்டு. அவை "பதினெண் கீழ்க் கணக்" கிலுள்ள நூல்கள் பதினெட்டு மாம்.

அப் பதினெண் சீழ்க்கணக்கு தால்களில் ஒன்றாகிய திருக்குறள் என்று வழங்கும் முப்பால் திருவள்ளுவரால் இயற்றப் பெற்றது. அது மக்கள் அடைதற் குரிய அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கு பொருள்களையும், அவற்றை அடையும் தெறிகளையும் ஞாயிறு போல விளக்குகின்ற ஓர் அருமையான நூல். அதன் ஒப்புயர்வற்ற பெருமை, அதனை ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் தத்தம் சமய அடெலீன்றும், அதன் ஆசிரியரைத் தத்தம் சமயத்தவரென்றும் கூறிவருகின்ற தொன்றாலேயே நன்கு விளங்கும்.

1

1

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

அஃது அறப்பால், பொருட் பால், இன்பப் பால் என்னும் மூன்று பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. அம்மூன்று பகுதிகளையுடைய காரணத்தால், அது முப்பால் எனப் பெயர் பெற்றது.

அம் முப்பால்களில் அறப்பால் பாயிரம், இல்லறவியல், தறவறவியல், வீட்டியல், ஊழியல் என்னும் ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. பொருட்பால் அரசியல், அமைச்சியல், அரசணியல், பொருளியல், படையியல், நட்பியல், குடியியல் என்னும் ஏழு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இன்பப்பால் ஆண்பாற் கூற்று, பெண்பாற் கூற்று,

இருபாற் கூற்று என்னும் மூன்று இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. இப் பதினைந்து இயல்களும் நூற்றுமுப்பது

அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளன. ஒவ்வொரு அதிகாரமும் பப்பத்துக் குறள் வெண்பாக்களைக் கொண்டுள்ளது.

திருக்குறட் சுவடிகளில் பாயிரத்தின் முதல் மூன்று அதிகாரங்களாகக் காணப்படும், 'கடவுள் வாழ்த்து', 'வான் சிறப்பு', 'நீத்தார் பெருமை' என்னும் மூன்று அதிகாரப் பாக்களும் திருவள்ளுவரால் இயற்றப் பட்டவை யல்ல வென்றும், அவை திருவள்ளுவர் காலத்திற்குப் பிற்பாடும் மூத்திய உரையாசிரியர்கள் காலத்திற்கு முற்பாடும் மாகிய இடைக் காலத்துப் புலவர் ஒருவரால் பாடிச் சேர்க்கப்பட்டவை யென்றும் யான் கருதுகிறேன். அவ்வாறு யான் கருதுவதற்குரிய காரணங்களிற் தலை:—(1) இம் மூன்று அதிகாரங்களிலும் காணப்படும் பாக்கள் ஊலின்

2

உரைப்பாயிரம்.

பாக்களைப் போலச் சொற் சொறிவும் பொருட் சொறிவும் உடையன அல்ல. (2) இப் பாக்களிற் பலவற்றின் பொருள் கள் பல தடைகளுக்கு இடம் கொடுக்கின்றன. (3) "மெய்யுணர்ந்தல்", "துறவு" என்னும் அதிகாரங்கள் நூலின்கண் இருக்கின்றமையால், "கடவுள் வாழ்த்து", "நீத்தார்" பெருமை" என்னும் அதிகாரங்களைப் பாயிரத்தில் கூற வேண்டுவ தில்லை. (4) "மெய்யுணர்ந்தல்" லில் கடவுளுக்குக் கூறியுள்ள இலக்கணங்களையும், "கடவுள் வாழ்த்து" லில் கடவுளுக்குக் கூறியுள்ள இலக்கணங்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், இரண்டு அதிகாரங்களையும் இயற்றியவர் ஒருவரல்ல ரென்பது நன்றாக விளங்கும். அவ்வாதே, "துறவு" லின் பாக்களையும், "நீத்தார் பெருமை" லின் பாக்களையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், அவ் விசரண்டு அதிகாரங்களையும் இயற்றியவர் ஒருவரல்ல ரென்பது நன்றாக விளங்கும். மழைபைச் "சிறப்பிற் தணிப்பாரு மில்லை, வறப்பிற் தருவாருயில்" லாகையால் "வான் சிறப்பு" பைக் கூறுதலால் பயன் ஒன்றும் இல்லை.

ஆயினும், நம்மவர்களிற் பலர் அம் மூன்று அதிகாரங்களும் திருவள்ளுவராலே இயற்றப் பட்டவை என்று கருதி வருகின்றமையால், அவர் மனம் நோரும்படியாக அம் மூன்று அதிகாரங்களையும் திருக்குறளிலிருந்து நீக்கி விட யான் விரும்பாதவனாய், அவை இடைக் காலத்தில்

வந்து சேர்ந்த பாயிர மென்று யாவரும் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு, அவற்றிற்கு “இடைப் பாயிரம்” என்றும் தலைப்பெயர் கொடுத்து, அவற்றை எனது உரையுடன் திருக்

3

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

குறட் கையெழுத்து ஏடுகளிலும் அச்சப் புத்தகங்களிலும் அவை காணப்படுகிற இடத்திலேயே சேர்த்துள்ளேன். திருவள்ளுவ மாலைப் பாக்களைத் திருத்தணிகைச் சரணப் பெருமா னாயரவர்கள் உரையோடும், திரிசிரபுரம் மகா வித்வான் மீனாச்சிசந்தரம் பிள்ளையவர்கள் முதலிய நால்வர் பாக்களை எனது உரையோடும் “சிறப்புப்பாயிரம்” என்றும் தலைப்பெயருடன் இவ்வுரைப் பாயிரத்திற்கும் இடைப் பாயிரத்திற்கும் இடையில் சேர்த்துள்ளேன்.

திருவள்ளுவ மாலைப் பாக்களிற் சில மேற்கண்ட மூன்று அதிகாரங்களையும் திருக்குறட் பாயிரம் எனக் கூறுகின்றனவே எனின், அப் பாக்களைப் பாடியவர்களாகக் குறிக்கப் பட்டுள்ள புலவர்கள் திருவள்ளுவர் காலத்திற்கு மிகப் பிற்பட்ட காலத்தவர்களேன்றும், அவர்களிற் சிலர் தாம் திருக்குறளைப் படித்த காலங்களில் அதன் பெருமையைப் பற்றிப் பாக்கள் பாடித் திருக்குறட் சுவடிகளிற் சேர்த்தன ரென்றும், அவர்களில் வேறு சிலர் தமிழ் நூல்களிற் பல அழிவுற்ற காலத்தில் திருக்குறளில் உள்ளவை இன்னவை யென்று பிற காலத்தார் தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுத் தமக்குக் கிடைத்த திருக்குறட் சுவடிகளில் கண்டபடி பால், இயல், அதிகாரங்களின் தொகைகளை வரையறை யிட்டுப் பாக்களைப் பாடித் திருக்குறட் சுவடிகளில் சேர்த்தனரென்றும், அப் பாக்க ளெல்லாம் சேர்ந்து அவர்களுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தார் ஒருவரால் கொடுக்கப் பட்ட “திருவள்ளுவ மாலை” என்றும் தலைப்பெயருடன் வழங்கி வருகின்றன வென்றும் விடையளித்திடுக.

4

உரைப்பாயிரம்.

திருக்குறளுக்கு உரை சொல்லியவர்களும், எல்லை மிகுந்தும் எல்லை சூழாந்தும் உரை எழுதியவர்களும் பலர் என்பதும், எல்லை மிகாதும் எல்லை சூழையாதும் எல்லைப்படி உரை எழுதியவர்கள் பதினமர் என்பதும் “ தருமர், மணக்குடவர், தாமத்தர், நச்சர்; பரிமேலழகர், பரிதி, - திருமலையர்; மல்லர், கலிப்பெருமாள், காளிங்கர் வள்ளுவர்தாம்; கெல்லை யுரையெழுதி னோர் ” என்னும் வெண்பாவால் விளங்கும்.

இவ் எல்லை உரைகளுள் பரிமேலழகருரையும் மணக்குடவருரையும் அச்சாகித் தமிழ் நாட்டில் நிலவுகின்றன. இவை தவிர, வேறு மூன்று உரைகள் கையெழுத்துப் பிரதிகளாகத் தமிழ் நாட்டில் சென்னை அரசாங்கக் கையெழுத்துப் புத்தககாலை முதலிய சிறு சில இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றிற் காணப்படும் சமயக் கோட்பாடு, தமிழ் நடை முதலியவற்றைப் பார்த்து, யான் அவற்றைத் தருமருரை, தாமத்தருரை, நச்சருரை எனக் கருதுகின்றேன். அவை முறையே அவ்வரை யாசிரியர்களால் இயற்றப் பெற்றவை என்பதற்கு வேறு சான்று ஒன்றும் இதுகாறும் கிடைத்திலது. ஆயினும், அவ் உரைகளிற் கண்ட குறட்பாட்களை யான் எனது உரையில் குறிக்கும் இடங்களில் அவ் உரையாசிரியர்கள் பாடங்கள் எனவே குறித்துள்ளேன். இவ் ஐந்து உரைகளிலும் திருக்குறளின் சில அதிகாரப் பெயர்களும் வரிசைகளும், அதிகாரக்குறள்களின் வரிசைகளும் வெவ்வேறு யிருக்கின்றன.

இவ் உரைகளெல்லாம் கற்றற்குப் பெரியனவாகவும், அறிதற்கு அரிய தமிழ் நடையில் எழுதப் பெற்றனவாக.

5

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

வும், பிழைபுட்ட மூல 'பாடங்கள் சிலவற்றைக் கொண்டனவாகவும், சில குறள்களுக்கு துண்ணிய அறிவுடைப்பர் ஏற்றுக்கொள்ள 'இயையாத பொருள்களை உரைப்பனவாகவும் காணப்படுகின்றன. அவை பற்றி, திருக்குறளை நேரிய பொருளேனாடும் பிழைகள் இன்றியும் தமிழ் மக்கள் எளிதில் கற்கும்படியாக அதற்கு ஒர் உரை இயற்றப் பல ஆண்டு களுக்கு முன் நினைத்தேன்; சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இயற்றி முடித்துத் திருச்செத்தூர்த் திரு. முருகப் பெருமான் சங்கிதியில் அரங்கேற்றினேன்; இப்பொழுது அச்சிட்டு வெளியிடுகின்றேன்.

பரிமேலழகருரை அச்சப் புத்தகத்தின் இல்லறமயிய துள் காணப்படுகின்ற 'வெல்காமை', 'பயனில சொல்

லாமை' என்னும் இரண்டு அதிகாரங்களையும் தறவற வியலுள் சேர்த்தும், தறவற வியலுள் காணப்படுகின்ற 'வாய்மை', 'கள்ளாமை' என்னும் இரண்டு அதிகாரங்களையும் இல்லற வியலுள் சேர்த்தும் இருக்கிறேன். வாய்மையும் கள்ளாமையும் இல் வாழ்வார்க்கும் இன்றி யமை யாதன வாகலானும், வெல்காமையும் பயனில சொல்லாமையும் இல்லவாழ்வார் கைக்கொள்வதற்கு அரியன வாகலானும், அவை தறவிகள் கைக்கொள்வதற்கு உரியன வாகலானும், முன்னிரண்டு அதிகாரங்களின் பாக்களிற் சில இல் வாழ்வாரைக் குறித்தும் பின்னிரண்டு அதிகாரங்களின் பாக்களிற் சில தறவிகளைக் குறித்தும் பாடப்பட்டிருக்கின்ற மையானும் அவ்வாறு செய்தேன். இல்தன்றியும், நேரிய பொருள் கோடலுக்கு இடையூறாக வரிசை யொழுங்கு

6

உரைப்பாயிரம்.

தலுறிக் கிடந்த சிற்சில குறள்களின் வரிசையை ஒழுங்கு படுத்தி யுள்ளேன்.

ஈடு இல் வாழ்வார் தறந்தார் ஆகிய இரு திறந்தார்க்கும் உரிய தாகலானும், அறத்துப் பாலில் 'ஈட்டியல்' என ஓர் இயல் உண்டென்று யான் கேட்டிருக்கின்றமையானும், "நிலை யாமை" முதலிய நான்கு அதிகாரங்களும் ஈட்டியலிற் குரியனவாகலானும், அவற்றை "ஈட்டியல்" என்று ஓர் இயலாக அமைத்துள்ளேன். முந்திய உரைகளிற் காணும் அதிகாரங்கள் சிலவற்றின் தலைப் பெயர்களிலும், குறள்கள் சிலவற்றின் மூல பாடங்களிலும் சிற் சில எழுத்துக்களும் சொற்களும் ஏடு பெயர்த் தெழுதியோர்களால் நேர்ந்த பிழைகள் என யான் கருதுகின்றமையால், அவற்றைத் திருத்தியுள்ளேன். முந்திய உரையேடுகளிற் காணப்படும் பாடங்களையும், அவற்றை யான் திருத்தியதற் குரிய காரணங்களையும் அவ்வவ் இடங்களில் குறித்துள்ளேன். மந்தைப்படி, பரிமேலழகர் உரைப் புத்தகப்படியே அதிகார வரிசையையும், குறள் வரிசையையும் அமைத்துள்ளேன்.

“ஓரா தெழுதினே னாயினு மொன்பொருளை, ஆராய்ந்து கொள்க வறிவுடையார்—சிராய்ப்து, குற்றங்களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல், கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்” என்பதும், “அருத்திக் கற்பினுள் தோளும் திருந்திய, தொல்குடியில் மாண்டார் தோடர்ச்சியும்—நூலின், அரிலகற்றங் கேள்வியார் நட்புமீம் மூன் அம், திரிகடுகம் போலு மருத்த” என்பதும், மூத்திய உரையாசிரியர்கள் சில குறள்களில் வேறு வேறு

7

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பாடங்கள் கொண்டிருப்பதும் திருக்குறளின் மூல பாடங்களில் புருத்திருத்த எழுத்தைப் பிழைகளையும் சொற் பிழைகளையும் திருத்தும்படியான துணியை எனக்குத் தந்தன.

எனது உரையில் பொருள் என்னும் சொல்லோடு தொடங்கிப் பதவுரை எழுதியுள்ளேன்; அவ்வரையில் வருவிக்கப்பட்ட சொற்களை ( ) இவ் வடையாளங்களுள் அமைத்துள்ளேன்; அகலம் என்னும் சொல்லோடு தொடங்கி இலக்கணக் குறிப்பு, வினா விடை, மேற்கோள், பாடபேதம் முதலியவற்றைக் குறித்துள்ளேன்; கருத்து என்னும் சொல்லோடு தொடங்கிக் கருத்தினைக் கூறியுள்ளேன். என் உரையைப் படிக்கத் தொடங்குபவர்களில் முன் இலக்கிய இலக்கண ஆராய்ச்சி யில்லாதார், முதன்முறை படிக்கும்போது பொருளையும் கருத்தையும் மாத்திரம் படிக்குமாறும், தூல் முழுவதையும் ஒரு முறை படித்து முடித்து துலை இரண்டாம் முறை படிக்கும்போது அகலத்தையும் சேர்த்துப் படிக்குமாறும் வேண்டுகிறேன்.

அவையடக்கம் கூறுதல் பேரறிவுடையார் வழக்காக ளின், அல்தில்லாத யான் அதனைக் கூறாது விடுகிறேன். தமிழ் மக்களெல்லாம் திருவள்ளுவர் திருக்குறளைக் கற்றும் கேட்டும் உணர்ந்து, அது கூறும் நெறியில் ஒழுக்கி மேம்பட வேண்டு மென்று யான் கோருகிறேன். எல்லாம் வல்ல இறைவன் துணை.

தூத்துக்குடி,
9-1-1935

உரையாசிரியன்.

8

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

சிறப்புப் பாயிரம்.

திருத்தரு தெய்வத் திருவள்ளுவரோ
 இருத்தரு நற்பலகை பொற்க—விரும்ப
 வருத்திர சண்டி மெனவுவா த்து வானி
 செலாருங்கலோ வென்றதோர். (௧௦).
 1

கு—ள். திருத்தரு தெய்வத் திருவள்ளுவரோடு—அருட் செல்வத்தையும் அதற்குத் தக்க தெய்வத்தன்மையையு முடைய திரு வள்ளுவரோடு, உருத்தரு நற் பலகை உருத்திரசன்மர் ஒக்க இருக்க என உரைத்து—அவர் இருத்தருக்குத் தணது உருவத்தினாலே தக்க கல்ல சங்கப் பலகையிடத்த உருத்திரசன்மர் ஒருவரே ஒப்ப வறியிருக்க வென்று கூறி, வானில் ஒருக்க ஓர் சொல் ஒ வென்றது—ஆகாசத்தி லிருந்து அவ்விடத்துள்ள புலவர் கருத்தை பெள்ளாம் ஒற்றுமை செய்யும்படி ஒரு வாக்கியம் ஒ வென்று இரைத் தெழுத்தது.

“அருட் செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம்” என்ப வாகவின், திரு வென்றதற்கு அப்பொருள் உரைக்கப்பட்டது, தெய்வத்தன்மை —தெய்வத்தின் அவதாரமாய் விளங்குகை. தெய்வத்தன்மை யில் வார்த்து அருளுணர்வானும் அதனாலே பெரும் பயன்விளையாமையின், தருதி சொல்லப்பட்டது. திருவள்ளுவ சென்னும் பெயருள், திரு வென்பது உயர்வையும், வள்ளுவசென்பது வண்ணமையுடைய பெண்பறையும் விளக்கி கின்றன வாகவின், அது வேதத்தில் இலை மறை காய்கள் போற் பல லீடங்கலினும் மறைத்து வெளிப்படா திருத் தெய்வப்பொருள்களை யெல்லாம் தொகுத்து உலகத்தாருக்குத்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கொடுத்தருச்செய்தல சென்னும் காரணம்பற்றி வந்த பெயராயிற்று. 'வன்' முதலிலே; 'அர்' இறுதியிலே; 'உ' சாரியை. அம் முத லிலேக்குப் பொருள்சகை. 'உருத்திரசன்மர்' உருத்திரனும் அடைந்த சன்மத்தைமுடைய ரென விரியும். அவர் முருகக் கடவுளது திருவவ தாரமாய் வணிக மரபிற் ரேன்றிய மூலகைப் பிள்ளையார். அசரீரி— அருவமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள முதற் தெய்வம். அரக்கேற்றத் தொடக்கிய காலத்துத் தெய்வப் புலவரோடு ஒப்பவிருந்து கேட்டற் குத் தகுதியுடையோர் யாரென யாவரும் எண்ணமுற்று கின்றவழி இய் வசரீரி வாக்கியம் பிறத்தது. என்ற தெணப் படர்க்கை விளை யாகக் கூறலின், ஆண்டு சின்று கேட்ட புலவர்களுள் ஒருவர் அதனை இங்கனம் பாடலாகச் செய்தன சென்றறிக. வ.உ.சி. பாடம் 'என உரைக்க.'

காடா முதலான் மறைகான் முகனாவிற்
பாடா யிடடப்பா ரதம்பகர்ந்தேன்—கூடாரை
எள்ளிய வென்றி விலங்கிலேவேன் மாறபின்
வள்ளுவன் வாயதென் வாக்ரு.

இ—ள். கூடாரை எள்ளிய வென்றி இலங்கு இலை வேல் மாற-
பகைவரைப் புறங்கொடுக்கச் செய்த இலங்கு வெற்றியை உண்டாக்கி
விளக்காவின்ற இலைபோலும் வேற்படையை யுடைய பாண்டிய
ராசனே, காடா—உலகத்தார் விதி விலக்குக்களை அறிந்து உய்யும்
வழியை காடி, முதல் காள்முகன் காவில் காள் மறைபாடா—படைப்
புக் காலத்திலே பிரமணது காவிலிருந்து இருக்கு முதலாகிய காங்கு
வேதங்கோயும் பாடி, இடைப் பாரதம் பகர்ந்தேன்—சடுவான காலத்
திலே பாரதமாகிய வேதத்தைக் கூறினேன்; பின் என் வாக்ரு
வள்ளுவன் வாயத—அதற்குப் பீறப்பட்ட இக் காலத்திலே என்

10

சிறப்புப் பாயிரம்.

* வாக்ருத் திருக்குறளாகிய வேதத்தைச் சொல்லி வள்ளுவன் வாயின்
கண்ணதாயிற்று.

தன் கணவனாகவின் காள்முகன் காவிலிருந்தேன்றும், அவன்
அவதாரமாகவின், வள்ளுவன் வாயதென் வாக்கென்றும் கூறினான்.
பாரதம் வியாசரைக் கொண்டு சொல்லப்பட்டது. இகனல் காள்
மறை பூர்வ வேதமும், பாரதம் மத்திய வேதமும், திருக்குறள்
உத்தர வேதமும் என்ற தாயிற்று. வேதம் மூவகைத் தென்பதாஉம்,
இவற்றதுதோற்ற முறையால் இஃது வாக்கியப் பிரமாணத்திற் சிறப்
புடைத்தென்பதாஉம் சொல்லியபடி.

(உ.)

இறையனார்.

என்றும் புலரா நிபாணர்காட் செல்லுநினும்
நின் றலர்ந்து தேன்பிலிற்று நீர்மையதாய்க்—குன்றாத
செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் றெய்வத் திருமலர்போலும்
மன்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச் சொல்.

* இ—ள். மன்புலவன் வள்ளுவன் வாய்ச்சொல்—புலவர்க்கு அரசு
னாகிய வள்ளுவன் வாயிற் பிறத்த திருக்குறளானது, என்றும் யாணர்
புலராத காட்செல்லுகினும் நின்ற அலர்ந்து தேன் பிலிற்றும் நீர்மைய
தாய்—எக்காலத்திற் தன்மையுரு கொடாது கெடுக்காவல் கழியினும்
நிலைபெற்று மலர்ந்து தேனைச் சொரிவின்ற குணமுடையதாய் விளங்கு
மாதலால், குன்றாத செந்தளிர்க் கற்பகத்தின் தெய்வத் திருமலர்
போனம்—குறைவுபடாத செய்ய தளிர்க்களையுடைய கற்பகத்தினது
தெய்வத்தன்மை பொருத்திய உயர்வாகிய மலர்போலும்.

திருக்குறளுக்கு, அழகு சொன்முடிபு பொருண்முடியின்
குணங்களும், அன்தல் எங்கும் பரவுதலும், தேன் பிலிற்றல் இரகம
யின்பங்களும் விளைத்தலுமாம், 'சொல்' ஆகு பெயர், இறையனார்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கடவுளாகவில், இனி இதீந்நிறப்பதொன் றுனதாவது இன்றென்னுள்
தனரிடிதோன்ற என்று மென்றும், பின்னும் அதனை வலியுறுத்தற்கு
காட்டுசெய்துவினு கின்றென்றும், வாழ்த்துப் பொருள்பட இவ்வாறு
கூறினார். இது அழியாது நின்று பெருகிப் பயன்படுமாறு சொல்
லிய படி. வ உ. சி. பாடம் 'நீர்மையதாம்'. (உ)

உக்கிரப் பெருவழுதியார்.

காண்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா காண்முக்கத்தோன்
முன்மனவந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைக்க—நான்முறையை
வந்திக்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னொன்றாளுந்
கின்றிய்கு கோடக ரொகி.

கு—ள். காண் முக்கத்தோன் தான் மறைத்து வள்ளுவனாய் காண்
மறையின் மெய்ப்பொருளை முப் பொருளாகத் தந்த உரைத்த தான்
முறையை—காண் முகன் தான் தன்னுரு மறைத்து திருவள்ளுவனாய்
அவதரித்து காண்கு வேதக்களி னுண்மைப் பொருளை அறம் பொருள்
இன்ப மென்னும் முப்பாற் பொருளாகத் தமிழில் தந்து கூறிய திருக்
குற செழுதிய திருமுறையை, சென்னி வந்திக்க—என்தலை வணங்
குக், வாய் வாழ்த்துக—வாய் துதிக்க, நன்னெஞ்சம் கிந்திக்க—நல்ல
மனம் நிவாளிக்க, செவி கேட்க—காது கேட்க.

'முப்பொருள்' ஆகுபெயர். இவ் வேதப் பொருள் ஆதியிலே
வேதகு சொல்லியோளுலேயே சொல்லப்பட்டமையால், உலகத்துச்
சமயநிதியார்களாலும் பிறராலும் ஒன்றற்கொன்று மாறுகக் கொண்பப்
பட்ட பொருள்கள்போலவ தன்றென்பது தோன்ற 'மெய்ப்பொரு
ளென்றார். "கலைபுணர் புலமையிற் றலைமையோ ளுகி, விதிமுறை
வழாறு முதுகிலம் புரக்கும், பெருந்தகை உக்கிரப் பெருவழுதி
யென்றும், தன்னிக ரில்லா மன்னவர் பெருமான், தான்மேற்கொண்ட
கிறப்பைப் பலரும், அறித்துமேற் கொன்னவிய் வாறு வழிபாடு,"

கிறப்புப் பாயிரம்.

- கூறினான், " மன்ன செப்படி மன்னுயி ரப்படி." ஆகலின். இப் புத்த
கத்தை முன்னே பூசுந்து மெய் மொழி மணக்களால் வணக்கக்
• செய்து பின் கேட்க வேண்டு மென்று சொல்லியபடி. (ச)
கயிலர்.

நினையளவு போதாந் நிறுபுண்வீர் நீண்ட

புனையளவு காட்டுந் படிந்தார்—நினையளவு

வள்ளிாம் குறங்குறம் வாகாட வள்ளுவனார்

மெய்யிாம் குறப்பா விரி.

- கு—ள். மனை அனகு வள்ளிக்கு உறங்கும் வள நாட—மனையில்
வளர்க்கப்படுகின்ற பறவைப் பேடுகள் உலக்கைப் பாட்டால் தண்
ணுறங்குகின்ற வளம் பொருந்திய காட்டையுடைய அரசனே,

வள்ளுவனார் வெள்ளைக் குறம்பா விரி—திருவள்ளுவரால் அருளிச் செய்யப்பட்ட குறள் வெண்பா மிகப் பெரிய பொருளைத் தன்னுட்கொண்டு காட்டுதல், திணையனவு போதாச் செறுபுன் வீர் கீண்ட பிணையனவு காட்டும் படித்து—திணையிரியினையுக்கும் போதாத சிறிய புல்லினது துளியின்க ணுள்ள பனி கீர் உயர்ந்த பிணையின் அனவான அதன் சாயையைத் தன்னுட்கொண்டு காட்டும் குணம்போலும் குணத்தை யுடைத்து.

‘பிண’ ஆகு பெயர். ‘ஆல்’ அசை. பறவை—கிரி முதலியவை. உலக்கைப் பாட்டு, மகளிர் பரிமாப் பொடி இடிக்கின்றபோது பாடும் பாட்டு. விரி—விரித்தல். எப்படி மிகச் சிறிய பனித் துளியிலே மிகப் பெரிய பிண மரத்தின் சாயை அடக்கி விளங்குகின்றதோ, அப்படியே மிகச் சிறிய இக் குறள் வெண்பாவில் மிகப் பெரிய பொருள் அடக்கி விளங்குகின்ற தென்பதாம். இது கருங்கியிருந்தும் விரிவான பொருளை விளக்குமாறு சொல்லியபடி. இது முதலியன சங்கத்துப் புலவராலே பாடப்பட்டன. (இ)

13

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பரணர்.

மாலும் குறையாய் வளர்ந்திரண்டு மாணடியான்
ஞரவ முழுது நயந்தளந்தான்—வாலறிவின்
வள்ளுவருந் தங்குறள்வெண் பாவடியால் வையத்தார்
உள்ளுவவெல் லாமளந்தா ரோர்த்து.

இ—ள். மாலும் குறையாய் வளர்ந்து இரண்டு மாண் அடியால் ஞரவம் முழுதும் நயந்து அனத்தான்—திருமாலும் குறையாய் பிறந்து வளர்ந்த இரண்டு பெரிய அடிகளால் உலகமனைக்கையும் விரும்பி அனத்தான்; வாலறிவின் வள்ளுவரும் தம் குறள் வெண்பா அடியால் வையத்தார் உள்ளுவ எல்லாம் தூர்த்து அனத்தார்—மெய்யறிவினை யுடைய திருவள்ளுவரும் தம்மினின்றத் தோன்றி அக்கிலே சிற்றின்ற வெண்பாக் குறளின் இரண்டு சிறிய அடிகளால் அவ்வுலக மனைத்தினு முன்னோரால் நினைக்கப்பட்டவற்றையெல்லாம் ஆராய்த்து அனத்தார்.

உம்மை விரண்டும், முறையே தேவரிற் பெரியோளுகிய வென்றும், மனிதரிற் சிறியராய்க் காணப்பட்ட வென்றும் பொருள் பட சிற்றன. உவமானத்திலே வளர்தலும் பெருமையும் சொல்லுத ளால், உவமேயத்திலே அவற்றுக்கு முரணாகிய நிலைசிற்றலும் திறமையும் வருவிக்கப்பட்டன. மாலுக்குத் தானே குறையாதலும், பின்பு அக்கிலே எல்லாது வளர்தலும், பேரடிகளால் அனவுபட்ட உலகத்தை யனத்தலும், திருவள்ளுவருக்குத் தம்மின்றி நயந்த ஞரவ உண்டாக்குதலும், அது தன்னிலே சிற்றலும், அதன் சிற்றடிகளால் அனவுபடாத நினைப்பின் விடயங்களை அனத்தலும் சொல்லப்படுத

சிறப்புப் பாயிரம்.

நெக்கீரர்.

தானே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண்குறளால்
ஆளு வறமுதலா வநகர்வரு—யேனோரும்
கூழி னுவரத்தாற்கு மொய்ணர் முகிலும்முள்
வாழியுல வென்றாற்று மந்து.

கு—ள். தானே முழுது உணர்ந்து—தானே வேதப் பொரு
களைத்தையும் அறிந்து, தன் தம்ழின் வெண்குறளால் ஆளு அறம்
முதலா அந் தான்கும் எனோருக்கு லேழின் உரைத்தாற்கும்—தண்ணிய
தமிழின்கண் குறன் வெண்பாக்களால் விட்டு நீர்குதல் கூடாத அற
முதலாகிய அந் தான்கு பொருள்களையும் அவற்றை அறியாதவர்
களுக்கு அவர் எனிதி னறிய முறையாற் சொல்லியருளிய நிருவள்ளு
வருக்கும், ஒண்ணீர் முகிலுக்கும்—ஒன்றிய நீரைத் தந்த மேகத்துக்
கும், உலகு மந்து என் ஆற்றம்—இவ்வுலகம் எனின் கன்றி யாது
செய்யும்? செயக் கிடந்தது ஒன்றும் இல்லை; வாழி—அவரும்
அதுவும் வாழ்க.

ஆளுமை—நீங்காம. தானே முழுதுணர்ந் தெனவே, ஆசாரி
யராயிருந்து பிறர் அறிவிக்க அறிந்திலரென்றதாயிற்று. முழுது
மென்னு மும்மை தொக்கது. 'ஒண்ணை' இனிமை மேனின்றது.
முறை-துவின் முப் பொருள்களின் கிடக்கை யொழுங்கு. சாயனார்
கொடைச் சிறப்புச் சொல்லியபடி. (ச)

மாபூலனார்.

அறம்பொரு ளின்பம்வீ டென்னுமந் நான்கின்
• திறந்தெரிந்து செப்பிய தேவை—மறந்தேயும்
வள்ளுவ னொன்பானோர் பேதை யவன்வரப்ச்சொற்
கொள்ளா சதயினுட யாச்சு

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கு—ங். அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் அந் தூதர்கள் நிறம் தெரிந்து செப்பிய தேவை—அற முதலாகச் சொல்லப்பட்ட அய் வேதப் பொருள்களாகிய காண்கனது கூறுபாட்டையும் தெரிந்து உலகத்தார்க்குச் சொல்லிய தேவனை, மறந்தேயும் வள்ளுவன் என்பான் தூர் பேதை—மறந்தாயினும் ஒரு மனிதனாக உட்கொண்டு வள்ளுவனென்று சொல்லுதற்கு ஒருவன் உள்ளாயின், அவன் தூர் அறிவில் னாதவனாவன்; அவன் வாய்ச்சொல் அறிவு உடையார் கொண்கார்—அவனது வாயிற் பிறந்த அச் சொல்லை அறிவுடையார் கொண்கார்.

அற முதலியவற்றின் கூறுபாடு—அவற்றினது சேதத்தை வகை விரிகன். மறந்தேயுமென்றதனால், நீனைப்பின் சொல்லுவோன் பேதைவிற்பேதையா மென்ற தாயிற்று, மூன்றும் பின்னுமூன்ற பாட்டுக்களில் இப் பெயர் தெய்வத்தன்மையைக் குறிப்பிக்கும்படி.

கன்குமறித்து உயர்த்திச் சொல்லப்படுதனால், 'ஒரு மனிதனாக வுட்கொண்டென்பது வருவிக்கப்பட்டது; அன்றி ஒலிக் குறிப்பினாலே சாதி யிழிவு தோன்ற வள்ளுவனென்பா நெனினும் அமையும். இக் குறிப்பொலியை வட தூலார் காசுகா மென்பர், தெய்வப் புலவரை அவமதிப்பி னிழிவு சொல்லியபடி. (ஆ)

கல்லாடர்.

ஒன்றே பொருளெனின் வேறென்ப வேறெனின்
அன்றென்ப வானு சமயத்தார்—கன்றென
எப்பா லவரு மியைபவே வள்ளுவனார்
முப்பான் மொழிந்த மொழி.

கு—ங். ஆறு சமயத்தார் ஒன்றே பொருள் எனின் வேறு என்ப—அறுவகை மதத்தோரும் ஒரு மதத்தார் தமது தூலிலே உலக மும் உயிரும் கடவுளுமாகிய பொருள்கள் ஒன்றே யென்று காட்டின

16

சிறப்புப் பாயிரம்.

காயின், மற்றொரு மதத்தார் தமது தூலிலே அதனை மறுத்து அவை வேறு மென்று காட்டினர்; வேறு எனின் அன்று என்பது—அப்படி வேறென்று காட்டினர், பின்னொரு மதத்தார் அதனை அன்றென்று மறுப்பார்; ஆகலால், சமய தூல்களெல்லாம் இவ்வாறு மறுக்கப்படுகின்றன. வள்ளுவனார் முப்பால் மொழிந்த மொழி கன்று என எப்பா லவரும் இயைபு—திருவள்ளுவராலே முப்பாலாகச் சொல்லப்பட்ட

* தலை நன்றென்று கொள்ளுதற்கு எவ்வகைப்பட்ட பகுதியொரும உடன் படுவார்.

‘மொழி’ ஆகு பெயர். ஆறு மதமாவன வியாச மதம், சைமினி மதம், பதஞ்சலி மதம், கபில மதம், கணுத மதம், அகாபாத மதம்; அன்றிச் சைவ வைணவ முதலியவற்றைக் கூறியும் மாம். எச் சமயத்தாரு மென்றது எப் பாவவரு மென்றதனால், வேதத்திற்கு உட்பட்ட சமயத்தாரையன்றிப் புறப்பட்ட சைனம், பௌத்தம், முதலிய மதத்தாரும், பவவகைப்பட்ட சாதியாரும், தேசத்தாரும், காலத்தாரும், பிறரும் தழுவுப்படுத வற்க. இதுவே பொது வேத மென்றபடி. (க)

சீத்தலைச் சாத்தனார்.

மும்மலையு முக்காடு முக்கதியு முப்பதியு
மும்முரசு முத்தமிழு முக்கொடியு—மும்மாவுந்
தாமுடைய மன்னர் தடமுடிமேற் றுரன்றே
பாமுறைதேர் வள்ளுவர்மும் பால்.

இ—ள். வள்ளுவர் பா முறைதேர் முப்பால்—திருவள்ளுவரது பாக்களின் மூன் பின் முறை தெரிதற் றிடனாகிய திருக்குறளானது, மும்மலையுமு—கொல்லியலை கோரியலை பொதியமலை எனப் படுகின்ற மூன்று மலைகளையும், முக் காடும்—குடகாடு புனனாடு தென்னாடு எனப் படுகின்ற மூன்று காடுகளையும், முக் கதியும்—பொருளைகதி காவிரி

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

நதி வைகைகதி எனப் படுகின்ற மூன்று நதிகளையும், மும் பதியும்— கருநீர் உறையூர் மதரை எனப் படுகின்ற மூன்று புதிகளையும், மும் முரசும்—மங்கலமுரசு வெற்றிமுரசு கொடை முரசு எனப் படுகின்ற மூன்று முரசுகளையும், முத் தமிழும்—இயற்றமிழ் இறைத்தமிழ் நாட கத்தமிழ் எனப் படுகின்ற மூன்று தமிழ்களையும், முக் கொடியும்— விற்கொடி புலிக்கொடி மீனக்கொடி எனப் படுகின்ற மூன்று கொடிகளையும், மும் மாலும்—கணட்டம் பாடலம் கோரம் எனப் படுகின்ற மூன்று குதிரைகளையும், தாம் உடைய மன்னர் தட முடிமேல் தார் அன்றே—தாம் முறையே யுடைய சேர சேமு பாண்டியர் எனப் படுகின்ற மூவரசருடைய பெரிய முடிகளின் மேலும் கொள்ளப்பட்ட மலை யன்றே.

அன்றே வென்பது பல ரறி தேற்றம். ‘மும்பால்’ ஆகு பெயர். மும் முரசும் முத் தமிழும் அம் மூவரசர்க்கும் பொதுமையவாயினும், இம் முறை யுரிமை அவர் குடி மார்பிற்று இயைந்தன போலும். அரசர் மூவரும் மேற்கொண்ட சிறப்புச் சொல்லியபடி. (ஊ)

மருத்துவன் தாமோதரனார்.

சீத்திரீர்த் கண்டந் தெற்குக்குத் தேனளாய்
மோந்தபின் யார்க்குத் தலைக்குத்திள்—காந்தி

மலைக்குத்து மால்பாணை வள்ளுவர்முப் பாலாற்
றலைக்குத்துத் தீர்வுசாத் தற்கு.

கு—ள். காந்தி மலைக்குத்தும் மால் யாணை—தன் பகை யென
வெருண்டு மலையைக் குத்துகின்ற பெரிய களிற் போலுள்ள
அரசனே, சீர்திரீரீக் கண்டம் தெறிகக்குத் தேன் அளைய மோந்தயின்
யார்க்கும் தலைக்குத்து இல்—சீர்திரீரீச் சருக்கரையையும் கிதைக்கப்
பட்ட சக்கையும் தேனெடு கலந்துமோத்த யின் அதனால் தலைக்குத்

18

சிறப்புப் பாயிரம்.

குடையோர் யாவர்க்கும் தலைக்குத்து இல்லையாகும், வள்ளுவர்
முப்பாலால் சாத்தற்குத் தலைக்குத்துத் தீர்வு—திருவள்ளுவர் அருளிச்
செய்த முப்பாலினாலே சீர்தலைச் சாத்தலர்க்குத் தலைக்குத்து இல்லையா
யாயிற்று.

யாணை போல்பவனை யாணை யெனவால், ஆகு பெயர், முன்
கேட்கப்பட்ட தூக்களி லெல்லாம் பல சொற்குற்றங்களும், பொருட்
குற்றங்களும், கண்டு பொருது தலையில் அறைத்தகொண்டு வந்தமை
யால், புண் பட்டுக் குத்தல் உண்டாயிருத்தது; இகன்கண் டச் குற்ற
முல் காணப் பெருமையால் அது கீழ்கிற்பென்ச. எப்படி அம்
முன்று சார்க்கும் அதற்கு மருந்தாமோ அப்படியே இதற்கு இம் முன்று
பாலும் மருந்தாயின வென்பதாம். தீர் வெண்ணுத் தொழிற் பெயர்
முற்றுப் பொருளில் வத்தது. இதன் குற்றமற்று விளங்குகை
கொல்லியபடி. (வக)

நாகுண்டேவனார்.

தாணார் மலர்ப்பெய்கை தாங்குடைவார் தண்ணீரை
வேளா தொழிதல் வியப்பது அன்று—காணத்தோடு பொருந்திய
மப்பா லொருபாவை யாய்ப்பவோ வள்ளுவனார்
முப்பால் மொழிமுழுகு வார்.

கு—ள். தான் ஆர் மலர்ப்பெய்கை குடைவார் தண்ணீரை
வேளா தொழிதல் வியப்பு அன்று—காணத்தோடு பொருந்திய
தாணார் மலர்ப்பெய்கை யுடைய ஒரு குளத்து நீரின்கண்ணே முழுகுவார்
வேறு தண்ணீரை விரும்பா தொழிதல் வியப்பைச் செய்வதன்று;
வள்ளுவனார் முப்பால் மொழி முழுகுவார் தாம் வாண அப்பால் ஒரு
பாவை ஆப்பவோ—திருவள்ளுவரது முப்பால்பெய்கையுடைய தூவின்
கண்ணே முழுகுவார் நாம் வீணாக அப்பால் ஒரு தலை விரும்புவரோ?

19

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

விரும்பார். ஆகலின், இதுவே வியப்பைச் செய்வதாம். வ.உ.சி. உரை:— அதுபோல, இதுவும் வியப்பைச் செய்வ தன்று.

நாசார் மல செனலால், தாமரை மல செனப்பட்டது. வியப்பைச் செய்வதை வியப் பென்றார். 'முற்குதல்' இங்கே கருத்து முழுதும் அழுத்தி கிற்றன்மே னின்றது. 'மொழி' ஆகு பெயர். 'ஒகாரம்' எதிர்மறை. விரும்புதலாகிய காரணத்தை ஆய்பவோ வெனக் காரியமாக உபசரித்தார். அது வியப்பன் தென்றமையால், இது வியப் பென்ற தாயிற்று. உயர்வான பொருள் பெற்றோர்க்கு அதின் இழிவான பொருளாயும் பெற விரும்புதல் இயல்பா யிருக்க, குளிர்ச்சி, இன்சுவை நறுமணம் முதலிய குணங்களாலே சிறந்த ஒரு தாமரைக் குளத்து நீரைப் பெற்றோர்க்கு அதனாற்றினே அமைதி பெற்று வேறு தண் ணீரைப் பெற விரும்பாமை வியப்பைச் செய்வதாயிற்று; ஆயினும், இதகாரம் ஒரு ஊலைக் கற்றோர்க்கு வேறு ஊலைக் கற்க விரும்புத லன்றி விரும்பாமை யில்லாதிருக்க, இப்போது உண தாகலின், இதுவே பெரு வியப்பைச் செய்வ தென்ற தாயிற்று. இதனால் இந் தூலகத்து எந் தூற் பொருளும் அடங்கி யிருக்கின்றமை குறிப்பிக்கப்பட்டது. பல தூல்களாயுல் கற்க விரும்புவோர்க்கு இது வொன்றே அமைதல் சொல்விய படி.

(உய)

அரிசிற் கிழார்.

பாத்த பொருளெல்லாம் பாரதிய வேறு
தெரிந்து நிறத்தொறுஞ் சேரச்—சுருங்கிய
சொல்லால் விரித்துப் பொருள் வினங்கச் சொல்லுதல்
வல்லாரார் வள்ளுவரல் லால்.

இ—ள். பாத்த பொருளெல்லாம் பார் அறிய வேறு தெரிந்து—
வேதத்திலே ஒன்றே டொன்று மயங்கி நின்ற கால் வகைப் பொருள்
களையும் இப் பூயிவி லுள்ளோர் அறிதற் பொருட்டு வேறுகப் பிரித்து,

20

சிறப்புப் பாயிரம்.

- நிறத்தொறுஞ் சேரச் சுருங்கிய சொல்லால் பொருள் வினங்க விரித்துச் சொல்லுதல் வல்லார்—அது அது தனது தனது வகையோடு சேரும்
- படி சுருங்கிய சொல்லால் பொருள் வினங்க விரியும்படி வைத்தற் சொல்லுதல் வல்லார், வள்ளுவ சல்லால் ஆர்—வள்ளுவ சல்லது ஒரு வறு மில்லை.

'பா' ஆத பெயர். திறம்—அறம் முதலியவற்றின் கூறாபடி. *சூறூக்கச் சொல்வல், வினாக்க வைத்தல் முதலிய அழகுகள் எப்படி இவரால் அமைக்கப்பட்டனவோ அப்படிப் பிரதால் அமைக்கப்படுதல் கூடாமை காட்டிய தாயிற்று. தூறுக்கும் நாயனூக்கும் தகுதி சொல்லியபடி. (10க)

பொன் முடியார்.

காணின்ற கொங்கலாய் காசிபனார் தந்ததுமுன்
கூறின் நான்கு குறவொன்ப—தூன்முறைபாள்
வானின்று மலர்வனின் நான்குதே வள்ளுவனார்
தூறின் நான்கு குறன்.

கு—ள். காண் நின்ற தொங்கலாய்—மணக் தங்கப் பெற்ற யாவையுடைய பாண்டிய ராசனே, மூன் காசிபனார் தந்தது கூகின்று அனந்த குறன் என்ப—மூன் காசிபராவே தரப்பட்ட குறைய மண்ணின் கண்ணே நின்று உலகத்தை அனந்த குறவென்று சொல்லுவார்; தாம் நின்று வள்ளுவனார் அனந்த குறன் தூன் முறைபாள் வான் நின்று மண் நின்று அனந்தது—தாம் இங்கே எழுந்தருளித் திருவள்ளுவ ராலே தரப்பட்ட குறன் தூவின் முறையோடு கூடி விண்ணின் கண்ணே நின்று மண்ணின் கண்ணே நின்று உலகத்தை அனந்தது.

*கு *கூ* என நீண்டது. ஆ னுருபு ஒடு வருபின் பொரு ளில் வந்தது. அக் குறன் வந்தித்தப் பெற் நான்குதலால் தூன் முறையோடு கூடாத தாயிற்று. இக் குறனக்கு ஒலி வடிவும் வரி

21

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

வடிவு மென தூண்டு வடிவுண்மையால், ஒலி வடிவுக் கிடம் வானாக
லின் வானின் நென்றும், வரி வடிவுக் கிடம் மண்ணாகலின் மண்ணின்
நென்றும் கூறினார் இக் குறனக்கு தூன் முறையோடு கூடலும்
வானிற்றலும் யிதத்தச் சொல்லி வேற்றுமை செய்யப்பட்டது.
மூன் "மாறு" மென்பாட்டிலே நாயனூக்கும் மாறுக்கும், இப்
பாட்டிலே திருக்குறளுக்கும் மாலவதாரக் குறனக்கும் ஒப்புமை
குறித்தச் சொல்லவால் வேறுபாடாம். உலகத்துப் பொருளெல்
ளாம் இஃது அனந்தத் திறப்புச் சொல்லியபடி. (10ச)

கோதமனார்.

ஆற்ற லழியமென் நக்கணர்க ணன்மறையைப்
பேற்றியுரைத் தேட்டின் புறத்தெழுதா—சேட்டெழுதி
வல்லாநூம் வல்லாரும் வள்ளுவனார் முப்பாலைச்
சொல்லிடினா மாற்றல்சேசர் கின்று.

கு—ள். அந்தணர்கள் நான் மறையை உரைத்துப் போற்றி
ஆற்றல் அழியும் என்று எட்டின் புறத்தெழுதா—அந்தணர்கள்
நான்கு வேதங்களையும் வாழ்ப் பாடமாகக் காப்பற்றி, எட்டின்கண்

எழுதியவைத்தால் வலியில்லாரும் ஒதுவதாகலின் இவற்றின் வலிமை குறைவு மென்ற ஏட்டின்கண் எழுதார்; வள்ளுவரை முப்பாலை ஏட்டு எழுதி வல்லுகரும் வல்லாரும் சொல்லிடினும் ஆற்றல் கோர் விந்து—திருவள்ளுவரது திருக்குறளை ஏட்டின்கண் எழுதியவைத்து வலியுடையவரும் வலியில்லாரும் ஒதினாலும், வலிமை குறைதலில்லை.

அங்வேதத்துக்கு உதார்த்தம் அதுதார்த்தம் சுவரித மென்னுஞ் சுவர்களின் வருவாமல் ஒதல் வேண்டு மென்னும் வீதியுசோகலின், அதற்குத் தருதியுடைய அத்தனையே அதிகாரிக ளாயினர்; இதற்கு அஃ தில்லாமையால், யாவரும் அதிகாரிக ளாய் சென்றறிக. சொல்லி

22

சிறப்புப் பாயிரம்.

ஐனு மென்றதனால் பொருளுணர்ச்சிக்கு இத்தற்கும் வலிமை வேண்டு மென்பது பெறப்பட்டது. (10ச)

ஆற்றல்—சொற் செறிவின் நித்பம். இவ்வணல் கூறலே, அங் வேதம் சொல்லின்கண்ணே தலைமை யுடைத்தென்பதூஉம், இங் வேதம் பொருளின்கண்ணே தலைமையுடைத் தென்பதூஉம் பெறப் பட்டன. ஒதப் படுதலின் அங் வேதத்தினும் இது சிறப்புடைமை *சொல்லியபடி. (10இ)

நீத்தத்தினார்.

ஆயிரத்து முந்தாற்று முப்ப தருக்குறளும் பாயிரத்தி னோடு பகர்ந்தகற்பின்—போயொருத்தர் வாய்க்கேட்க தூலுவலோ மன்னு தமிழ்ப்புலவ ராய்க்கேட்க வீற்றிருக்க வரம்.

இ—ள். பாயிரத்தினோடு ஆயிரத்து முந்தாற்று முப்பது அருள் குறளும் பகர்ந்தகற்பின் போய் ஒருத்தர் வாய்க்கேட்க தூல் உள்வோ—பாயிர என் கடுகாரங்கனோடு சேர்ந்த தொகையாகிய அரிய ஆயிரத்து முந்தாற்று முப்பது குறள் வெண்பாக்களையும் ஒதி யுணர்ந்த பின்பு, போய் ஒருவரது வாயாலே கேட்டறிதற்கு தூலு ளவோ? இல்லை மன்னு தமிழ்ப் புலவராய்க் கேட்க வீற்றிருக்கலாம் —நிலை பெற்ற தமிழிலே புலமை நிரம்பியோராகிப் பிறர் தம்மிடத்து வந்த கேட்க வீற்றிருக்கலாம்.

வீற்றிருத்தல் ஒரு சபை எடுவிலே உயர்வாகிய ஆதனத்தில் ஏறியிருத்தல். இவற்றுட் பலவகைப்பட்ட தூல்களின் கருத்துக்க ளெல்லாம் விசைக்கி நின்றலின், கேட்க தூலுவலோ வென்றார். புல வராயெனவே, சுவமை சிரம்புதற்கு இவை ஆயிரத்து முந்தாற்று முப்பது குறள்களும் போது மென்பது பெறப்பட்டது. ஒதி யேழர்க்கு வரும் இம்மைப் பயன் சொல்லியபடி. (10க)

23

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

முகையலூர்ச் சிறுகருத்துப்பியார்.

உள்ளூர்த் துள்ளி யுரைத்த னுரைத்தகனைத்
 தெள்ளூர்த் தலன்றே செயற்பாட—வள்ளூரவனார்
 முப்பாளின் மிக்க மொழியுண் டெனப்பகர்வா
 ரெப்பா வலரினு மில்.

—என். வள்ளூரவனார் முப் பாலின் மிக்க மொழி உண்டு
 எனப் பகர்வார் எப் பாவலரினும் இல்—திருவள்ளூரவரது திருக்
 குறளின் மேற்பட்ட தூலென்று உனதென்று சொல்ல வல்லவர் எங்
 வகைப்பட்ட புலவருள்ளும் இல்லை; செயற்பாட உள்ளூர்தல் உள்ளி
 உரைத்தல் உரைத்தகனைத் தெள்ளூர்தல் அன்றே—ஆதலால், நாம்
 இந் துலைக் குறித்துச் செய்க் கடவன நாம் இதன் பொருளைச் சிந்
 தித்துக் கொள்ளுதலும், சிந்தித்துப் பிறர்க்கு அதனைச் சொல்லுத
 லும், பிறராலே சொல்லப்பட்ட அதனைத் தெளிதலும் அன்றே!
 'மொழி' ஆகு பெயர். ஒப்பது வடமொழி வேத மிருத்த
 வின் மிக்க மொழி யென்றும், தமிழின் மாத்திரமன்றி வடமொழி
 முதலியவற்றி னுள்ள புலவரையுந் தழுவுதற்கு எப் பாவலரினு
 மென்றும் அறிவொப்புக் காண்டற்கு உரைத்தகனைத் தெள்ளூர்த
 லென்றும், கூறினர். உள்ளூர்த லெனவே கேட்டலும், தெளித
 லெனவே அவ்வா ரெழுதலும் அடங்கின. இது பயிற்சி செய்
 தொழுதுமாத சொல்லியபடி.

(108)

ஆசிரியர் நல்லக்தவனார்.

சாற்றிய பல் கலையுந் தப்பா வரமுறையும்
 போற்றி யுரைத்த பொருளெல்லாக்—தோற்றவே
 முப்பான் மொழிந்த முதற்பா வலரொப்பா
 ரெப்பா வலரினு மில்.

24

சிறப்புப் பாயிரம்.

—என். சாற்றிய பல் கலையுந் தப்பா அரு மறையும் போற்றி
 உரைத்த பொரு ளெல்லாம் தோற்ற—அறிவுடையோரார் சொல்லப்
 பட்ட பல தூக்கனாலும் தப்பாத அரிய வேதத்தினாலும் காப்பாற்றி
 வைத்திருந்து உலகத்தார்க்குச் சொல்லப்பட்ட விடயங்க ளெல்லாம்
 தன்மீடத்தே காட்டும்படி, முப்பான் மொழிந்த முதற் பாவலர்
 ஒப்பார் எப் பாவலரினும் இல்—திருக்குறளைச் சொல்லிய திருவள்ளூ
 ரவரை யொப்பவர் எவ்வகைப்பட்ட பாவலருள்ளும் இல்லை,
 தம்மாலே சொல்லப்பட்டவற்றின் வழுவுறாமையால் தப்பா
 வென்றும், பொரு ளுணர்தற்கே யன்றி ஒதுதற்கும் எளிதன் ருகலின்
 அரு வென்றும் விசேடணஞ் செய்யப்பட்டது. 'எப்பாவலரினு மில்'
 இதற்கு முன்னுரைக்கப் பட்ட படியே கொக்க, முதற் பாவலர்
 முதன்மையை யுடைய பாவலர்; கால் வகைப் பாக்களில் வெண்பாக்
 களும் அவற்றுள்ளும் குறள் வெண்பாவும் தலைமை பெற்று நின்ற
 வின், அக் குறள் வெண்பாவால் தூல் செய்த வல்லமை யுடைய
 ரென்று மாம், புலமையிலே காயனாருக்கு ஒப்பின்மை சொல்லிய
 படி.

(109)

தப்பா முகற்பாவாற் றுமாண்ட பாடலினுள்
முப்பாலி னாற்பாண் மொழித்தவ—செப்பாலும்
வைவைத்த கூர்வேல் வழுநி மனமகிழ்த்
தெய்வத் திருவள் ளுவர்.

கு—ள்? எப் பாலும் வை வைத்த கூர் வேல் வழுநி மனம்
மகிழ—எவ்விடத்திலும் கூர்மை வைத்த நிறப்புப் பொருத்திய வேலை
யுடைய பாண்டிய ராசன் மனம் மகிழ, தப்பா முதற் பாவால் தாம்
மாண்ட பாடலினால் முப் பாலின் காற்பால் மொழித்தவர்—சொல்லப்
பட்ட பொருள் வருவாயல் மூதன்மையுடைய பாவாடிய குறள்

25

4

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

வெண்பாக்களாலே தாம் மாட்டிபெற்ற பாடற்சொழிலினாலே மூன்று
பாக்களிலே அறம் முதலிய காங்கு பகுதிப் பொருளையும் திருவாய்
மலர்ந்தவர், தெய்வத் திருவள்ளுவர்—தெய்வத்தன்மையையுடைய
திருவள்ளுவர் கையாள்வர்.

கூர்—நிறப்பு, காண்கணுண் மூன் றடங்குவ தன்றி மூன்றனுள்
காண் கடங்காமையின், வியந்து கூறப்பட்ட தாயிற்று. தூல் செய்த
நிறப்பும், அதனாலே அரசனை மகிழ்வித்தமைபும் சொல்லியபடி. (யக)

சிறு மேதாலியார்.

வீடொன்று பாயிர காங்கு விளங்குந்
காடிய முப்பத்து மூன்றென்றாழ்—கூடுபொரு
ளெள்ளி லெழுப திருபதிற் றைந்நின்பம்
வள்ளுவர் சொன்ன வகை.

கு—ள். வள்ளுவர் சொன்ன வகை—திருவள்ளுவராலே
சொல்லப்பட்ட திருக்குறளின் அதிகார வகை, பாயிரம் காங்கு—
பாயிரம் காண் கதிகாரத்தை யுடைத்து; அறம் முப்பத்து மூன்று—
அறம் முப்பத்து மூன் றதிகாரத்தை யுடைத்து; ஊழ் ஒன்று—ஊழ்
ஒ ரதிகாரத்தை யுடைத்து; பொருள் எழுபது—பொருள் எழுப
ததிகாரத்தை யுடைத்து; இன்பம் இருபதிற் றைந்த—காமம் இரு
பத்தைத் ததிகாரத்தை யுடைத்து.

அறத்துப்பாலு ளுடக்காது அதனை விட்டு தூற்கெல்லாம்
பொதுவாய் நின்றலின் வீடொன்று பாயிர மென்றும், இம்மை
மறுமை வீடு மூன்றும் பயத்தற் நிறப்பிற்கும் மூன்றனுண் முதலிற்
றலின் விளங்குந் மென்றும், யாவர்க்கும் பொதுப்பட காடித் தொருக்
கப் பட்ட அறத்தின் கூறபாடு இவையே யாகலின் காடியி முப்பத்து
மூன் றென்றும், மூன்றினிற் அறமும் பின்னினிற் இன்பமும் கை
கூடுதற்குத் துணையாய் நின்றலின் கூடு பொரு ளென்றும், அப்

• பொருளின் பாடுக பாடுக செல்வம் இவற்றி னடக்குதலின் என்னி லெழுப தென்றும் கூறினார்.

என்னல்—இகழ்தல். சில பழைய தாங்களிலே சிலவற்றைச் சாநியாரும் சமயத்தாரும் யிருத்தும் குறைத்தும் வேறு படுத்தலால் அப்படிப்பட்ட வேறுபாடு இத்தரும் வரினும் வருமென்று ஆசல் கித்த, இது னதிகாரங்களுக்கு இவ்வணத் தொகை செய்ய்தார். பின் இவ்வாறு தொகை செய்யப்பட்டி வருவனவற்றிற்கும் இதுவே கருத் தாகக் கொள்க. மும்பாங்களுக்கும் அதிகாரத் தொகை சொல்லிய படி. (உ.ய)

நல்கூர் வேள்வியார்.

உப்பக்க நோக்கி யுபகேசி தோன்மணத்தா
 னுத்தர மாமதுரைக் கச்சென்ப—யிப்பக்க
 மாதானு பங்கி மறுயிற் புலச்சென்றரப்
 போதார் புனற்கூடற் கச்சு.

* கு—ள். உப் பக்கம் நோக்கி உபகேசி தோன் மணத்தான் உத்தர மா மதுரைக்கு அச்சு என்ப—அப் பக்கத்தைக் குறித்துச் சென்றோருகிய உமா தேவியினது தோனை மணத்த கடவுளை வட மதுரைக்கு ஆதார மென்று சொல்லுவர்; இப் பக்கம் மாதானுபங்கி மறுயில் புலச் செந் காப் போதார் புனற் கூடற்கு அச்சு—இப் பக்கம் மாதானுபங்கி பெண்ப்படுகின்ற குற்றமற்ற புலமையாகிய தேனைச் சொரிதின்ற செவ்விய நாவாகிய மலரை யுடையவர் கீர் வளத்தை யுடைய தென் மதுரைக்கு ஆதார மாவர்.

• உப் பக்கம் இடைக்காடர் அரசன் தன் பாடலை அவமதித்தமை பற்றிப் பிணங்கிச் சென்ற பக்கம். உப் பக்க நோக்கி யென்றது வினையாலிணையும் பெயர். கேடு திருமால்; இது அக் கடைவுள் சகிரி

27

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

காமத்திற் சீண்டது. கேடுக்குப் பின்னே பிறத்தவன் உபகேசி யென்றாயது, உபேத்திர னென்பது போல். மாதா அனுபங்கி மாதானை நிகராகக் கொண்டு நடக்கின்ற ஒழுங்கின பெண்ப்படுதலின் அவன் பின்னாமேயேபோல், இவர் உலகத்தாரமேல் அருள் செய்தல் சொல்லப்பட்ட தசயிற்று. காப் போ தென்றதற் கேற்பப் புலமை யிலே தேன் ஆரோபிக்கப்பட்டது. அச்சப்போற் றுக்குதலால், அச் சென்றார். நாயனாராவே "திங்கட் குடையுடைச் சிச்சால் வழுதியுள், சக்கப் புலவருக் தழைத்தினி தேங்கிய" மதரைக்கு உண்டான சிறப்புச் சொல்லியபடி. ௭. உ. னி. பாடம்:—'மாதானு பங்கி மறுவு.' மாதானுபங்கி வன்றாவர் மனைவியார். (உ.ய)

தோடித்தலை விழுத்தண்டினார்.

அறநாள் கதிபொரு னேழொன்று காமாக்
 நிறமூன் றெனப்பருநி செய்து—பெறலரிய
 காது மொழிந்தபெரு காவலரே கன்குணர்வார்
 போலு மொழிந்த பொருள்.

இ—ள். அறத் திறம் காங்கு—பாயிரம், இவ்வறம், தறவறம், ஊழ் என அறப் பாலினுட் பிரிவுகள் காங்கும், அறி பொருட் டிறம் ஒழி—அரசு, அமைச்சு, அரண், கூழ், படை, கட்டி, ஒழிபு என அறியப்பட்ட பொருட் பாலினுட் பிரிவுகள் ஏழும், காமத் திறம் மூன்று எனப் பகுதி செய்து—ஆண்பாற் கூற்று, பெண்பாற் கூற்று அவ் விருபாற் கூற்று எனக் காமத்துப் பாலினுட் பிரிவுகள் மூன்று மாகப் பகுதி செய்து, பெறலரிய காலும் மொழிந்த பெரு காவலரே—பெறுதற் கரிய அறம் பொருள் இன்பம் வீடு எனப் படுகிற காங்கு பொருளையும் சொல்லிய பெரு காவலரே, ஒழிந்த பொருள் கன்கு உணர்வார் போலும்—அவற்று ஈடக்காது ஒழிந்த பொருள் உளதாயின், அதனை கன்கு அறிய இவ்வவர் போலும்.

28

சிறப்புப் பாயிரம்.

• திறமென்றது அறம் முகவியவற்றோடுக் கூட்டப்பட்டது. காவலரே யென்றமையால், பிறரால் அறியப்படுவ தன் றென்ற தாய்ந்து. மூப்பா லியற் றொகையும், இவற்றி னடக்காதது ஒன் றில்லை யென்பதும் சொல்லியபடி. (உலஉ.)

வேள்ளி லீதியார்.

செய்யா மொழிக்குந் திருவள்ளுவர் மொழிந்த
 பொய்யா மொழிக்குந் பொருளொன்றே—செய்யா
 வதற்குரிய சந்தனாரே யாசாமி வேளை
 யிதற்குரிய சல்லாதா ரில்.

இ—ள். செய்யா மொழிக்கும் திருவள்ளுவர் மொழிந்த பொய்யா மொழிக்கும் பொருள் ஒன்றே—ஒருவராலே செய்யப் படாத மொழியாகிய வேதத்துக்கும் திருவள்ளுவரால் அருளிச் செய்யப்பட்டதன் வழியி னொழுதுவோர்க்குப் பயன் விளைவிலே பொய்ப்பாத மொழியாகிய திருக்குறளுக்கும் பொருளொன்றே; ஆராயிற் செய்யா அதற்கு உரியர் அந்தணரே—ஆராயுங்கால், செய்யப்படாத அவ் வேதம் ஒதுதற் குரியவர் அந்தணரே; ஏனை யிதற்கு உரியர் அல்லாதார் இல்—பொய்ப்பாத இத் திருக்குறள் ஒதுதற்கு உரியவ சல்லாதவர் உலகத்தி லில்லை.

பூர்வ வேதத்தை நித்திய மென்பார் மதம் பற்றிச் செய்யா மொழி யென்றார். அது வட மொழியும் இது தென் மொழியுமாய் நின்று சில வேறுபாடுடையனபோல் தோன்றினும் தண்ணுணர்வா ளோக்குவார்க்குக் கருத்து வேறுபாடாமையின், பொருளொன்றே யெனத் தேற்றேகாரம் கொடுத்துக் கூறினார். 'செய்யா மொழி', 'பொய்யா மொழி' அன்மொழித்தொகைகள். இதற்குரிய எல்லா தாரில் வென்றதனாலும் பொது வேத மாத லறிக. அதற்கும் இஊற்கும் பொருள் வேறு வெவ்வேறும், இந்நினை யோதற் கதிகாரிக

29

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

ளாவார் யாவரோ வென்றும் நிகழ்கின்ற ஐய மொழித்தபடி. (உ1உ)

மாங்குடி மருதனார்.

ஒதற் கெளிதா யுணர்தற் கரிதாதி
வேதப் பொருளாய் மிகவிளங்கித்—தீதற்றோ
ருள்ளுகொ றுள்ளுகொ றுள்ள முருக்குமே
வள்ளுவர் வாய்மொழி மாண்பு.

கு—ள். வள்ளுவர் வாய் மொழி மாண்பு—திருவள்ளுவரது வாயினின்றும் தோன்றிய திருக்குறளினது மாட்சியைச் சொல்லின், ஒதற்கு எளிதாய் உணர்தற்கு அரிதாதி வேதப் பொருளாய் மிக விளங்கி—அது ஒதப்படுதற்கு எளிய சொற்களை யுடையதாகியும் அறியப்படுதற்கு அரிய பொருள்களை யுடையதாகியும் வேத மெனப் படுகின்ற பொருளாகியும் அங் வேதத்தின் மிக விளங்கி, தீது அற்றோர் உள்ளுதொறு உள்ளுதொறு உன்சம் உருக்கும்—குற்றமற் றோர்க்கு நிறைக்குத் தோறும் நிறைக்குத் தோறும் அவர்களுடைய மனத்தைக் கரைக்கும்.

ஒதற் கெளிதா யெனவே எவன்றோர்க்க் கிளிமை என் மொழி யுணர்த்தல்களும், உணர்தற் கரிதாதி யெனவே ஆழ முடைமையும், வேதப் பொருளா யெனவே விழுமியது பயத்தலும், பிறவுமாகிய அழகுகளின் அமைதி சொல்லப்பட்ட தாயிற்று, தீ தற்றோர் பொரு ளாராய்ச்சிக் கேற்ற றண்ணறிவுடையோர். உள்ளுதொ றுள்ளுகொ றுள்ள முருக்கு மெனவே, முன் காணப்பட்டதிலும் பின் காணப் படும் பொருள் சிறத்தும் விரித்தும் தோன்றாத லுடைமை பெறப் பட்டது. இதனது அற்புதமான குண முடைமைச் சிறப்புச் சொல்லியபடி.

(உ1உ)

சிறப்புப் பாயிரம்.

எதிச்சலார் மலாடனார்.

பாயிர நானிடில் வறயிருபான் பன்முன்றே
தாய தறவறமொன் அழாக—வாய
வறத்துப்பா னுலவையா வாய்ந்துரைத்தார் தாலின்
நிறத்துப்பால் வள்ளுவனார் தேர்ந்து.

கு—ள். வள்ளுவனார் ஆய்ந்து அலின் நிறத்துப்பால் தேர்ந்து
—திருவள்ளுவனார் அய் வேதத்தின் கருத்துக்களை ஆராய்ந்து
தம்மாலே செய்யப்பட்ட அலினது நிறத்திற்குத் தக்க கன்மை
யுடைமையால் இவையே உரியவை யென்று தெரிந்து, பாயிரம்
காண்கு—பாயிரம் காண் கதிகாரமும், இவ்வறம் இருபான்—இவ்வற
லியல் இருப ததிகாரமும், தறவறம் பன் மூன்று—தறவறலியல்
பதின்மூன் ததிகாரமும், ஊழ் ஒன்றாக—ஊழ் ஒ ததிகாரமு முடை
யனவாக, ஆய அறத்துப்பால் கால் வகையா உரைத்தார்—இய்
வாறாய அறத்துப்பால் பாயிர முதலிய கால்வகை யுடைத்தாகக்
கூறினார்.

முப்பாற் பொருள்களினும் முத்திக்குக் காரணமாதற் சிறப்
படைமையின், தாய தறவற மென்றார். தப்பு—நன்மை; அது

எவ்வா வகுஞ்ச்சிசமக்களுக்கும் பொதுவா யிருக்கை. அறப் பா லிய
வதிகாரத் தொகை சொல்லியபடி. (உ.உ.உ)

போக்கியார்.

அரசிய கைபைந் தமைச்சிய லீரைந்
தருவல் ஓரணிரண்டொன் றென்கு—ழிருவிய
நிண்படை சுட்புப் பதினேழு குடிபதின்மூன்
றென்பொரு ளெழா மினுவ.

31

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கு—ள். அரசியி னு ளையத்து—அரசியல் இருபத்தைத் ததி
கார முடைத்து; அமைச்சியல் காரத்து—அமைச்சியல் பத்ததிகார
முடைத்து; அரண் இருண்டு—அரணியல் இரண்டதிகார முடைத்து;
கூழ் ஒன்று—பொருளியல் ஒ ததிகார முடைத்து; படை இருவியல்
—படையியல் இரண்டதிகார முடைத்து; சுட்புப் பதினேழு—சுட்
பியல் பதினே முதிகார முடைத்து; குடி பதின் மூன்று—ஒழியியல்

பதின் மூன்றிற்கு முகடத்து; எண் பொருள் இவை வழாம்—
எண்ணப்பட்ட பொருட் பாலுக்கு இவ் வியல்களேமாம்.

அரணுக்கு உருத்திட்பம் சிறத்தலின் உரு வல் லர னென்றும்,
பொருளுடையார்க்கே ஒளி அமைவதாகலின் ஒண் பொருளென்
றும், படைக்குக் கடும் போரிற் பின்கொடாத திண்மை உரித்தாக
லின் திண்படை யென்றும் கூறினார். பிற் காலத்தார் அமைச்சு
முதலிய ஐத்தனையும் அங்கவியல் என ஓ ரிய ளாக்கியும் வழங்குபு.
பொருட் பா லிய வதிகாரத் தொகை சொல்லியபடி. (உலக)

மோசி கீரனார்.

ஆண்பாலே முநிரண்டு பெண்பா ளடுத்தன்பு
பூண்பா ளிருபாலே ராராகு—மாண்பாய
தாமத்தின் பங்கமொரு முன்றாகக் கட்டுரைத்தார்
நாமத்தின் வள்ளுவனார் நன்கு,

இ—ள். ஆண்பால் ஏழ்—ஆண்பாற் கூற்று ஏழுகாரமும்,
பெண்பால் ஆறிரண்டு—பெண்பாற் கூற்றுப் பன்னிரண் டதிகார
மும், அடுத்த அன்பு பூண்பால் இருபால் ஓ ராராகு—ஒருவரை
யொருவர் அடுத்த அன்பைப் பூணுதற் பகுதி யுடைய அய்விரூபாற்
கூற்று ஆ றதிகாரமுமாக, மாண்பு ஆய தாமத்தின் பக்கம் ஒரு
முன்றாக நாமத்தின் வள்ளுவனார் நன்கு கட்டுரைத்தார்—மாட்சியான

32

சிறப்புப் பாயிரம்.

தாமத்துப் பாலின் இயல்கள் மூன்றாகப் பெயர் பெற்ற திருவள்ளுவர்
நன்கு கூறினார்.

இவையே பொருளிலக்கணத்துக் கமையக்¹ கனவியல் சுற்பிய
லென, இரண்டாக்கப் பட்டன. தாமத்துப் பா லிய வதிகாரத்
தொகை சொல்லிய படி. (உலக)

காலிரிப்பும் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்.

ஐயாறு தூறு மதிகார மூன்றுமா
மெய்யாய வேதப் பொருள்விளங்குப்—பொய்யாது
தந்தா னாலிற்றுக் தாண்டவர் னாவனாடி
யந்தா மரைமே லயவர்.

இ—ள். அதிகாரம் தூறும் ஐயாறும் மூன்றுமா—அதிகாரம்
தூற்று முப்பத்து மூன்றாக, மெய்யாய வேதப் பொருள் பொய்யாது
விளங்கு—வடமொழியி லிருந்த மெய்யாகிய வேதப் பொருள்
பொய்யுறுது விளங்கும்பொருட்டு, அந் தாமரைமேல் அயன்தான்
வள்ளுவனார் தந்தான்—அழகிய தாமரை மலர்மேல் வீற்றிருக்கும்
நான்றாகக் கடவுள்தான் திருவள்ளுவனாடி உலகத்தார்க்குத் தமிழிற்
செய்து தந்தான்.

உலகு இங்கே மக்களை உணர்த்தி சிந்தித்து, மெய்யாயவேதப் பொருள் பொய்யாது விளக்க வெனவே, இதற்குமுன் மெய்யாய பொருள் பொய்யாய் மறைத்தும், பொய்யாய பொருள் மெய்யாய் விளக்கியும் கிடத்தமை சொல்லப்பட்ட தாயிற்று. அதிகாரத் தொகையோடு துற் பொரு எரியல்பு சொல்லிய படி. (உ.ய.அ)

மதுரைத் தமிழ் காயகனார்.

எல்லாப் பொருளு யிதன்பா ளுளவிதன்பா
எல்லாத வெப்பொருளு யில்லையாற்—சொல்லார்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பரந்தபா வாநென் பயன்வன் ளுவனார்
கரந்தபா வையத் துணை.

இ—ள். எல்லாப் பொருளும் இதன்பால் உள்—பலவகை தூல்களாலுஞ் சொல்லப்பட்ட எல்லாப் பொருளும் இங் தூல்கத்து அடக்கு யிருக்கின்றன; இதன்பால் இல்லாத எப் பொருளும் இல்லை—இதனிடத்து இல்லாத யாதொரு பொருளும் எங் தூல்கத்தும் இல்லை; சொல்லார் பரந்த பாவால் பயன் என்—ஆதலால், சொல் வனவினானே விரிந்த தூல்களாற் பயன் யாது? வள்ளுவனார் கரந்த பா வையத் துணை—திருவள்ளுவராலே தரப்பட்ட இங் து ளென்றே மண்ணுவகத் தாருக்குத் துணையாத லமையும்.

எல்லாப் பொருள்களு மாவன, முதல்வழி சார்பென மூ வகைப் பட்ட அற தூல் பொரு ணால் இன்ப தூல் வீட்டு தூல் என்ப வற்றிற் செம் பொருள் ஆக்கப் பொருள் குறிப்புப் பொரு ளென இம் மூவகை யாற் கொள்ளக் கிடத்த காட்சிப் பொருள்களும் கருத்துப் பொருள் களு மாம். தொழிலும் பண்பும் ஒரோ வழிப் பொரு ளெனற்கு ஏற் புடடைமையின், அவையும் இவற்றுள் அடங்கு மா நறிக. பின்னும் அதனை வலி யுறுத்தற்கு இதன்பா லில்லாத வெப் பொருளு மில்லை யென்றார். சொல்லார் பரந்த வெனவே, அவை பொரு ளாற் பரப்பின்மை பெறப்பட்டது. பரத்தல் பதி னுவிரம் தூறிய முதலிய கிரந்த அளவையால் விரிதல், சொல்லார் பரந்த தூல்களை ஆய்வேள் மலை யகழ்த்து எலி பிடித்தல் போல மிக வருத்திச் சிறு பயன் கொள்ளுதலால், என் பய னென்றார். 'ஆல்' அசை. 'பா,' 'வையம்' ஆகுபெயர்கள். சின்னூட் பல் பிணிக் கிற் நறிவுடைமையோர்க்கு விதி விலக்குக்கன் முற்றும் உள்னங்கை ரெவ்விக் கனிபோலக் கண்டு தெளியுமாறு உணர்த்தித் தடுமாற்றத் தீர்த்தலின். வையத் துணை யென்றார். முற்றொருங் குணா விழை வார்த்து இஃது இன்றியமையாச் சிறப்பிற் நென்றபடி. (உ.ய.க)

சிறப்புப் பாயிரம்.

பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்.

எப்பொருளும் யாரு மியல்பி னறிவுறச்
செப்பிய வள்ளுவர் யாரு செப்பவரு—ரூப்பாற்றாப்
பாரதஞ்சீ ராம நதைமனையுப் பண்டைமறை
*நேர்வனமற் றில்லை நிகர்.

ஞ—ள். பாரதம் ராம கதை மனுப் பண்டைமறை நேர்வன
—பாரதம் பழைய ராம கதையையும், மனு மிருதி பழைய வேதத்
தையும் ஒப்பன வாகும்; எப் பொருளும் யாரும் இயல்பின் அறி
வுறச் செப்பிய வள்ளுவர் செப்ப வரும் மூப்பாற்றா நிகர் இல்லை—
எவ் வகைப்பட்ட பொருள்களையும் எவ்வகையோரும் அவற்றின்
தன்மையோடு அறிய அவர்க்குச் சொல்லும் படிக்குத் திருவள்ளுவர்
சொல்லவால் வந்த திருக்குறளுக்கு உவமானமாகத் தக்கது ஒன்றில்லை.

*மந்து' அசை. அறிதற் கரிய வேதார்தப் பொருளு மென்
றற்கு எப் பொருளு மென்றும், உயர் குலத்தாரே யன்றி வனையோரு
மென்றற்கு யாரு மென்றும், ஐயர் திரி யின்றி அறிய வென்றற்கு
இயல்பி னறிவுற வென்றும், இதுவே கருதி குரு வீசண்டு மா மென்
றற்குச் செப்பிய வென்றும் கூறினார். பண்டை யென்பது ராம
கதைக்குள் கூட்டுக. கதா ரூபமா யிருந்து பாரத ராமாயண
மெனவும், விதி ரூபமா யிருந்து கருதி மிருதி யெனவும் கூட்டிச்
சொல்லப்படுதலால், உவமான உவமேயங்க ளாதல் அறிக. எப்

பொருளும் யாரு மியல்பி னறிவுறச் செப்புதல் வேதத்திற் கின்மை
யால், மூன் மூப்பாவின் மிக்க மொழி யென்ற அதனாற் பெறப்
பட்ட வேதத்தி னெப்புணமைய மறுத்தபடி. (உம)

உருத்திர சன்ம கண்ணார்.

மணற்கிணக்க நீருறு மைந்தர்கள் வாய்வைத்
துணர்ச்சாக்குந் தாய்முலை யொன்பால்—பிணக்கிலா

35

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

வாய்மொழி வள்ளுவர் மூப்பவர் மதிப்புலவோர்க் ,

குண முடைமை பற்றி ஒன் பொரு சொன்னும் கூறினார். தாலொரி யார்க்கும், தாலுக்கும், தாலுதலிய பொருளுக்கும் தகுதி தோன்றச் சொல்லப்பட்ட விசேட குணங்கடாவே. இங் வேதம் அவ் வேதத் தினுஞ் சிறப்புடைமை குறிப்பித்தபடி. (௩௦௨)

கீரீவெருத் தலையார்.

இன்பம் பொருளாறம் கிடென்று மிந்நான்ற கு முன்பந்யச் சொன்ன முதுமொழி தான்—மன்பதைகட் குள்ள வரிதென் நவைவன் னாவருலகம் கொள்ள மொழிந்தார் குறன்.

①—ள். இன்பம் பொருள் தறம் வீடு என்னும் இந் நாளும் மன்பதை கீட்டு முன்பு அறியச் சொன்ன முது மொழி தான் உள்ள அறித என்—இன்ப முதலிய இந் நாற் பொரு வியல்புகளையும் ட்கட் பரப்புக்கு அந் காலத்திலு அறியும் வண்ணஞ் சொல்லப்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பட்ட வட மொழி வேதமானது ஒதி யுணரப்படுதற் கரி தென்று, வள்ளுவர் அவை உலகம் கொண்கக் குறன் மொழிந்தார்—திரு வள்ளுவர் அவற்றை உலகத்தார் எளிதி னுணரும்படி திருக்குறலாக் கூறினார்.

முன் பறிய வெனவே, உற்சர்ப் பிணியாகலின், அந் காலத் தோர்க்கு உணர், தற் கேற்ற ஆயுணீட்சியும் உணர்வு வலியும் இருத்தன வென்பதா உம், அவசர்ப் பிணியாகலின் இந் காலத்தோர்க்கு அவை யில வென்பதா உம் பெறப்பட்டன. இவ் விரண்டும் “ அவா வறுத் தல் ” முதற் பாட் டொரயிற் காண்க. தேய வழக்கிற் படாததம் வருத்திக் கற்போர்க்கு மாத்திரம் புலப்படுவதுமாய் எல்லா மொழி கட்டும் முற் பட்டுக் கடவுள் மொழியாய் நற்றலின், முது மொழி யென்றுச். அறம் முதலிய நாளும் பிரிவுபட்டுத் தோன்றாமைய உடைத் தாகலின், உள்ள வரி தாயிற்று. பழைய வேதம் உளதாக லும் வே திது சொல்லுதற்குக் காரணம் உணர்த்திய படி. (௩௦௩)

மதுரைத் தமிழாசிரியர் செங்குன்றார்க்கிழார்.

புலவர் திருவன் னாவரன்றிப் பூமேற் சிலவர் புலவரொனச் செப்ப—எரிவவு பிறங்கொளிமா லைக்கும் பெயர்மாலை மற்றுங் கறங்கிருண்மா லைக்கும் பெயர்.

①—ள். பூமேல் புலவர் திருவள்ளுவ சன்றிச் சிலவர் புலவ

ரென்ச் செப்பல்—புலவகிண்கண்ணணை புலவர் திருவள்ளுவரை யன்றி வேறு சிலரையும் புலவ ரென்று சொல்லுதல், மாலை

சிலவு பிறங்கு ஒளி மாலைக்கும் பெயர் மற்றும் கறங்கு இருள் மாலைக் கும் பெயர் (செப்பல்)—மாலை யென்பது சிலவால் விளங்குகின்ற

அந்திக்கும் பெயராக மற்றும் குழிசின்ற இருளை யுடைய அந்திக்கும் பெயராகச் சொல்லுதல் போலும்.

38

சிறப்புப் பாயிரம்.

செப்ப லென்றது பின்னும் கூட்டப்பட்டது. புலமையர்வது பல வேறு வகைப்பட்ட தூண்கள்செய்து யெல்லாம் ஒருங்கே கொண்ட பேரறி வுடைமையாம். உயர் வொப்பீற்ற இவ்வது புல மையைக் குறித்து கோக்குங்கால்வையோர் புலமை புலமையன்றும் முடிதலின், இவ்வாறு கூறினார். புலவ ரென்பது காயனர்க்கே காணப் பெயரா மென்றபடி.

(உபச)

மதுரையறுவை வாணிகர் ஔவெட்டினார்.

இன்பமும் துன்பமு மென்னு மிலைவயிரண்டு
மன்பதைக் கெல்லா மனமநீடு—வன்பொழியா
துள்ளி யுரை வுரைத்தாரே யோதுரீர்
வள்ளுவர் வாயுறை வாழ்த்து.

ஔ—ஈ. இன்பமும் துன்பமும் என்னும் இவை இரண்டும் உள்ளி உணர்—பின் வரக்கடவணவாய கமழக் துக்கமு மென்னப் பட்ட இவற்றினுடைய இரு வகைக் காணக்கூடியும் ஆராய்ச் சறியவும், அன்பு ஒழியாத மனம் மகிழ—தம்மே லன்பு கீங்காமல் உன்னம் களி கூரவும், மன்பதைக் கெல்லாம் ஒது சீர் வள்ளுவர் வாயுறை வாழ்த்து உரைத்தார்—மக்கட் பார்ப்புக் கெல்லாம் புகழப் படுஞ் சீரை யுடைய திருவள்ளுவர் வாயுறை வாழ்த்தாகத் திருக் குறளைக் கூறினார்.

இன்பத்தின் காணம் விதிக்குறானாலும், துன்பத்தின் காணம் விலக்குக் குறானாலும் சொல்லப்பட்டன. முன்பு அறிதற்குப் பயன் அவற்றைச் செத்தலும் தவிர்த்தலுமாம். வேண்டுவன வெல்லாக் தொகுத் துணர்த்தலின், மன மகிழ்தல் சொல்லப்பட்டது. அவ் வேதம் யோலாத பலர்க்கும் உபயோகியாகக் கூறலின், மன் பதைத்

கெல்லா மென்றார். வாயுறைவாழ்த்தி னியல்பு “வாயுறை வாழ்த்தே லுயங்க காடின, வேம்புய் கடுவும் போல வெஞ்சொல், தாக்குத

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

வின்றி வழிநீனி பயக்குமென், நேம்படைக் கெவியின் வாபுறத்
தந்தே" என்னுட் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால், அதிக. எதிர்
கால வீண் ஷண்ரீசி பயத்தல் சொல்லிய படி. (௩௨௫)

கவிசாகரப் பெருந்தேவனார்.

பூவிற்குக் தாமரையே பொன்னுக்குச் சாம்புனது
மாவீற் றருமுனிபா யானைக் கமரரும்பற்
நேவீற் றிருமா லெனச்சிறந்த தென்பவே
பாவிற்கு வள்ளுவர்வெண் பா.

கு—ள். பூவிற்குக் தாமரை—மலர்களுக்குள்ளே தாமரை
மலரும், பொன்னுக்குச் சாம்புனதம்—பொன்களுக்குள்ளே சாம்

புனதப் பொன்னும், ஆவிற்கு அருமுனி ஆ—பசுக்களுக்குள்ளே
காமதேனுவும், யானைக்கு அமரர் உம்பல்—யானைகளுக்குள்ளே
ஐராவதமும், தேயில் திருமால் என—தேவர்களுக்குள்ளே திரு
மாலும் டோல, பாவிற்கு வள்ளுவர் வெண்பாச் சிறந்த தென்ப—
தூல்களுக்குள்ளே திருவள்ளுவரது குறள்வெண்பாச் சிறந்த
தென்று அறிவுடையோர் சொல்லுவர்.

'எ' அகை. 'பா' ஆகுபெயர். பொன் ஆடகம், கிளிச்
சிறை, சாதரூபம், சாம்புனதம் என கால் வகைப்படும். காமதேனு
வசிட்ட முனிமிடத். துண்ண தாகலின், அரு முனி யா வென்றார்.
உவமான முகத்தால் இஃது பல தூல்களினும் சிறந்து நிற்கின்ற
மாட்சிமை சொல்லிய படி. (௩௨௬)

மதுரைப் பெருமருதனார்.

அறமுப்பத் தெட்டுப் பொருளெழுப நென்பத்
நிறமிருபத் தைத்தாற் றளிய—முறைமையால்
வேத விழுப்பொருளை வெண்குறளால் வள்ளுவன
ரோதவழிக் கற்ற துலகு.

• ஓ—ள். . . அறத் திறம் முப்பத் தெட்டால்—அறத்தின் கூறு பாடு முப்பத் தெட்டதிகாரங்களாலும், பொருட் டிறம் எழுபதால்—பொருட் கூறுபாடு எழுப ததிகாரங்களாலும், இன்பத் திறம் இருபத் தைத்தால்—காமத்தின் கூறுபாடு இருபத்தைத் ததிகாரங் களாலும், தெனிய—தெனியும்பொருட்டு, முறைமையால் வேத விழுப் பொருளை வெண் குறனால் வள்ளுவனார் ஓத—காரண காரிய பொருழ்க்கால் வேதத்தி னுயர்வாகிய பொருளைக் குறன் வெண் பாக்களாலே திருவள்ளுவனார் ஓதலால், உலகு வழக்கு அற்றது— உலகமானது வழவுதலினின்றும் கீங்கிறது.

திறமும் ஆலும் முன்னுல் கூட்டப்பட்டன. உயர்வாகிய பொருள்—கரும் காண்டம் பிரம காண்ட மிரண்டினுள்ளும் சிறந்த பொருள். வழக்குதல்—விதியை விலக் கென்றும் விலக்கை விதி யென்றும் கோடல். 'உலகு' மக்களை யுணர்ந்தி லின்றது. துணியு பற்றி அற்ற தென இறந்த காலத்தார் கூறினார். முன்னதின் வேறு பட்ட முப்பால்களின் அதிகாரத் தொகைகளோடு உலகிற்கு வீணாய் நன்மை சொல்லிய பாடி.

(உயெ)

கோலூர்க் கிழார்.

அறமுத னான்கு மகவிடத்தோ ரெல்லாந்
திறமுறக் தேர்ந்து தெளிபக்—குறள்வெண்பாப்
பன்னிய வள்ளுவனார் பான்முறைநே ரொவ்வாதே
முன்றி முதுவோர் மொழி.

ஓ—ள். அறமுதல் காண்கும் அக விடத்தோர் எல்லாம் திறம் உறத்தேர்ந்து தெளியக் குறள் வெண்பாப் பன்னிய வள்ளுவனார்

பான் முறை—அறம் முதலிய காண்கு பொருள்களையும் மண்ணுலகத் துள்ளோ ரெல்லாம் ஹைகப்படஆராய்ந்து தெளியும் பொருட்டுக்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

குறள் வெண்பாக்களாலே சொல்லப்பட்ட திருவள்ளுவ காயுளுர்து முப் பால்களை யுடைய புத்தகத்தின்கண்ணே, முன்னே முதுவோர் மொழி தேர் ஒவ்வாத—முற் காலத்துள்ள பெரியோரது னால் களுக்கு தேர்தல் பொருந்தாது.

'மொழி' ஆறுபெயர். பெரியோ ராவார்—வட மொழியிலும், தென் மொழியிலும், பிற மொழிகளிலும், தால் செய்த முனி வரும், புலவரும், பிறரும். அக் துல்களாவன—மனு முதலியோராலே செய்யப்பட்ட அற னான் முதலியன. இதன் புத்தகத்தில் முன் னுல்களி லொன்றும் சேர்க்கப்படுதற்குத் தருவ தன் றென்று

உறையூர் முதுகூற்றனார்.

தேவீற் சிறந்த திருவள் ளுவர்குறள்வெண்
பாவீற் சிறந்திடுமும் பால்பகராச்—காவீற்
சுபலீலில் சொற்கவை யோர்விலை மறந்து
செயலிலை யென்னுக் திரு.

கு—ள். தேவீற் சிறந்த திருவன்ருவர் குறள்வெண்பாவீற்
சிறந்திடுமும் பால் பகரா—தெய்வத் தன்மையாற் சிறந்த திருவள்
ளுவரது குறள் வெண்பாக்கனோடு கூடிச் சிறந்த தேவன்ருகின்ற
மும் பால்களையும் ஓதாரது, காவீற்கு உயல் இல்லை—வாக்கிற்கு இன்
சொற் சொல்லி வாழ்தல் உண்டாகாது; சொற்கவை யோர் வில்லை—
மனத்திற்குச் சொற்களின் சுவையை அறிதல் உண்டாகாது; மற்றும்
செயல் இல்லை—இவையன்றியும் காயத்துக்கு எல்ல செய ளுண்டா
காது; என்னும் திரு—என்று வினைத்தற் திருமகன் அவரிடத்துச்
சேரான்.

சுவையோர்த்தரும் செயலுக்கும் உரிய மனமும், காயமும் வரு
விக்கப்பட்டன. திருமகன் சேநாமை யாகிய காரியத்தைக் காண

42

சிறப்புப் பாயிரம்.

மாக உபசரித்தார். ஓதார்க்கு உளவாகாமல் கூறவே, ஒதுவோர்க்கு
இவை உள. ஆகலின், வாக்கிற்குக் கடுஞ்சொல், பொய், கோள்,
புறங்கூறல்களும், மனத்திற்குப் பிறனில் விழைதல், பிறன் பொருள்
விழைதல், பிறன் பொருட்டுக் கேடெண்ணல், பிற வழிர்க் கிழறி
யெண்ணல்களும், காயத்திற்குப் பிறன்மனை புணர்தல், உயிர்க்
கொலை செய்தல், பழி யு ணைதல், பிறர் பொருள் வெளவல்களும்,
ஆகிய குற்றங்க செல்லாம் கீங்கு மென்பது பெறப்பட்டது.
அற வின்பல் கட்டுக் காரண மாதற் சிறப்புடைய பொருட் பேது
இஃ தோதலின் உபதா மென்ற படி. (உலக)

இழிகட் பெருங் கண்ணனார்.

இம்மை மறமை பிரண்டு மெழுமைக்குஞ்
செம்மை நெற்பிற் நெளிவுபெற—மும்மையின்
வீடலவற்றி னான்மீன் விதிவழங்க வள்ளுவனார்
பாடின சின்சுறள்வெண் பா.

கு—ள். இம்மை மறமை இரண்டும் எழுமைக்கும் செம்மை
நெற்பின் தெளிவு பெற—இக பரங்கட் காவன விரண்டையும்
வினாப் பயன் ரொடர்தம் சூரிய ஏழு பிறப்பிற்குமாகச் செவ்வை
யான வழியால் யாவரும் தெளிதல் பெறவும், மும்மையின் அவற்
றின் வீடு காண்மீன் விதி வழங்க—அறம் பொருள் இன்ப மென்னும்
மும்பால்களும் அம் மும்பாற் பொருள்கனோடு வீடுமாகிய காற்

பொருக்களது விதிகளும் வழங்கவும், வள்ளுவனார் இன் குறள் வெண்பாப் பாடினர்—திருவள்ளுவ நாயனார் இனிய குறள் வெண்பாவைப் பாடினர்.

செவ்வையான்வழி, விதியும் பத்தியும் ஞானமும், கோயானிக்கு மருத்தம் அனுபானமும் பத்தியமும்போல், ஒன்றற் கொண்டு முர

43

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

ஞான கூடி நிற்கும் வழி. வீட்டுவிதி தறவறத்திற் காண்க. இம்மை மறுமை வீடு மூன்றும் பயக்குமாறு சொல்லிய படி. (சுவ)

செயிர்க் காலிரியார் மகனார் சாத்தனார்.

ஆவனவு மாகா தனவு மறிவுடையார்

யாவரும் வல்லா ரெடுத்தியம்பக—தேவர்

திருவள்ளுவர் தாமுடர் செப்பிடவே செய்வார்

பொருவி லொழுக்கம்பூண் டார்.

கு—ள். ஆவனவும் ஆகாதனவும் அறிவுடையார் யாவரும் எடுத்தியம்ப வல்லார்—மக்களுக்கு ஆவனவற்றையும், ஆகாதவற்றையும் அறிவுடையார் யாவரும் இனி இதிலிருந்து எடுத்துச் சொல்லு தற்கு வல்லவராவார்; தேவர் திருவள்ளுவர் செப்பியவே பொருவில் ஒழுக்கம் பூண்டார் செய்வார்—ஆதலால், தேவராகிய திருவள்ளுவராவே சொல்லப்பட்டவற்றையே ஒப்பில்லாத ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டவர் செய்வார்.

இவ்வனம் கூறவே, அவ் வேதத்திலிருந்து உணர்வா நெய்துச் சொல்லுதல் அறிவுடையார்க்கு முடியாமையால், ஒழுக்கம் பூண்டார்

க்கு அதன்கண்ணே சொல்லப்பட்ட படி வழுவமற் செய்தல் கூடாமை காட்டப்பட்டது. 'தாம்', 'உம்' அசைகள். ஆவன—இப்பத்தைத் தருவன. ஆகாதன—துன்பத்தைத் தருவன. ஒப்பில்லாத ஒழுக்கம்—கொல்லாமை முதலியன. போத காசிரியருக்கும், கேட்டு டொழுதுவோர்க்கும் வரும் கண்ணை சொல்லிய படி. (சுவச)

செயலூர்க் கொடுஞ்செங் கண்ணனார்.

வேகப் பொருளை விரகால் விரித்துலகோ

ரோகக் தமிழா லுரைசெய்தா—ராதலா

லுள்ளாக நுள்ளும் பொருளெல்லா முண்டென்ப

வள்ளுவர் வாய்மொழி மாட்டி.

சிறப்புப் பாயிரம்.

● —ள். வேதப் பொருளை உலகோர் ஒது விரகாய் விரித்துத் தமிழால் உரை செய்தார்—வேதத்தின் பொருளை உலகத்தார் ஒது யுணரும் பொருட்டு உபாயத்தால் விரித்துத் தமிழ் மொழியினாலே சொல்லி யருளிஞர்; ஆதலால், உன்னார் உன்றும் பொருணெல்லாம் வள்ளுவர் வாய் மொழிமாட்டு உண்டு என்ப—ஆதலால், நினைப்பவர் நினைக்கும் பொருள்க னெல்லாம் திருவள்ளுவர் திருவாயிற் பிறந்த திருத்தளவின்மண்ணே உண்டென்று அறிவுடையோர் சொல்லுவர்.

உபாயத்தால் விரித்தல், சொல் சுருக்கத்தால் ஒதற் கெளிதென மன வெழுச்சி யுண்டாகிக் கற்போரது அறி வளவிற் கேட்கப் பொரு ளளவு வீரிய வைத்தல். நினைக்கப் படும் பொருள்க சொல்லாம் இதன்கண்ணே இக் காரணத்தால் தோன்றுகின்றன வென்று கூறிய படி.

(சுபஉ)

வண்ணக்கஞ் சாத்தனார்.

ஆரியமூஞ் செந்தமிழு மாராய்ந் திகளினிது
சீரிய கென்றென்றைச் செப்பரிதா—லாரியம்
வேத முடைத்துத் தமிழ்திரு வள்ளுவன
ரோது குறட்பா வுடைத்து.

● —ள். ஆரியமும் செந் தமிழும் ஆராய்ந்து இதனின் னுது சீரியது என்று ஒன்றைச் செப் பரிதா—வடமொழியையுந் தென் மொழியையும் ஆராய்ந்து இதைக்காட்டினும் இது சிறப்புடைத் தென்று ஒன்றைத் தெரிந்து சொல்லுதல் கூடாது; ஆரியம் வேதம் உடைத்துத் தமிழ் திருவள்ளுவனார் ஒது குறட்பா உடைத்து—வட மொழி வேத முடைத்து; தமிழ்மொழி திருவள்ளுவ காயனார் சொல்லிய குறட்பா வுடைத்து (ஆதலால்).

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

'ஆல்' அணை. வடமொழியும் தென்மொழியும் பிறமொழி கள் போலது பாணிலியாரும் அகத்தியனாகு முதலாகிய முனிவர்களாலே செய்யப்பட்ட இலக்கண தூக்கனாலே சீர்திருத்தி நின்றந் முதலிய குணங்க ளுடைமையாலும், அது பிராகிருத முதலிய வற்றுக்குப் போல் இது ஆத்திரம் முதலியவற்றுக்கு முதலாய் நின்ற வாலும் ஒன்றற் கொன்று குறைபா டுடைத் தன்றேனும், வேத

முடைமை பற்றி வடமொழிக்குச் சொல்லப்பட்ட உயர்வு தென் மொழிக்கண்ணே திருக்குறள் உண்டாதலின் இனி இவ்வெய்வற்றது, இதனினிது சீரிய தென் றென்றைச் செப்பரி தென்றார், இத் திருக்குறளாலே வடமொழியோடு தென் மொழிக்கு ஒப்புமை நிறைவு சொல்லிய படி. (சுவிட)

களத்தூர்க் கிழார்.

ஒருவ ரிருகுறளே முப்பாலி னேதூந்
தரும முதலுன்றஞ் சாறு—மருமறைக
ளைத்துஞ் சமயது லாறுநம் வள்ளுவனார்
புத்தி மொழிந்த பொருள்.

கு—ள். அரு மறைகள் ஐந்தும் சமய தூல் ஆறும் நம் வள்ளுவனார் புத்தி மொழிந்த பொருள்—இருக்கு முதற் பாரத மீறாகிய அரிய வேதக்க ளைந்தும் அவ் வேதத்தின் வழிப்பட்ட சமய தூல்களாலும் நம்முடைய திருவள்ளுவரால் உலகத்தார்க்குப் புத்தியாகச் சொல்லப்பட்ட தூவி லடங்கும்; ஒருவர் இரு குறளே முப்பாலின் ஒதம் தருமம் முதல் ஈன்றும் சாறும்—ஆதலால், 'ஒருவர் ஒரு வீசற்பமும் இரு வீசற்பமு மாகிய இருவகைக் குறள்களையுமே முப்பால்களில் அத்தியயனஞ் செய்த அறியப்படுகின்ற அறம் முதலிய ஈற் பொருள்களும் அவருக்குப் போதும். "

ஒருவனுக்கே ஐந்தும் ஒதி யுணர முடியு போகாது, வேறு

சிறப்புப் பாயிரம்.

வேறான அதிகாரிகளுடைய பற்றி, அரு மறைகளைக் கொண்டு மென்றார். சமய தூ லாதும் ஒன்றே பொரு சொன்னும் பாட்டுரை யிற் காண்க. சமக் செல்லாம் அறி வொழுக்கக் கொளுத்தி கல் வழிப் படுத்த வந்த பரமசாரியர் இவரே யென்று முரிமை தோன்றற்கு சம் வஞ்ஞவனா சென்றார். மறைகளைக் கொண்டு சமய தூ லாதும் சம் வஞ்ஞவனா புத்தி மொழிந்த பொரு சொன்னால், அவை பலவற்றி னும் வேறு வேறு வகைப்பட்டும் சிறந்தகின்ற கருத்துக்களை சொல்லும் இவ் வொரு தூந்கண்ணே அடங்கி சிறந்தமை சொல்லப் பட்ட தாயிற்று. 'பொருள்' ஆகுபெயர். ஒருவரைப் பொதுப் படக் கூறலால், இவ்வாறு ஒருதற்குப் பெண்பாலாருக்கும் அதிகார முண்டென்பது கொண்ப்பட்டது. இவ் வொரு தூ லோடு யுணர்ந்தோர் அரு மறைகளைக் கொண்டு சமய தூ லாதும் ஒதி யுணர்ந்தோராவ ரென்ற படி.

(சயச)

நெக்கமனார்.

எழுத்தகை சேடி சொற்பொருள் யாப்பு
வழுக்கில் வளப்பணி வண்ண—யிழுக்கின்றி
பென்றெவர் செய்தன வெல்லா மிப்பமின
வின்றிவ சிக்குறள் வெண் பா.

—என். எழுத்து அகை சேர் அடி சொல் பொருள் யாப்பு வழுக்கு இல் வளப்பு அணி வண்ணம் இழுக்கு இன்றி என்று எவர் செய்தன—எழுத்துமுதல் வண்ணமீறுகச் சொல்லப்பட்ட இவற்றுள் வழுவுதல் விவரமல் எக் காலத்தில் எவரால் அவை செய்யப்

பட்டன, எல்லாம் இன்று இவ் இன்றி குறள் வெண்பா இயம்பின— அறவ யெல்லாம் இக் காலத்து இத் திருவஞ்ஞவராலே செய்யப் பட்ட இவ் வினிய குறள் வெண்பாக்களிற் சொல்லப்பட்டன.

வளப்பு—அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், வீருத்து, இயைப்பு,

47

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

புலன், இறைப்பு, அணி—சொல்லணி, பொருணணி, ஒலியணி, வண்ணம்—குறி வகைத் தூக் கிடை, வண்ணம், முதலியன. ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு பாவலர் ஒவ்வொரு குணத்தினாலே சிறந்த வினங்க தூல் செய்தனர்; இவரோ வெளில் எல்லாக் குணங்களாலும் சீரெந்த சிறந்த வினங்கச் செய்தமையின், இவ்வாறு கூறினார். இதன்

அக்காரக்கனி கச்சமனார்.

கலைநிரம்பிக் காண்டற் கினிதாபிக் கண்ணின்
நிலைநிரம்பு நீர்மைத் தெனிணை—தொலைவிலா
வானார் மதியந் தனக்குண்டோ வள்ளுவர்முப்
பாணா னயத்தின் பயன்.

கு—ள். கலை நிரம்பிக் காண்டற்கு இனிதாபிக் கண்ணி எரிவ
நிரம்பு நீர்மைத்து எனினும்—மதியமும் முப்பா னாலும் பதினா
கலைகளாலும் அறுபத்து காலு கலைகளாலும் நிறைந்து, காண்டற்கு
இனிதாபி—ஆராய்ச்சி செய்தற்கு இனிதாபி, கண்ணின் நிலை நிரம்பும்
நீர் மைத்து எனினும்—முகக் கண்ணி எரிவையில் அகக் கண்ணி
எரிவையில் நிரம்புகின்ற தன்மை யுடைத்தாயினும், குண முடைத்
தாயினும், வள்ளுவர் முப்பா னால் நயத்து இன் பயன் தொலைவு
இவா வான் ஊர் மதியந் தனக்கு உண்டோ—திருவள்ளுவரது
முப்பா னாலினது நயத்தால் விளைவதாயினு இனிய பயனானது
ஒழிவின்றி ஆகாசத்தின்கண்ணே திரிகின்ற மதியினிடத்து
உண்டோ?

மதியந்தனக் கென்றது வேற்றமை மயக்கம். 'ஓகாரம்'
எதிர்மறை. ஆகாரமாகக் கொள்ளுதற்கு ஏற்புடைத் தல்லாத
வானை ஆகாரமாகக் கோடலின், இழிவு தோன்றத் தொலைவிலா
வானார் மதிய மென்றார். நயம்—மறுப்படைமை, மழுக்காமை,
குறைவுருமை முதலியன. பயன்—இம்மை மறுமை வீட டின்பங்கள்.

சிறப்புப் பாயிரம்.

ஒப்புமை சொல்லுதற்கு ஊர்களில் ஒன்றும் இன்மையால், விளைப்
பொருள் பலவற்றினுஞ் சிறந்த மதியை யாயினும் சொல்லுது
மெனப் புதின் அதவும் இதனற் தருவ தன் நென்ற படி. * (செய்க)

கட்பாலத்தனார்.

அறந்தகனி யான்ற பொருட்கி யின்பு
சிறந்தகெய் செஞ்சொற்றீக் தண்டு—குறும்பாவா
வள்ளுவன ரேற்றினார் வையத்து வாழ்வார்க
ளுள்ளிரு ணீர்க்கும் விளக்கு.

கு—ள். அறம் தகனி—தருமம் அகலும், பொருள் திரி—
பொருள் திரியும், இன்பு கெய்—சாமம் கெய்யும், செஞ் சொல் தீ—
செவ்விய சொல் கெடுப்பும், குறும் பாத் தண்டா—குறட் பாத் தண்
டும் ஆக, வள்ளுவனார் வையத்து வாழ்வார்கள் உள் எரிசுள் நீக்கும்.
விளக்கு ஏற்றினார்—திருவள்ளுவ நாயனார் பூமியின்கண் வாழ்வோ
ரது அகத் திருளை ஒழிப்பதாயினு விளக்கு ஏற்றினார்.

ஆன்றல்—மேம்படுதல். அகத் திருள்—அஞ்ஞானம். தீச் சுடர், தகளி, முதலியவற்றோடு கூடிப் புறத் திருளை எப்படியோ, அப்படி, நாயனாத திருவாயிற் பிறத்த செஞ்சொல், அறம், முதலியவற்றோடு கூடி அகத் திருளைக் கெடுத்தலின், இங்ஙனம் உருவகஞ் செயலாயிற்று. மீனையகத் தேற்றப்படுகிற விளக்கு அம் மீனையகத் துள்ளார்க்கு மாத்திரமே உபயோகியாய் நின்றலாலும், அகத் திருளைக் கெடுக்க வல்ல தன்மையாலும், இஃது உலகத்து வாழ்வோர் பலர்க்கும் உபயோகியாய் நின்றலாலும், அகத்திருள் செஞ்சொலாலும், அதனின் இது பீல கோடிமடங்கு மிக்ஞ்சு சிறத்து நிற்கின்றமை உணர்த்திய படி.

(சுயஎ)

குலபதி நாயனார்.

உள்ளக் கமல் மலர்த்தி புனத்துள்ள
தள்ளற் கரியவிரு டள்ளுநலால்—வள்ளுவனார்

49

7

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

வென்றிக் குறட்பாவும் வெங்கதிறு மொக்குமெனக்.
கொள்ளத் தருங்குணத்தைக் கொண்டு.

(சு—எ). உள்ளக் கமலம் மலர்த்தி உனத்து உள்ள தன்சுற்று அரிய திருள் தள்ளுதலால்—செஞ்சமாதிய தாமரை மலரை மலர்த்தி மக்களது அகத்தி லுள்ள பிறி தொன்றாலே நீக்கப்படாத அஞ்ஞான விருளை நீக்குதலால், வள்ளுவனார் வென்றிக் குறட்பாவும் வெங்கதிரும் குணத்தைக் கொண்டு ஒக்கும் எனக் கொணர்த்தாரும்—திருவள்ளுவரது குறள் வெண்பாவும் புறத்துத் தாமரை மலரை மலர்த்திப் புறத் திருளை நீக்குகின்ற குரியனும் அச் செய்கையைக் கொண்டு ஒக்கு மென்று கொணர்த்தாரும்.

செயலும் தொழிற் பண் பெண்ப்படுதலின், குண மெண்பட்டது; அது மலர்த்தலும் தள்ளுதலு மாம், குணத்தைக் கொண்டுணவே, செய்ப்படு பொருளைக் கொண்டு ஒக்கு மெனக் கொணர்த்தார தென்ற நாயிற்று. உலகுக் கெல்லாம் பே ரொடியாகிய குரியனும் இதற்கு ஒரு புடை யொப்பா மென்ற படி.

(சுயஅ)

தேனீக்குடிக்கீரனார்.

பொய்ப்பால பொய்யேயாய்ப் போயினபொய் யல்லாத
மெய்ப்பால மெய்யாய் விளங்கினவே—முப்பாலின்
றெய்வத் திருவன் னுவர்செய் பியகுறளால்
வைபத்து வாழ்வார் மனத்து.

இ—ள். தெய்வத் திருவள்ளுவர் முப்பாலிற் செய்யிய குற
 னால்—தெய்வத் தன்மையை யுடைய திருவள்ளுவ காயனார் மூன்று
 பால்களை யுடையதாகக் கூறிய குறணுகைக் கேட்டறிதலால், வையத்து
 வாழ்வார் மனத்துப் பொய்ப் பால பொய்யேயாய்ப் போயின;
 —உலகின்கண் வாழ்வாருடைய மனத்துப் பொய்யின் பகுதியிற்

50

சிறப்புப் பாயிரம்.

- பட்டவை யெல்லாம் பொய்யேயாய்ப் போயின; பொய் யல்லாத
 மெய்ப் பால மெய்யாய் வின்கின—பொய்மை யல்லாத மெய்யின்
 பகுதியிற் பட்டவை யெல்லாம் மெய்யேயாய் வின்கின. •

குறனார் பொய்ப் பால பொய்யேயாய்ப் போயின மெய்ப் பால
 மெய்யேயாய் வின்கின எனவே, இதற்கு முன்னெல்லாம் உண்மை
 துணியப் படாமையின் பொய்ப் பால மெய்ப் பால போன் மேற்
 கொள்ளப் பட்டும், மெய்ப் பால பொய்ப் பால போற் கையிடப்
 பட்டும் மயங்கிக் கிடத்தன வென்ற தாயிற்று. இதன் மெய்யுணர்வு
 பயத்தற் சிறப்புச் சொல்லிய படி. (சயக)

கொடிஞாழன் பாணி பூதனார்.

அறனறிந்தே மானற் பொருளறிந்தே மின்பின்
 நிறனறிந்தேம் கிடு தெளிந்தே—மறனெறித்த
 வரனார் கெடுமாற வள்ளுவனார் தம்வாயார்
 கேனா தனவெல்லாய் கேட்டு.

இ—ள். மறன் எறித்த வான் ஆர் கெடு மாற—புகைவரை
 வெறித்த வாட்படை தங்கிய வீ ரெல்கும் பாண்டிய ராசனே,
 வள்ளுவனார் தம் வாயார் கேனாதன வெல்லாம் கேட்டு அறன்
 நிறன் அறிந்தோம்—திருவள்ளுவ காயனாரு வாக்கால் இதற்கு
 முன் கேட்கப்பட்ட டில்லாதவை யெல்லாம் இப்போது கேட்டு
 அறத்தின் நிறத்தை யறிந்தோம்; பொருட் டிறன் அறிந்தோம்—
 பொருளின் நிறத்தை அறிந்தோம்; இன்பின் நிறன் அறிந்தோம்—
 இன்பத்தின் நிறத்தை அறிந்தோம்; வீட்டுந் நிறன் தெளிந்தோம்—
 வீட்டின் நிறத்தை அறிந்தோம்.

நிறன் அறம் முதலியவற்றெல்லக் கூட்டப்பட்டது. 'மறன்' ஆரு
 பெயர். கேனாதன—பிற தூ வாகிரியர்க் கெல்லாம் அறித்து சொல்லு

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

தற் கெட்டாதிருத்த அறம் முதலியவற்றி னுட்பங்கன். இம்மை மறமை வீடுகளைக் குறித் துணர்ந்தற் குரிய உறுதிப் பொரு ணுக்கு முணர் தலின், இவரீ யாதொன்றாறுங் குறைவில்லை யென்ற படி. (இய)

கவுணியனார்.

சிந்தைம் னினிய செய்க்நினிய வாய்க்நினிய
வந்த விருகினைக்கு மாமருந்து—முந்திய
கன்னெந் நாமறிய நாப்புலமை வள்ளுவனார்
பண்ணிய விட்குறள்வெண்பா.

இ—ள். முந்திய கன்னெறி காம் அறிய நாப் புலமை வள்கு
வனார் பண்ணிய இச் குறள் வெண்பா—முற்பட்டதாகிய கல்ல
வழியை நாமறியும் பொருட்டு நாவால் விளக்குகின்ற புலமையை
புடைய திருவள்ளுவ நாயனாரற் சொல்லப்பட்ட இனிய குறள்
வெண்பாக்கள், சிந்தைக்கு இனிய—கிளைத்தால் மனதிற்கு இன்பஞ்
செய்வன; செலிக்கு இனிய—கேட்டாற் காதுக்கு இன்பஞ் செய்வன;

வாய்க்கு இனிய—ஒதினால் வாய்க்கு இன்பஞ் செய்வன; வந்த இரு
விளைத்து மா மருந்து—தொடர்ந்து வருகின்ற இரு விளைகளாகிய
கோய்களுக்குப் பெரிய மருந்துக ளாவன.

குறட்பாவை மருந் தென்றமைக்கு ஏற்க வினையை கோயென்
னாமையால், ஏக தேச ரூபகம். கல் வினையும் பிறவிக்கு ஏதவாக
ளால், இருவிளை யென்றார். முற் பட்ட கல் வழி கன் மக்களுக்கு
அநாதியா யமைந் துன்னது; அது சமயத்தாரது பல்வகைப்பட்ட
கற்பினியினுலே மறைபட்டு நின்றமையின், நாமறிய வென்றார். இந்
துலின் பாக்களைச் சிந்தித்தன் முதலியன செய்யுங்காணும் சொற்
பொரு ணையக்களாலே இன்பம் விளைத்ததற் தெய்வத் தன்மையால்
விளைத் தயரும் ஒழிக்கு மென்ற படி. (இய)

சிறப்புப் பாயிரம்.

மதுரைப் பாலாசிரியனார்.

வெள்ளி சிபாழன் விளங்கிய வெண்டிங்
 பொன்னென நீங்கும் புறநிருவாய்—தென்னிய
 வள்ளுவ சிவந்தவன் வெண்பா வந்ததோ
 குள்ளிரு வந்தே நொயி.

கு—ள். வெள்ளி வியாழம் விளங்கு இரவி வெண் டிங்
 புற நிருவாய் பொன்னென நீங்கும்—சக்கிரன் கருகு ரூயன்
 சத்திரன் என்பன புறநிருவாய் விசைலிலே நீங்கும் ஒளிகளாம்;
 தென்னிய வள்ளுவர் இன் குறள் வெண்பா அடியத்தோர் உள்
 ளிருள் நீங்கும் ஒளி—முற்றணர்ந்த திருவள்ளுவ நாயனரது
 இளிய குறள் வெண்பா உலகத்தோரது உள்ளிருவாய் நீங்கும்
 ஒளியாம்.

இங்ஙனம் கூறவே, புறந் திருவாய் அவை பல வுள்; அத்
 திருவாய் இஃ தென்னே உளதென்றதாயிற்று. அவற்றன் ஒன்
 ருதும் நீக்கப்படாத அத் திருவாய் நீக்க வல்ல தாகவின், இதற்கு
 எவ்வாற்றினும் ஒப்ப தென் னின் நென்றபடி. (இயஉ)

ஆலங்குடி வங்குறள்.

வள்ளுவர் பாட்டின் ஊழரைக்கின் வாங்குங்குறள்
 தென்னமுதின் திஞ்சுவையு மொவ்வாதா—நெள்வமுத
 முண்டழிவார் தேவ ருலகடைய வுண்ணாமல்
 வண்டமிழின் முப்பான் மகிழ்த்து.

கு—ள். வள்ளுவர் பாட்டின் வளம் உரைக்கின் வாய் மடுக்
 கும் தென் னமுதின் திஞ்சுவையும் ஒவ்வாதா—திருவள்ளுவரது
 பாட்டினது திஞ்சுவையைச் செல்லுமிடத்து, உண்ணப் படுகின்ற

53

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

தென்னிய அமுதின் துதித்திப்பாவிய கவையும் ஒப்பாகாத; தென்
 னமுதம் உண்டு அறிவார் தேவர்—அத் தென்னிய அமுதை யுண்டு
 அதன் சுவையை அறிபவர் தேவர்கள்; வண்டமிழின் முப்பால்
 உலகடைய மகிழ்த்து உண்ணும்—வளம் பொருந்திய தமிழின்
 கண்ணதாவிய முப்பாலாவிய அதின் மும் மடி நெற்த பாலை எல்லா
 வுலகத்தாரும் மகிழ்த்து உண்டு திஞ்சுவையறிவார்.

'வளம்' ஆகு பெயர். 'ஆல்' அரை. அல் வயிர்தம் வாயுட்
 பெய்தவழி காவிற் பட்ட சிறிது பொழு தனவே திஞ்சுவையாம்

பது; இப்பாட்டு கொஞ்சிக்க ணிலை பெற்று ஒழி வின்றித் தீஞ்
 சவை பயத்தலின், ஒய்வா தென்றார். 'முப்பால்' சிலிவீட்டரூபகம்.
 இனி எவ் வுலகத்தாருக்கும் கரும பூமியாகிய இவ் வுலகத்துட்
 டோன்றி மெய்ப்பொரு ளுணர்ந்தன்றி வீட்டின்பம் பெறுதல்
 கூடாமையின், உல கடைய வுண்ணு மென்றார். அன்றி அவ் வுலகத்
 துத் தேவர்களும் தமது மேற்பட்ட வறிவினாலே இஃதனது உயர்
 வொப்பற்ற குணத்தை அறிந்து முக்கியப் பிரமாணமாகக் கொண்டு
 மகிழ் கூர்வ ரென்பது பற்றி, அங்ஙனம் கூறினு ரெனினும் அமையும்.
 இஃது இவ் வுலகத்தார்க்கே யன்றி அவ் வுலகத்தார்க்கும் பயன் படு
 மாறு சொல்லிய படி. (இயைஉ)

இடைக்காடர்.

கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்

குறுகத் தறித்த குறள்.

இ—ள். குறள்—சாயனாது துலின் ஆவிர்த்து முத்தூற்று
 முப்பது குறள் வெண்பாக்களும், கடுகைத் துளைத்து ஏழ் கடலைப்
 புகட்டிக் குறுகத் தறித்த—கடுகை அதன் ஈடுவே துளை செய்து
 ஏழு கட னீரையும் அத் துளையுட் பெய்து தன் னனவிற் குறாகும்
 வண்ணம் தறித்து வைத்தா லது போல்வன வாகும்.

சிறப்புப் பாயிரம்.

மிகக் சிற்றளவிற்கு எடுத்துச் சொல்லப்படுவ தொகு தண் பொருளாகவின், கடுகு சொல்லப்பட்டது. இரண்ட, ஊருடி, தறித்த வெண் விசை கொண்டது. துளைத்தல்—உச்சிடு போக்குதல். புகவிடென்பது புகாட்டென விசாரப்பட்டு முதளிவையாய் சிற்றளவின் புகாட்டி வென்றயது. துளையி னிடைவெளிக்கும் அதன் புற முடிக்கும் கொச்சப் பட்ட பங்கு சிந்தாக ஒழித்த பங்கு பெரிதாகவின், குறுக வெண் குர். தறித்தா வன்ன வென்ற பாலது தறித்த வெண் இடைக் குறைத்து மின்றது. இவ்வாத பொருளை உவமானமாகக் கூறவின், இங் பொருளுவமை. குறட்பாக்களுள் ஒய்வொன்றும் அது போறவின், தறித்த வெணப் பன்மையாற் கூற ளாயிற்று. 'குறள்' பாஸ் பகர வஃறினாப் பெயராகவின், இங்கே பன்மைக்கா யது. இவ்வைக் கூறவே, குறட்பாவின் சொற் சருக்கமும் அதனுள் அடக்கப்பட்ட பொருள் விரிவும் கோக்கும் வழி, அக் கடுகும் வழி கட ளீரும் போலு மென்ற தாயிற்று. பொருள் விரிவி னளவு படாமை சொல்லிய படி.

(இயச)

ஒளவையார்.

அனுவைவத் துளைக்கேழ் கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த குறள்.

பொருள். குறள் காயலாத துலின் ஆவிர்த்து முக் தாந்து முப்பது குறள் வெண்பாக்களும், அனுவைத் துளைத்து வழி கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தறித்த—அனுவை அதன் கடுவே துளை செய்து எழு கட ளீரையும் அத் துளையுட் பெய்து தன்னளவிற்கு குறுகும் வண்ணத்தறித்து வைத்தா வது போவ்வனவாம்.

விரிவு. மிக் மிகக் சிற்றளவிற்கு எடுத்துச் சொல்லப்படுவ தொகு தண் பொருளாகவின், அனு சொல்லப்பட்டது. முத்திய குறளின் விரிவுரையை கோக்குக. சொற் சருக்கத்தின் அளவு படா

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

மையும் பொருள் விரிவினி அளவு படாமையும் சொல்லிய படி. இது வ. உ. சி. உரை. (இயச)

மகா வீதவான் மீனாச்சிகந்தரம் பிள்ளை. (அதசீரக் கழிசெடிவடி யாசிரிய விருத்தம்.)

பொன்பூத்த மகர்த்தப் புறமதுவச் செழுங்கமலப் பொருட்டு
 வாழ்வோன், தென்பூத்த நாமமுத்தேர னலனாக
 முகத்தோனே தெளியி னென்னம், கொன்பூத்த தமிழ்
 வழங்கு நிலத்தினற மினிதெழுந்து குறியொண்டாட, மின்
 பூத்த செங்கநிசின் வள்ளுவரென் றொருநாம மேவத்தோன்றி;

பொருள். பொன் பூத்த மகர்த்த புற மதுவ செழு கமல
 பொருட்டு வாழ்வோன்—பொன்னிறம் பொருத்திய மகர்த்தப் பொடி
 யும் புதிய தேனும் கொண்ட செழுமையான தாமரையின் கொட்
 டையினிடத்த வாழ்வோனாகிய, தென் பூத்த நால் முகத்தோன்—
 அழகு பொருத்திய நான்கு முகத்தை யுடைய பிரம தேவன், கலன்
 று முகத்தோன் தெளியின் என்ன—என்மை வாய்த்த ஐந்து முகத்
 தோனாகிய சிவபிரான் தெளிப்பீர் என்று சொல்ல, கொன் பூத்த
 தமிழ் வழங்கும் நிலத்தின் அறம் இனிது எழுத்து குறி கொண்டாட
 —பெருமை பொருத்திய தமிழ் மொழி வழங்கும் நிலத்தின்கண்
 அறமானது இனிது எழுத்த பொலிந்த வினக்க, மின் பூத்த செங்
 கநிசின்—ஒளி பொருத்திய சூரியனைப்போல், வள்ளுவர் என்று ஒரு
 நாமம் மேவ தோன்றி—வள்ளுவர் என்று ஒரு பெயர் பொருத்தப்
 பிறத்த;

விடிவு. மதுவம்—தேன். இச் செய்யுள் குணம். குணம்—
 முற்றப் பெருத செய்யுள்.

கருத்து. பிரம தேவரைப் பார்த்துச் சிவபிரான் அறத்தைத்
 தெளியின் என அவர் வள்ளுவராகப் பிறந்தார். (இவக)

பொலிதாமுன் ஊணர்த்தமறை யகத்தமைந்த வறமுதலூர்
 பொருளு மேன்மேல், ஒளிதாமற் றக்காரஞ்ஞு மொருமுன்றி
 னடக்கிவின்றே னெழுமி யாங்கு, மெலிதரவில் வரை
 முகப்பே ருருவொருநிற் றுடியகம் விளங்கன் மான,கவிதாநீர்
 சிலசொல்லிற் பலபொருளுஞ் செறித்துகவை கண்ணு தாக;

பொருள். பொலிதா முன் உணர்த்த மறை அகத்து அமைந்த
 அறம் முதல் கால் பொருளும்—வினக்கமாக முன் அறிந்த வேதத்தி
 னுள்ளே நிரம்பிக் கிடந்த அறம் முதலிய காங்கு பொருள்களும்,
 மேல்மேல் ஒலிதர—மேலும் மேலும் ஒலித்து வினக்க, அ காங்கும்
 ஒரு மூன்றின் அடக்கி இன் தேன் ஒழுக்கி ஆங்கு—அர் காங்கு
 பொருள்களையும் ஒப்பற்ற (அறம், பொருள், இன்பம் என்ற) மூன்று
 பொருள்களுள் அடக்கி இனிய தேனை ஒழுக்கினுற்போல, மெலிதரல்
 இல் வரை முதல் பெரு உரு ஒரு சிறு ஆடியகம் வினக்கல் மான—
 மெலிதல் இல்லாத மலை முதலிய பெரிய உருக்கள் ஒரு சிறிய கண்
 னாடியினுள்ளே வினக்குதலைப் போல, கவிதரல் தீர் சில சொல்லில்
 பல பொருளும் செறித்து—அழிதல் இல்லாத சில சொற்களில் பல
 பொருள்களையும் நிறைத்து, கவை கண்ணுது ஆக—குற்றம் பொருள்
 தாமல் இருக்க;

அகலம். அறம் முதலிய காங்கு பொருள்கள்—அறம், பொருள்,
 இன்பம், வீடு. மற்று என்பது அசை. பெரு+உரு=பே ருரு. சிறு+
 ஆடி=சிறு ருடி. இச் செய்யுளும் குணகம்.

கருத்து. அவ் வள்ளுவர் அறம் முதலிய காண்கையும் அறம்
 முதலிய மூன்றில் அடக்கிக் கூறினார். (உ)

மொழிசுருக்கல். பொருள்விளங்கன் மொழியினி தாத
 னால் மொழிபு ணர்த்தல், வழியமைபோ சையிற் பொலித

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

லாழ்ந்திருத்தன் முறைநிறுவன் மலைவு தீர்தல், பொழிவிழுமி
 யதுபயத்தல் காட்டாத விப்பத்தும் பொலிய வாய்த்த, கழி
 பொருளுங் கருதணியு கோக்குமிடற் கொறுங்கிடந்து களிப்புச்
 செய்ய;

பொருள். மொழி கருக்கல்—சொற்கள் கருக்கி கிற்றல், பொருள் வினக்கல்—பொருள்கள் (கரு) வினக்குதல், மொழிய இனிது ஆதல்—சொல்வதற்கு இன்பம் பயப்பதாதல், எல்ல மொழி புணர்த்தல்—எல்ல சொற்களை (ந் தெரிந்தெடுத்து) ச் சேர்த்தல், வழி அமை ஓசையின் பொலிதல்—முன்னால் வழியில் அமைத்த ஓசையோடு வினக்குதல், ஆழ்த்து இருத்தல்—ஆழ்த்த கருத்துக்களைக் கொண்டிருத்தல், முறை கிறுவல்—முறைப்படி அமைத்தல், மலைவு தீர்த்தல்—முன்னால் வழக்கோடு மாறுபடாமல் கூறல், பொழி விழுமியது பயத்தல்—மிகச் சிறந்த பொருளைத் தருதல், காட்டு ஆதல்—உதாரண மாதல், இபத்தம் பொலிய வாய்த்த—இப் பத்தம் அழகுபட கிறைந்த, கழி பொருளும் கருது அணியும்—பெரும் பொருளும் மதிக்கும் அலங்கார மும், கோக்கும் இடத்தோறும் கிடந்து களிப்பு செய்ய—பார்க்கும் இடத்தோறும் இருந்து உவகையை யுண்டாக்க;

அகலம். 'எல்ல' செய்யுள் விகாரத்தால் வகை வொற்றுக் கெட்டம், 'இன்' உருபு ஒடு என்னும் பொருள் தந்தும் கின்றன. 'கருது' வினத்தொகை. வெண்பா ஓசை யாவன, ஏர்திசைச் செப்பல், தாக்கிசைச் செப்பல், ஒருகிசைச் செப்பல். இதுவும் ருளகம்.

கருத்து. வள்ளுவரால் இயற்றப் பெற்ற குறள் வெண்பாக்களில் இச் செய்யுளிற் கூறிய பத்து அழகும் கிறைந்து விளங்குகின்றன.

(உ.)

மையேறு பொழிள்மதுரை மாநகரத் தருட்புலமை மாட்டி

- யார்முன், கையேறு நிருமூலா கமிச்சோதி முறைமுனைக்க கனிவாய் விஷ்டு, பையேறு மணிபொருமோர் துறிகவிசொற் திடப்பலரும் பரவிப் போற்ற, வையேறு நிருவீகுறமொன் றெருநூல்செய் துலகுவப்ப வளித்தா னை;

பொருள். மை ஏறு பொழில் மதரை மா நகரத்து—மேகங் கள் தங்கும் சோலைகள் சூழ்ந்த மதரை என்னும் பெரிய நகரத்தின் கண், அருள் புலமை மாட்சியார் முன்—தெய்வ அருட் புலமையால் மாட்சிமைப்பட்டார் முன், கை ஏறு திரு மூல ஆகம சோதி—கையில் பொருத்திய அழகிய ஆதி ஆகமத்தை உடைய பாஞ் சோதியாகிய இறைவன், மறை முனைத்த கனிவாய் விஷ்டு—வேதங்கள் தோன்றிய இனிய வாயைத் திறந்து, பை ஏறு மணி பொரும் ஒர் துதி கவி சொற்றிட—(நாகத்தின்) படத்திலுள்ள நாக இரத்தினத்தை ஒத்த ஒரு துதி கவி சொல்ல, பலரும் பரவி போற்ற—பலரும் வணங்கி வாழ்த்த, ஐ ஏறு—அழகு. பொருத்திய, திருக்குறள் என்று ஒரு நூல் செய்த உலகு உவப்ப அளித்தான் ஆக—திருக்குறள் என்று ஒரு நூல் இயற்றி உலகத்தார் உவக்கும்படியாகத் தத்தா னை;

அகலம். ஏறு என்பது வினைத்தொகை. ஆதி ஆகமத்தைக் கையில் கொண்டுள்ள கடவுள்—சிவபிரான். இதுவும் குணகம்.

கருத்து. திருவள்ளுவர் தமது திருக்குறளை மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றினார். (ச)

அன்ன நூற் பெருமையுணர்ந் தான்றபா னிநிபுரிந்த வரிய நூலுக், கின்னறிர் பதஞ்சலிபோற் பலகுரையும் வியாப்பியமா பிருக்க நாளும், முன்னவரம் வியாபகமே யாகநூற் கருத் துணர்ந்தே மொழிந்தா ரென்ன, நன்னர்வான் புகழ்ப்பரிமே லழகருரை யியற்றவுதை நாடி யாரும்;

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பொருள். அன்ன நூல் பெருமை உணர்ந்து—அத்தகைய தூலின் பெருமையை உணர்ந்து, ஆன்றபாணிநி புரிந்த அரியநூலுக்கு—கல்வி யறிவால் நிறைந்த பாணிநி முனிவர் இயற்றிய அரிய (பாணிநியம் என்னும்) வடமொழி நூற்கு, இன்னல் தீர் பதஞ்சலி போல்—இடர் தீர்க்கும் பதஞ்சலி முனிவர் உரைத்த உரையைப் போல், பன் உரையும் வியாப்பியமாய் இருக்க—பலகுரைய உரை களும் நிறைந்தனவா யிருக்க, நாளும் முன் அவரவும் வியாபகமே ஆக—என் நாளும் தலைமையை அவரவும் வியாபகமே யாக, நூல்

கருத்த உணர்ந்தே மொழிந்தார் என்ன—தூவின் கருத்தை உணர்ந்தே உரைத்தார் என்று சொல்லும்படியாக, கன்னர் வான் புகழ் பரிமேலழகர் உரை இயற்ற—சல்ல உயர்ந்த புகழை யுடைய பரிமேலழகர் (நர்) உரை செய்ய, அதை காடி யாரும்—அதனை விரும்பியாரும்;

அகலம். முன்—முதல்—தலைமை. அவாவும் என்பது செய்புன் விகாரத்தால் வகை உகரம் கெட்டு சின்றது. வியாப்பியம்—வியாபித்தலை யுடையது. வியாபகம்—வியாபித்தல் தலைமை அவாவும் வியாபகம்—தலைமையை எய்துதற்கு வேண்டும் வியாபகத்தன்மை. இதவும் குணகம்.

கருத்து. அந் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் ஒரு சிறந்த உரை இயற்றினார்.

(இ)

எட்டுவரைந் தெடுத்தினர்ந்து வருகாளி லெங்கணுஞ்சா லெழுத்துக் குற்றம், ஒட்டும்வகை யுணராராய்ப் பரம்பரை யொன் றேகருதி யொழிந்தா ரத்தோ, மாட்டுவென் றுணர்ந்தணிய மூலமும்பே ருரையுமுனம் வருக்க வாறே, தீட்டுகளி லாவெழுத்தி லிபையிபென வுரையுமுன் செய்பி நாடன்;

சிறப்புப் பாயிரம்.

பொருள். எட்டுவரைந்து எடுத்து உணர்ந்தவரும் அநாளில்—(நில)வட்டில் எழுதி (ப்பலரும்)எடுத்துக் கற்றுவரும் அக்காலத்தில், எங்கணும் சால் எழுத்து குற்றம் ஒட்டும் வகை அறியாராய் பரம்பரை ஒன்றே கருதி ஒழிந்தார்—எவ்விடத்தும் சிறைந்த பிழைகளைப் போக்கும் வழியை அறியாராய்த் தொன்றுதொட்டு வரும் வழக்கம் ஒன்றையே கருதி (அப்பிழைகளைத் திருத்தாது) ஒழிந்தார்; அநேரம் ஆட்டுவல் என்று—அக்குற்றத்தை யான் போக்குவேன் என்று நினைத்தது. அநையமூலமும் பெரு உரையும்—அத்தகைய மூலத்தையும் பெரிய உரையையும், முன் வகுத்த ஆறே—முன்னர் எழுதியிருந்தபடியே, தீட்டுதல் இவ்வாத எழுத்தால் இயைவி என்ன உலகு புகழ் செய்பி நாடன்—எழுதுதல் இவ்வாத அச்செழுத்தில் பதித்திருக்க என்று சொல்ல உவகம் (முழுவதும்) புகழ்மின்ற செய்பி நாடன்;

அகலம். வட்டில் எழுதிப் படித்த வரும் காலத்தில் எங்கனும் எழுத்துக் குற்றங்கள் நிறைந்தன என்பது பெற்றும், தொன்று தொட்டு வரும் வழக்கம்—முன் னேடுகளிற் கண்ட பிழைகளோடே எழுதிப் படித்தவரும் வழக்கம். எழுத்தாணியைத் தீட்டி அதனால் எழுத வேண்டாத அச்செழுத்தைத் தீட்டுதல் இவ் வ எழுத்து என்றார். இயைவித்தல்—பொருத்துவித்தல்—பதிப்பித்தல். இச் செய் யுறும் குணம்.

கருத்து. திருக்குறளை வட்டில் எழுதிப் படித்தவரும் காலத் தில் அதனுட்புல குற்றங்கள் புழுந்தன. அத்தகைய குற்றங்கள் மேலும் அதனுட்புல திருக்குறையு அதுனை அச்செடுகள் என்றனைச் செய்பி னாள்.

(க)

ஒதுபதி யாயவிரா'மேசர்'திரு வருளாகீ ருடுக்த வைப்பிற், கோதுபதி யாதகல 'வறந்தழைந்து விளங்கிடச்செங் கோல்

61

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கைக் கொண்ட, சேதுபதி மானேச ரதிகார நடாத்துசெய், சிங்கஞ் செய்ப்பு, மாதபதி யயர்வுயிர்ப்ப வுலகமுழு வதும் புரக்கும் வள்ளற் கோமான்;

பொருள். ஒது பதி ஆய இராமேசர் திருவருளால்—(வேதக் களெல்லாம்) ஒதுகின்ற இறைவராகிய இராமேச்சாரூடைய திருவரு ளால், சீர் உடுத்த வைப்பில்—கடல் குழ்த்த உலகென்கண், கோது பதியாது அகல—குற்றம் தக்காமல் ஒழிய, அறம் தழைத்து வினங் கிட—தரும் செய்ந்த வினங்க, செக்கோல் கை கொண்ட—செக் கோலைக் கையிற் கொண்ட, சேதுபதி மானேசர் அதிகாரம் நடாத்து செய்க்கம்—இராமாதபுரம் அரசரின் மானேஜர் அதிகாரத்தை வடா த்துகின்ற வெற்றிச் சிக்கம், செய் பூ மாத பதி ஆயர்வு உயிர்ப்ப— செத்தாமரை மலரில் வாழும் இலக்குமியின் காயகராகிய திருமால் வருத்தம் தீர, உலகம் முழுவதும் புரக்கும் வள்ளல் கோமான்— உலக மெல்லாம் காக்கும் வள்ளலாகிய அரசன்;

அகலம். இராமேசர்—இராமர் தொழுத சிவபிரான். செக்கோல் கைக்கொள்ளல்—அரசாட்சி புரிதல். 'மானேஜர்' ஆக்கெல் சொல். மானேஜர்—நிர்வாகி. இதவும் குணம்.

கருத்து. அச் செய்பி னாள் சேதுபதியின் மானேஜராய் அரசாட்சி நடாத்தினான்.

(எ)

கற்பகத்தின் நளிர்நாய மென்னிறமுஞ் சங்கினெடு கமல
 ரேகை, உற்பவமு டொருகாபிச் செருத்தன்முலை நிகர்விரது
 மொளிர்பொன் னுழி, யிற்புறியொன் சுடர்மணியு மெய்து,க
 லாற் றருகிதிய யிரண்டு தெய்வப், பொற்பவையா வரூண்
 மணியில் வைந்துஞ்சேர்ந் தாயவெனும் புரவுந் கையான்;

பொருள். கற்பகத்தின் தளிர் அநைய மென் கிறமும்—கற்பக
 மாத்தின் தளிரை யொத்த மெல்லிய கிறமும், சங்கினெடு கமல

சிறப்புப் பாயிரம்.

1 ரேகை உற்பவமும்—சங்க ரேகை கமல ரேகை (அகல் கையில்) உற்
 பத்தியும், ஒரு காய் செருத்தல் முலை நிகர் விரலும்—ஒப்பற்ற காம
 தேனுவின் (பால்) கிறைதலுள்ள முலையை ஒத்த விரலும், ஒளிர்
 பொன் ஆழியில் பதி ஒன் சுடர் மணியும் எய்துதலான்—ஒளி வீசுகின்ற
 தங்க மோதிரத்தில் பதித்த ஒள்ளிய சுடரையுடைய மணியும் பொரு
 ள்துதலால், தரு நிலியம் ஹிரண்டு பொற்பு அமை ஆ அருள் மணி
 உகற்பகமும் சங்க நிதி பதம நிதி யாடிய இரண்டும் தெய்வ அழகு
 அமைந்த காம தேனுவும் (வேண்டிய எல்லாம்) அளிக்கும் சிந்தா
 மணியும், இ ஐத்தம் சேர்ந்து ஆ எனும் புரவு கையான்—இவ்
 வைத்தம் சேர்ந்து உண்டாயவை என்னும் கொடைக் கைகளை
 யுடையவன்.

அகலம். நிகர், ஒளிர், பதி, அமை, அருள் என்பன வீளைத்
 தொகைகள். இதுவும் குணம்.

கருத்து. அக் கோமான் கற்பகம், சங்க நிதி, பதம நிதி,
 காம தேனு, சிந்தாமணி என்னும் ஐத்தம் சேர்ந்து ஆடுமவை என்னும்
 கொடைக் கைகளை யுடையான். (அ)

பாருநெடு விசும்புமறு வெங்குளதென் ஞாயயப் பார்த மார்
 பான், ஒருமுணர் வுடையாள்பாற் பெருங்கருணை மடை
 திறத்தா லொத்த கண்ணன், வாருயின நகையரும்ப விளியர்

முக மலர்த்துமொழி மதுர வாயான், மேருவெனப் புடை
 பார்து பகைவாநிலை கலங்கவெழுஉ விங்குச் தோளான்;

பொருள். பாடும் செடு விசும்பும் மறு எங்கு உளது என்ற
 ஆராய பார்த்தமார்பான்—பூமியிலுள்ள மாந்தர்களும் அகன்ற வானி

ஹுள்ள தேவர்களும்' (ஸ்ரீவத்சம் என்னும்) மச்சம் எவ்வீடத்தில் உள்ளது என்று தேடும்படியாக வீரித்த மார்பை யுடையவன், ஒரும்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

உணர்வு உடையார்பால் பெரு கருணை மடை திறத்தால் ஒத்த கண்ணும்—ஆராயும் அறிவுடையாரிடத்துப் பெரிய கருணை மடை திறத்தால் லன்ன கண்ணை யுடையவன், வாரும் இள கைக அரும்ப இளையர் முகம் மலர்த்த மொழி மதூ வாயான்—(பார்த்தோர் கண்களைக்) கவரும் இளம் பற்கள் வினங்க இளையவர்பால் 'முகஞ் சிரித்துச் சொற்பகரும் மதூமான வாயை யுடையவன்; மேரு என புடை பரந்து பகைவர் நிலை கலங்க எழுஉ வீங்கும் தேசனான்— மேரு மலை யென்று சொல்லும்படியாகப் பக்கங்களில் வீரித்து பகை வருடைய நிலை கலங்கும்படியாக எழுத்து பருக்கும் தேசனான் யுடையவன்.

அகலம். 'பார்', 'விசம்பு' ஆரு பெயர்கள், அவை முறையே அவற்றில் வாழ்வோருக்கு ஆயினமையால், 'எழுஉ' செய்யுள் என்னும் வாய்பாட்டு இறத்தகால வினையெச்சம். இதுவும் ருணகம்.

கருத்து. அக் கோமான் அழகிய உடம்பும், பெருங் கருணையும், இளைய சொல்லும், சிறந்த வீரமும் உடையவன். (க)

சிவஞானக் தேவரவரப் பிரசாத பாலனருள் செந்நீர் பாலன், பவஞான முழுதொழியக் கோபால னெஞ்ஞானனும் பணிகார பாலன், தவஞான நீற்றொளியே யொளிர் பாலன் பகைகாணத் தகாப்பின் பாலன், அவஞான மறுத்துணர்ந்த முப்பாலன் போர்வையென வகைசீர்ப் பாலன்;

பொருள். சிவஞானக் தேவர் வர பிரசாத பாலன்—சிவ ஞானத் தேவருடைய வரப் பிரசாதமாய் வந்தவந்ரித்த பாலன், அருள் செந்நீர் பாலன்—கருணை நிறைந்த காவலன், பவ ஞான முழுவதும் ஒழிய கோபாலன் என ஞானமும் பணி ஞானபாலன்—பிறவி ஞானம் முழுவதும் ஒழிவதற்காகக் கோபாலன் என மும் இறைஞ்சுகின்ற கபாலத்தானது, தவ ஞான நீற்று ஒளியே ஒளிர் பாலன்—தவ

சிறப்புப் பாயிரம்.

ஞானத்தை கல்தும் திரு கீற் றொளியே ஒளிர்வென்ற, செற்றியை யுடையவன், பகை காண தகா பின் பாலன்—பகைவர்கள் காணத் தகாத முதுகினை யுடைய வீரன், அவளுளம் அதுத்து உணர்ந்த மு பாலன்—அவ ஞானத்தை ஒழித்து அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பால்களையும் உணர்ந்த அறிவினன், போர்வை என்ன அமை சீப் பாலன்—போர்வை என்று சொல்லும்படியாகப் புசுழினைக் கொண்டவன்;

அகலம். முழுதம் என்பதன் முற்றம்மை செய்யுள் விகாரத் தால் தொக்கது. செறி, பணி, ஒளிர், அமை, என்பன வினைத் தொகைகள். தகாத என்பது சுறு செட்டு சின்றது. அவளுளம்—பயனற்ற ஞானம்.

கருத்து. அக் கோமானிய சிவஞானத் தேவர் தலப் பயனால் பிறத்தவன் பின் சொல்லப் படுவோன். (ii)

ஒருகாவித் துவசத்தா ஞொளிர் தளவ மாலிகையா னுணர்வான் மீக்கூர்ந், தருகாவித் துவசத்தா ஞன்றபெருந் சிவஞான மடங்க வுய்க்கும், கருகாவித் துவசத்தான் பகைகோக்கி

யுறமனமே கடைகா தஞ்சா, தருகாவித் துவசத்தான் புணர் யானசெய் காபமென வுரைக்கும் வானான்;

பொருள். ஒரு காவி துவசத்தான்—ஒப்பற்ற காவிக் கொடியை யுடையவன், ஒளிர் தளவ மாலிகை யான்—வினங்குகின்ற முல்லை மாலையை உடையவன், உணர்வால் மீக் கூர்ந்து—அறிவினால் மிக்கு, அருகா—என்றும் குறைபாத, வித்துவ சத்தான்—புலமையாகிய உண்மையை உடையான், ஆன்ற பெரு சிவஞானம் அடங்க உய்க்கும் கருகா வித்து வசத்தான்—சிறைத்த பெருமையை உடைய சிவ ஞானம் முழுவதையும் தோன்றச் செய்யும் கருகாத வித்திறைத் தன்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

வசம் உடையவன், பகை கோக்கி உரு மனமே—பகைவர்களைக் கருதிச் செல்லாத மனமே|கடைகா-(இனி உன்னால் என்ன பயன்?) பகைவர்கள் வாயிலைக் காப்பாயாக; தஞ்சாது உருகு—தூங்காமல் உருகுவாயாக; ஆவித்து உவ—கொட்டாவி விட்டுச் சந்திராவடி மடைவாயாக; யான் செய் ச தான் புணர் காயம் என உரைக்கும்

வாசகன்—(இது) தான் யான் உனக்குச் செய்யும் சகாயம் என்று உடும் வாயை உடையான்.

அகலம், பகைவர் மேற் செல்வாத தன் மனத்தைப் பார்த்து வான் குறிப்பினால் இகழ்வதாக அமைக்கப்பட்டது இச் செய்யுள். இச் செய்யுள் திரிபு என்னும் அலங்காரம் அமைத் துள்ளது. 'ஒளிர்' வினைத்தொகை. அருகா, கருகா, உற என்பன தகரம் கெட்டு ின்றன. 'தான்' அசை. ச புணர் காயம்—சகாயம், (இச் செய் யுளின் பொருளும் அகலமும், இதற்கு அடுத்த செய்யுளின் பொருளும் அகலமும் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களின் மாணாக்கராகிய சென்னை மகா மகோபாத்தியாயர் நகாநீற்றுய கலா நீதி. டாக்டர். வே. சாமிநாத அய்யரவர்கள். எழுதித் தந்தவை.) இது லும் சூசகம்.

கருத்து. காவிக் கொடியும், மூலம் மாலையும், வாய்மையும், சிவ ஞானமும், பகைவர்களை வெல்லும் வாளும் உடையவன். (உக) கத்துகத்தா எம்பரவு மாறுபொழிந் தெழுக்களிற்றான் கருதார் மேற்பாசு, கத்துகத்தா எம்பரவு சூடியடி யான்வாயிற் கட்டித் துங்குங், கத்துகத்தா எம்பரவு மாதாவென் துயிர்கருடிக் கரிசெ வாயி, கத்துகத்தா எம்பரவு சுவமாதி நீங்குவாங் கைக்கொன் டுள்ளான்.

பொருள். கத்து உக—கட்டுத்தரி சூலும்படி, தானம் பரவு மாறு பொழிந்து எழு களிற்றான்—மதகீர் ஈங்கும் பரவும்படி சொரி

சிறப்புப் பாயிரம்.

ந்து மேற் செல்வின்ற யானையை உடையவன்; கருதார்மேல் பாய் கத்துகத்தான்—பகைவர்கண்மேற் பாயும் குதிரையை யுடையவன்; அம்பு அரவு சூடி அடியான்—கங்கா ஐலத்தையும் பாம்பையும் திரு முடியில் வணிக்த சிவபிரானுக்கு அடியான்; வாயிற் கட்டித் தாங்கும் கத்துகத்தான்—கோட்டை வாயிலில் பகைவரைக் குறித்துக் கட்டி. கால விடப்பட்டிருக்கும் பந்தையுடையான்; பரவும் கம் மாதா என்று உயிர் கருதி—புகழ்ப்படும் கம் தாயினையா னென்று உயிர்க்கூட்டம் எண்ணி, கரிசு எலாம் இகத்து உக—குற்ற மெல்லாம் கீங்கிக் கொடும் பொருட்டு, தாம் கம்ப—தவ் ஷயிர்க்கூட்டம் தன்னை விரும்பவும், சவுரவ மாதி கீங்க—(அவ் ஷயிர்க்கூட்டம் தன்னைச் சேர்ந்து கன் றெறியில் எடப்பதனால்) சவுரவ முதலிய காக விளைவு அகலவும், வரம் கைக் கொண்டுள்ளான்—உயர்வைப் பெற்றுள்ளான்;

அகலம். வாயிற் கட்டித் தாங்கும் கத்துகம்; "வரிப்புனை பத்தொடு பாவை தாங்க" என்னும் திருமுருகாற்றுப் படை அடியையும் அதன் உரையையும் அடிக்குறிப்புக்களையும் பார்க்க. 'தாசுப்' என்றது யமகம் கோக்கித் 'தானம்ப' என வந்தது.

இதவும் குணகம்.

கருத்து. மதம் பொழியும் யானையும், பகைவர்மேற் பாயும் குதிரையும், சிவ பத்தியும், கோட்டை வாயிலிற் கட்டிய பத்தும், சீவ காருண்னியமும், கல்லொழுக்கமும், பெரும்புகழும் உடையவன். தரைசெய்தவப் பயனாகி யமைந்தபெரு வளப்புதுவைத் தலைமை யோன்பொன், வரைசெய்நிதிப் பெருவாழ்க்கை மா கணவான் பெரும்புலவர் மற்றவா தென்று, முறைசெய்ப்பெரும் புகழ்ப்பொன்னுச் சாயிரரேந் திரன்மகிழ்கூர்ந் துரைப்பக் கேட்டு, நரைசெய்யிடை யேறுபர்த்த நம்பிரா னடிக்கன்பே நயக்கு நல்லோன்;

67

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பொருள். தரை சேய் தவ பயன் ஆகி அமைந்த பெரு வள புதுவை தலைமையோன்—நிலமகன் செய்த தவத்தின் பயனாகி அமைந்தீர்ந் பெரிய வளத்தையுடைய புதுவை நகரின் தலைவன், பொன் வரை செய் நிதி பெரு வாழ்க்கை மா கணவான்—தங்கத்தை மலையாக கட்டிய செல்வத்தையும் பெரிய வாழ்க்கையை யுடைய பெரிய கணவான், பெரும் புலவர் மற்றவா து என்றும் உரை செய்— பெரிய புலவர்க்கு மற்றாமல் எந் நாளும் துதி செய்கின்ற, புகழ் பொன்னுச்சாயி னர இத்திரன் மகிழ் கூர்ந்து உரைப்ப கேட்டு— புகழையுடைய பொன்னுச்சாயி என்னும் பெயரையுடைய மக்கட் கரசன் மகிழ்ச்சி மிக்ருச் சொல்லக் கேட்டு, நரைசெய் ஏறு விடை உயர்த்த நம்பிரான் அடிக்கு அன்பே நயக்கும் நல்லோன்— வெண்மை திகழ்கின்ற ஆண் இடபக் கொடியை உயர்த்திய நம் இறைவன் அடிசுருக்கே அன்பு செலுத்தும் நல்லவன்;

அகலம். இதுவும் குணகம். 'செய்' நான்கும் வினைத்தொகை கன். இத்திரன் தேவர்க்கு அரசன் ஆயினாற்போல, இவன் மக்கட்டு அரசன் ஆயினான். 'அன்பே' என்பதன் ஏகாரத்தைப் பிரித்து, 'அடிக்கு' என்பதனுடன் சேர்த்துப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. கணவான்—மதிப்பை யுடையவன்.

கருத்து. புதுவை நகரின் அரசன், பெரிய செல்வவான், பெரிய மதிப்பை யுடையவன், பெரிய புகழை யுடையவன், பொன்னுச்சாயி என்னும் பெயரை யுடையவன் பின் வருகிற படி சொன்னான்.

(௨௩)

மன்னுபெருந் தமிழ்ப்பாடை பிலக்கணமு மிலக்கியமும்

வரம்பு கண்டோன், பன்னுசில புராணங்கள் பலதெரிந்தோன்
 சிவாகமநூற் பாவை மூழ்சி, உன்னுமனு பூநியெனும்
 விலைவரம்பி லாமணிசை யுறக்கொன் றொளான், இன்னுநய

சிறப்புப் பாயிரம்.

• குணத்தினனாய்ச் சைவமெனும் பயிர்வார்க்கு. மெழிசி போல்வான்.

போருள். மன்னுப் பெரு தமிழ் பாடை இலக்கணமும் இலக் கியமும் வரம்பு கண்டோன்—(என்றும்) நிலபெற்று நிற்கும் பெரிய தமிழ் மொழியின் இலக்கணக்கோயும் இலக்கியக்கோயும் முற்றறச் சுற்றோன், பன்னு சில புராணங்கள் பல தெரிந்தோன்—(வீட்டு செறி னையச்) சொல்லும் ஈசைப் புராணங்கள் பலவற்றை அறிந்தோன், சில ஆகம நூல் பாவை மூழ்சி உன்னும் அனுபூதி என்னும் விலை வரம்பு இல்லா மணி சை உற கொண்டுன்னான்—சிலஞான தூல்க ளாகிய கடலில் மூழ்சி அனுபவ அறிவு என்னும் விலை மதிப்பு இல் லாத மணியைக் கையில் பொருத்தக் கொண்டுன்னவன், இன்னு நய குணத்தினனாய் சைவம் என்னும் பயிர் வார்க்கும் எழிலி போல் வான்—இவரிக்கும் நல்ல குணக்களை உடையவனாகிச் சைவம் என்னும் பயிரை வார்க்கும் மழை போல்பவன்;

ஆகலம். இலக்கணம்—தொல்காப்பியம் முதலாயின. இலக் கியம்—மேற் கணக்கு, கீழ்க் கணக்கு தூல்கள் முதலாயின. சில புராணம்—இலிங்கம், காந்தம், கூர்மம், சைவம், பிரமாண்டம், பெண்டுகம், மச்சியம், மார்க்கண்டேயம், வராகம், வாமனம், சிவாக மம்—காயிகம் முதலிய இருபத்தெட்டு. அவற்றின் பெயர்களை அகராதியிற் கண்டு கொள்க. 'மன்னு', 'இன்னு' விளைத் தொகை கள். 'எழிலி' ஆகு பெயர்.

கருத்து. தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களும், சில புராணங் களும் ஆகமங்களும் சுற்றுச் சிலப் பொருளுணர்ந்த அனுபூதிமான், நல்ல குணக்களை உடையவன், சைவம் வார்க்குஞ் சீவன். (வச)

நீடுபுகழ்த் திருக்கேழிச் சரந்திருக்கோ னுசலமிந் திலவா நின்றா
 காடுபுகழ்த் தலம்பெருளியாழ்ப் பாணத்து நல்லூர்வாழ் நகராக்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கொண்டோன், தேடுபுக முருவமைந்த கந்தவே டவந்துநித்த செல்லன் யாரும், பாடுபுக முறுமுறு காவலன் வறத்திற் பதிப்பித் தானே.

பொருள். நீடு புகழ் திருக்கேதீச்சரம் திருக்கோணசலம் இ லிலவர் மின்ற காடு புகழ் தலம் பொலி யாழ்ப்பாணத்து கல்லூர் வாழ் கரா(ச) கொண்டோன்—கீழிய புகழைக் கொண்ட திருக்கே தீச்சரம் திருக்கோணசலம் இஃ விளங்குகின்ற சமு காட்டில் புகழ் பெற்ற கரமாதிய அழகு பொருத்திய யாழ்ப்பாணத்து கல்லூ ரை (தான்) வாழும் கராசக் கொண்டோன், தேடு புகழ் உருவு அமைந்த கந்தவேன் தவத்து உதித்த செல்வன்—(யாரும்) தேடும் புகழும் அழகும் கிறைந்த கந்தவேன் என்னும் பெயரை யுடைய யவரது தவத்தினால் தோன்றிய அழகன், யாரும் பாடு புகழ் ஆறுமுடி காவலன் அவ்வாறு அச்சில் பதிப்பித்தான்—எப் புலவனும் பாடும் புகழையுடைய ஆறுமுடி காவலன் அவ்வாறு அச்சில் பதிப்பித்தான்.

அகலம். திருக்கேதீச்சரம், திருக்கோணசலம் இவை யிரண் டும் பாடல் பெற்ற சிவ ள்தலங்கள். சமு காடு இலங்கைத் தீவி ளுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்து கல்லூர், அவ் வீழ் காட்டில் ஒரு கரம். அக் கரத்தில் வாழ்வோர் பெரும் பண்டிதர்களும் புலவர்களும். நீடு, தேடு, பாடு என்பன வினையென்கைகள்.

கருத்து. யாழ்ப்பாணத்து கல்லூர் கந்தவேன் குமார் ஆறுமுடி காவலர் திருவள்ளுவர் திருக்குறளைப் பரிமேலழகர் உரைபுடன் அச்சிற் பதிப்பித்தார். (100)

தியாகராஜச் செட்டியார்.

(கேரிலை யாசிரியப்பர்)

திருவள்ளர் தெய்வச் செழுமறை பவந்த, முருவள்ளர் செங்கை யுதக மலாகிம், கருங்கடன் முகட்டிற் செங்கேழ் பாப்பி,

சிறப்புப் பாயிரம்.

மாதகம் பழுத்த ஞான மோழே, சேர்ந்த யாத்த வோர்
கால் வைத்து, தாள்நினை தெழுவு வகையேம் புணத்த, சே
செற்பினுள் விழுங்குந் செஞ்சுடர் வானவ, எல்லகொளி
யிரிக்கு நலங்கொர் காய்க, உண்டிடத் திறக்கு மானாடரு புதவ,
மாயிற் தாங்கி யகிர்நிலை வெந்நூல், தனங் குறித்திய
தமனிபக் கோரி, வரசுயிற் திருநிலை விலை மீன்ற, காண்

மறை முழங்குநன் னுடிடைக் கடவுள், பெருகுபே ரகுளாற்
தீருவன் னுவராய், மகேசுவத் துதித்து மன்னுறு மக்க, னறமுத
னாக்குந் திறமுத வுணரவு, நன்மை பெங்கணு நனிநிற்
கோங்கவும், புன்மை யண்டப் புறம்போ பொழியவுந்,
சுத்தனப் பொறியச் செத்தமிழ் முனிவ, னுள்ளம் பெருங்கனி
கொண்டே கொள்ளவுந், தவலரும் புருசால் சங்கத் தமர்ந்த,
தவலரும் புலவர்சொ னுன்பொரு னுலெலார், திருப்பெறு
கல்வி திரப்பறு வோர்சொல், பருப்பொரு னூலாய் விரும்பற்
ருழியவுந், சிறுநா வினகாய்ப் பெரும்பொரு ளடக்கி,
யுற்றிற் தானி துணர்வேர் யாரு, நனுருசொற் கவை
பொடு நகுப்பாருட் கவைகலார், தனுவின்மா மேரு வடக்
கக் துணியவு, நற்றமிழ்ச் செல்வம் பெற்றநக் காட்டிள்முன்,
மற்றைய பன்மொழி யுற்றபுன் னுடெலா, மன்பொரு னுடை
யார்முன் வந்யவர் போல, வென்செய் வாமென் நேக்கந்து
நிற்கவு, மெழுத்து முதலாய விவக்கண மெல்லாம், பழுத்தினி
துறங்கும் பின்னி யாகவு, மின்றி யமைபா விர்நலம் பலவுந்,
துன்றி கிடந்து துதிபெறக் திகழவுந், திருவுளக் துன்னித்
திருவாய் மலர்ந்து, பொருவறப் புகன்ற புகலநுந் தெய்வத்,
திருக்குற நென்றுந் செத்தமிழ் வேதம், பருநரை செய்ய
நிலகிய தெனினு, மொருவாப் புலமைத் தருமாமுன் னுப,

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பாடல்சால் சிறப்பிற் பிழிண்மர் செய்த, காடுறு முணர்களுட்
பீடமைந் தேரங்கும், பரிமே வழகர் பண்ணிய வுணயொடு,
யிரிகடவீ சூழ்புகி மேலி வினங்கப், பரிவுறு மச்சிற் பதித்துத்
தருகெனக், கற்பகச் சேலை ககனக் துறுமென, பொற்புறு
புலவர் புகலுவ ரீது, கம்போன் மாரு கல்வன முடைத்தெளி,
லம்பர்ச் சென்றினி தறய லாமென, வெண்ணிச் சென்றங்
கெழிஹ வளர்த்து, கிண்ணற நிலந்த கிபன்மாம் பொழிற்
கட், சிவந்தழை மனத்துச் செவ்வியோர்க் கிடமாய்க், கவிர்

றிகழ காணாக் காலவ தரித்த, வம்மைநீரு வுளங்கனிந் தடிபா
 ர்க் கனித்த, கனிக்஠ெநி ராகக் கண்ணுத லருளிய, பினித்
 ததே மாங்கனி பிப்பொழிற் கனியே, பென்னக் கிளை
 தொறுத் தன்னிக் கனித்த, வெண்ணிலாக் கனிகளை யுண்ண
 விரும்பி, வாவிப் புருத்தின மந்திக னெல்லா, மேலியக் தருக்
 கண் மீமிசை பிருத்த, தாவிப் புருத்தத் தருதனி யேந்,
 யோவிலக் கனிகவர்ந் துணவளி பின்னிக், கூனடை வெரிநின்
 மேன்மயி ரொழுநிர்ந், திருகண் குழியா வென்பெலாம்
 வெளிப்பட்ட, டகடுற வெட்டி யடுபசி வருத்த, வண்ணத்து
 கோக்கி கண்ணி பிருக்கு, முதுபெரு மந்திகண் முன்னர்முன்
 னுருத்து, வெறுத்திட ஐட்டி விழைந்துபின் னுண்டு, தாமு
 யன் னுண்ணுத் தருவளி பில்லா, ஏறவினர்க் கூட்டியுண் னற
 வரை நிகர்ந்து, கலமலி செம்பி கன்னு டையான், மேரு
 வென் றென்று விளம்புகல் பொய்யென், ஐரு மியம்ப வள
 வற வுயர்ந்து, செம்பொளு னியன்றபல் செழுமணி மாடத்,
 தம்ப ருலாவு மொளிபிறை மடவா, சன்புது மாடவ ரணுக
 கோக்கி, பின்புற முயங்க வெண்ணுதல் காநல், குறிப்பிற்
 புன்ப்படக் கொழுங்கனி பிதனைச், செவ்வாய்ப் பைஞ்சிறைச்

சிறப்புப் பாயிரம்.

சிறுநீரின் ஓட்டம், புகுவே எனென்று புதுமதி மழுங்கும்,
 பளிங்குகிற் தமைத்து விளங்கறை புக்குப், பித்தினைத் தலத்தி
 லொத்துத் தோன்று, நீழற் பஞ்சா கோச்சென்று நிறத்தல்,
 பின்படர் கா.தல என்புற கோக்க, வுறுகா னெடுகளைத்
 தோடித் தழுவும், வணமலி புதுவை மாகக சாஸி, பவமெ
 லாற் சாசா தகலுற வகற்றிச், சிவமெலாம் புனைந்த சிவ
 ஞானத் தேவர், பவமெலா முவந்து பண்ணிய மாப்பெருந்,
 தவமெலாத் திரண்டொரு தனயனா யுதித்தோன், பூவினாற்
 திசையிலும் புகலுது மற்றைய, தீவினா யிருகடர் திரிதரும்
 பெரிய, கோவினாற் தீஞ்சுவை கொழிக்குந் தமிழ்வலோர்,
 காவிலும் பாவிலு கடிக்கும் புகழா, னுண்மைபு ஞானுணர்
 துண்மையும் வறுமைகொல், வண்மையும் காட்சித் தெண்
 மையும் பகைதெறு, திண்மையும் கதிரலா மொண்மையு
 மதியவாந், தண்மையும் கண்மையும் தழைதரு சொல்வன்,
 வண்டினங் குழுமித் கொண்டினி தேறித், கிண்டிடப் பரு
 முகை கிண்டின் னறவ, மண்டிப் பெருக வுண்டு தெயிடடுந்,
 தண்டொடை புனைபுந் திண்டோள் வலியா, வேர்திகழ்த்
 திலங்குங் காற்றுடி புனைந்து, சீர்பெற வுயர்ந்து கோருந்
 கீழ்ப்போய், நீர்நிறைத் தமைத்த வாக்கடல் வளைந்த, பார்தடு
 கின்ற மேருவை வென்றோ, னென்று திரைப்புனல் சுற்
 றிய வகத்தரை, யுற்றகண் னூல்கண் முற்றது வாய்த்து,
 சுற்றகா வலர்கள் சொற்றபாக் கணியிலி, திறநிலி திறநொன
 மற்றுணர் புலமையான், மலர்பொதுள் சோலை கலவுற
 வுடுத்தி, யுலகெவரும் புகழ நிவவுதென் கூட, விவகுபொற்
 சலச மலர்கட மமர்ந்த, கலமலி சங்கப் பலகையை வென்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

ரோன், ஊவுறு பிறிபு மாணமு மொழித்து, வரனுறு
 மேன்மை விரவுமெய்த்ஞ் ஞானத், நிரமுறு முத்தி தாவல
 தாய, வரவுறு சடிஸப் பரசிவ பத்தியால், விண்ணுறு மிமயப்
 பெண்ணமர் பாகத், தண்ணடை யருச்சனை பண்ணுற வெரு
 காட், டண்ணறுங் கமலமொன் றெண்ணுறக் குறைகலிற்,
 கண்ணிடந் திட்டகார் வண்ணனை வென்றோ, னெவ்வெந்
 நலங்கட் கெஃதெஃ துரித்தோ, வவ்வந் நலங்களா ளை
 யதை வென்றோன், சிந்தா மணியோ நந்தாச் சாபியோ,
 தெய்வத் தருவோ பெய்யுமா முகிலோ, பிருகிதி யோவீவ்
 வருவெடுத் ததுதா, னலம்புனை பிதுவெனப் புலந்துணி
 விலமெனத், தலம்புகல் பொன்னுச் சாமி நரேந்திர, னானியுள
 மகிழ்ந்து நவின்றன னாக, வினிதினி தென்று முனிவற
 நயப்புற், த்வனிடை திறைந்த துவலரு மறனெலாக், தன்
 னுறு காட்டா மன்னுறக் கொளுதான், முதுபே ருலகி
 லீதுவே யாதலி, னறைத்தது சால வமையுமொன் துன்னி,
 திறைந்தி யாங்கணு நிலவுறப் பதித்தனன், விடையத்திற்
 பரக்குந் தடையறு மனத்தை, நடையறச் சுருக்கி யடிபினை
 வைக்குந், தன்மை யுபிரக்குக் தானறி வுறுத்தப், பாரிட
 மெங்கும் படர்பா கிரதிப், பெரும்புனல் சுருக்கிச் சிதுதுளி
 பாக்கி, பொளியுறு சடைமுடி மிளிர்கா வைக்கு, மூவா
 முதல்வ னோவா தமருந், தாவாப் பெருந்தவ மேவா விளங்
 கிக், கவினமலி தன்னைக் கண்டவர் கொடும்பவங், காணு
 தருடிருக் கோண சலமுங், குலவுறு நலமுபிர். கலவுற மல
 வலி, காடும் பெருந்திருக் கேதீச் சாமு, பிருகிதி யாக
 மருவுறப் பெற்று, மன்னுறு மீழ நன்னு டென்னும், பொரு

விவரத் தனதற் கொருசிர மாயது, மாணமர் பொழில்யாழும்
பாணமச் சிரத்திற், கணிபெறக் கலிக்கு மணிமுடி. திகர்க்கும்,
பன்னா லுணர்ந்த நன்னு வலர்க, ண்டொடறுங் கூடி. நளி
லுத லுற்ற, பிடுபர்ந் தோங்கு பெருவள நெல்லாக், துள்
னுதன் பெயரார் தொகைநிலைத் தொடர்சொலின், மன்னு
முன் மொழியின் வயங்குபொரு ளாக்கி, பின்னும் பற்பல
ரிசைப்ப விடங்கொடுக்குள், செல்லு ரெயில்கும் நல்லு
ரென்ப, திகமுமம் முடிக்கோர் சிகாமணி பென்னப், புகலா
ருரலம் புகலவர் துதித்தோள், செந்தயி முன்னுஞ் சுந்தா
மங்கை, சுந்தாத் தமுரு களிமங் கலகா, னிலக்கண மனை
த்து நலக்க விளக்குள், துலக்க மிருத்த தூண்டா விளக்குப்,
புணர்தரு யின்ப மணவுறு புராண, முணர்வோர் யார்க்கு
மொளியுறு நேத்திர, நல்லறி வுறுத்தித் தொல்புவந் தொலைக்
கும், பங்கலை கட்டுவொம் புல்லுமோ சில்லம், பொய்
தெரித் தகற்றி மெய்யிது வென்னுஞ், சைவசித்தாத்தத் தெய்வ
வைப்புக், கண்ணுபுண் னியங்கட் கண்ணிய வுயிர்த், தன்
ணிய மாசில புண்ணியப் பிழம்பு, சிவனடி யவரைச் சிவ
மென மதிக்குள், தவமது வளர்க்கு மவமது சிவ, நென்
னுளங் குடிக்கொண் டிருக்கு, முன்னுதீ ராறு முகநா வவனே.

பொருள். திருவளர்...அவாவி—அழகு வளரும் தெய்வ வள
முடைய மறையவர் தம் உருவால் நீண்ட நல்ல கைகளின் (மக்திர)
நீரை விரும்பி, கருல் கடல்...வானவன்—சரிய கடலின்மேல்
செவ்விய டுள்ளியவீடு. மாகதத்தை ஒத்த (பச்சை நிறமுடைய)
குதிரைகள் டுள் ஏழ்சேக் கட்டிய ஒருகால் தேரின்மேல் இருந்து
இனிது எழுந்த, அகன்ற பூவுலகை மூடிய கொடுக்கிய இருளை உட்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கொள்ளும் செவ்விய ஒளியையுடைய சூரியனது, அலக்கொளி...
திறக்கும்—விளக்குகின்ற ஒளியைப் பரப்பும் கஷ்டம் தருகின்ற
கிரணங்கள் தொடர்வே திறக்கும், மண்டரு...கடவுள்—மாட்டுமைப்
பட்ட தகுதியான கதவுகள் ஆய்ரம் கொண்டு விரிந்த ஒளியை வீசும்
முத்துக்கள் பதித்த பொன்னாற் செய்த கோவிலின்கண் அரசனாய்
சிறந்தமர்ந்த இவ் வுலகினைச் சிருட்டித்த, காண்கு வேதக்களையும்

ஒதம் காங்கு முகங்கோயுடைய பிரம தேவனுடைய, பெருகு... உதித்தது—(காள் தோறும்) வளரும் பெரிய அருகால் திருவள்ளுவராய்ப் புலியின்கண்ணே தோன்றி, மன்னுது...உணரவும்—நிலை பெறும் மக்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் காங்கு பொருள்களையும் திறம்பட அறியவும், கன்மை...ஒங்கவும்—கன்மை யானது எவ்விடத்தும் மிகச் சிறந்து வளரவும், புன்மை...ஒழியவும்—தீமையானது ஆகாயத்துக்கு அப்பாற் போய்த் தொலையவும், சந்தன...கொள்ளவும்—சந்தன மரங்கள் அடர்ந்த பொதிய மலையில் வாரும் செத்தமிழ் ஆசிரியனான அசந்திய முனிவனது உன்சம் பெருவ் களிப்பைக் கொள்ளையாகக் கொள்ளவும், தவலரும்...ஒழியவும்—கெடுதற்கு அரிய புகழ் நிறைந்த தமிழ்ச் சங்கத்தில் வீற்றிருந்த புகழ்தற்கு அரிய புலவர்கள் சொல்லிய தட்பமான பொருள்கள் அடங்கிய னூல்க் செல்லம் அழகு பொருத்திய கல்விப் பெருள் இல்லாதார் சொல்லும் பருப் பொருள் னூல்களாய் விருப்பமற்று ஒழியவும், சிற்றனவினதாய்...துணியவும்—சிறிய உருவை உடையதாய்ப் பெரிய பொருள்களை அடக்கி நிற்கின்ற இச் னூலினை இனிது கற்று ணர்வோர் யாரும், பொருத்திய சொற் சுவையுடன் வினங்கிய பொருட் சுவையையும் கொண்டு, அணுவில் மகாமேரு மலையை அடக்கத் துணியவும், சற் தமிழ்...சிற்கவும்—சல்ல தமிழ்த் செல்வத் தைப் பெற்ற கமது காட்டின்முன் மந்தறைய, பல மொழிகள் பொருத்திய புல்லிய காடுக் செல்லாம் நிலையான செல்வ முடையவர்

சிறப்புப் பாயிரம்.

முன் தரித்திரர் போல என் செய்வோம் என்று தாழ்த்து நிற்கவும், எழுத்தது...ஆகவும்—எழுத்தது, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி இவற்றின் இலக்கணங்க் செல்லாம் முதிர்ந்த இன்பத்தோடு உறற்குகின்ற அரங்காகவும், இன்றி...நிகழவும்—இல்லாமல் அமையாத இனிய கலங்கன் பலவும் கெருக்கினவாய்க் கிடந்து புகழ் பெற்று வினக்கவும், திருவுச...வேதம்—அழகிய மனத்தின்சண் நினைத்து அழகிய வாய் திறந்து ஒப்பற்றதாகச் சொல்லிய, சொல்லுதற்கு அரிய தெய்வத் தன்மை வாய்க்த திருக்குறள் என்னும் செத்தமிழ்வேதம், பலருரை...எளிதும்—பலர் உரை செய்ய நிலவிய தென்றலும், ஒருவா...உரைபொடு—குறையாத புலமையை யுடைய தருமர் முதவாய பாடல், சான்ற சிறப்பை யுடைய பதினமர் செய்த விரும்பத் தரும் உரைகளுள் பெருமை நிறைந்து வினக்கும் பரிமே வழகர்

இயற்றிய உரையுடன், விரிசுடல்... தருகெண்—அகன்ற கடல் சூழ்ந்த பூமியில் கிவவி விளங்கும்படியாக இன்புறும் அச்சில் பதித்துத் தருவா யென, கற்பக... பொழிற்கண்—கற்பக வீருகூச் சோலை ஆகாயத்தில் உள்ள தெனச் சிறப்புப் பொருந்திய புலவர் சொல்லுவர்; * அது கம்போல் மாறாத கல்ல வளத்தை உடைய தென்றல் (காம்) அங்குச் சென்று கண்ணகக் காணலாம்' என்று நினைத்து சென்றும் போல, அழகு பொருந்த வளர்ந்து ஆகாயத்தைத் தொடும்படியாக உயர்ந்த அகன்ற மாமரச் சோலையின்கண், சிவந்தழை... விரும்பி—சிவந்த தழைக்கின்ற தவத்தினர்க்கு இடமாய் அழகு ஒளிக்கின்ற காரைக்கால் கணில் அவதரித்த காரைக்காலம்மையார் மனம் கனிந்து (தமது இல்லத்தில் விருந்துண்ட) சிவனடியார்க்கு அளித்த மாண்கனிக்கு ஈடாக முக் கண்ணாகிய சிவபெருமான் தந்த, இனித்த மதுரமான மாக் கனி இச் சோலையின் கனியே யென்று கொள்ளும்படியாக (ஒன்பெரு மாதின்) ஒன்பெரு கொம்பிலும் பெருக்கிப் பழுத்த எண்ணிலவாத பழங்களை உண்ண விரும்பி, வாயிப்

கிருவள்ளுவர் கிருக்குறள்.

புகுந்து...கள்ள ஊடையான்—தாவிப் புகுந்து கருங் குரங்குக்குட்டிகளெல்லாம் (அம் மரங்களை) அடைத்து, அம் மரங்கள் மேல் திருந்து தாவிச் சென்று அம் மரங்களின் தளிகளில் ஏறி, ஒழிதல் இல்லாத அப் பழங்களைப் பறித்து உண்ண வலிமை யின்றிக், கூன் கொண்ட முதலின்மே லுள்ள மயிரெல்லாம் உதிர்த்து, இரு கண் களும் குழிகளாகி, எலும்புக ளெல்லாம் வெளித் தோன்றி, வயிறுகள் மிக ஒட்டி, மிது பசி வருத்த வாய் நிறந்து பார்த்துக் கொண்டு செருக்கி விருக்கும் வயது முதிர்ந்த பெரிய கருங் குரங்குகள் முன்பு (அப் பழங்களை) முதலில் உகுத்து, வெறுக்கும்படியாக ஊட்டி, பின் விரும்பித் தாம் உண்டு, தாமாத முயன்று உண்ணத் தக்க வலியில்லாத உறவினர்களுக்கு ஊட்டிப் (பின்) உண்ணும் இல்லாழ்வாரை ஒக்கும் கலம் சிறைத்த செம்பி காடு என்னும் கல்ல காட்டை உடையவன், மேருவொன் றென்று... மாக்கராளி—மேரு மலை யென்று ஒன்று உண்டெனச் சொல்லாதல் பொய் யென்று எவரும் சொல்லும்படியாக அளவு கடந்து உயர்ந்து, கல்ல பொன்னால் கட்டப்பட்ட, பலவகை உயர்ந்த மணிகள் பதிக்ப் பெற்ற மாடங்களின்மேல் உலாவும் ஒளி யுடைய ஆபரணங்களை அணிந்த பெண்கள் அன்பு சிறைத்த ஆடவர்கள் செருக்கிவரப் பார்த்து, இன்ப முறக் கூட எண்ணும் தமது காதலான து குறிப்பால் வெளிப்பட * கல்ல பழமாகிய இதனைச் சிவந்த

வாலையப் பச்சைச் சிறகுபோல முடைய இனம் கிளிக்கு ஊட்ட உண்டே போகிறேன்' என்று சொல்லிப் பூணச் சந்திரனைத் துளி குறையும்படியாகக், கண்ணாடினை வெட்டி (அவற்றால்) கட்டி ஒளிரும் அரங்குட் புருத்த, சவரிடத்து உருவால் ஒத்தத் தேன்றும் பிரதி பிம்பக் கிளிக் கூட்டின் கோரே சென்ற (அதனைத்) திறத்தலை, பின்னே சென்ற காதலர் அன்போடு பார்க்க, மிக்க பாணத்தோடு சிரித்து ஒடித் தழுவுகின்ற வணம் நிறைந்த புதுவை என்னும் பெரிய கணை ஆங்கின்றவன், அவமெளம்...தேவர்—பயணந்த ஆபரணங்க

சிறப்புப் பாயிரம்.

சொல்லாம் அறுகாது சென் கீழ்க் சிவச் சின்னங்க சொல்லாவற்றை யும் அணிந்த சிவ ஞானத் தேவர், பவமெளம்...உதித்தோன்—முந் திய பிறப்புக்களி லெல்லாம் மலிந்து செய்த மிகப் பெரிய தவத் தின் பயங்க சொல்லாம் திரண்டு ஒரு மகனா யுகித்தோன், பூவிலும் ...புகழான்—பூமியிலும் (என்) திசைகளிலு முன்சு மற்றைய தீவுகளிலும் சூரிய சந்திரர் சுற்றும் பெரிய ஆகாயத்திலும், இனிய சுவையை நல்கும் தமிழ்ப்புலவர் காவிலும் பாவிலும் கடிக்கும் புகழை யுடையவன், உண்மையும்...செல்வன்—வாய்மையும், உயர்ந்த தூக் களை அறியும் தண்ணிய அறியும், வறுமையை ஒழிக்கும் கொடையு ம், (குடிகர்) காண்டற்கு எளிமையும், பகைவரை வெல்லும் வலி மையும், சூரியன் விருப்பும் ஒளியும், சந்திரன் விருப்பும் தன்மையும், கண்ணோட்டமும் வணர்ப் பெற்ற சிறப்புடையவன், 'வண்டினம்... வென்றோன்—வண்டுக் கூட்டங்கள் கூடி இன்பமுடன் எறித் தோண்டப் பெரிய அரும்புகள் மலர்ந்த, இனிய தேன் நிறைந்து பெருக உண்டு களிக்கும் சூளிந்த மலர் மாலையைச் சூறும் தின்னிய தோள்களின் வலிமையால், அழகு கிறைந்து விளங்கும் மேகத்தை முடியாக அணிந்து புகழ் பெற உயர்ந்த, கோகக் கீழே போய், கீர் சிறைந்த அமைந்த பெரிய கடல்கள் சூழ்ந்த பூமியின் மத்தியில் நின்ற மேரு மலையை வென்றோன், எற்றுப் திசை புளல்...புலமையான்—எறியும் அலைகளை யுடைய கடல்கள் சூழ்ந்த பூவுலகைப் பொருத்திய கல்ல தூங்கை முடிவுற ஆராய்ந்த, பல தூங்கையு ம் கற்ற கவிவாணர்கள் சொல்லிய பாக்களை இஃது இத் தன்மையது, இஃது இத் தன்மையது என்று அறியும் புலமையை யுடையவன், மலர் பொதுள்...வென்றோன்—மலர்கள் கெருங்கிய சோலையைச் சுற்றற உடுத்தி, உலகமெல்லாம் புகழும்படியாக நிற்கின்ற தென் மதுரையின்கண், விளங்கும் பொற்றாமரை மலர்கள் கிறைந்த தடா கத்தில் அமைத்திருந்த, கலங்கன் நிறைந்த சங்கப் பலகையை வென்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

ரேன், காவலு... வென்றேன், வஞ்சகப் பிறப்பையும் இறப்பையும்
 சூழித்து, சிவனுடைய மேம்பா றற்ற மெய்து ஞானத்தின் வலியை
 யற்ற, முத்தியை அளிக்க வல்லதாகிய பாம்பு பொருத்தியுள்ள
 சடைவையுடைய பரசிவ பத்தியால் ஆகாயத்தை அளாவுகின்ற, இமய
 மலையின் அரசனுடைய மகன் தங்குவின்ற இடப் பாகத்தை யுடைய
 சிவபிரானை அருச்சுனை செய்ய, ஒரு காள் குளிர்ச்சி பொருத்திய
 கன் மனமுள்ள தாமரை மலர்களை எண்ணியபோது ஒன்று குறைந்
 ததனால், தன் கண்ணைத் தோண்டி அளித்த காள் திறத்தோளுகிய
 திருமலை வென்றேன், எவ்வெக் கலங்கட்கு... வென்றேன்—எந்
 தெத்த கலங்களுக்கு எந்தெத்த கலம் உரித்தோ அத்தத்த கலம்
 களால் அத்தத்த கலத்தை வென்றேன், சிந்தாமணியோ ...
 ளின்றுள்ளோ—(வேண்டியவற்றை யெல்லாம் அளிக்கும்) சிந்தா
 மணியோ, கொடாத காமதேனுவோ, தெய்வத் தன்மை பொருத்திய
 கப்பகத் தருவோ, மறையைப் பெய்யும் மாட்சிமைப்பட்ட மேகமோ,
 சங்க சிதியோ, பதம சிதியோ, இவ் வருவினை எடுத்தது, கன்மை
 யலைமத்த னிவ் வருவு என்ன வென்று அறிவால் உணர்ந்திலம்
 எனப் புவித்துள்ளோர் சொல்லுகின்ற பொன்னுச்சாமி என்னும்
 மக்கட் கரசன் மிக மனம் மகிழ்ந்து சொல்லினன் ஆக, இனி
 தினிது... பதித்தனன்—நல்லது நல்லது என்று வெறுப்பற்று
 விருப்ப முற்று, 'இவனிடத்து திறைத்த சொல்லுதற் கரிய அற
 மெல்லாம் தனக்கு உற்ற காட்டாக நிலபெறக் கொண்டிருக்கும்
 னால், பழமையான (இப்) பெரிய உலகத்தில் இத் தூலே யாகலின்,
 சொல்லியது மிகப் பொருத்தம்' என்று தினைந்து, எவ்விடத்தாம்
 கற்றது நிலவுறும்படியாக அச்சில் பதிப்பித்தனன், விடையத்தில்—
 உதித்தோன்—புலங்களிற் செல்லும் தடையற்ற மணத்தை கடை
 யற்றுப் போகும்படியாக அடக்கி (ச் சிவபிரான்) திருவடி களிரண்
 டில் வைக்கும் தன்மையை உயிர்கட்கு அறிவிக்கப் பூமி யெக்கும்

ழிரித்த செல்வின்ற க஁கை ஈதிரின் பெரிடா ழீரை யெல்லாம் கருக்
 கிச் சிறிய துலியாக்கி, ஒளி பெருத்திய சடை முடியில் ஒளிரும்
 படி வைக்கும் அந்தமற்ற முதற் கடவுளாகிய சிவ பெருமாள் இடை
 விடாது தங்கும், கெடாத பெரிய தவத்தைப் பெருத்தி விளக்கி
 அழகு ழிறைந்த, (தண்ணீர்) தரித்தவர்களது கொடிய பிறப்பானது
 காணாமற் போக அருள் புரிவின்ற திருக்கோணசலமும், விளக்கு
 கின்ற கலங்களை உயிர்கள் அடையும்படியாக மும் மலத்தின் வல்
 மையைக் கொல்லும் பெரிய திருக்கேழீச்சரமும் இரண்டு சிதிக
 ளாகப் பெருத்தப் பெற்று சிலவுதும் கல்ல ழுது காடு எண்ணும் ஒப்பில்
 லாதருபோச ழுக்கு ஒப்பற்ற தலையாயது மாட்டிமை தங்கிய சேசலைகள்
 சிறைந்த யாழ்ப்பாணம்; அக் தலைக்கு அழகுறச் சும் மலரிகள்
 பதித்த கிரீடத்தை ஒக்கும் பல தூல்களையும் கற்றுணர்ந்த கல்ல
 காலவர்கள் காண்தோதும் கூடி ஆராய்தல் பெருத்திய பெருமை
 உயர்த்த வளரும் பெரிய வனமெல்லாம் சேர்த்த, தன் பெய
 ராகிய தொகைகலைத் தொடரைச் சொல்லின் சிலை பெற்று சிற்கும்
 (அம்) முற் சொல்லால் விளக்குகின்ற பெருக்களை உண்டாக்கி,
 இன்னமும் பற்பலர் உரைக்க இடம் கொடுக்கின்ற, மேகங்கள் தவழ்
 கின்ற மலிகள் சூழ்ந்த கல்லூர் என்பர்; விளக்கும் அக் கிரீடத்திற்கு
 ஒப்பற்ற சிரோரத்தினம் என்ன (முன்) சொல்லாத உலகம் சொல்லும்
 படியாக வந்து தோன்றினான், செத்தமிழ்...பிழம்பு—செத்தமிழ்
 என்னும் அழகிய க஁கையின் கழுத்திற்கு அழகாம் களிப்பினை கல்
 கும் மங்கல காண் போன்றவன், இலக்கணங்களை யெல்லாம்
 கன்றாக விளக்கும் ஒளி மிகுந்த தாண்டா விளக்குப் போன்றவன்,
 அடையக்கூடிய இன்பங்களை யெல்லாம் பெருத்திய புராணங்களைக்
 கற்பவர் யாவர்க்கும் ஒளிதரும் கண் போன்றவன், மெய் யறிவைக்
 கொடுத்துத் தொன்று தொட்டு வருகின்ற பிறப்பை ஒழிக்கும்
 பல தூல்களுக்கும் பெருத்தும் ழர் இல்லம் போன்றவன், பொய்

சிருவள்ளுவர் சிருக்குறள்.

களைக் கண்டு கீக்கி மேய் இதுவே யென்னும் சைவ சித்தாச்
 தத் தெய்வக் கருவூலம் போன்றவன், எண்ணும் அறங்கட்கு நெருந்
 கிய உயிராகிய குளிர்ந்த பெரிய சிவ புண்ணியக் கடர் போன்றவன்,
 சிவனாகியவரை, ..காவலன் —சிவபிரானது அடியாரைச் சிவம் எனக்
 கருதும் தவமே வளர்க்கும் பயனார் சிவன், என் உன்சத்தின் கண்
 (சிலையாகக்) குடிக்கொண்டிருக்கின்ற, எண்ணும் சிறப்பெல்லாம்
 உடைய ஆறுமுக காவலன்.

அகலம். வளர், செழு, அகல், செந், அலக்கு, சினர், அலிர், பெருகு, சால், பெறு, சொல், கண்கு, கரு, விரி, குழ், தழை, திகழ், அடு, தகு, உண், எண்ணு, விளக்கு, படர், மலி, தெறு, தழைதரு, எற்ற, உணர், நிலவு, இலகு, உறு, புனை, புகல், அறு, அமர், வயக்கு,

கண்ணு, முன்னு என்பன வினைத்தொகைகள். 'எழுஉ' செய்யுள் என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். 'மேவா' செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். இன்றியமைபாத, ஒருவாத, மாருத, குழியாடி, காட்டாறு, மூவாத, தாவாத, தாண்டாத என்பன ஈறு செட்டு நின்றன. உதகம்—கீர். குரகதம்—குதிரை. வையம்—தேர். புதவம்—கதவு. த்மலியம்—தக்கம். மகிதலம்—உலகம். ஒருவாத—கீக்காத. ககனம்—ஆகாயம். அம்பர்—அக்கு. நிவந்த—உயர்ந்த. கவின்—தழகு. வாலி—தாவி. வெரிச்—முதுகு. செம்பி நாடு—முன் இராமநாதபுரம் சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்ததா யிருந்த ஒரு நாடு. பித்திகை—சுவர். பஞ்சரம்—கூடு. புதுவை—செம்பி நாட்டின் தலைககர். கண்மை—கண்ணோட்டம். வசந்தரை—பூமி. பொதுள்—செருக்கு. தென் கடல்—தென் மதுரை. சலசம்—தாமரை. வான்—சுவன். இட்த்து—தோண்டி. காயி—காமதேனு. பாகிரதி—கங்கை நதி. அச் நதியைப் பரேதன் கொண்டுவந்தமையால், அது பாகிரதியென்று பெயர் பெற்றது. திருக்கோணசலம்—இலங்கையிலுள்ள

சிறப்புப் பாயிரம்.

பாடல்பெற்ற ஒரு சிவஸ்தலம். திருக்கேதீச்சரம்—இலங்கையிலுள்ள பாடல்பெற்ற மற்றொரு சிவஸ்தலம். தனதன்—ருபேரன். கவித்தல்—குடுதல். கத்தரம்—சமுத்தரம்.

இவ் வசிரியப் பாவை இயற்றினோர் மகா வித்துவான் மீனாச்சி கத்தரம்பிள்ளை மாணாக்கரும் சிதம்பரச் செட்டியார் குமாரசு மாவர்.

கருத்து. ஒப்புயர்வற்ற திருவள்ளுவர் திருக்குறளைப் பரிமேலழகர் உரைபுடன் அச்சிற் பதிப்பிக்கும்படியாகச் செம்பிநாட்டு மன்னர் குமாரசும், சேதுபதி யவர்களின் மாணேஜருமான பொன்னுச்சாயித் தேவரவர்கள் சொல்ல, அவ்வாறு பதிப்பித்தனர் யாழ்ப்பாணத்து கல்லூர்த் தமிழாசிரியர் ஆறுமுக காவலர்.

தேய்வ நாயகப் பிள்ளை.
(கேரிசை யாசிரியப்பா.)

திருவளர் மருமத் திருவளர் பெருமர், ஹந்தியந் தாமரை யந்தி

லமர்ந்தது, புரிமுதுக் குடைத்து முருகு கொப்புளிப்ப, வள்ளித
 முவிழ்க்கும் வெள்ளிதழும் கமலத், திருமனை பவாவு மொரு
 மனைக் கிழத்தியை, மன்னுற நானூத் தன்னுறு நாகிற், செந்
 நிறத் திரிந்து வெண்ணிறம் பப்ப, மருவுற வைத்த வொரு
 பெருத் தேவ, னாருமறைப் பொருளைப் பெருநிலத் துதித்த,
 மன்பதை கட்டுகலா மின்புற வுணர்த்த, வுள்ளத் துள்ளிக்
 கொள்ளுத் தெய்வ, வருவத் காத்து திருவன் னுவாராய், மாநி
 லத் துந்து மேலிலத் தவரு, மவாவுற வென்றுத் தவாகல
 மமைத்துப், பன்மலை புள்ளையர் பொன்மலை பென்னப்,
 பன்னு வுள்ளையர் நன்னு வாகப், புரிவுற வருளிய விரிவுறு
 பொருள்சேர், தெய்வத் திருக்குறண் மெய்மலி தூலைப்,

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பொற்பமா தருக்களுட் கற்பக மென்னப், பலருரை புள்ளு
 நிலவுற விளங்கும், பரிமே ழழகர் புரியுரை யோடு, நயக்குறு
 மச்சில் வயக்கிக் தருகென, வானினங் களிணுயர் தேனு
 வென்ன, முந்துற லாய்ந்து கற்றவர் குழுமிக், கற்பப் புக
 லினு மற்பமுங் குறையாய், பெருவா னமைந்து மருவுமிப்
 புவியிற், பம்புபன் னுட்டுயர் செம்பிகள் னுட, னந்தா மணிக
 னுட் சிந்தா மணிபெனப், பொன்னியல் புரிசை தென்னுற
 லுடுக்கு, நன்னகர் பலவினுட் னன்னுசீர் பெற்று, முது
 புகழ் சுமந்துயர் புதுவைமா நகரான், சலஞ்சலத் துதித்த
 நலம்புரி முக்கெனக், தவநூலம் புகழுஞ் சிவநூலத் தேவர்,
 பிறக்குமா தவத்திற் சிறக்கவர் துதித்தேதான், பெருநிதி களி
 னுய ரிருநிதி பென்ன, விரவலர்க் கெல்லாம் வரையாது
 கொடுக்கும், வள்ளற் குழாங்க னுள்ளயர் வள்ளல்,
 பன்னக் கேட்க வுன்னக் தெயிட்டாச், செந்தமிழ்ச் சுவை
 தெரி சுந்தாக் குரிசில், கற்றார்க் கெல்லா நற்றா யில்லல்,
 தூய்மை மிருக்கும் வாய்மைப் பெளவல், தெருட்டுரித் தாய
 வுட்பெருங் குன்ற, முத்தி தருஞ்சிவ பத்திப் பிண்ட, நன்
 னால் பலவுர் துன்னுறு முறையுள், பெரும்புரா சலத்திற்
 சுரும்பமர்ந் துன்னுந், தாமமார் பொன்னுச் சாயி மகிபன்,
 கழிந்தபே ருவகையின் மொழிக்கன லாகக், காங்கமற வாய்
 ந்து விளங்குறப் பதித்தன, னம்பாத் திலங்கு செம்பொன்
 னுட்டைத், தோழ னெனக்கொளு மீழநன் னுட்டி, னேனா

மர்ந் தொளிர்யாழ்ப் பாணத் துற்ற, வளமுளி செல்வ
 வளகை நிகர்க்கும், விஸ்னூர் மாட நல்லூர் வாண, நெழுத்து
 முதலாக வழுத்திலக் கணமெலாங், கடைபோக வுணர்ந்த

சிறப்புப் பாயிரம்.

நடைபுறு மறிஞன், நாரதலம் புகழ்நிவ புராணச் செல்வந்,
 சனமபல் களிஞ்சுபர்ந் தனைவுபெற் றேங்கிடீர், கெபுவத் திறம்
 பெரி னைவ மென் னப், பலபல மலைபெலா நிலவுற வுணர்ந்த,
 புலவரி லுபர்ந்தொளிர் நலமளி பெருமான், புகவருந் சீர்த்தி
 பொத்துந், சுகமளி றூறு முகநா வலனே.

பொருள். திருவனர்...தேவன்—இவக்கும் தக்கும் மர்ப்பை
 யுடைய, உருவம் வளர்கின்ற திருமாவின் கொப்பூழாகிய அழகிய
 தாமரை மலரிடத்தில் தங்கி, புரியினது முறுக்கு உடைந்து தேனைச்
 சொரிய, வளமுள்ள இகழ்க்கை விரிக்கும் வெண்டாமரை மலரா
 கிய அழகிய இல்லத்தை விரும்பும், ஒப்பற்ற மனையான நிலையாக எந்
 நாளும் தன்னை யுற்ற காவில் சிவந்த நிறம் மாறி வெள்ளை நிறம்
 உண்டாக, சேர்வுற வைத்த ஒப்பற்ற பெரிய பிரம தேவன், அரு
 மறை...கர்த்து—அரிய வேதங்களின் பொருள்களைப் பெரிய புவி
 யின்கண் தோன்றிய மக்களுக் கெல்லாம் இன்பமுற உணர்த்து
 வதற்காக மனத்தில் நினைத்து (த்தான்) கொண்டுள்ள தெய்வ உரு
 வத்தை ஒளித்து, திருவள்ளுவராய்...மெய்மலி தூலை—திருவள்ளுவ
 ராய்ப் பெரிய நிலவுலகின்கண் வந்து, தேவலோகத்தவரும் விரும்பும்
 படியாக, என்றும் கெடாத நலங்களை அமைத்து, பல மலகளுள்ளும்
 மேரு மலையென்று சொல்லும்படியாக, பல தூல்களிலும் உயர்ந்த
 நல்ல தூலாக, விருப்பமுற அருளிய விரியுந் தன்மையுள்ள பொருள்
 கள் சேர்ந்த தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த திருக்குறளாகிய உண்மை நிறை
 ந்த தூலை, பொற்பமர்...புரியுரையோடு—அழகு பொருத்திய மரங்
 களுள் கற்பக மரமென்று சொல்லும்படியாக, பலருடைய உரைக
 ளுள்ளும் ஒளிபெற்று விளங்கும் பரிமேலழகர் இயற்றிய உரையுடன்,
 நயக்குறும்...தருநென—விருப்புறும் அச்சில் பதித்துத் தருக என்று
 சொல்ல, ஆளினங்களின்...செம்பிகன்னுடன்—பசுக் கூட்டங்களில்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

உயர்ந்த காசுதேனு என்று கொல்லும்படியாக, முழுவதும் ஆராய்ந்து கற்றவர்கள் கூடி, ஆயிரக்கோடி ஆண்டு சொல்லினும் சிந்திதும் குறையாத, பெரிய வணக்கம் விறைத்துள்ள இப் பூமியில் பார்த்த பல நாடுகளில் உயர்ந்த செம்பி நாடு என்னும் சல்ல நாட்டை யுடையவன், கந்தாமணிகளுள்...புதுவை மா நகரான்—கொடாத மணிகளுள் சிந்தாமணியைப் போன்ற பொன்னால் இயற்றப்பட்ட மதில்களை ஆழ்துற உடுத்து சல்ல நகர்கள் பலவற்றுள்ளும் பொருந்திய சீர்களைப் பெற்று, பழமையான புகழைத் தாங்கி உயர்ந்த புதுவை என்னும் தலை நகரை யுடையவன், சலஞ்சல...உதித்தோன்—வலம்புரிச் சங்கில் தோன்றிய சலங்கன் அமைந்த முத்து என்று சொல்லும்படியாக, தவத்தினர்கள் புகழும் சிவஞானத் தேவர் (செய்து) விளங்குகின்ற பெருந் தவத்தினால் சிறப்புறவந்து பிறத்தவன், பெரு நிதி...வன்சல்—பெரிய நிதிகளில் லெல்லாம் உயர்ந்த (சங்க நிதி பதம நிதி என்னும்) இரண்டு நிதிகளைப்போல இரத்தவர்களுக் கெல்லாம் அளவுபடுத்தாது கொடுக்கும் வன்சல் கூட்டங்களுள் உயர்ந்த வன்சல், பன்ன டிரூசில்—சொல்லக் கேட்கச் சிந்திக்கத் தெவிட்டாத செத்தமிழின் சுவையைத் தெரிந்த அழகிய அரசன், கற்றார்...இல்லம்—கற்றவர்களுக் கெல்லாம் சல்ல தாய் வீடு போன்றவன், தாய்மை...பெணவம்—தாய்மை மிகுந்த வாய்மைக் கடல் போன்றவன், தெருட்டுரி... குன்றம்—தெருட்சிக்குச் சொத்தமாய் அருள் என்னும் பெரிய மலை போன்றவன், முத்தி...பிண்டம்—வீட்டினை அளிக்கும் சிவ பத் தியை யுடைய உடம்பினன், நன்னலம்...உறைபுள்—சல்ல சலங்கன் பசுவும் பொருந்தியிருக்கும் இல்லம் போன்றவன், பெரும்புயா... மொழிந்தனனாக—பெரிய மாற்பாகிய மலையில் வண்டுகள் இருந்து உண்ணும் மலர்மலை பொருந்திய பொன்னுச்சாமி என்னும் மன்னன் மிகுந்த பெரிய மகிழ்ச்சியுடன் கூறினான் ஆகக் கனங்கமற...பதித் தனை—குற்றமற ஆராய்ந்து வினக்கமுற (அச்சில்) பதிப்பித்தனை,

86

சிறப்புப் பாயிரம்.

- அம்பரத் திலங்கும்...வாணன்—ஆகாயத்தின்கண் விளங்கும் செவ்விய தேவ குலகத்தைத் தோழன் என்று கொள்ளத் தக்க (இன்ப மெல்லாம் உடைய) சமு நாடு என்னும் சல்ல நாட்டின், பெருமை பொருத்தி விளங்கும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த வளமெல்லாம் நிறைந்த செவ்வ அனகை நகரை ஒக்கும் மேகம் தவழ்கின்ற மாடங்களை யுடைய சல்லூரில் வாழ்கின்றவன், எழுத்த...அறிஞன்—எழுத்து முதலாகச் சொல்லுகின்ற இலக்கணங்க ளெல்லாம் முற்றறத் கற்ற குற்றமற்ற அறிஞன், தராதலம்...செல்வம்—உலகம் புகழும் சிவ

புராணங்களாகிய செல்வம் (உடையவன்), சமயங்களின்...பெருமான்—சமயங்களிடெல்லாம் உயர்ந்து நிறைவு பெற்று விளங்கித் தெய்வத் தன்மை பொருத்திய ஈசுவ சமயம்போலப் பல பல கலைகளுக்கெல்லாம் ஒளி பெற அறிந்த புலவர்களில் உயர்ந்து விளங்கும் நலங்கள் நிறைந்த பெருமான், புகலரும்...நாவலன்—சொல்லுதற்கு அரிய சீர்த்தி லாய்ந்த, உலகத்தை யெல்லாம் (தமது கல்வியால்) மகிழ்விக்கும் ஆறுமுக நாவலன்.

அகலம். இப்பா வியற்றியவர் மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை மாணாக்கர்; சங்கரலிங்கப் பிள்ளை குமாரர். வளர், உறு, உயர், மலி, பம்பு, அமர், புரி, இயல், துன்னு, தெரி, ஊர், புகழ், பொலி, டளிர், ஆர், மகிழ் என்பன விணத்தொகைகள். 'ஏகாரம்' ஈற்றைச். தவாத, குறையாத, நந்தாத, தெவிட்டாத, என்பன செய்யுள் விகாரத்தால் ஈறு கெட்டு நின்றன. மருமம்—மார்பு. உத்தி—கொப்பூழ். அந்தில்—அவ்விடம். புரி—நிரி; வைக் கோல் புரி, கயிற்றுப் புரி என வருதல் காண்க. முருகு—தேன். பயத்தல்—உண்டாதல். நயக்கு—விரும்பு. வயக்கி—வசப்படுத்தி—பதிப்பித்து. ஆண்—பசு. தேனு—காமதேனு என்னும் தேவர் காட்டுப் பசு. கற்பம்—ஆயிரம் கோடி. குறையாத—மேல்மேல்

நிருவள்ளுவர் நிருக்குறள்.

வளர்ந்து தொண்டிருக்கிற, புரிசை—மதில். தென்—அழகு. சலஞ் சலம்—வலம்புரி யாவிரம் சூழ்ந்த சக்கு தெவிட்டாத—தேக்கிடாத—வெறுக்காத. குரிசில்—அரசன். பொயலம்—கடல். பிண்டம்—உடல். உறையுள்—உயிர் தக்கும் உடல்; இன்னம். புய+அசலம் =புயாசலம்=மார்பாகிய மலை. மகிபன்—அரசன். அம்பரம்—ஆகாயம். பொன்னாடு—தேவ குலம். ஏண்—பெருமை. அனகை—குபேரன் பட்டணம். தராதலம்—பூமி. சீர்த்தி—யிரு புகழ். பொத்தம்—பொர்ந்தும். பம்புதல்—பரவுதல்.

சோடசாவதானம் சுப்பராயச் செட்டியார்.

(கேரிசை யாசிரியப்பா.)

மலர் தலை புலவீரர் குலவுயிர்த் தொகைக, டுன்றிய வினைவழி
 மன்னிய போகக், தலைவிழைந் தருந்த கணைமலர்க் கோதை,
 மலைமக னொருபா னிலைதர வைத்த, சிவபிரா னராளினர்
 றவலரு வலியாற், பாற்படு மண்டப் பரப்பினை கொடியினுள்,
 வீற்று வீற்றுக விழுத்தக வகுத்த, தேன்முகப் பதும காள்
 முகப் புத்தேள், வன்பட சகன்று மன்பதை யனைத்தும்,
 விதியிலக் குணர்ந்து கதிபெறற் குவந்து, சீரிய தெய்வ வாரிய
 மொழியா, எங்கிய வளமை மல்கிய சிறப்பிற், பாயிசு காள்
 மறை மாயிரு ஞாலக், தடுபகை காக்கப் படுபொரு ளாதலி,
 னாலைபா மாபி னிலைபெற வம்மறைப், பருப்பொரு ளொருவி
 விழுப்பொரு ளொருங்கு, மயிழ்நினை மினிய தமிழினிற் றரு
 வான், பவர்சடைப் பணவர் றவலருஞ் சேர்சா, சிகலது தவத்
 திறற் பகவமா முனிவரன், செய்தவப் பபளுள் மைதப வந்து,
 மாண்டநல் லருட்கொடை பூண்டகா ரணத்தாற், நெய்வப்
 புலமைத் திருவள் ளவொனு, நிகரிப்பேர் மேற்கொண் டக

சிறப்புப் பாயிரம்.

வீட முய்யத், துன்பக லறம்பொரு ளின்மலி டென்னு,
 காற்பொருள் பயக்கு மேற்புடைத் தாகக், தப்பா தருளிய
 முப்பான் மருகிய, திருக்குற ளென்னுக் தெய்வமர் மறை
 பொடு, தருமர் முதலிய சாஸ்பினர் வகுத்த, திருநில்பே
 ருரைகளுட் சிறந்து நிலைஇய, வரிமே லீயல்புகழ்ப் பரிமே
 லழக, ருளங்கனிந் தியற்றிய வளங்கனி புலாவினைத், தேர்ச்சி
 யின் மிக்கோர் சிந்தைகண் குவப்பக், காலை தங்களாள்
 விரவிய வழக்கனைத், தருவிய லச்சிற் றருகெனப் பற்றினைப்,
 பன்னகஞ் சுமந்த பன்னக வளைப்பிற், குணங்குடைய புரவி
 வணங்கல சேறு, வெதுப்பற வலகம் பொதுக்கடித் தனிக்ரும்,
 வலமுறு மிராச குலரு டாமணி, கழைகளி புக்முகக் கட
 வுணல் வேழம், விழைதரு கற்பக மென்குழை கொடித்து,
 வான்றேய் நதஞ்சவைத் தேன்றேய்த் தருந்தப், புழைக்கா
 நீட்டப் பழிப்பது தேனினு, துறுமிய சந்தனச் சூழல்வாய்க்
 குலவுஞ், செதுபுல னுடைய குதுமுனி தன்பா, லாந்தைகெட
 துவன்று வரம்பெறு பாக்கும், குண்டுபடு மீர்த்கனை குடைந்
 தர மகனி, ராக்கலர் காமவிரித் திரப்பகை திகர்ப்ப, வடுப்
 படாக் காந்தட் டுடுப்பலர் கஞ்சிய, முதியசெந் தமிழ்கமழ்

பொதியமால் வரைபான், சிவியி வின்னவர் பவவி சடியான்,
 மூவுவ களந்த மேவரு செடுமால், வன்றிறற் பருவாய் வன்
 நயி னுருக்கொளி இ, யுருவமண் புருந்து தருவியுங் காண,
 வருளார் பசங்கொடி பொருபாற்படர்ந்த, முக்கட் கரும்பின்
 செக்கம லத்தான், கரையினிற் றேய்ப்பு புரைதபு மணக்க,
 நலத்தரு கவுணியக் குலக்கொழுந் திட்ட, பழமறை தன்னகத்
 தளவளாய் மணக்குத், தெய்வவெண் டிபையெறி வைபையா

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

நதியான், வரியளி யிழிப்பப் புரிமுறுக் கவிழ்ந்த, மணங்கம
 ழும்பு மணங்கயர் குளக்கு, மகனமர்ந் துதவுந் தகவீனர்
 கடுப்ப, முகனமர்ந் கொழுக்குந் துகளது செந்தே, னுவட்
 டெற்றித் தின்கழைப் படப்பைபிற் புருந்து, சரிமுக்கச் சங்குழல்
 வரிமடை யுடைப்ப, மட்டியல் பூந்துகள் கொட்டிச் சிறை
 செயுங், கவிழ்துணர்ந் தேமாம் பொழில்புடை யுடுத்த, பம்பிய
 வளம்பொளி செம்பினன் னுடன், பூநத முளரி மானதத் தட
 மெனத், தேவரு மயிர்ப்பப் பூவகை யங்களை, வெண்ணிறச்
 சிறக சண்ணிய மராள, மருந்திட வென்றும் கிருந்திடு மணித்
 தடந், துதைதரு செல்வப் புதுவைமா நகரா, னுலம்பொரு
 மறுவில் வலம்படு புயத்தி, னுறைதரு கொற்றவை யுவகை
 பொடு குறுககை, யரும்பிய தொப்ப கிரும்பிய வணைந்த, வளி
 யடை கிடக்குந் தளவமா லிகையான், மரவுரி யந்தணன்
 மறுத்தமுட் சினப்பிற், நகைக்குந் திறனலன் சிகைக்கனல்
 கொழிக்குங், குலிசவாட் படையுடைக் குரிசிலென் னுணர்
 குந், நன்னவன் றனைநீக் திந்குந் போந்த, துச்சைச் சிவவீ
 துண்மையே யாமெனக், கண்டவர் பலரும்வாய் விண்டிடச்
 சிறந்து, கிழிகவர் வனப்பிற் கழிகொள்வாம் பரியான், நன்
 னுட னுடன்றமர் தாக்கிய தெய்வக், கொள்ளுறை வயிர
 வாட் கோட்டுமா ளினங்க, ளகைப்பொடு வாய்வெளி இக்
 திகைத்தேடட் டெடுத்தாச், செல்வுழி பின்றித் திசைதொறு
 மிமைபா, நாட்டமொடு வட்கி வாட்டமொடு நீற்ப, வயங்
 கொடியுறு மாந்து தயங்கமதங் கவிழ்த்து, நிகரிந் துலவும்
 புகர்முக்கக் களிற்றான், கடையுக்கத் தெழுந்த கருங்கட வென்
 னப், படைபொடு துவன்றிய வடையல் ருடையா, நெஞ்சு

சிறப்புப் பாயிரம்.

பறை கொட்ட வஞ்சிவிழி விளர்ப்ப, வேற்றிடி போல விடையகு திரட்டுங், கூற்றற மெறுழ்வலி யேற்றுரி முரளினன், பலப் பல வரசர் நலப்பமே லுயர்த்த, பைக்கொடி யடங்கலும் பணி செழு நிற்பத், திகழ்த்தமே வேங்கிச் சிறந்தெழிற் சயமக, ளாயிக் கிணையதாங் காலிக் கொடியினேன், பிடா ருலகங் கோடா நெறிவிநிற், குலவுற நடாத்து நிலவு செங் கோலினன், றண்ணிய நலக்கெழு புண்ணிய மேரு, நிறைதரு கருணைக் குறையுணல் வின்பத், திரையெந் கல்விக் கரைபொரு கடனறுந், தண்ணளி யரும்பிப் புண்ணிய மலர்ந்து, நன்ற்பல பழுத்து நின்றருண தாரு, நித்திய வருட்சிவ பத்திவின் பைக்கூழ், புகழ்தரு மிவலர் திகழ்தரு சூழ்ப்பநிற், துதவிடு சீர்சா லதலசிந் தாமணி, விளங்குறு முயிரொறு மிளங்கோ தனங்கள், கூட்டமிட் டருந்நி யேப்பமிட் டுவுப் பக், கண்ணிய வின்கவை நண்ணிய வருட்பா, வேமமொடு காக்குங் காம தேனா, பொய்வகைச் சமயப் புதைவிருள் புதை பட, மெய்வகை பொளிவிரி சைவ சிகாமணி, பென்றுபற் பலரு மெடுத்தினி தியம்பக், குன்றலி னிலமகன் குதகலிப் பெய்தத், தவஞா னம்பெறு சிவஞான தேவ, ரியற்றிய தவத்தா னயக்கத் தோன்றியோன், பொதியவிழ் கடுக்கை யொடு மதிதவழ் சடில, மன்னு சாமிதன் மலர்க்கழல் பழிச் சும், பொன்னு சாமிமால் புகன்றன னாக, வடங்கிய தழனு வடங்கலு நியிர்த்தெனத், தளிர்த்தளி மொய்ப்பக் துளித் தலர் தேமாங், களிசிறு வளியாற் கமலமென் பொருட்டிற், றுக்குமிது யுடைந்து வாக்ருறு பைந்தே, னீர்ந்தட நிரப்பு மீழ வன் னுட்டி, னிலமகன் முகமெனக் குலவுமயாழ்ப் பாணத்,

ததிவளாஞ் செந்ந்து போதிகலிற் பலகலை, வல்லோர் புகழு
 கல்லு ராளி, நந்தலி எனல்கெழு கந்தவேட் குரிகில், பெரிது
 வந் துநூற்றிய வரிபமெய்த் தவத்தாற், பொறையருள்
 சுரந்த திறைகொடை வாப்மைபென், நிண்ணற் குறாங்க
 னோர் மன்னிப் புருக்கொடு, வந்ததென் நியாவரும் வழங்
 கிட வந்தோன், கல்வியங் கடலைக் கடப்பவர் தமங்கோர்,
 சொல்வியன் புணையெனத் துரிசற நிற்போ, னிருவகைப் பிரம
 சரியநன் னெறியின், மயற்றலை புருத்தா நயிட்டிக நிலையி
 னன், கற்பனை கடந்த சிற்பாஞ் சுடர்தாள், கணவினு நணவி
 னுங் கழலாக் கருத்தினன், பழிதரு முத்திப் பருப்பெனா
 மொருவி, யழிகில்பே சின்ப மளிக்ருது முத்தியை, பெளி
 தினிற் றெரித்துப் பனகலின் புறுத்துஞ், சைவசிக் தாந்த
 மெய்தரு பனுவலை, யையந் திரிபற வகத்தினன் குணார்ந்
 தோன், கையற விகந்த கருணையங் கடலோன், கூறுசர்
 புணையு மாறுமுக நாவலன், பரவிய வுவப்பிற் பதித்தனன்,
 விரவிய வுலகம் விளங்குதற் பொருட்டே.

பொருள். மலர் தலை... புத்தேன்—அகன்ற இடத்தை யுடைய
 பூவுலகில் பொருத்திய உயிர்க்கூட்டங்கள் செய்த விளைகளின் வழி
 யாக எய்திய போகத்தை விரும்பி அனுபவிக்க, குளிர்ந்த பூமாலையை
 அணிந்த இமய மலையரசன் மகளை ஒரு பக்கத்தில் நிலைபெற வைத்த
 சிவபிரானது கிருபையின், கெடுதற்கு அரிய வலிமையால் எட்டுத்
 திக்குகளிலும் படர்ந்த உலகப் பாப்பை கொடிப் பொழுதில் தனித்
 தனியாக மேம்பட வருத்த, தேனைக் கொண்ட முகப்பை யுடைய
 தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் காங்கு முகங்கொயுடைய பிரமதேவன்,
 வன்படரகன்று... தருவான்—வலிய தன்பம் நீக்கி மக்கட் பரப்பெல்

லாம் விதிசீரையும், விலக்குகளையும் அறிந்து நூத்தி பெருவதற்கு விரு
 ம்பி, உயர்ந்த தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த ஆரிய பாடையால் அருளிய
 வண்ப்பம் நிறைந்த சீர்களையுடைய முறையாகவருகின்ற காண்கு வேதம்
 கள் மிகப் பெரிய உலகத்தின்கண் கெருங்கும் பணைவரால் மறைக்கப்
 படும் பொருள்களாகாதவால், கெடாததன்மையில் நிலைபெறும்படியாக
 அவ் வேதங்களின் தாழ்ந்த பொருள்களை கீக்கி, உயர்ந்த பொருள்கள்
 அடங்கலும் அமிழ்திலும் இளிய தமிழ் மொழியில் கல்சக் கருதி, பலர்
 சடை... முனிவரன்—கெருங்கிய. சடையையுடைய பார்ப்பாரது
 சொல்லுதற்கு அரிய புரழ் நிறைந்த குற்றமற்ற தவத் திறத்தையுடைய
 பகவன் என்னும் பெரிய முனிவன், செய்தவ... மறையொடு—செய்த
 தவத்தின் பயனில் குற்றம் கீங்கும்படியாகப் பிறந்து, மாட்சிமைப்
 பட்ட கல்ல அருட்கொடையைக் கைக்கொண்ட காரணத்தால் 'தெய்
 வப் புலமைத் திருவள்ளுவர்' என்னும் ஒப்பில்லாத பெயரை மேற்
 கொண்டு, அகன்ற உலகம் உய்யும்படியாகத் துண்பத்தை கீக்கி, அறம்,
 பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் காண்கு பொருள்களையும் அளிக்கும்
 பொருத்தம். உடையதாகப் பிழையாது (இயற்றி) அருளிய அறம்,
 பொருள், இன்பம் என்னும் மூன்று பகுதிகளும் பொருத்திய திருக்
 குறள் என்னும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த பெரிய வேதத்தோடு,
 தருள்... உரைசீரன்—தருள் முதலிய சான்ருேர் (பதினமர்) இயற்
 றிய மாதுபாடு இல்லாத பெரிய உரைகளுள் சிறந்து கிலைத்த, செய்
 யுளிற் பொருத்திய புரையுடைய பரிமேலழகர் மனமுலவந்து இயற்
 றிய வணம் நிறைந்த உரையை, தேர்ச்சியின்... தருகென—துவராய்
 ச்சியில் மிகுந்தோர் மணம் காண்கு மகிழக் கையெழுத்து எடுகனால்
 புருத்த பிழைகளை கீக்கி, அழகு பொருத்திய அச்சில் (எற்றித்)
 தருவாய் என்று சொல்ல, பற்றில்... வணங்கல ரேறு—பல தலைகளை
 யுடைய ஆதி சேடன் என்னும் பாம்பு சமந்த பல மலைகளையுடைய
 பூமியில் மடிந்த பிடரி மயிரைக் கொண்ட குதிரையை யுடைய

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பகவர்களுக்கு ஆண் கீக்கம் போன்றவன், வெதுப்பத... குடாமணி
 — துன்பம் கீக்க உலகம் பொது வென்பது ஒழித்த துத் தனியாகக் காந்
 கும் வலிமையுள்ள அரசர் குலத்தின் சிரோரத்தினம் போன்றவன்,
 கழைகனி... வரையான்—கரும்புகளை வெகுண்டு அழிக்கும் புண்ணிகன்
 பொருத்திய முகத்தை யுடைய தேவேந்திரனது கல்ல (ஈராவதம்) என்
 னும் யானைவிரும்பும் கற்பக மரத்தின் மெல்லிய குழைகளை கொடித்து,
 பெருமை பொருத்திய கல்ல சுவையை யுடைய தேனில் தோய்த்து
 உண்ண, துதிக்கையை கீட்டக் குற்றமற்றதேன் கூடுகன் கெருங்கிய

'சுத்தசேனாஸ்பயித்த விளக்கும், வென்றபுலன்களையுடைய ருதிய முனிவனாகிய அகத்தியன் தன்னிடத்து, துன்பம் கெடுவதற்குச் சொல்லி வரம் பெறுவதற்காக ஆழமுடைய ருளிர்ந்த சுணையின் கண்ணே மூழ்கித் தேவ மகலிர் அரக்குப் போன்ற சிவந்த நிறத்தை யுடைய தமது கைகளை விரித்து இரப்பதை ஒப்ப வடுப் படாத கார்த்த பூக் கொத்துப் போல் பொலிந்த அழகிய பழைய செந் தமிழ் மணக்கும் பொதிகை என்னும் பெரிய மலையை யுடையவன், விரவிய...நதியான்—உடைய தேவர்கள் துதிக்க இரண்டு அடிகளால் மூவுலகங்களையும் அனந்த அடைதற்கு அரிய கொடிய நிராமால், வலிய நிறையும் பிளந்த வாயையும் உடைய பன்றியின் உருவத்தைக் கொண்டு, அழகிய பூமியுட் புருந்து தேடியும் காணாத அருள் நிறைந்த உமாதேவியாகிய பச்சைக் கொடியானது ஒரு பக்கத்தில் படர்ந்துள்ள மூன்று கண்களையுடைய கரும்பைப்போல் இனிக்கும் சிவப்பானது சிவந்த தாமரை போன்ற அடிகளைக் கரையினிடத்தே பொருத்திக் குற்றம் நீக்க மணம் வீச, கன்மை வாய்ந்த கெசணிபர் குலத்தில் அவதரித்த திருஞானசம்பந்த நாயனார் எழுதியிட்ட பழைய வேதத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்டு மணக்கும் ஓதப்புவத் தன்மை பொருத்திய வெள்ளிய அலைகளை எதிசின்ற கைகை என்னும் பெரிய நதியை யுடையவன், வரியளி...செம்பிரன், ஓடன்—புள்ளிகளை

சிறப்புப் பாயிரம்.

யுடைய வண்டுகள் மிதிப்பதனால் புரிமுறுக்கு அவிழ்த்த மணம் நமழ் கின்ற தாமரை மலர்கள் துன்பம் செய்கிறவர்களுக்கும் மன மகிழ் ச்செய்யாடு உதவும் தருதியுடையாளைப் போல முக மலர்ந்து சொரியும் குற்றமற்ற செந்தேன் பெருகி, இனிய கரும்புத் தோட்டத்துட் சென்று, கருண்ட முகத்தையுடைய சங்குகள் தவழ்கின்ற அழகிய மடைகளை உடைக்க, வாசனை பொருத்திய பூத் தாதுக்களைச் சொரிந்து அணை செய்யும், சீழ் நோக்கித் தொக்கும் பூக் கொத்துக்களை யுடைய இனிய மாஞ்சேனாஸ்பயிப் பக்கத்தே கொண்ட கெருங்கிய வனத்தால் விளங்குகின்ற செம்பி நாடு என்னும் கல்ல காட்டை உடையவன், பூநத முகரி...நகரன்—ஆண்யாற்றின் தாமரைகளை யுடைய மாணதத் தடாகம் என்று தேவரும் சந்தேகிக்கும் வண்ணம் பூவிராய்களை வெண்மை பொருத்திய சிறகுகளையுடைய அண்ணப் பறவைகள் உண்ண எக்காலத்தும் வீருந்தளிக்கின்ற அழகிய தடாகங்கள் கெருங்கிய செல்வத்தையுடைய புதுவை என்னும் பெரிய நகரத்தை யுடையவன், உலம் பொருடம்.. மாலிகையான்—துணை

ஒக்கும் குற்றம் இல்லாத வெற்றி பொருத்திய தோள்களில் தங்கு
கின்ற வீர இலக்குமி மகிழ்ச்சியோடு புன்னகை பூத்ததபோல யாரும்
விரும்பும்படியாகத் தரித்த வண்டுகள் கீழ்க்காற்றுக்கும் முல்லை
மாலையை யுடையவன், மரவுரி அந்தணன்...பரியான்—மரவுரி தரித்த
(துருவாச) முனிவன் மீண்டும் உன்சத்தில் வெருளின் தடுக்கும் வலி
மையானல்வன் கடையுடைய நெருப்பைக் கக்குகின்றவயிர வாசாடிய
படைக்கலத்தை யுடைய தேவேந்திரன் என்று அறித்தது, அவனை
விட்டு கீழ்க் இந் தகரத்தில் வந்தது உச்சைச் சிரவம் என்னும்
குதிரை, இஃது உண்மைதான் என்று பார்த்தோ ரெல்லாம் வாய்
திறந்து சொல்லும்படியாகச் சிறந்து, கண்களைக் கவரும் அழகுடனே
சுழியையும் கொண்ட தாவுகின்ற குதிரையை யுடையவன், தன்
னுடன்...களிற்றான்—தன்னோடு வெருண்டு போர் செய்த தெய்வத்

95

துருவாசனாவர் திருக்குறள்.

தன்மையும் பெருமையும் பொருத்திய வைர வான் போன்ற கொம்பு
களை யுடைய யானைக் கூட்டங்கள் வேதனையோடு வாய் விட்டு
அவறித் திகைத்த ஒட்டம் எடுத்துச் செல்வதற்கு இடமின்றித்
திகைகள் தோறும் இமைமாத கண்களுடன் வெட்டித் தள்ளுவாடு
கிழ்க, வெற்றியுடன் இறமாப் படைத்து விளங்கி மதத்தைச் சொரி
ந்து, ஒப்பந்து உலவுகின்ற புள்ளி முகத்தைக் கொண்ட யானைகளை
உடையவன், கடையுத்த...முரசினன்—ஊழி காலத்தில் கரை
கடந்து பொங்கிய பெரிய கடலென்று சொல்லும்படியாகப் படைகள்
பொருத்திய படைவர்கள் தோல்வி யுற்ற செஞ்சு பறையடிக்கப்
பயத்த கண்கள் வெளிர்ச்ச இடியேறுபோல இடைவிடாது முழங்கு
கின்ற எமனை ஒத்த மிக்க, வலியையுடைய எருதின் தோளல்லிய
முரசினன் யுடையவன், பலப்பல...கொடியினான்—பலபல அரசர்கள்
நன்மையாக மேலே தாக்கிய பச்சைக் கொடிக்கெல்லாம் பணி செய்து
கிற்க வினங்கி மேலே உயர்ந்து சிறந்து, அழகிய வீர இலக்குமியின்
உயிருக்கு ஒப்பாரும் காலிக் கொடியை யுடையவன், பீடா ருலகம்
...செக்கோலினன்—பெருமை சிறைத்த உலகத்தைக் கோளுத வழி
யில் மகிழ்வுற நடாத்தி நிலவுகின்ற செக்கோலை யுடையவன், தன்
ணிய...மேரு—அருசோடு கூடிய கன்மைதன் மிகுந்த புண்ணியப்
களைப் புரிந்து மேரு மலைபோல் விளக்குகின்றவன், சிறைதரு...தாரு
—சிறைத்த கருணை தங்குதற்கு ஒர் உடல்போன்றவன், நல்ல இன்ப
அலைகளை வீசுகின்ற கல்வி யென்னும் கரையை மோதுகின்ற கடல்

போன்றவன், கல்லிருதை அருமைப் புண்ணியங்கள் மலர்ந்து நன்மைகள் பல பழுத்து நின்ற நற்குண விருகும் போன்றவன், நித்திய... சிந்தாமணி—அழியாத அருளையுடைய சிவ பந்தியாகிய பசும் பாயிர் போன்றவன், (கண்ணப்) புகழும் இரவலரது சூழிப்பை அறிந்து உதவுகின்ற சிறப்பு நிறைந்த சிகரந்த சிந்தாமணிபோன்றவன், வினங்குதும்...காம தேனு—வினங்குகின்ற உயர்கனாகிய இனம் பசுக்

96

சிறப்புப் பாயிரம்.

கன்றுகள் கூட்ட மீட்டுக் குடித்து வப்பமீட்டுக் களிக்கு விரும்பிய இனிய சுவை பொருந்திய அருனாகிய பால் உவப்பொடு கசக்கின்ற காமதேனு போன்றவன், பொய்வகை...தோன்றியோன்—பொய்வகைச் சமயங்களாகிய கரிய இருள் ஒழிந்துபோக மெய் வகை ஒளிவீய விரிக்கின்ற சைவ சிகாமணி யென்று பலரும் எடுத்து இனிமையாகச் சொல்லக் குறைதல் இல்லாத பூமா தேவி களிப்படையத் தவ ஞானத்தைப் பெற்ற சிவஞானத் தேவர் செய்த தவத்தால் (யாவரும்) விரும்பும்படியாக அவதரித்தவன், பொதியவீழ்...கல்லூராளி—கட்டவீழ்த்த கொன்றை மலரோடு சந்திரன் தவழ்கின்ற சடை யையுடைய என்ருமுள்ள சிவபெருமானது மலர்ப்பாதங்களைப் போற்றும் பொண்ணுச்சாமிப் பெரியோன் சொன்னானாக, அடங்கியிருந்த கெருப்பு (ந்தனது) சுவை யெல்லாம் கீட்டினூற்போல தளிர்களை விட்டு வண்டுகள் மொய்க்கத் தேன் துளிகளைச் சொரித்து மலர்கின்ற தித்திப்பான மாமரக் களிகள் இனங் காற்றால் தாமரையின் மெல்லிய கொட்டையில் தாக்கி உடைத்து ஒழுக்குகின்ற பசுக் தேன் குளிர்க்கு குளங்களை நிரப்புகின்ற சமு காடு என்னும் கல்ல காட்டில், பூமாதேவி யின் மூகம்போல் வினங்குகின்ற யாழ்ப்பாணத்தில், அதிக வளம் நிறைந்து, மறைதல் இல்லாத பல தூல்களிலும் வல்லவர்கள் புகழ்கின்ற கல்லூரை ஆள்கின்றவன், கத்தல்...வந்தோன்—கெடுதல் இல்லாத அழகு பொருந்திய கந்த வேள் என்னும் பெரியோன் பெரிதும் மகிழ்த்த இயற்றிய அருமையான மெய்த் தவத்தால் பொறுமை, தண்ணளி, சாந்தம், தின்மை, சுகை, வாய்மை என்ற இக் கற்குணங்கள் ஒரு நிலையான உருவத்தை எடுத்து வந்தன வென்று யாவரும் போற்றும்படியாக வந்தவன், கல்லியல் கடலை...கருத்தினன்—கல்லியாகிய கடலைக் கடக்கக் கருதியவர்களுக்கு ஒப்பற்ற புகழ் பொருந்திய பெரிய தெப்பம்போலக் குற்றமற சிற்பவன், இரண்டு வகை பிரமச்சரியங்களில் மயக்கத்தில் செலுத்தாத கயிட்டிக பிரமச்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

சரிய நிலையை யுடையவன் கற்பனைக்கு அப்பாற்பட்ட நிற்பரஞ் சடயினது தாக்கீனாக் கனவிலும் கனவிலும் கீங்காத மனத்தை யுடையவன், பழிதரு...பொருட்டு—பழியைத் தருகின்ற முத்தி வகைகளை யெல்லாம் விடுத்தது, அழிவில்லாத பேரின்பத்தைத் தரும் முத்தியை எளிதில் யாவர்க்கும் தெரிவித்து, குற்றமற்ற இன்பத்தைச் செய்கின்ற சைவ சித்தாந்த உண்மையை உணர்த்தும் தூங்கினச் சந்தேக விபீதங்கள் நீங்க மனத்தில் நன்கு உணர்த்தோன், செயலற்ற தன்மையி லிருந்து கீங்கிய கருணையாடிய அழகிய கடல்போன்றவன், சொல்லும் புகழை யெல்லாம் கொள்ளும் ஆறுமுக நாவலன் விரிந்த மழிச்செயோடு அச்சிற் பதிப்பித்தனன், விரிந்த உலகத்தில் வினங்குதல் கிடத்தம்.

அகலம். ஏகாரம் ஈற்றசை. மலர், குலவு, கனை, அடு, பவர், சால், அறு, செய், அகல், இயல், களி, உறு, விழைதரு, தேய், செறு, அலர், சமழ், எறி, கலிழ், பொலி, துதைதரு, கவர், உறழ், ஆர், நிலவு, கெழு, கிறைதரு, பொரு, கிகழ்தரு, உதலிடு, புதை, விரி, மன்னு என்பன வீணத் தொகைகள். குலவுதல்—பொருத்தல். கோகை—(பூ) மலை. வீற்று வீற்றுக்—தனித்தனியாக. விழுத்தக—சிறப்புற. புத்தேன்—தேவன். ஊமை—வளப்பம். பாயிரம்—வரலாறு—முறையாக வருகின்ற. பருப் பொருள்—துட்பமற்ற பொருள். மை—குற்றம். தப—கீங்க, பவர்—செருங்கிய, பணவர்—பார்ப்பார். ஏற்பு—பொருத்தம். திருகு—மாறுபாடு. கரலிதம்—கையால் எழுதப்பட்ட ஏடு. தருவுதல்—தேடுதல். வணங்கலர்—பகைவர், பண்ணகம்—பாம்பு, நகம்—மலை, துடாமணி—முடிமணி, புழைக்கரம்—துகிக்கை. இறல்—சூடு. துறமிய—செருங்கிய, அரத்தை—துன்பம், பாக்கு—பொருட்டு. அர மகளிர்—தேவ மகளிர். தடுப்பு—(பூல்) கொத்து. பரவ—தொழ. வன்றி—பன்றி, கடுப்ப—ஒப்ப. உவட்டு—பெருக்கு.

சிறப்புப் பாயிரம்.

பட்டம்பை—கொல்லி, துணர்—கொத்து, சிறகர்—சிறகுகள், துதைதல்—செருங்கல், உலம்—நிரண்ட, கல்—மலை, வாலும்—தாலும், கொற்றவை—வீர இலக்குமி, தகைக்கும்—தடுக்கும், உச்சைச் சிரவம்—தேவேந்திரன் குதிரை, கொள்—அச்சம், அகைப்பு—

வருத்தம். வாய் வெளி—வாயலதி. வட்டி—வெட்டி. துவன்றியர்—
 —செருங்கிய. அடையலர்—பகைவர். இரட்டுதல்—ஒலித்தல்.
 கலத்தல்—சித்தித்தல். பீடு—பெருமை. குலவுதல்—மகிழ்தல். தாரு
 —தரு; 'தரு' என்பது முதல் நீண்டு 'தாரு' என கின்றது.
 அதலம்—உவமையின்மை. அதல—ஒப்பற்ற. எறழ்—வலி; எறழ்வலி-
 மிக்க வலி. கோதனங்கன்...பசுக் கன்றுகன். புதை இருள்—மறைக்கும்
 இருள். புதை பட—மறைக்கப்பட. குது கலிப்பு—உவகை. சுயக்க—
 விரும்ப. பொதி—மலரரும்பு. சடிலம்—சடை. பழிச்சல்—துதித்தல்.
 பொருட்டு—கொட்டை. வாக்குதல்—வார்த்தல். தரிசு—குற்றம். பனரு-
 குற்றம். கையறவு—செயலறவு; ஒருக்க மின்மை. உருந்தல்—செய்
 தல். கருநல்—பொலிதல். கருவிய—பொலிந்த. கொண்டியர்—
 பிராமணரில் ஒரு கோத்திரத்தார். இமையாத, கோடாத, கழலாத
 என்பன சாறு கெட்டு நின்றன. 'கொண்டு+இறுமாந்து' என்பதில்
 'கொண்டு' என்பதன் இடை கெட்டுக் 'கொடு' என்றாகி, அதன்
 உகரம் கெட்டுக் 'கொடிறுமாந்து' என்றாயது. பன்றி என்பது
 வன்றி என மருவி நின்றது. இப்பா வியற்றியவர் மகா வித்தவான்
 மீனாச்சித்தரம் பிள்ளையவர்கள் மாணாக்கரும், வீரச் செட்டியார்
 குமாரரும் ஆவர்.

கருத்து. முத்திய செய்யுளின் கருத்தையே இதன் கருத்தாக
 வும் கொள்சு.

சிறப்புப் பாசிரும் முற்றிற்று.

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

இடைப் பாயிரம்.

முதல் அதிகாரம்....கடவுள் வாழ்த்து.

அல்லலது, கடவுளை வாழ்த்துதல். வாழ்த்து என்பது முதலில் தொழிற்பெயர்.

க. அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாநி பகவன் முதற்றே யுலகு.

பொருள். எழுத்தெல்லாம் அகரம் முதல—எழுத்துக்களெல்லாம் அகரத்தை முதலாகவுடையன; (அது போல) உலகு ஆதி பகவன் முதற்து—அது போல, உலகம் முதற் கடவுளை முதலாகவுடையது.

அகலம். ஏகாரம் அகர. அகர என்பது இசையை நிறைப்பதற்காக நிற்கும் எழுத்து அல்லது சொல். அது போல என்பது என்ம நின்றில 'எடுத்துக்காட்டுவமை' என்பர் பரிமேலழகர்; 'இசை யெச்சம்' என்பர் கோவைநாயர். முதற் கடவுள்—ஒரு பெயரோ, ஓர் உருவோ, பெருது நிற்கும் மெய்ப்பொருள். முதல்—முதற் காரணம், கடத்திற்கு முதற்காரணம் மண். எல்லாவித ஒலி பெழுத்துக்களுக்கும் அகர வொலியெழுத்து முதற்காரண மாதல் போல, எல்லா உலகப்பொருள்களுக்கும் மெய்ப்பொருள் முதற் காரணம் என்ற வாறு.

கருத்து. உலகத்திற்கு முதற் காரணம் மெய்ப்பொருள். 1.

உ. கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலந்
 னற்றா தொழாஅ ரெனின்.

பொருள். , வால் அறிவன் கல் தான் தொழார் என்னின்—துய
 அறிவினனது கல்ல அடிகளை வணங்கார் என்றால், கற்றதனால் ஆய
 பயன் என்—(மாந்தர் பல துல்களையும்) கற்றதனால் உண்டாய பயன்

101

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

யாது? (ஒன்றும் இல்லை.)

அகலம். அகரம் இசை நிறைக்க வந்த அன்புடை. 'கொல்'
 அசை. 'தான்' சாதி ஒருமைப்பெயர். என்னின் என்பது செய்
 யுள் விசாரத்தால் நகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. எவன் என்
 னும் வீனாக் குறிப்பு வினைமுற்று என் என்று நின்றது.

கருத்து. கல்வியின் பயன் கடைகளைத் தொழுதல். 2.

ங. மலர்மிசை யேடுனான் மாணடி சேர்ந்தார்
 நிலமிசை நீடுவாழ வார்.

பொருள். மலர்மிசை வடுனான் மாண் அடிசேர்ந்தார்—பூமேல்
 சென்றவனது மாட்சிமைப்பட்ட அடிகளைச் சேர்ந்தவர், நிலமிசை
 நீடு வாழ்வார்—நிலவுளிகின்கண் கொடுக்காலம் வாழ்வார்.

அகலம். அடி என்பது சாதி ஒருமைப்பெயர். 'பூமிசை
 நடத்தான்' என்பது ஒரு மதக் கடைகளின் பெயர், மலர் என்பதற்கு
 உள்சக் கமலம் என்று உரைப்பாரும் உள். அவ்வாறு உரைப்பது
 வலிந்து பொருள் கோட னாரும்.

கருத்து. கடைகளை உணர்ந்தோர் நிலவுளிகில் கொடுக் காலம்
 வாழ்வார். 3.

ச. வேண்டுகல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்
 கியாண்டு மிடும்பை யிள்.

பொருள். வேண்டுகல் வேண்டாமை இல்லாண் அடி சேர்ந்
 தார்க்கு—விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதானுடைய அடிகளைச் சேர்ந்த
 வர்க்கு, யானடும் இடும்பை இல—எவ்வீடத்தும் துன்பங்கள் இல.

அகலம். அடி, இடும்பை என்பன சாதி ஒருமைப் பெயர்கள்.
 இல்லான் என்பது செய்யுள் விசாரத்தால், வர வொற்றுக் கெட்டு

102

இடைப் பாயிரம்.

• திந்தறு. மணத்தடவத் பாடம் 'இல்லா னபுசேர்த்தார்'; 'இடும்பை வில்'. நச்சர் பாடம் 'இல்லான்'.

கருத்து. கடவுளை உணர்ந்தார்த்து யாண்டும் துன்பம் தீர்வே, 4.

கு. இருஞ்சே ரிருவினையும் சேரா விறைவன்
பொருள்சேச் புநழ்புரிந்தார் மாட்டு.

பொருள். இறைவன் பொருள் சேர் புநழ் புரித்தார் மாட்டு
—இறைவனது அருளைச் சேர்த்த (வர் என்ற) புகழைச் செய்தா
ரிடத்து, இருஞ் சேர் இரு வினையும் சேரா—அறியாமையாம் உள்
டாய (நல்வினை தீவினை என்னும்) இரண்டு வினைகளின் பயன்
களும் பொருத்தா.

அகலம். 'சேர்' இரண்டும் வினைத்தொகைகள். இறைவ
னுக்குப் பொருள் அருளே யாம். வினை என்பது ஆகுபெயர்,
அதன் பயனுக்கு ஆயினமையால். 'இருஞ்' மூன்றாம் வேற்றுமைத்
தொகை. நாமத்தீர் பாடம் 'இருவினையும் சேரா திறைவன்'. இரு
வினைப் பயன்களாவன, பிறப் பிறப்புக்கள். 'இருவினை' நல்
வினை தீவினை யென்றும், அவற்றில் நல்வினை பொன் விலக்கையும்,
தீவினை இரும்பு விலக்கையும் ஒக்கு மென்றும் உரைப்பாரும் உனர்.
நல்வினையே அற மென்றும், அது வீட்டையும் அளிக்கு மென்றும்
இந் தூலாசிரியரும் பிற பன்னூலாசிரியர்களும் கூறுகின்றமையால்,
நல்வினையைப் பொன் விலக்கிற்ரு ஒப்பிடுவது பொருத்த மன்று.

கருத்து. *கடவுள் அருளைப் பெற்றானா இருவினைப் பயன்
களும் சேரா. 5.

கூ. பொற்றவாயி லைக்கவித்தான் பொய்தி ரொழும்பு
செறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்.

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பொருள். பொறிவாயில் ஐத்தம் அவித்தான்—பொறிவாயில் (ஐத்தின் புலன்) ஐத்தம் ஒழித்தவனது, பொய்தீர் ஒழுக்க நெறி கின்றார்—குற்றமற்ற நெறியின்கண் (நிலையாக) நின்றவர், கீடு வாழ்வார்—(விட்டுவிடுகின்ற) நெடுங்காலம் வாழ்வார்.

அகலம். பொறி வாயில் ஐத்தாவன:—மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி. புலன் ஐத்தாவன:—ஊது, சுவை, ஒளி, காற்றம், ஒசை. தீர் என்பது வினைத்தொகை. ஐத்தம் என்பதன் உம்மை செய்யுள் விகாரத்தால் கெட்டது.

கருத்து. கடவுளை உணர்ந்தார் வீட்டினை அடைவர். 6.

எ. தனக்குவமை யில்லாதான் ஞானசேர்த்தார்தம் கல்லான் மனக்கவலை மாற்ற லரிது.

பொருள். தனக்கு உவமை இல்லாதான்—தனக்கு ஒப்பு இல்லாதவனது, தான் சேர்த்தார்க்கு அல்லால் (வினையோர்க்கு)—அடிகளைச் சேர்த்தவர்க்கு அல்லாமல் மற்றையோர்க்கு, மனக் கவலை மாற்றல் அரிது—உன்சக் கவலையை நீக்குதல் அரிது.

அகலம். 'வினையோர்க்கு' என்பது சொல்லெச்சம். 'சொல்லெச்சம்' என்பது சொல் குறைந்து நின்றல். அரிது என்பது இயலாது என்னும் பொருட்டு. 'நக்சர் பாடம்' 'தான் சேர்த்தா ரல்லார்'.

கருத்து. கடவுளை உணர்ந்தவர்க்குக் கவலை இல்லை. 7.

அ. அறவாழி யந்தனன் ஞானசேர்த்தார்தம் கல்லாற் பிறவாழி நீந்த லரிது.

பொருள். அற ஆழி அந்தனன் தான் சேர்த்தார்க்கு அல்லால் (வினையோர்க்கு)—அறக் கடலின் அழகிய தன்மையை யுடையவனது அடிகளைச் சேர்த்தவர்க்கு அல்லாமல் மற்றையோர்க்கு, பிற ஆழி கீந்தல் அரிது—மறக் கடலைக் கடந்தல் அரிது.

104

இடைப் பாயிரம்.

அகலம். தன்மை—தண்ணளி—அருள். முன்னர் அற ஆழி யைக் கூறிப் பின்னர் 'பிற ஆழி' என்றமையால், 'பிற ஆழி' என்பதற்கு மறக் கடல் என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. மறக்கப் பல நிறத்தன வாகலான் 'பிற' ஆழி என்றார். 'பிற ஆழி' என்பதற்குப் பொருளும் இன்பமுமாகிய ஆழிகள் என்று உரைப்பாரும் உள். 'நக்சர் பாடம்' 'தான்சேர்த்தா ரல்லார்'.

கருத்து. கடவுளை உணர்ந்தவர் பாவக் கடலைக் கடப்பர். 8.

க. கோளில் பொறியிற் குணமில்வே பெயர்குணத்தான்
குண வணக்காக் தலை.

பொருள். எண் குணத்தான் தலை வணக்காக (ச) தலை—
எட்டுக் குணங்களை உடையவனது அடிகளைத் தொழாத தலைகள்,
கோள் இல் பொறியின் குணம் இவ—(தத்தம் புலன்களைக்)
கோள்ளுதல் இல்லாத பொறிகளைப் போலப் பயன் இல்லாதவை.

அகலம். 'இன்' உருபு உவமைப் பொருளில் வந்தது. வகா
ரம் அகை. 'கோள்' முதலிலு திரிந்த தொழிற் பெயர். வணக்காத
என்பது ஈது கெட்டு கின்றது. பொறி, குணம், தான், தலை என்பன
சாதி ஒருமைப் பெயர்கள். எட்டுக் குணங்களை யுடையவன் ஒரு
மதக்கடவுள். எண் குணத்தான் என்பதற்குச் சைவாகமத்தில் கூறி
யுள்ள தன் உய்த்தனாதல் முதலிய எட்டுக் குணங்களை உடையவன்
எனவும், ஆருகத தாலில் கூறியுள்ள கடைவீனா வறிவு முதலிய எட்டுக்
குணங்களை உடையவன் எனவும், அணிமா முதலிய எட்டுக் குணங்
களை உடையவின் எனவும் உரைப்பாரும் உள். 'எண் குணத்தான்'
என்பதற்கு ஒருவன் எண்ணும் குணங்களை யெல்லாம் உடையவன்
என்று உரைப்பினும் அமைபும்.

கருத்து. கடவுளை வணக்காத தலைகள் பயனில்லாதவை. 9.

இருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

வ. பிறவிப் பெருங்கட னீந்தவர் நீந்தா
விறைவ னடிசேரா தார்.

பொருள். பிறவிப் பெருங் கடல் நீந்தவர் (இறைவனடி
சேர்ந்தார்)—பிறவியாகிய பெரிய கடலைக் கடப்பர் தலைவனது அடி
களைச் சேர்ந்தவர்; நீந்தார் இறைவன் அடி சேராதார்—கடவார்
இறைவனது அடிகளைச் சேராதவர்.

அகலம். 'இறைவனடி சேர்ந்தார்' என்பது சொல்லெச்சம்.
பிறவிக் கடலைக் கடப்பதற்குத் துணையாகும் புணைக்கு இறைவன்
அடியை உவமித்தார். மலகீதுடவர், நாமந்தர் பாடம் 'சேரா
தவர்'.

கருத்து கடவுளைச் சேர்ந்தவர்க்குப் பிறப்பு இல்லை. 10.

இரண்டாவது அதிகாரம்—வான் சிறப்பு.
அஃதாவது, மழையினது பெருமை.

க. வானின் துலகம் வழங்கி வருதலாற்
குணமிழத மென்றுரைற் பாற்று.

பொருள். வான் நின்று உலகம் வழங்கி வருதலான்—மழையினின்ற உலகம் நிலவி வருதலால், தான் அமிழ்தம் என்று உணரல் பாற்று—அஃது அமிழ்தம் என்று அறிதல் பான்மைத்து.

அகலம். பான்மைத்து—தன்மைத்து. 'தாய்' என்பது அது என்னும் பொருள் தந்து நின்றது. அமிழ்தம்—சாவாமையை எல்கும் மருத்து. 'வான் நின்று' என்பதற்கு 'மழை இடையறாது கிற்ப' என்றும், 'கிற்ப' என்பது 'கின்று' எனத் திரிந்து நின்றது என்றும் உரைப்பாரும் உளர். நடுமீர் பாடம் 'தானமுத மென்

இடைப் பாயிரம்.

* துரைக்கும் பாற்று'. மலாக்துடவீர் பாடம் 'உணரும் பாற்று'. நடுமீர் பாடம் 'தானமீர் மென் துரைப் பார்'.

கருத்து. மழை அமிழ்தத்தை ஒக்கும்.

11.

உ. துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பார்க்கித் துப்பார்க்குத் துப்பாய துட மழை.

பொருள். துப்பார்க்கு தப்பு ஆய தப்பு ஆங்கி—உண்பார்க்குத் தாய்மையான உணவை உண்டாக்கி, துப்பார்க்கு துப்பாயதம்—உண்பார்க்கு உணவாய்தம், மழை—மழை தீர்.

அகலம். உகர அன்பெடை இசை நிறைக்க வந்தது. மலாக்துடவீர், தாமதீநீர் பாடம் 'துப்பாவதுடம்'. மற்றைய மூவர் பாடம் 'துப்பாய துடம்'.

கருத்து. உணவை அளிப்பதும் உணவாவதும் மழை.

12.

ஈ. விண்ணின்து பொய்ப்பின் கிவிரீர் வியனுலகத் துண்ணின் துடற்றும் பசி.

* பொருள். விண் நின்று பொய்ப்பின்—மேகம் (மழையைப் பெய்யாது) நிலைத்துப் பொய்ப்பின், பசி வீரி கீர் வியன் உலகத்துள் வின்று உடற்றும்—பசி கடல் குழந்த பெரிய உலகத்து உயிர்கள்

மாட்டு நிலைத்து வருத்தும்.

அகலம். விரி என்பது வினைத்தொகை. விரி கீர் என்பது ஆகுபெயர், விரித்த நீரையுடைய கடலுக்கு ஆயினமையால். உலகம் என்பது ஆகுபெயர், உலகத்திலுள்ள உயிர்களுக்கு ஆயினமையால்.

கருத்து. மழை இல்லியேல், உயிர்கள் பசியால் வருத்தும். 13.

ச. வீரி னுழாஅ ருழுவர் புபலென்னும்
வாரி வளங்குன்றிக் கால்.

107

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பொருள். புயல் என்னும் வாரி வளம் குன்றியுக்கால்—
புயல் என்னும் வருவாய் வளம் குறைந்தகால், உழவர் வரின் உழார்
—உழவுதொழிலைச் செய்வோர் ஏரால் உழமாட்டார்.

அகலம். அவர் உழாபடியால் உணவுப் பொருள்களை உடனாக
வாரி என்ற வாறு. குன்றியக்கால் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால்
யகரம் கெட்டு நின்றது. அகர அடிபெடை இசை நிறைக்க வந்தது.
மணிகீதலவீ, நாமத்தீ பாடம் 'குன்றியகால்'.

கருத்து. மழை இல்லியேல், மாந்தர் உழவு தொழிலைச்
செய்யார். 14.

டு. கெடுப்பதாஉங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றுங்கே
பெடுப்பதாஉ மெல்லா மழை.

பொருள். கெடுப்பதும்—(பெய்ய வேண்டிய காலத்திற் பெய்
யாதும், பெய்ய வேண்டாத காலத்திற் பெய்தும் மாந்தரைக்) கெடுப்
பதும், கெட்டார்க்கு சார்வாய் எடுப்பதும்—கெட்டவருக்குத் துணை
யாகி (ப் பெய்யவேண்டிய காலத்திற் பெய்தும், பெய்ய வேண்டாத
காலத்திற் பெய்யாதும் அவரை) ஆக்குவதும், எல்லாம் மழையே)
—(இவை) எல்லாம் (செய்ய வல்லது) மழையே.

அகலம். பிரிநிலை ஏகாரம் செய்யுள் விகாரத்தால் கெட்டது.
மற்று, ஆக்கு, ஏ, என்பன அசைகள். மணிகீதலவீ பாடம் 'கெடுப்
பதும்', 'எடுப்பதும்'. நாமத்தீ பாடம் 'வல்ல மழை'. மற்றை
ரூபர் பாடம் 'எல்ல மழை'.

கருத்து. ஒருவனைக் கெடுப்பதும் எடுப்பதும் மழை. 15.

சு. விசம்பிற் றுளியிழி னல்லான்மற் றுங்கே
பகம்புற் றிலைகாண் பரிது.

இடைப் பாயிரம்.

• • பொருள். விசம்பின் துளி வீழின் அல்லால்—விண்ணி
னின்று (மழைத்) துளி வீழின் அல்லால், பசும் புல் தலை காண்பு
அரிது—(இய் லுலகின்கண் ஓர் அறிவுராய) பச்சைப் புல்லின்
தலையெய்க் காணுதல் அரிது.

அகலம். மழை இல்லையெல் ஓர் அறிவுரையும் காணமுடியா
தென்ற வாறு. மற்ற, ஆக்கு, ஏ என்பன அசைகள். அரிது என்பது
இன்மைப் பொருள் குறித்து கின்றது. நநூல் பாடம் 'மற்றெற்
கும்'. நாமநீர் பாடம் 'தளிர்காண் பரிது'.

கருத்து. மழை இல்லையெல், பசும் புல்லும் இல்லை யாம். 16.
ஏ. கெடுங்கடலுந் தன்னீர்மை குன்றத் தடிந்தெழிவி
தானல்கா தாமி யிடிள்.

பொருள். எழிலி தடிந்து நல்கா(த)து ஆகிவிடிள்—மேகம்
மின்னி (மழையினை) வழங்காதது ஆகிவிடிள், கெடுங்கடலும் தன்
நீர்மை குன்றும்—கெடிய கடலும் தனது பெருமையிற் குறையும்.

* அகலம். நல்காதது என்பதன் தகரம் செய்யுள் விகாரத்தால்
கெட்டது. தான் என்பது அசை. மழை இல்லையாயின், மூத்து,
பவசம், மூதலியன உண்டாகா வாகலான், கெடுங்கடலும் தன்னீர்மை
குன்றும் என்றார்.

கருத்து. மழை இல்லையெல், பெருங் கடலும் பெருமை
குன்றும். 17.

அ. சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமெல் வானோர்க்கு மீண்டு.

பொருள். வானம் வறக்குமெல்—மேகம் வறளுமெல், ஊண்டு
வானோர்க்கும் சிறப்புபாடு பூசனை செல்லாது—இய் லுலகின்கண்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

தேவர்களுக்கும் விழாவேகடு பூசை நடவாது.

அகலம். பூசை—சான் தோறும் கடக்கும் பூசை. சிறப்பு—
காரணம் பற்றி கடக்கும் திரு விழா. வறசல்—காய்தல். உம்மை
இறத்தது தழிய எச்சம்.

கருத்து. மழை இல்லையெல் தேவர் வழிபாடும் இல்லை. 18.

சு. தானம் தவமிரண்டுத் தங்கா விபனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின்.

பொருள். வானம் வழங்காது என்னின்—மேகம் (மழையை)
சுல்காது என்றால், வியன் உலகம் தானம் தவம் இரண்டும் தங்கா—
பெரிய உலகத்தின்கண் தானம் தவம் (என்னும்) இரண்டும் (கிலை)
கில்லா.

அகலம். தானம்—நல்லார்க்கு தவம். ஈகை—இல்லார்க்கு தவம்.
இவ்வாழ்வார் அறக்களில் சிறத்தது தானம். துறத்தார் ஒழுக்கக்
களில் சிறத்தது தவம். நச்சித் பாடம் 'வியனுலகம் வானம் வழங்கா
விடின'.

கருத்து. மழை இல்லையேல் இல்லறமும் துறவறமும் நடவா.

டு. நீரின் றமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு.

பொருள். நீர் இன்று உலகம் அமையாது என்னின்—நீர்
இல்லாமல் உலகத்த உயிர்கள் (கிலை) கில்லா என்றால், வான் இன்று

யா யாகரும் ஒழுக்கு அமையாது—மழை இல்லாமல் இவ்வாழ்
வார்க்கும் துறத்தார்க்கும் (அவர்) ஒழுக்கம் (கிலை) கில்லாது.

அகலம். நீர் இல்லாமல் உலகம் கிலை கில்லா தென்ப்து யாவர்க்
கும் நடன்பா டென்றால், மழை இல்லாமல் யாரிடத்தும் ஒழுக்கம்

இடைப் பாயிரம்.

நிலை கில்லா தென்பதும் யாவர்க்கும் உடன்பாடாம் என்ற வாறு.
'ஒழுக்கு வானின் றி யமையாது' என்பதற்கு 'மழை நீ தொழுக்கு
வானை யின்றி யமையாது' என்று உரைப்பாரும் உளர். அய்யன்மை
எடுத்துக் கூறப்படவேண்டாத தொன் றுலகம், அவர் உரை பொருள்
தாமை அறிக. உலகு என்பது ஆகு பெயர், உலகத் து. உலகமும் உயிர்
களுக்கு ஆயிணமையால், உலகு என்றமையால், அதற்கு வற்ப அதன்
பயனிலையை அமையாது என்றார். யார் யார்க்கும்—யார்க்கும்
யார்க்கும். யார்க்கும் யார்க்கும் என்று இரட்டித்தது மொழிந்தமை
யால், இவ்வாழ்வார்க்கும் துறத்தார்க்கும் என்று பொருள் உரைக்கப்
பட்டது.

கருத்து. மழை இல்லையெல், ஒழுக்கமும் இல்லையாம். 20.

மூன்றாம் அதிகாரம்—ரீத்தார் பெருமை.

அஃதாவது, தறத்தாரது பெருமை.

க. ஒழுக்கத்து ரீத்தார் பெருமை விழுப்பத்து
வேண்டும் பழுவற் றுவையு.

பொருள். ஒழுக்கத்து ரீத்தார் பெருமை—தற வொழுக்கத்
தில் நிற்கும் தறத்தாரது பெருமையை, பழுவல் தணியு விழுப்பத்து
வேண்டும்—தால்களின் முடிவு சிறப்பாக விரும்பும்.

அகலம். நநமீ பாடம் ' துணிபு'. தற வொழுக்கத்தில் நிற்
கு—தறவு கிலக்குரிய ஒழுக்கத்தை விடாது பற்றி ஒழுமும். நிற்
கும் என்பது அவாய்க்கியான வந்தது.

கருத்து. ஒழுக்கத்தோடு கூடிய தறவிசைது பெருமையை
தால்கள் உயர்த்திக் கூறும். 21.

உ. தறத்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்
திறத்தாரை பெண்ணிக்கொண்டற்று.

111

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பொருள். தறத்தார் பெருமை துணை கூறின்—(இல் வாழ்
கையை) ரீத்தாரது பெருமைக்கு அளவு சொல்லின், வையத்து
இறத்தாரை எண்ணிக் கொண்டு அற்று—(அஃது) உலகத்தில் இறத்
தவர்களை எண்ணிக் கொண்டாற் போலும்.

அகலம். இறத்தவர்களை எண்ணித் தொகை காண்டலும்,
தறத்தவர்களைது பெருமைக்கு அளவு கூறலும் இயலா என்றபடி.
கொண்டற்று என்பது வினையெச்சத் தொகை. அது கொண்டால்
அற்று என விரியும். நாமந்தீர் பாடம் ' துணைக் கூறல்'.

கருத்து. தறவிசை பெருமைக்கு அளவு கூற முடியாதது. 22.

க. இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் பூண்டார்
பெருமை பிறங்கிற் றுவையு.

பொருள். இருமை வகை தெரிந்து ஈண்டு அறம் பூண்டார்
பெருமை—இம்மை மறமைகளின் கூறபாட்டை அறிந்து இவ்
வுலகின்கண் தறவறத்தைக் கைக்கொண்டவரது பெருமை, உலகு
பிறங்கிற்று—உலகின்கண் (மற்றைய எல்லாவற்றினும்) உயர்ந்தது.

அகலம். இம்மை மறமைகள்—இவ்வுலக வானுலக இன்பப்
கண். இவற்றின் கூறபாடு—இவற்றின் கிலையற்ற தன்மை. தறவு
கிலையான பேரின்பத்தை கல்குவது.

கருத்து. தறவிசை பெருமை உலகில் உயர்ந்தது. 23.

ச. உரனென்னுந் தோட்டியா னெனாந்துங் காப்பான்
 வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து.
 பொருள். உன் என்னும் தோட்டியான் ஓர் ஐந்தும் காப்பான்
 —அறிவு என்னும் தொட்டால் ஒப்பற்ற (பொற்கோவிய) ஐந்து

112

இடைப் பாயிரம்.

யானைகளையும் (நிய புலன்களில் செல்லாது) காப்பவன், ஓர் வரன்
 என்னும் வைப்பிற்கு வித்து—ஒப்பற்ற வரன் என்னும் கணிக்கு
 வித்து.

அகலம். தோட்டி என்றதனால், ஐந்து என்பதற்கு ஐந்து
 யானைகள் என்று பொருள் உரைக்கப் பெற்றது. வரன்—முத்தரில்
 உயர்ந்த நிலையிலுள்ளவன்; வித்து அவனுக்குத் தாழ்த்த நிலையிலுள்ள
 வன். வித்து என்றமையால் வைப்பு என்பதற்குக் களி என்றும்,
 வரனது நிலை ஒப்பற்றதாலான ஓர் என்பதை 'வரன்' பின் சேர்த்
 தும் பொருள்கள் உரைக்கப்பட்டன. தாமந்தர் பாடம் 'தோட்டி
 யால்'. தருமர், மலங்கீதடவர், தாமந்தர் பாடம் 'வைப்புக்கோர்'.
 'வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து' என்பதற்கு 'எல்லா நிலங்
 களிலும் உயர்ந்த வீட்டு நிலத்திற்கு ஓர் வித்து' என்று உரைப்பாரும்
 உளர்.

கருத்து. ஐம்பொற்கோவியும் காப்பவன் வீட்டின அடைவன்.

10. ஐந்தவித்தா னுற்ற லகல்விசம்பு னார்கோமா
 னிந்திரனே சாலுங் கரி.

பொருள். ஐந்து அவித்தான் ஆற்றற்கு—ஐம்புலன்களையும் ஒழி
 த்தவனது வலிமைக்கு, அகல்விசம்பு உளார் கோமான் இத்திரனே
 சாலும் கரி—அகன்ற வானின்கண் உள்ள அமரரது வேத்தனாகிய
 இத்திரனே அழமையும் சான்று.

அகலம். ஐந்தும் என்பதன் முற்றும்மையும் ஆற்றற்கு என்ப
 தன் காண்க னுருபும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கன. புலனைந்
 தும் அவத்த முனிவன் ஒருவனால் சாப மேற்றுத் தான் வருத்தின
 தன்மையை இத்திரன், பகர்வனாதலால், அவன் அழமையும் சான்று

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

என்றார். அழமையும்—போதும். தருமர் பாடம். 'விசம்பிலார்.' தாமதந்தி பாடம் 'ஆற்றற் ககல்'.

கருத்து. துறவியின் வலிமை மிக மிகப் பெரிது. 25.

சு. செயற்கரிய செய்வார்-பெரியர் சிறியர்
செயற்கரிய செய்கலா தார்.

போருள், செயற்கு அரிய செய்வார் பெரியர்—செய்தற்கு அரியனவற்றைச் செய்வார் பெரியர்; செயற்கு அரிய செய்கலாதார் சிறியர்—செய்தற்கு அரியனவற்றைச் செய்யமாட்டாதார் சிறியர்.

அகலம். செயற்கு அரியன:—உற்ற கோய் கோன்றல், உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை. 'யான்', 'எனது' கீடுத்தல் முதலியன. 'செயற்குரிய செய்க லாதார்' என்று பாடம் ஒதுவாரும் உளர்.

கருத்து. செய்தற்கு அரியன செய்வார் பெரியர். 26.

எ. சுவையொளி யூரேசை நூற்றமென் றைத்தின்
வகைதெரிவான் கட்டே யுலகு.

போருள். உலகு—உலகியல், சுவை ஒளி ஊறு ஓசை காற்றம் ஐத்தின் வகை தெரிவான் கட்டே—சுவை ஒளி ஊறு ஓசை காற்றம் (இவ்) ஐத்தின் கூறுபாடுகளை அறிபவன் கண்ணதே.

அகலம். கூறுபாடு—தன்மை. மேற் கூறிய ஜம்புலன்களையும் முறையே இரசம், ரூபம், பரிசம், சத்தம், சந்தம் என்பர் வட தூலார். கூறுபாடுகனாவன, நல்ல பயன்களை அளிக்கும் நல்ல புலன்களும், தீய பயன்களை அளிக்கும் தீய புலன்களும் மாம். அறிதலாவது, அக் கூறுபாடுகளை அறிந்து மனத்தைத் தீயனவற்றிற் றெழுந்தாது, நல்லனவற்றிற் செலுத்தாத லாம். கட்டே என்பதற்குக் கட்டுதலே, அஃதாவது சிருட்டியே என்று உரைப்பினும் அழமையும். என்று

114

இடைப் பாயிரம்.

என்பது எண்ணிடைச் சொல். தருமர் பாடம் 'வகை தெரிவான் கண்ணே யுயர்வு'.

கருத்து. ஜம் புலன்களையும் நீத்தவன் வழியிலே 'உலகென' நடப்பர். 27.

அ. நிலைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து
மறைமொழி காட்டி. கிடும்.

பொருள். நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை-நிறையுதல் சொற்
களைச் சொல்லும் மாந்தரது பெருமையை, நிலத்து மறை மொழி
காட்டி விடும்—உலகத்தின்கண் மறைத்து நிலவும் (மந்திர) மொழி
கள் (கண்கூடாகக்) காட்டிவிடும்.

அகலம். நிறை என்பது விளைத்தொகை. அது நிறைந்த,
நிறைகிற, நிறையும் என விரியும். மறை என்பதும் விளைத் தொகை,
அதவும் அவ்வாறே காலம் காட்டி விரியும். மறைத்து வைத்துப்
போற்றுவதால், மந்திரத்தை மறைமொழி என்றார்.

கருத்து. தறவிகன் பெருமைக்கு அவர் உரைத்த மந்திரங்களே
சான்று. 28.

க. குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும் காத்த லரிது.

பொருள். குணம் என்னும் குன்று ஏறி நின்றார்—ஒழுக்கம்
என்னும் மலையின் மீது ஏறி நின்றவர், வெகுளி கணமேயும் காத்தல்
அரிது—சினததை (ஒரு) கணப்பொழுதேனும் தாங்கி நின்றல்
இன்று.

அகலம். *ஒழுக்கம்—தறவிக்ருரிய ஒழுக்கம். அவ் வெழுக்
கம் விளக்கத்தைத் தருதலால், குன்றிற்கு உவமிக்கப் பெற்றது.

115

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

சினத்தைக் கொள்ளுதல் தறவை இழத்தலாம். கணம்—ஒழுப்பு
பொழுது. குணமென்னும் குன்றேறி நின்றாரது வெகுளியால்
தேரும் கேட்டை ஒரு கணமேனும் பிறர் தாக்குதல் அரிது என்று
உரைப்பாரும் உளர்.

கருத்து. தறவிகன் ஒரு கணமேனும் வெகுளியைக் கொள்ள
லாகாது. 29.

ஃ. அந்தணை ஒன்போ ரறவோர்மற் றெய்யுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுக்க லான்.

பொருள். அந்தணர் என்போர் அறவோரே — அந்தணர்
என்று சொல்லப்படுவோர் தறவறம் புரிபவரே, எய் லுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டு ஒழுக்கலான்—(அவர்) எய் லுயிர்மாட்டும் தண்
ணளி புரிந்து கடத்தலால்.

அகலம். பிரிநிலை வகாரம் செய்யுள் விகாரத்தால் கெட்டது.

கருத்து. துறவிகளே மெய்யான அத்தணர்,
இடைப் பாயிரம் முற்றியு.

116

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

அறப்பால்.

அஃகாவது, அறத்தின் பகுதி.

பாயிரம்.

பாயிரம்—முகவுரை.

முதல் அதிகாரம்—அறன் வலி யுறுத்தல்.

அஃகாவது, அறத்தினது வலிமையை வற்புறுத்துதல்.

க. சிறப்பினஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினுஉங்
காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு.

பொருள். சிறப்பு ஈனும் செல்வமும் ஈனும் அறத்தின் ஊக்கு ஆக்கம்—வீட்டினக் கொடுக்கும் செல்வத்தையும் கொடுக்கும் அறத்தின் மேற்பட்ட கல்வினை, உயிர்க்கு எவன்—மனித உயிர்க்கு யாது? (ஒன்றும் இல்லை.)

'அகலம். 'ஓகாரம்' அகை. ஆக்கம்—செல்வம். அஃகாவது ஈண்டு ஆகுபெயர், அதனைத் தரும் கல் வினைக்கு ஆயினமையால். இன்பத்தையும் புகழையும் தரும் செல்வத்தையும் தழுவி நிற்கலால், செல்வமும் என்பதன் உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவுமை. உம்மையைச் செல்வம் என்பதனோடு மாத்திரம் சேர்த்திருத்தலானும், ஈனும் என்னும் சொல்லைச் சிறப்பு என்பதனோடும் செல்வம் என்பதனோடும் சேர்த்திருத்தலானும், மேற்கண்டவாறு பொருள் உரைத்தலே பொருத்தம். சிறப்பினஞ் செல்வமாவது, ஞானம்.

கருத்து. 'இன்பமும் புகழும் தரும் செல்வத்தோடு வீட்டைத் தரும் செல்வத்தையும் அறம் கொடுக்கும்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

உ. அறத்தினாலுடல் காக்கமு மில்லை யதனை

மறத்தலினாலுடல் கில்லை கேடு.

பொருள். அறத்தின் ஊக்கு ஆக்கமும் இல்லை—அறத்தின் மிக்க எவ்வீனையும் இல்லை; அதனை மறத்தலின் ஊக்கு கேடும் இல்லை—அதனை மறத்தலின் மிக்க தீவினையும் இல்லை.

அகலம். கேடும் என்பதன் உம்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. ஆக்கம், கேடு என்பன ஆடுபெயர்கள், அவற்றைத் தரும் வினைகளுக்கு ஆயினமையால். மலாக்கூடவர், தாமதநர் பாடம் 'மறத்தலினால் கில்லையாம்.'

கருத்து. அறத்தின் மேம்பட்ட கல்வினை இல்லை; அதனைச் செய்யாது விடுதலிற் சீழ்ப்பட்ட தீவினை இல்லை. 2.

ங. ஒல்லும் வகையா னறவினை யோவாதே

செல்லும்வா பெல்லாம் செயல்.

பொருள். செல்லும் வாய் எல்லாம்—செய்யக் கூடும் இடத்தி லெல்லாம், ஒல்லும் வகையான்—(தனக்கு) இயலும் அளவிலால், ஓவாது அறவினை செயல்—(ஒருவன்) இடைவிடாது அறவினையைச் செய்க.

அகலம். சகாரம் சுற்றசை. அறவினை—எவ்வினை. "ஆற் றக் துணையா னறஞ்செய்கை முன்னினிது."—இளியவை நாய் பது. தாமதநர் பாடம் 'ஒல்லும்வா பெல்லாம்'.

கருத்து. செய்யக்கூடிய இடங்களிலெல்லாம் அறவினையை இடை விடாது செய்க. 3.

ச. மனத்துக்கண் மாசில னால் தனைத்தற

அஞ்சு நீர பிற.

அறன்வலி யுறுத்தல்.

பொருள். மனத்துக்கண் மாசு இவன் ஆவது அனைத்தும்) அறன்—உன் அத்தின்கண் குற்றம் இல்லாதவனாய்ச் செய்யப்படுவது அனைத்தும் அறமாம்; பிற ஆஞ்சு நீர—மனத்துக்கண் குற்ற முன் னவனாய்ச் செய்யப்படுவன துன்பம் தருவன (வாகிய மறச்சளாம்).

அகலம். அனைத்தும் என்பதன் முற்றம்மை செய்யுள் விகாரத் தால் தொக்கது. நாமந்தீர் பாடம் 'நீர்மை'. மற்றை உரையாரி ரியர்கள் கால்வர் பாடம் 'மனத்துக்கண் மாசில னாத வனைத்தறன்'. அதற்கு அவர்களுரை, (அறஞ் செய்வான்) தன் மனத்தின்கண் குற்ற முடையன் அல்லன் ஆகுத; அய்வனவே அறம். (ஒருவன் தன்) மனத்தின்கண் குற்ற முடையன் அல்லன் ஆதல் ஒர் ஒழுக்கம் ஆகுமே யன்றி அற மாகாது. என்னை? அறம் என்பது ஒர் உயிர்க்கு கன்மை பயக்கும் ஒரு செயல். அதுபற்றியே, ஆசிரியர் "அறவினை யோவாதே செல்லும் வாயெல்லாஞ் செயல்," "அன்றறிவா மென்னு தறஞ் செய்க", "வீழ்காள் பாடா அமை கன்று பூய்நீர்", "செயற்பால தோரும் அறனே" என்று கூறியுள்ளார். அன்றியும், மனத்தின்கண் மாசில னாதவே அறம் என்று கூறின், பற்றுள்ள முடையார் சுகை முதலிய அறங்களைச் செய்யாது விடுதற்கு அக் கூற்றை ஒரு மேற்கோனாக எடுத்துக் காட்ட முற்படுவர். கன்று புரியாமலக்கு மேற்கோனாக எடுத்துக் காட்ட உதவும் ஒரு வகை மனோ நிலையை அறம் என்று ஆசிரியர் கூறார். ஆகலான், மாசில னாத வனைத்தறன்' என்பது எடு பெயர்த் தெழுதியோனால், அல்லது கால அளவில் சிதைத்துபோய்ப் பின்னர் ஊடுத்து எழுதப் பட்ட வாற்றும் கேர்த்த பிழை எனக் கொள்க.

கருத்து. குற்றம் அற்ற மனத்தோடு செய்யப்பட்ட வினைக ணெல்லாம் அறமும். 4.

டு. அழுக்கா றவாவெருளி யின்னாச்சொன் னான்கு மிழுக்கா மியன்ற னறம்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். அழுக்காது அவா வெருளி இன்ன சொல் தான் னும் இழுக்கா இயன்றது—பொருமை ஆசை வெருளி இன்னாச் சொல் (இர்) சான்றையும் கீக்கிச் செய்யப் பெற்ற வினை, அறம்— அறமாம்.

அகலம். வெருளி—கோபம். இன்னாச் சொல்—தன்பச் சருஞ் சொல். 'இழுக்கா' என்பது 'செய்யா' என்னும் வாய் பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம். இயன்றது—விசேஷ்த்தது—செய் யப்பட்ட வினை. இழுக்கி—கீக்கி.

கருத்து. இக் காண்கு குற்றங்களோடு சேராத வினை அறமாம். ௬. அன்றறிவா மென்னு தறஞ்செய்க மற்றது

பொருள். அன்று அறிவாம் என்ஞது அறம் செய்க—இறக்கும் ஞான்று செய்வாம் என்று கருதாது (இற்றை ஞான்றே ஓவ்வொருவரும்) நல் வீணையைச் செய்க; பொன்றங்கால் அது பொன்றா (த) துணை—(அவர்) இறக்குங்காலத்தில் அஃது இறவாமல் (அவருயிருடன் செல்லும்) துணையாம்.

அகலம். 'பொன்றங்கால்' என்று பின்னர்க் கூறியிருத்தவன், அன்று என்பதற்கு இறக்கும் ஞான்று என்று பொருள் உணர்த்தப்பட்டது. ஞான்று—நான். அறிதல் என்பது சுண்டுச் செய்தல் என்னும் பொருட்டு, உரை காண்டல் என்பது உரை செய்தல் என்னும் பொருட்டாதற் போல. 'மற்று' அசை. "தாளுசெய்வீணையல்லந் நம்மொடு செல்வதமற், நியாங்கணுந் தெரிந் பிறிதில்லை—யாக்குத்தாம், போற்றிப் புணர்த்த வுட்பும் பயமின்றே, கூற்றக்கொண் டோடும் பொழுது."—நாலடியார்.

120

அறன் வலி யுறுத்தல்.

கருத்து. அறமே உயிர்க்கு உற்ற துணையாகலான், அதனை இன்று முதலே செய்க.

6.

எ. அறத்தா நிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானே ஓர்ந்தா னிடை.

பொருள். சிவிகை பொறுத்தானே ஊர்ந்தான் இடை—பல்லக்கைச் சுமத்தவனோடு (பல்லக்கிலிருந்து அதனைச்) செலுத்தியவன் (ஆகிய இருவர்) இடையில், அறத்து ஆறு இது என வேண்டா—அறத்தின் பயன் இன்னது என்று (கட்டிச்) சொல்ல வேண்டா. (அது கண்கூடாகவே விளங்கும்.)

அகலம். பயனை ஆறு என்றார்.

கருத்து. பல்லக்கில் செல்வின்றவனிடத்தில் அறத்தின் பயனை காட்சியிற் காணலாம்.

7.

அ. வீழ்காள் படா அமை கன்றாற்றி னலிதொருவன்
வாழ்காள் வழியடைக்கும் கல்.

பொருள். வீழ்காள் படாமை கன்று ஆற்றின்—தவறும் காள்
உண்டாகாமல் (ஒருவன்) அறத்தைச் செய்யின், அஃது ஒருவன் வாழ்
காள் வழி அடைக்கும் கல்—அவ்வாறு அறத்தைச் செய்தல் ஒருவன்
வாழும் காலின் வழியை அடைக்கும் கல் வாம்.

அகலம். வீழ், வாழ் என்பன வினைத்தொகைகள். அகர
அளபெடை இசை நிறைக்க வந்தது.

கருத்து. காந்தோலும் செய்யப்படும் அறம் பிறப்பை ஒழிக்
கும்.

8.

க. அறத்தான் வருவதே பின்பமற் றெல்லாம்
புறத்த புகழு மில.

121

16

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். அறத்தால் வருவதே இன்பம்—அறத்தின் (பயனாக) வருவதே இன்பம்; மற்ற எல்லாம் புறத்த—மறத்தின் (பயனாக) வருவதெல்லாம் துன்பங்கள்; புகழும் இல—புகழும் இல்லாதவை.

அகலம். அறம்—லவீனை. மறம்—தீவினை. ஏகாரம் பிரி நிலைக்கண் வந்தது. மறத்தால் வருவன புகழு மில்லாதவை என்றமை யால், அறத்தால் வருவன புகழு முன்னவை என்று கொள்க. அறத் தால் வருவதென்று கூறிப் பின்னர் 'மற் றெல்லாம்' என்றமையால், 'மற் றெல்லாம்' என்பதற்கு 'மறத்தால் வருவதெல்லாம்' என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. 'ஈனுலகத் தாயி னிசைபெறாஉ மலி திறத், தேனுலகத் தாயி னினிதனாஉம்' என்றார் பழமொழியார். ஈனுலகம்—இவ் ளுலகம். ஏ னுலகம்—ஏனை ளுலகம்.

கருத்து. அறத்தால் புகழும் இன்பமும் வரும்; மறத்தால் இகழும் துன்பமும் வரும்.

9.

ஃ. செயற்பால தோரு மறனே யொருவற்
சூயற்பால தோரும் பழி.

பொருள். ஒருவற்கு செய்யல் பாலது அறம்—ஒருவனுக்குச் செய்தற் பாண்மையது கல்வினை; உய்யல் பாலது பழி—(செய்யாது) வீடுதற் பாண்மையது தீவினை.

அகலம். செய்யல், உய்யல் என்பன செய்யுள் விகாரத்தால் யகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றன. ஒரும் என்பன இரண்டும், ஏகார

மும் அசைசன். பழிக்கப்படும் மறத்தினைப் பழி யென்றார்.

கருத்து. மக்கள் செய்தற்பாலது அறம்; விடுதற்பாலது மறம்.

இல்லற வியல்.

அஃதாவது, இல் வாழ்வார் செய்யவேண்டிய அறங்களின் இயல்பு. இல்—இல்லம்—வீடு. அறம்—தருமம். இயல்—இயல்பு.

122

அறன் வலி யுறுத்தல்.

உ-ம் அதிகாரம்—இல் வாழ்க்கை.

அஃதாவது, இல்லின்கண் வாழ்தல்.

க. இல்வாழ்வா நென்ப சியல்புடைய மூவர்க்கு
கல்லாற்றி னிற்குக் துணை.

பொருள். இல்வாழ்வான்—இல்லின்கண்ணே வாழ்பவன், இயல்பு உடைய மூவர்க்கும்—(அவன்) இயல்பாக உடைய தாய், தந்தை, தாரம் என்னும் மூவர்க்கும், கல் ஆற்றின்—(அவருடைய) கல்ல நெறியின்கண்ணே, கிற்கும் துணை—(அவருக்கு உதவுதற்காக) கிற்கும் துணை (யாவன்).

அகலம். இல் வாழ்வான் இயல்பாகவுடைய மூவர், அவனுடைய தாய், தந்தை, தாரம் ஆகிய மூவரே. அவருடைய கல்ல நெறியின்கண்ணே கிற்கும் துணை—அவர் ஒழுக்கவேண்டிய கல்ல நெறியின்கண்ணே அவர் ஒழுக்குதற்கு உதவி புரியும் துணை. 'இயல்புடைய மூவர்க்கும்' என்பதற்கு 'அற இயல்பினையுடைய ஏனை மூவர்க்கும்' என்றும், அம் மூவர் பிரமசாரி, வானப்பிரத்தன், சக்கியாசி என்றும் உரைப்பாரும் உளர். 'என்ப' அசை. நாமத்திற் பாடம் 'இல்வாழ்வா நென்ப'; 'கிற்குக் துணை'. மற்றை உரையாசிரியர் கால்வர் பாடம் 'இல்வாழ்வா நென்பான்'; 'கின்ற துணை'.

இவர்கள் பாடத்தினும் நாமத்திற் பாடம் கிறத்த தாகலான், அதவே ஆசிரியர் பாடமெனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருத்து. கல் நெறியில் ஒழுக்கும் தாய், தந்தை, தாரமாய் மூவர்க்கும் இல்வாழ்வான் துணை. 11.

உ. துறந்தாரர்க்குத் துவ்வா தவர்க்கு மிறந்தாரர்க்கு
மில்வாழ்வா நென்பான் துணை.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். இல் வாழ்வான் என்பான்—இல் வாழ்வான் என்று சொல்லப்படுபவன், தறத்தாரக்கும் துவ்வாதவர்க்கும் இறத்தார்க்கும்—(இல் வாழ்க்கையைத்) தறத்தவர்க்கும் வறியவர்க்கும் (சுற்றம் இலராய்த் தம்பால் வந்து) இறத்தவர்க்கும், துணை—(உதவி பூரிபும்) துணை (யாவன்).

அகலம். துவ்வாதார் என்பது 'துவ்வு' என்னும் பகுதியடி யாகப் பிறந்த எதிர்மறை வினையாலணையும் பெயர். துவ்வு—ஐம் பொறி துகர்ச்சி; அதற்கு உரிய பொருள்கள் இல்லாதாரைத் துவ்வாதார் என்றார். இறத்தார்க்குச் செய்யும் உதவியாவது, அவர் உடலைத் தீயி விடுதல் முதலியன.

கருத்து. மேற் கூறிய மூவரோடு இம் மூவர்க்கும் இவ்வாழ்வான் துணை.

12.

௩. தென்புலத்தார் தெய்வம் விருத்தொக்க ருனென்றால் கைம்புலத்தா ரோம்ப றலை.

பொருள். தென் புலத்தார்—மெய்யறிவுடையார், தெய்வம்—(தான் தொழும்) தெய்வம், விருத்து—விருத்தினர், ஒக்கல்—உறவினர், தான்—(இல் வாழ்வானாகிய) தான், ஐம்புலத்தார்—(இயல்வைந்து இடத்தவரையும், ஒம்பல்—பேணுதல், தலை—(இல்லறங்களில்) தலையாய அறம்.

அகலம். தென்—அழகிய. புலம்—அறிவு. அழகிய அறிவாவது, மெய்யறிவு. அதனால் 'தென் புலத்தார்' என்பதற்கு 'மெய்யறிவுடையார்' எனப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. விருத்து—புதுமை. அஃது ஈண்டுப் புதியராய் வந்த விருத்தினரைக் குறித்து நின்றது. என்று என்பது எண்ணிடைச் சொல். 'ஆக்கு' அஃசு. தலையாய அறத்தைத் 'தலை' என்றார். தாமதநீ, நச்சி பாடம் 'ஐம்புலத்தா

• ரோம்பல்'. மற்றை மூவர் பாடம் 'ஐம்புலத்தா ரேம்பல்'. தென் புலத்தார் தெய்வம் வீருத்தொக்கல் தான் (என்னும்) ஐம்புலம் என்பது தீயை வழு. ஆசிரியர் இக் குறளின் முதலடியின் ஐம்புலத்தாரைக் கூறினாரே யன்றி ஐம்புலத்தைக் கூற்றில்லர். ஆகலான், அவர் பின்னர் ஐம்புலத்தாரை யோம்பல் என்று கூறுவாரே யன்றி ஐம்புலத்தாற்றை யோம்பல் என்று கூறார். அன்றியும், 'ஆய்' என்பதற்கு நெறி என்பது தானே பொருள்? 'ஐத்திடத்து நெறி' என்பதற்குப் பொருள் 'ஐத்திடத்திற்சேர்க்கும் நெறி' அல்லது ஐத்திடத்திற் செல்லும் நெறி' என்பது தானே? அப் பொருள் ஈண்டு எவ்வாற்றினும் பொருத்த முடைய தன்று. இக் காரணக்க ளால் 'ஐம்புலத்தா ரேம்பல்' என்பது ஒருவன் படிக்க மற்றொரு வன் கேட்டு ஏடு பெயர்த் தொழுவதால் நேர்ந்த பிழை என்று கொள்க. பிற தாலாசிரியர்களும் 'ஐம்புலத்தா ரோம்பல்' என்றே கூறியிருக்கிறார்கள். தென் புலத்தார் என்பதற்குப் பிழை என்று உரைப்பாரும் உளர்.

கருத்து. இக் குறளிற் கூறிய ஐத்து இடத்தவரையும் பேணு தல் இல்லறங்களில் தலையாய அறம். 13

ச. பழியஞ்சிப் பாத்து னுடைத்தாயின் வாழ்க்கை வழியெஞ்ச லெஞ்ஞான்று மில்.

பொருள். வாழ்க்கை பழி அஞ்சி பாத்து உண் உடைத்தா யின்—இல் வாழ்க்கை மறத்தை விடுத்து (மேலே கூறிய பலர்க்கும்) பகுத்து (கொடுத்து) உண்ணுதலை உடைத்தாயின், வழி எஞ்சல் எஞ் ஞான்றும் இல்—(தனது) நெறியில் குறைபாடுதல் எக்காரும் இல்லை.

அகலம். இவ்வாழ்க்கை என்பது இல் வாழ்வார்மேல் நின்ற து. இவ் வாழ்க்கை நெறியில்—இல் வறம் புரிதலில், பொரு

ளின்மை, மீக்களின்மை, முதலியவற்றால் இல்லறம் குறைபாடுறும். அக் குறைபாடு பழி யஞ்சிப் பாத் தாணுடையார்க்கு இல்லை என்றவாறு. நாமநீநீ பாடம் 'பாத்த ஹடைத்தாயின்'. நகீநீ பாடம் 'உடைத்தாய வாழ்க்கை'.

கருத்து. பாவஞ் செய்யாது பஸ்க்கும் பருத்த கொடுத்த உண்ணும் இல் வாழ்க்கை எஞ்ஞான்தும் இனிது ஈடைபெறும். 14.

௫. அன்பு மறநு முடைத்தாயி னில்வாழ்க்கை பண்பும் பயனு மது.

பொருள். இல் வாழ்க்கை அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின்—இல் வாழ்க்கை அன்பும் அறமும் உடைத்தாயின், அது பண்பும் பயனும்—அல் லுடைமை (இல் வாழ்க்கையின்) பண்பும் பயனு மாம்.

அகலம். ஈண்டும் இல் வாழ்க்கை என்றது இல் வாழ்வாரைக் குறித்த நின்று. பண்பு—தன்மை. பயன்—ஊதியம். நகீநீ பாடம் 'உடைத்தாய வில்வாழ்க்கை'; பயனுர் தரும்'.

கருத்து. அன்புடைமையும் அறனுடைமையும் முறையே இல் வாழ்க்கையின் பண்பும் பயனும் ஆம். 15.

ஈ. அறத்தாற்றி னில்வாழ்க்கை யாற்றிற் புறத்தாற்றிற் போலும்ப் பெறுவ தெவன் ?

பொருள். அறத்த ஆற்றின் இல் வாழ்க்கை ஆற்றின்—இல் வாழ்க்கை தெறியிலே இல் வாழ்க்கையை (ஒருவன்) ஈடாத்தின், புறத்த ஆற்றில் போய் பெறுவது எவன்—(அவன்) தறவு தெறியிற் சென்று (இல்வாழ்வான் பெறுவதிலும் மிகுதியாய்) பெறும் பேறு யாது? (ஒன்றும் இல்லை)

126

அறன் வலி புறுத்தல்.

• அகலம். "அறனைப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை" என்றமை யால், அறம் என்பதற்கு இல் வாழ்க்கை என்று பொருள் உரைக்கப் பட்டது. ஒர் அன்புடை இறை கிறைக்க வந்தது. நாமநீநீ பாடம் 'இல்வாழ்க்கை யாற்ற'.

• கருத்து. இல்வாழ்க்கை தெறியிலே இல் வாழ்க்கையை ஈடா த்துற இல்வாழ்வானும் தறவு தெறியிலே தறவை ஈடாத்துற தறவியும் பெறும் பேறு ஒன்றே. 16.

எ. இயல்பினு னில்வாழ்க்கை வாழ்பவ னென்பான்
முயல்வாரு சொல்லாத் தலை.

பொருள். இயல்பினு னில் வாழ்க்கை வாழ்பவன் என்பான்—
(இல் வாழ்க்கைக்குரிய) இயல்போடு (கூடி) இல் வாழ்க்கையை
வாழ்பவன் என்று சொல்லப்படுபவன், முயல்வாருள் எல்வாழ்தலை—
(வீட்டுப் பேற்றை அடைய) முயல்பவரு சொல்லாத முதன்மை
யானவன்.

அகலம். ஆன் என்னும் உருபு ஒரு என்னும் பொருளில்
வந்தது. நாமத்தீர் பாடம் 'என்ப', மற்றை நால்வர் பாடம்
'என்பான்'.

கருத்து. இயல்பினு னில் வாழ்வான் வீட்டுப் பேற்றை
அடைய முயல்வாருள் முதன்மையானவன். 17.

அ. ஆற்றி னொழுக்கி யறணிமூங்கா யில்வாழ்க்கை
கோற்றலி னென்மை யுடைத்து.

பொருள். ஆற்றின் ஒழுக்கி அறன் இழுக்கா இல் வாழ்க்கை—
(வினைய நிலையினரை அவாவர்) தெறியின்கண்ணே நடாத்துவித்து
இல்லறத்தில் தவறாத இல் வாழ்க்கை, கோற்றலின் கோன்மை
உடைத்து—தவ மீழைத்தலைப் போல மேம்பாடு உடையது.

127

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். நிலையீ ஆசிரமம் எனவும், நிலையினரை ஆசிரமி
எனவும் வடநூலார் கூறவர். அவர் ஆசிரமங்களைப் பிரமச்சாரியம்,
கிருகத்தம், வானப்பிரத்தம், சந்தியாசம் என நான்காகவும், அவ்வா
சிரமிகளை முறையே பிரமச்சாரி, கிருகத்தன், வானப்பிரத்தன், சந்தி
யாசி எனவும் கூறவர். பிரமச்சாரி—மாணவன். கிருகத்தன்—
இல் வாழ்வான். வானப்பிரத்தன்—மனையானோடாயினும், தனித்தா
யினும் வனத்திற் சென்று தவம் புரிவோன். சந்தியாசி—தறவி.
மாணவன் நிலையின இல் வாழ்க்கையில் அடக்கியும், தவம் புரி
வோன் நிலையினத் தறவில் அடக்கியும் நிலையின இல் வாழ்க்கை,
தறவு என இரண்டாகவும், அந் நிலையினரை முறையே இல்
வாழ்வான், தறவி எனவும் தமிழ் நூலார் கூறவர். நடாத்து
வித்தலாவது, அவருக்கு உண்டி முதலியன உதவி, அவர் தம்
தெறியில் தனராது செல்லும்படி செய்தல். மணக்கூடலர் பாடம்
'கோற்றலின்'. மற்றை உரையாசிரியர் நால்வர் பாடம் 'கோற்பா
சின்'. 'கோற்றலின்' என்பது தொடை யின்பம் பயத்தலானும்,
இல் வாழ்க்கை என்பது போல ஒரு செயலைக் குறிக்கின்றமையா
னும், 'கோற்றலின்' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்

பட்டது.

கருத்து. இல் வாழ்க்கை தறவினைப்போலவே மேம்பாடு உடையது. 18.

க. அறனெனப் பட்டதே வில்வாழ்க்கை யஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயி னன்று.

பொருள். அறன் எனப்பட்டது இல் வாழ்க்கையே—அறம் என்று சிறப்பித்து (தூல்கணால்) சொல்லப்பட்டது இல்வாழ்க்கையே; அஃதும் பிறன் பழிப்பது இல்லாவின் கன்று—அறவும் மற்றொருவன் பழிப்பதற்கு ஏதாவதிய கூடா வொழுக்கம் இல்லையாயின் அறமாம்.

128

இல் வாழ்க்கை.

* விகலம். எனப் பட்டதே என்பதிலின்று ஏகாசத்தைப் பிரித்து இல் வாழ்க்கை என்பதனோடு சேர்த்துப் பொருள் உரைக்கப் பட்டது. அது பிரிவினைக்கண் வந்தது. ஈண்டுக் கூறப்படாது சேய்மையின்கண் கூறப்படுதலானும், ஐண்டு “உலகம் பழித்த தொழித்த விடம்” என்று கூறப்படுதலானும், அஃது என்பதற்குத் தறவு என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. உலகம் பழித்தது ஒழியாவிடின், தறவு அறம் எனப்படுதற்குரிய பெருமையுடைய தன்று என்றவாறு. “வீழ்நாள் படாஅமை” என்னும் தொடக்கத்துக் குறளில் அறத்தை என்று எனக் கூறியிருத்தல் காண்க.

கருத்து. இல் வாழ்க்கையே அறம்; கூடா வொழுக்கம் இல்லையேல், தறவும் அறமாம். 19.

ஃ. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வாணுநறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.

பொருள். வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன்—பூவுலகத்துள் (இல் வாழ்வான்) வாழவேண்டிய படி வாழ்பவன், வான் உறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்—வாணுநறத்தில் வாழும் தேவருள் (ஒருவனாக) மதிக்கப்படுவான்.

அகலம். அவ்வாறு வாழ்பவன் இறந்த பின்னர் வானுலகத்தில் தேவனாய் வாழ்வான் என்று உரைப்பினும் அமையும், கொழுநீரைப் பேணிய பெண்டிர் இறந்த பின்னர் வானுலகத்தில் பெருஞ் சிறப்புப் பெறவர் என்று ஆசிரியர் அடுத்த அதிகாரத்திற் கூறுகின்றமையால்.

கருத்து. இல் வாழ்க்கையை ஒழுக்காக நடாத்துகின்றவன் தேவ னாவான்.

20.

129

17

திருக்குறள்—அறிப்பால்.

நடும் அதிகாரம்—வாழ்க்கைத் துணை நலம்.

அஃதாவது, இல் வாழ்க்கைத் துணையாகிய மனைவானது மாட்சி.

க. மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாரித்தற் கொண்டான் வளத்தக்கவள் வாழ்க்கைத் துணை.

பொருள். மனை தக்க மாண்புடையனாகி தன் கொண்டான் வள தக்கான்—இல் வாழ்க்கைக்குத் தக்க மாட்சிமைபுடையவனாகித் தன்னைக் கொண்ட (கண)வனது வரும்படிக்குத் தக்கபடி வாழ்கின்ற வன், வாழ்க்கை துணை—இல் வாழ்க்கைக்குத் துணை (யாவன்).

அகலம். மனை, வளம் என்பன ஈன்காம் வேற்றமைத் தொகைகள். மாட்சிமை—ஔற் குண கற் செய்கைகள். மனை என்பது ஆகுபெயர், மனை வாழ்க்கைக்கு ஆயினமையால். நாமந்தி பாடம் 'வாட்கை'.

கருத்து. இல் வாழ்க்கைக்குத் தக்க மாண்பும் கணவன் வரும் படிக்குத் தக்க வாழ்வும் உடையவன் வாழ்க்கைத் துணை. 21.

உ. மனைமாட்சி பில்லரர்க ணில்லரபின் வாழ்க்கை யெனைமாட்சித் தாயினு மில்.

பொருள். மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின்—இல்வாழ்க்கைக்குரிய கற் குண கற் செய்கைகள் மனையாளிடத்த இல்லையாயின், வாழ்க்கை என்ன மாட்சித்த ஆயினும் இல்—(அல்) இல் வாழ்க்கை எவ்வளவு பெருமையை யுடையதாயினும் (அஃது) இன்றும்.

கருத்து. இல் வாழ்க்கைக்குத் தக்க மாண்பு இல்லாளிடம் இல்லையேல். இல் வாழ்க்கை தனது பெருமையை இழந்து விடும், 22.

ந. இல்லதெ னில்லவண் மாண்பானு லுள்ளதெ னில்லவண் மாணும் கடை.

130

வாழ்க்கைத்துணை நலம்.

பொருள். இல்லவன் மாண்பானும் இல்லது என்—இல்லாள் கற் குண கற் செய்கைகளை உடையாளும் (அவள் கணவனுக்கு) இல்லாதது யாது? இல்லவன் மாணுக்கடை உண்டது வீண்—இல் லாள் தீக் குணம் தீச் செயல் உற்றவிடத்து (அவள் கணவனுக்கு) உண்டது யாது?

அகலம். நருமீ பாடம் 'மாண்பாயின்'. மாண்பு என்னும் குணத்தை இல்லாள் என்னும் குணியின்மேல் ஏற்றி உபசரித்தார். கருத்து. இல்லாள் கற் குணம் கற் செய்கை உடையாளாயின், கணவன் எவ்வாச் செல்வங்களையும் பெறுவன்; தீக் குணம் தீச் செய்கை உடையாளாயின், கணவன் எவ்வாச் செல்வங்களையும் இழப்பான். 23.

ச. பெண்ணிற் பெறுத்தக்க யாவுள கற்பென்றற்க திண்மையுண் டாகப் பெறின்.

பொருள். கற்பு என்னும் திண்மை உண்டாகப் பெறின்—கற்பு என்று சொல்லப்படும் உறுதிப்பாடு உண்டாகப் பெற்றால், பெண்ணின் பெறும் தக்க யா உன்—பெண்ணைப்போல (ஒருவன்) பெறும் தகுதியான பேறுகள் யாவை யுண்டன? (ஒன்றும் இல்லை)

அகலம். பெறப்படுவது பேறு. நீகீசீ பாடம் 'பெண் பிறப்புந் தெய்வப் பிறப்பாதும்'. மற்றை கால்வர் பாடம் 'பெருத் தக்க'. 'தக்க' என்னும் சொற்குத் 'தகுதியான பேறுகள்' என்பது பொருள். 'பெருத்தக்க' என்பதற்குப் 'பெரிய தகுதியான பேறுகள்' என்பது பொருள். 'தகுதியான பேறுகள்' என்பதே போதும். 'பெரிய தகுதியான பேறுகள்' என்பது மிகை. அன்றியும், 'தகுதி' என்னும் சொல் அத்தகைய அடைமொழியை ஏற்காது. 'பெறுமலுற்றான்' எனவும், 'மக்கட் பேறு' எனவும் ஆசிரியர் பின்னர்க் கூறுதல் காண்க. இக் காரணங்களால், 'பெருத்தக்க'

நிருக்குறள்—அறிப்பால்.

என்பது ஒருவன் படித்து மற்ருருவன் கேட்டு வரு பெயர்த் தெழுதியதால் கேர்ந்த பிழை என்று கொள்க.

கருத்து. கற்புடைய இவ்வாணப் பெறுதலே ஒருவன் பெறுதகுதியான பேறு. 24.

௫. தெய்வத் தொழர் அன் கொழுநற்ருழுதெழுவாள் பெய்யெனப் பெய்யு மழை.

பொருள். தெய்வம் தொழர் கொழுநன் தெழுது எழுவாள்—(துயில் நீங்குங்கால்) கடவுளை உணங்காணாய்க் கணவளை வணங்கிக் கொண்டே எழுபவன், பெய் என மழை பெய்யும்—பெய் என்று சொல்ல மழை பெய்யும்.

புதுகலம். துயில் நீங்குங்கால் கொழுநனைத் தொழுது கொண்டே எழுவாள் எனவே, துயில் கொள்ளுக்காலும் துயிலுக்காலும் கொழுநனைத் தொழுது கொண்டே துயில்வாள் என்பதும், தெய்வத் தொழுதல் மற்றைய காலத்திலே என்பதும் பெறப்பட்டன. தொழுதல்—முக் கரணங்களால் வணங்குதல். முக்கரணங்கள்—உணம், கா, உடம்பு. இவற்றை வட னாலர் முறையே மனம், வாக்கு, காயம் என்பர்.

கருத்து. கொழுநனை முதல் தெய்வமாகக் கொண்டவன் சொல்வன வெல்லாம் நிகழும். 25.

௬. தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசொன்ற சொற்காத்துச் சேர்ப்பினான் பெண்.

பொருள். தன் காத்து தன் கொண்டான் பேணி தகைசொன்ற சொல் காத்து சேர்ப்பு இவ்வாள்—தனது கற்பைக் காத்துத் தன்னைக் கொண்ட (கண) வனைப் பேணித் தகுதி நிறைந்த சொல்

“லைக் காத்து (வணிய இல்லறங்களில்) மறதி இல்லாதவன், பெண்—
(இவ் வாழ்க்கைக் குரிய) பெண்.

அகலம். ‘தன்’ என்பது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. அஃது ஒரு பெயராய்த் தனது கற்பை யுணர்ந்தி நின்றது. தருதி நிறைந்த சொல்லாவது, தன் லையில் வாழ்வார் தன்னைக் கற்புடைய வன் என்று சொல்லும் சொல். “நாவாறு” என்னும் தொடக்கத் துச் செய்யுளில், “வாழுமுள் தற்புகழு மாண்கற்பி லில்லாள்” என்றார் நாலடியார்.

கருந்து. தன் கணவனைப் பேணித் தன் கற்பைக் காத்துத் தான் கற்புடையானென்று தன் ஊரைச் சொல்லும்படியாக வாழ்ப வனே இல்லாள்.

26.

எ. நிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை.

பொருள். நிறை காக்கும் காப்பு எவன் செய்யும்—அரணால் காக்கும் காப்பு யாது (பயனைச்) செய்யும்? மகளிர் நிறை காக்கும் காப்பே தலை—பெண்கள் (தமது) கற்பால் (தம்மைக்) காக்கும் காப்பே தலையாய காப்பு.

அகலம். தலையாய காப்பைத் தலை என்றார். தலையாய காப்பு—நிறைந்த காப்பு. நூதீநீர் பாடம் ‘கற்பெவன்’; ‘கற்பே தலை’, “உண்டியு” என்னும் தொடக்கத்தாச் செய்யுளில் “பெண்டி ரைக் காப்ப திலுமென்று, கண்டு மொழிந்தனர் கற்றறித் தோரோ” என்றார் வளையாபதியார். “நிறையான் யிருகல்வா கோரிழை யாரைச், நிறையா னகப்படுத்த வாகா” என்றார் பழமொழியார்.

கருந்து. இல்லாளை வீட்டினுள் வைத்துப் பூட்டி அவள் கற்பைக் காக்கலா மென்று நினைத்தல் மடமை.

27.

133

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அ. பெற்றார்பே னிற்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்

புத்தேளிர் வாழு முலகு.

பொருள். பெற்றான் பேணின்—(தம்மை வாழ்க்கைத் துணையாகப்) பெற்றவனை (மேற் கூறியபடி) பேணின், பெண்டிர் புத்தேளிர் வாழும் உலகு பெருஞ் சிறப்பு பெறுவர்—மகளிர் தேவர் வாழும் (வாண்) உலகின்கண் (தேவர்களை) பெரிய சீரினைப் பெறுவர்.

அகலம். பெண்டிர் என்பது உயர்வுப் பன்மைப் பெயர். மூத்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'பெற்றற் பெறின்'. பெற்றான் பெறின் என்பதற்குப் 'பெற்றினைப் பெறின்' என்பதே பொருள். அப் பொருள் ஈண்டு ஒரு பொருத்தமும் இன்று. 'பெற்றற் பெறின்' என்பதற்குத் 'தம்மை எய்திய கணவனை வழிபடுதல் பெறுவராயின்' எனப் பொருளுரைத்து, 'வழிபடுதல்' என்பது சொல் லெச்சம் எனக் கூறிப் போத்தார்க்கள் முன்னுரையாசிரியர்கள். எச்சமாகக் கொள்ளும் சொல் செய்யுளுக்கு இன்றியமையாத தாயும், ஒன்றேயாயும் இருத்தல் வேண்டும். உதாரணமாகப் "பிறவிய்பெருங்கடல்" என்னும் தொடக்கத்துக் குறளில் 'இறைவனடி சேர்ந்தார்' என்பது சொல் லெச்ச மாதல் காண்க. இக் குறளில் 'இறைவனடி சேர்ந்தார்' என்பதைச் சொல் லெச்சமாகக் கொள்ளாமலும், அது தவிர வேறு ஒரு சொற் றொடரையாவது, சொல்லையாவது சொல்லெச்சமாகக் கொள்ளவும் முடியாது. 'பெற்றற் பெறின்' என்னும் பாடத்தைக் கொள்ளின், எச்சமாக ஒரு சொல்லைக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாதது தான். ஆனால், 'தெய்வமாக' அல்லது 'ஆசிரியனாக' என்பது போன்ற வேறு ஒரு சொல்லை எச்சமாகக் கொள்ளும் அமையும். ஆகலான், 'வழிபடுதல்' என்பது சொல் லெச்சம் என்று கூறுதல் பொருத்தது. பழைய சூலை ஏடுகளில் உயிர் மெய்

வாழ்க்கைத் துணை தலம்.

எகரமும் உயிர்மெய் வகாரமும் உயிர்மெய் எகரமாகவே எழுதப் பட்டிருத்தலையும், ணிகரம் சுழிகள் இல்லாமல் நிகரம்போல எழுதப் பட்டிருத்தலையும் நாம் கண்கூடாகக் காண்டோம். ஆகலான், எடு பெயர்த் தெழுதியோன் "பெற்றுந்பே ணிற்பெறுவர்" என்பதி லுள்ள பேகாரத்தைப் பெகரமாகவும், ணிகரத்தை நிகரமாகவும் படித்தெழுதியதால் "பெற்றுந் பெறின்" என்ற பிழைப் பாடம் ஏற்பட்ட தெனக் கொள்க. 'பேகாரம்' புதியது புதுநல்.

கருத்து. கணவனை மேற்சொல்லிய வாறு பேணியவன் தேவ ருலகத்தில் பெருஞ் சிறப்புப் பெறவன். 28.

சு. புதழ்புரிந்த வில்லிலோர்ன் கில்லை பிகழ்வார்முன்
எனறுபோற் பீடு கடை.

பொருள். புகழ் புரிந்த இல் இல்லோர்க்கு—(சுற்புடையான் என்றும்) புகழைச் செய்த இல்லான் இல்லாத (கண) வர்க்கு, இகழ் வார்முன் ஏறுபோல் பீடு கடை இல்லை—பகைவர்முன் சிக்க வேறு போல (கடக்கும்) பெருமித கடை இல்லை.

* அகலம். இல்லோர் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் லகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. ஏறு—ஆண். முந்திய உரையாசிரி யர்கள் பாடம் 'புகழ்புரிந் தில்', 'புகழ்புரிந்த வில்' என்பது போலப் 'புகழ்புரிந் தில்' என்பது தொடை யின்பம் பயவாமை யானும், அப் பாடத்தைக் கொள்ளுங்கால் அகரம் செய்யுள் விகாரத் தால் தொக்கதாகக் கொண்டவேண்டிய திருத்தலானும், 'புகழ்புரி ந்த வில்' என்பதே ஆசிரியர் பாட மெனவும், 'புகழ்புரிந் தில்' என்பது ஒருவன் படித்து மற்றொருவன் கேட்டு எடு பெயர்த் தெழுதி யதால் சேர்ந்த பிழையெனவும் கொள்க.

கருத்து. புகழ் புரிந்த இல்லான் இல்லாதார் பகைவர்முன் பெருமையோடு கடக்க காணுவர். 29.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

வி. முங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றத
என்கல நன்மக்கட் பேறு.

பொருள். மனை மாட்சி மங்கலம்—மனையானது நற் குண நற் செயல்கள் மங்கல காணும்; சல் மக்கட் பேறு அதன் சன் கலம்—சன் மக்களைப் பெறுதல் அம் மங்கல காணின் சன் கலம்.

அகலம். மங்கல காண் பெண்ணின் கழுத்திற்கு அழகு செய்வதுபோல சன் மக்கட் பேறு மனையானதுக்கு அழகு செய்யும் என்ற வாத. மங்கலம், மனை என்பன ஆகு பெயர்கள், அவை முகையே

மங்கல காணுக்கும் மனையானதுக்கும் ஆயினமையால். சன் கலம்—தாலி. மங்கல காண்—தாலிக் கொடி. 'என்ப', 'மந்து' அசைகள்.

"மனைக்கு வினக்க மடவார்; மடவார், தமக்குத் தகைசால் புதல்வர்" என்றனர் நான்மணிக் கடிக்கையார். பேறு என்பது விருதி புணர்ந்து கெட்டு முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். அஃதாவது, 'பேறு' என்னும் முதனிலையோடு 'தல்' என்னும் விருதி புணர்ந்து கெட்டுப் 'பெறு' என்னும் முதனிலை பேறு' எனத் திரிந்து நின்றது.

கருத்து. மனையானது நற்குண நற் செயல்கள் குடும்பத்திற்கு அழகு; சன் மக்களைப் பெறுதல் மனையானதுக்கு அழகு. 30.

4-ம் அதிகாரம்—மக்கட் பேறு.

அஃதாவது, மக்களைப் பெறுதல்.

க. பெறுமவற்றுள் யாமறிவ இல்லை யறிவுடைய மக்கட்பேறு நன் பிற.

பொருள். பெறும் அவற்றின் அறிவுடைய மக்கள் பேறு அன் பிற—(மாந்தர்) பெறும் பேறுகளுள் அறிவுடைய மக்கட்

மக்கட் பேறு.

பேறு அல்லாத பிறவற்றை, யாம் அறிவது இல்லை—யாம் (ஒரு பேறு) மதிப்பது இல்லை.

அகலம். பெறப்படுவதனைப் பேறு என்றார். முத்திய உரை யாசிரியர்கள் பாடம் 'அறிவறித்த'. 'அறிவறித்த மக்கட் பேறு' என்பது 'நந்து அறிய வேண்டுவனவற்றை அறிந்த மக்களைப் பெறுதல்' எனப் பொருத்த மற்ற பொருளைத் தருதலானும், அறிவுடைய மக்கட் பேறு' என்பது 'இயற்கை அறிவை யுடைய மக்களைப் பெறுதல்' எனப் பொருத்த முன்ன பொருளைத் தருதலானும், 'அறிவுடைய' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க. "அறிவறித்த என்றதனால், மக்கள் என்பது பெண் ஒழித்து நின்றது" என உரைப்பாரும் உனர். அப் பாடத்தைக் கொள்ளினும் அவ்வுரை பொருத்தாது, கல்வியறிவு இரு பாலார்க்கும் பொதுவாகலான்.

கருத்து. மாந்தர் பெறும் பேறுகளுள் அறிவுடைய மக்கட் பேறே சிறந்தது.

31.

உ. எழுபிறப்புச் சீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப் பண்புடை மக்கட் பெறின்.

பொருள். பழி பிறங்கா பண்புடை மக்கள் பெறின்—பாவம் சேராத நற்குண முடைய மக்களைப் பெற்றால், எழு பிறப்பும் சீயவை தீண்டா—(மேல்வரும்) எழு (வகைப்) பிறப்பின்கண்ணும் (பெற்றோரைத்) தன்பங்கச் சேரா.

அகலம். 7 எழு வகைப் பிறப்பாவன:—தாவரம், ஊர்வன, நீர் வாழ்வன, பறப்பன, (நாற் காலால்) நடப்பன, மானுடர், தேவர், எழு பிறப்பு ஒன்பதற்கு வரும் பிறப்பின்கள் என்று உரைப்பினும் அமையும். மக்களது நற்குண நற் செய்கைகாரால் பெற்றோரைத் தன்பங்கச் சேரா என்பது ஒவ்வொருவரும் செய்த வினைகளின்

137

18

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பயன்கள் அவரவரையே (சேரும் என்னும் வட மொழி தென் மொழி) தூல்களின் வழக்கின மறுக்காதோ எனின், மறுக்காது. என்னை?

பழி பிறங்காப் பண்புடை மக்களைப் பெறுதற்குப் பெற்றோர் பல கல் வினைகளைப் புரித்திருத்தல் வேண்டும். அக் கல் வினைகளின் பயன்கள் இரண்டு. ஒன்று பழி பிறங்காப் பண்புடை மக்களைப்

பெறுதல்; மற்றொன்று எழு பிறப்புக் தியவை தீண்டாம. மூக்
 தியதன் உண்மை பித்தியதன் உண்மையை அறிவிக்கும் அழிகுறி.
 அவ் விரண்டும் பெற்றோரது மூன் வினைப் பயன்களே யாம். தநுமக்
 பாடம் 'மக்கட் பெறல்'.

கருத்து. பாவம் புரியாத மக்களைப் பெற்றோர் மேல் வரும்
 எழு பிறப்புக்களிலும் எவ்வகைத் துன்பமும் உரை. 32.

௩. தம்பொருளென்பவே தம்மக்களப்பொரு
 டந்தம் வினைபான் வரும்.

பொருள். தம் மக்கள் தம் பொருள்—தமது மக்கள் தமது
 பொருள்; அப் பொருள் தந்தம் வினையால் வரும்—அம் மக்களாடிய
 பொருள் தந்தம் வினைகளால் உண்டாம்.

அகலம். 'என்ப', 'வ' அசைகள். நக்கீ பாடம் 'என்பர்';
 'அவர்ப்பேறு'. மற்றை கால்வர் பாடம் 'என்ப'; 'அவர்
 பொருள்'. 'அவர்பொருள் தந்தம் வினையான் வரும்' என்பது
 பொருத்தமான பொருள் ஒன்றையும் தாராமையான் 'அப் பொருள்'
 என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க. அப்பொருள் என்பது
 காண்காஞ் சீர் ஆயக்கால், மூன்றாம் சீர் 'தம்மக்கள்' எனவும்,
 இரண்டாஞ் சீர் 'என்பவே' எனவும் இருத்தல் வேண்டும். அப்
 பொழுது மூன்றாஞ் சீர் மோனை யின்பம் பயத்தலையும் கோக்குக.

கருத்து. மக்கள் உளராதலும் இலராதலும், எல்ல மக்கள்

138

மக்கட் பேறு.

உளராதலும் திய மக்கள் உளராதலும் அவர்வர் வினைகளின் பயன்
 களேயாம். 33.

௪. அமிழ்தினு டாற்ற விளிதேதம் மக்கள்
 ிறுகை யளாவிய கூழ்.

பொருள். தம் மக்கள் ிறுகை அளாவிய கூழ்—தமது மக்கள்
 ிறிய கைகளால் தழுவிய கூழ், அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிது—அமிழ்
 தினும் மிக இனிது.

அகலம். சிறு கை என்றமையால் குழந்தைகளை மொண்டும், தவழ்தல் முதலியவற்றால் அவர்களை மண், தாசு, முதலியன படிந்திருக்குமெனவும் கொள்க. அக் கூழ் அமிழ்நிலும் இனிதாதல் தம்முடைய சொந்த மக்களது சிறுகை அளவிய போழ்தே என்பதை உணர்த்தவேண்டித் 'தம்மக்கள்' என்றார். கை என்பது சாதி ஒருமைப் பெயர். நநுமீ பாடம் 'அமுதினும்'. ஏகாரம் தேற்றம்.

கருத்து. தம் மக்கள் தம்முடன் உண்ணாதல் தமக்கு இன்பம் பயக்கும்.

34.

டு. மக்கள்மெய் தீண்டலூடற்றின்ப மற்றவர் சொற்கேட்ட ஈன்பட்டு செவிக்கு.

பொருள். மக்கள் மெய் தீண்டல் உடற்கு இன்பம்—மக்களது உடலைத் தொடுதல் (பெற்றோரது) உடம்பிற்கு இன்பம் (பயக்கும்); அவர் சொல் கேட்டல் செவிக்கு இன்பம்—அம் மக்களது சொல்லிக் கேட்டல் (பெற்றோரது) செவிக்கு இன்பம் (பயக்கும்).

அகலம். 'மற்று' அசை. நாமத்தீ பாடம் 'மற்றவர்தம்'.

கருத்து. 'தம்' மக்களது மெய்யைத் தீண்டலும் சொல்லிக் கேட்டலும் தமக்கு இன்பம் பயக்கும்.

35.

139

திருக்குறள்—அறப்பால்.

க. குழலினிதியாழினி தென்பதம் மக்கண் மழலைச்சொற் கேளா தவர்.

பொருள். தம் மக்கள் மழலை சொல் கேளாதவரே—தமது மக்களுடைய மழலைச் சொல்லைக் கேளாதவரே, குழல் இனிது யாழ் இனிது என்ப—குழலிசை இனிது யாழிசை இனிது என்று சொல்வர்.

அகலம். குழல், யாழ் என்பன ஆகுபெயர்கள், அவற்றின் இசைகளுக்கு ஆயினமையால். நநுமீ. நாமத்தீ பாடம் 'என்பர்தம்'. மற்றை மூவர் பாடம் 'என்பதம்'. ஏகாரம் கெட்டது.

கருத்து. தம் மக்கள் மழலைச் சொல் குழலினும் யாழினும் இனிது.

36.

எ. தந்தை மகற்காற்று நன்றி யவையத்து
முந்தி யிருப்பச் செயல்.

பொருள். தந்தை மகற்கு ஆற்றும் நன்றி—தந்தை மகனுக்குச் செய்யும் உதவி, அவையத்து முந்தி இருப்ப செயல்—(சான்றோர்) அவையின்கண் முன்னே இருக்கும்படியாகச் செய்தல்.

அகலம். முன்னே இருக்கும்படியாகச் செய்தலாவது, முன்னே இருத்தற்குரிய கல்வி, ஒழுக்கம், முதலியவற்றை அளித்தல். முன்னே—முதன்மையான இடத்தில், 'நன்றி' என்ற சொல்லை வழங்கினமையால், அவ்வாறு கல்வி முதலியவற்றைத் தந்தை அளித்தமையை மகன் செய்கின்றியாகக் கருதல் வேண்டும் என்பது பெற்றும்.

கருத்து. மக்களுக்குக் கல்வியும் ஒழுக்கமும் கற்பித்தல் பெற்றோர் கடமை. 37.

அ. தம்பிற்றும் மக்களறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லா மினிது.

140

மக்கட் பேறு.

பொருள். தம்மின் தம் மக்கள் அறிவுடைமை—தம்மினும் தமது மக்கள் அறிவுடையரா யிருத்தல், மா நிலத்து மன் உயிர்க்கு எல்லாம் இனிது—பெரிய நிலவுலகின்கண் நிலை பேறுடைய மனித உயிர்களுக்கெல்லாம் இன்பம் பயக்கும்.

அகலம். உயிரின் அழியாத தன்மையைக் குறிக்க வேண்டி மன்னுயிர் என்றார். தம் மக்கள் என்றமையால், உயிர் என்பதற்கு மனித உயிர் என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. இன்பம் பயப்பதனை இனிது என்றார். இன்பம் உறுவது உயிரே யாகலின், உயிர்க்கெல்லாம் என்றார். தாமதநீ பாடம் 'தன்னிற்றன் மக்கள்'. தம் மக்கள் அறிவுடைமை தமக்குப் பயக்கும் இன்பத்தினும் மாநிலத்து மன்னுயிர்க் கெல்லாம் அதிக இன்பம் பயக்கும் என்று உரைப்பாரும் உள். உலக அனுபவத்திற்கு மாறுபடுகின்றமையால், அவ்வுரை போலியுரை யென்று தள்ளுக.

கருத்து. தம்மினும் தம் மக்கள் அறிவுடையரா யிருத்தல் பெற்றோர்க்கு இன்பம் பயக்கும். 38.

உ. ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோ னெனக்கேட்ட தாய்.

பொருள். தன் மகளை சான்றோன் என கேட்ட தாய்—தனது மகளை (கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களால்) நிறைந்தோன் என (ப்பிறர் சொல்லி) கேட்ட தாய், என்ற பொழுதின் பெரிது உவக்கும்—(அவளைப்) பெற்ற காலையில் அடைந்த களிப்பினும் பெரிது களிப்பன்.

அகலம். 'இன்' என்றமையால், தன் மகளைச் சான்றோனாகத் தான் கண்டபொழுது உளதாம் உவப்புத் தான் அவளை சந்தப்பொழுது அடைந்த, உவப்பினும் பெரிதென்பதும், பெரிது என்றமையால்

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அதனினும் தன் மகளைச் சான்றோன் எனப் பிறர் கூறக் கேட்ட பொழுது உளதாம் உவப்புப் பெரிதென்பதும் பெறப் பட்டன. உவகை—உள்ளக் களிப்பு. "பெண் ணியல்பால் தானாக அறியாமையின் கேட்ட தாயெனக் கூறினார்" என்று உரைப்பாரும் உயர். பெண்ணின் ஓயல்பு தானாக அறியாமை என்பது அறிவிலார் கூற்றென ஆய்வுரையை மறுக்க.

கருத்து. தன் மகன் கல்வியும், அறிவும், ஒழுக்கமும் நிறைந்தவன் என்று பிறர் பேசக் கேட்ட தாய் பேருவகை எய்துவன். 39.

ய. மகன்றத்தைக் காற்று முகலி பிவன்றத்தை

மென்றோற்றன் கொல்லெனுஞ் சொல்.

பொருள். மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி—மகன் தந்தைக்குச் செய்யும் உதவி, இவன் தந்தை என் கோற்றன் என்னும் சொல் (ஆக்குதல்)—(இவளைப் பெறுவதற்கு) இவன் தந்தை யாது தவம் புரிந்தான்' என்று (பிறர்) சொல்லும் சொல்லி உண்டாக்குதல்.

அகலம். என் என்பது என் கோண்பு எனப் பொருள் பட நின்றது. கோண்பு—தவம். ஆக்குதல் என்பது சொல்லெச்சம். 'கொல்' 'அகை'. 'கொல்' இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. 'இவன் தந்தை என்னோற்றன்', என்பது பிறாது கூற்ற. உதவி என்றமையால், அச் சொல்லிப் பிறர் சொல்லுமாறு மகன் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களோடு கடத்தளவிய உதவியைத் தந்தை வேண்டி நிற்கின்றனென்பதும், அதனால் அவ் உதவியைத் தந்தைக்கு மகன் தவமுது செய்யக் கடன் பட்டுள்ளான் என்பதும் பெறப்பட்டன. என்னும் என்பது ஊகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றது.

அன்புடைமை.

நீம் அதி:—அன்புடைமை.

அந்தரவது, அன்பை உடையவராயிருந்தால்.

க. அன்பிற்கு முன்போ லடைகிறார் முன்பவர்
புன்பவர் பூச நரும்.

பொருள். அடைக்கும் தாழ் அன்பிற்கும் உண்டோ—(அகத்தி
னின்ற வெளிப்படாமல்) அடைத்துவைக்கும் (வாய்) கைய அந்
பிற்கும் உண்டோ? ஆர்வலர் புண்கள் ஈர் பூசல் தரும்—அன்பு
செய்யப்பட்டாரது தன்பம் (அக் கதையை) பிசுக்கும் தாக்குதலை
உண்டாக்கும்.

அகலம். அன்பு செய்யப்பட்டாரது தன்பம் அன்புடை
யார் அகத்தினின்ற வெளிப்படாமல் அன்பை அடைத்துவைத்
திற்கும் கதவினை உடைத்து அன்பை வெளிப்படுத்திவிடும் என்ற
வாறு. தாழ் என்பது ஆருபெயர், அதனை புடைய கதவிற்று ஆயி
னமையால். ஈர் என்பது வினைத்தொகை. ஆர்வம்—அன்பு செய்யப்
படுதல் தன்மை. பூசல்—பொருதல்—தாக்குதல். ஆர்வம் என்னும்
பண்புப்பெயர் ஈறும் ஈற்றயலும் கெட்டு, வலர் என்பதனோடு புணர்
ந்து ஆர்வலர் என்றாயிற்று. வலர்—வல்லவர். 'ஆர்வலர் புண்களீர்
பூசல் தரும்' என்பதற்குத் "தம்மால் அன்பு செய்யப்பட்டவரது
தன்பம் கண்டுழி" என்ற சொற்களை வருவித்து, "அன்புடையார்
(கண் பொழிவின்ற) புல்லிய கண்ணீரே (உன் கின்ற அன்பினை எல்
லாரும் அறியத்) தாற்றும்" என்று உரைப்பாரும் உளர். அவர்
'ஆர்வலர்' என்பதற்கு 'அன்பு செய்யப்பட்டார்' என்பதே பொருள்
என்பதை அறியார். அன்றியும், 'தன்பம்' என்னும் பொருள்
தரும் 'புண்கள்' என்ற சொல்லில் புண், கண் எனப் பிரித்தும்,
அடைக்கும் தாழ் உண்டோ? என்ற வினாவிற்கு விடையிலாதும்
பொருள் உரைத்து இடப்பட்டனர்.

கருத்து: அன்பு செய்யப்பட்டார் தன்ப முதுதலைக் காணும் பொருள் அன்புடையார். 41.

உ. 'அன்பிலா சொல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடையா
சென்பு முரியர் பிறர்க்கு.

பொருள். அன்பு இல்லார் எல்லாம் தமக்கே உரியர்—அன்பு இல்லாதவர் எல்லாம் பொருள்களையும் தமக்கே உரியர்; அன்பு உடையார் என்பும் பிறர்க்கே உரியர்—அன்பினை உடையவர் (தம்) உடம்பையும் பிறர்க்கே உரியர்.

அகலம். இல்லார் என்பதன் லகர வொற்றும், ககர யிரண்டும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கன. என்பு என்பது ஆகு பெயர், அதனை உடைய உடம்பிற்கு ஆயினமையால். பிறர்க்கே—பிறர்க்காகவே. உரியர்—உடையார். நக்சக பாடம் 'உரிய பிறர்க்கு'.

கருத்து. அன்புடையார் தமது உடைமைகளை யெல்லாம் தன்புற்ற பிறர்க்கு வழங்குவர். 42.

ஈ. அன்போ டிபைந்த வழக்கென்ப வாரூபிரீக்
கென்போ டிபைந்த தொடர்பு.

பொருள். உயிர்க்கு ஆர் என்போடு இயைந்த தொடர்பு—உயிர்க்கு அருமையான (மக்கள்) உடம்போடு கூடிய சேர்க்கை, அன்

போடு இயைந்த வழக்கு என்ப (ஆன்றோர்)—(முற்பிறப்பில்) அன்புடன் பொருத்திய பயன் என்பர் ஆன்றோர்.

அகலம். 'வழக்கு என்பதம் 'அன்பு' என்பதம் ஆகு பெயர்க்கள். 'ஆர்' என்பதனை 'உயிர்' என்பதிலின்று பிரித்து 'அன்பு' என்பதனுடன் சேர்த்துப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. அருமையான உடம்பு—மக்கள் உடம்பு. 'ஆன்றோர்' என்பது சொல்லெச்சம். 'இயைந்த' என்பதற்குப் 'பொருத்துவதற்கு வந்த'

என்று உரைப்பார் சிலர். அச் சொற்கு அப் பொருள் இல்லை யென்று அவ் ஷரையை மறுக்க. மூற் பிறப்பில் கன்று முதலியவை மீது அன்பு செலுத்திய பசு முதலியன இப் பிறப்பில் மக்களாய்ப் பிறந்துள்ளன என்று அறிக.

கருத்து. அன்பு செய்ததின் பயனை மக்கட் பிறப்பு. 43.

ச. அன்பினு மார்வ முடைமை யறுவீனு
கண்பென்னு நாடாத் துணை.

பொருள். அன்பு ஆர்வம் உடைமை ஈனும்—அன்பு (பிறரால்) அன்பு செய்யப்படுத் தன்மை உடையனாதலை கல்கும்; அது கண்பு என்னும் காடா(த) துணை ஈனும்—அவ் ஷடைமை கட்டி என்ற சொல்லப்படும் தேடுதற்கு அரிய துணையினை கல்கும்.

அகலம். பிறரால் அன்பு செய்யப்படுதலே ஆர்வம் என்பதற்கு இக் குறள் ஒரு சான்று. மூத்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'காடாச் சிறப்பு'. கட்டினாத் துணை யென்றே ஆசிரியர் பிறண்டும் கூறு கின்றமையானும், சிறப்பு என்பது ஈண்டுப் பொருத்த மற்ற சொல் லாகலானும், 'துணை' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் என்று கொள்ளப் பட்டது. காடாத—தேட முடியாத—தேடுதற்கு அரிய.

கருத்து. அன்புடைமை யாவரையும் கட்டின ஈர்க்கும். 44.

சு. அன்புற் றமர்ந்த வழக்கென்ப வையகத்
தின்புற்றா செய்தாஞ் சிறப்பு.

பொருள். வையகத்து இன்புற்றார் எய்தும் சிறப்பு—உலகத் தில் இன்பத்தை அடைந்தவர் பெறும் வீடு, அன்பு உற்று அமர்ந்த வழக்கு என்பு (ஆன்றோர்)—அன்பைப் பொருத்தி கின்ற பயன் என்று சொல்வர் ஆன்றோர்.

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். இன்புற்றார் என்றமையால், அவர் அறமும் பொருளும் முன்புளதே பெற்றமை தெற்றென விளங்கும். வழக்கு என்பது ஆகுபெயர், அதன் பயனுக்கு ஆயினமையால். தருமக் பாடம் 'அன்புற் றமைந்த'; 'ஆருயிர்க் கின்புற்றார்'. நகரீர் பாடம் 'ஆருயி ரென்புற்றா செய்தும் பிறப்பு'.

கருத்து. அன்புடைமை அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் கான்கையும் அளிக்கும். 45.

௬. அறத்திற்கே யன்புசார் பென்ப வற்பார்
மறத்திற்கு மல்தே துணை.

பொருள். அறியார் அன்பு அறத்திற்கே சார்பு என்ப—(அன்பின் தன்மையை) அறியாதார் அன்பு அறத்தைச் செய்தற்கே துணை என்று சொல்லுவர்; அல்தே மறத்திற்கும் துணை—அன்பே மறத்தைச் செய்தற்கும் துணை.

அகலம். ஓர் உயிர் அல்லது ஒரு பொருள் மீது கொண்டுள்ள அன்பே பிறிதோ ருயிர்க்குத் தீங்கிழைத்தற்குக் காரண மாதலால், அன்பே மறத்திற்கும் துணை என்றார். நகுமகீ பாடம் 'சால் பென்ப'.

கருத்து. மாந்தர் செயல்கட் கெல்லாம் அன்பே காரணம். 46.

எ. என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே

அன்பி லதனை யறம்.

பொருள். அன்பு இல் அதனை வெயில்போல அன்பு இல் அதனை அறம் தாயும்—எனும்பு இல்லாத பிராணியை வெயில் (காய்தல்)போல அன்பு இல்லாத உயிரை அறக்கடவுள் வருத்தும்.

அகலம். இல்லதனை என்னும் இரண்டும் செய்யுள் விகாரத் தால் லகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றன. ஏகாரம் அகரே.

146

அன்புடைமை.

கருத்து. அன்பு இல்லாதார் துன்பம் உறுவர். 47.

அ. அன்பகத் தில்லா லுயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றன் மரந்தளிர் த் தற்று.

பொருள். அன்பு அகத்து இல்லா உயிர் வாழ்க்கை—அன்பு உண்டதின் கண் இல்லாத உயிர் (செழித்து) வாழாதல், வன்பாற்கண் வற்றல் மறம் தளிர்ந்து அற்று—பாலை நிலத்தின்கண் வற்றலான மரம் தளிர்ந்தாற் போலும்.

அகலம். வற்றல் மரம் பாலை நிலத்தின்கண் தளிர்க்காதது போல, அன்பில்லாத மாந்தர் செல்வம் முதலியன பெற்றுச் செழித்து வாழார் என்ற வாத. வன்பால்—பாலை நிலம். வற்றலான—வற்று தலை யடைந்த. தளிர்ந்தற்று என்பது வினையெச்சத் தொகை. அது தளிர்ந்தால் அற்று என விரியும். மலகீபுடவகீ, நாமத்தகீ, நகீசகீ பாடம் 'வன்பார்க்கண்'.

கருத்து. அன்பு இல்லாதார் செழிப்புற்று வாழார். 48.

௬. புறத்துறுப் பெல்லா மெவன்செய்யும் யாக்கை
யகத்துறுப் பன்பி லவர்க்கு.

பொருள். யாக்கை அக உறுப்பு அன்பு இல்லவர்க்கு—
உடம்பின் உன்ருறுப்பாகிய அன்பு இல்லாதவர்க்கு, புற உறுப்பு
எல்லாம் எவன் செய்யும்—(உடம்பின்) வெளி யுறுப்பு(க்களாகிய கண்,
காது, கை, கால், முதலியன) எல்லாம் யாது பயனைச் செய்யும்? (ஒரு
பயனையும் செய்யா.)

அகலம்! புற வுறுப்புக்களாகிய கண், கை, காது, கால், முதலி
யவை இருந்தும் அக வுறுப்பாகிய அன்பு இல்லாதவழி அறம் நிக
ழாது என்ற வாறு. 'அகம்', 'புறம்' அத்துச் சாரியை பெற்று
கின்றன.

147

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

கருத்து. அன்பு இல்லாதார் அறம் புரியார். 49.

டு. அன்பின் வழிய துயிர்நிலை யஃநிலை

* தென்புதோல் போர்த்த வுடம்பு.

பொருள். அன்பின் வழியது உயிர்நிலை—அன்பைப்பற்றி நிற்
கும் உடம்பு உயிர்நிலை; அஃது இல்லாத அன்பு தோல் போர்த்த
உடம்பு—அன்பு இல்லாதது எனும்புனைத் தோல் போர்த்த (உயி
ரில்லாத) உடம்பு.

அகலம். நாமந்தர் பாடம் 'அன்பின் வழிய னாயிரின வஃ
நிலைன்'. நக்சர் பாடம் 'அஃநிலைன்'. மற்றை மூவர் பாடம்
'அஃநிலைர்க்கு'. அன்புன்னது இன்னதெனக் கூறியவர் அன்பில்லா
தது இன்னதெனக் கூறுதலே இயற்கையும் முறையு மாகலானும்,
அஃநிலைர்க் தென்பு தோல் போர்த்த வுடம்பு' என்பதன் பொரு
ளினும் 'அஃநில தென்பு தோல் போர்த்த வுடம்பு' என்பது மிகப்
பொருத்தமான பொருளைத் தருதலானும், 'அஃநிலை' என்பதே
ஆசிரியர் பாட மெனவும், 'அஃநிலைர்க்கு' என்பது பிறழ்பட்ட
பாட மெனவும் கொள்க.

கருத்து. அன்பு இல்லாதார் பிணத்தை ஒப்பர். 50.

கம்-அதி:—வீருந்தோம்பல்.

அஃதாவது, கிருத்தினனைப் பேணாதல். கிருத்து—
புதுமை. கிருத்தினர்—புதியராய் வந்தோர்.

க. இருத்தோம்பி வில்வாழ்வ தெல்லாம் கிருத்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

பொருள். இவ் விருந்து ஒம்பி வாழ்வது என்லாம்—(ஒருவன்) இவ்வின்கண் தக்கி (பொருளைக்) காத்த வாழ்த லெல்லாம், விருந்து

148

விருந்தோம்பல்.

• ஒம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு—விருத்தினரைப் பேணி (அவருக்கு) உதவி செய்தற் பொருட்டு.

• அகலம். என்லாம் என்பது ஈண்டு எஞ்சாப் பொருட்டாயதோர் உரிச்சொல். பொருள் + து = பொருட்டு. பொருட்டு—பொருளை யுடையது. 'விருந்து'—ஆகுபெயர், அதனை உடையார்க்கு ஆயினமையால்.

கருத்து. இவ்வின்கண் வாழ்வது விருத்தினரைப் பேணு தற்கே. 51.

உ. விருந்து புறத்தாகக் காணாண்டல் சாவா மருத்தெனினும் வேண்டற்பாற் றன்று.

பொருள். சாவா மருந்து என்னினும்—சாவாமைக்குக் காரண மாகிய அமிழ்தம் என்னினும், விருந்து புறத்து ஆக தான் (அகத்து) உண்டல்—விருத்தினர் புறத்திருக்கத் தான் அகத்து உண்டல், வேண்டல் பாற்று அன்று—விரும்பற் பாண்மைத்து அன்று.

அகலம். சாவாமைக்குக் காரணமாகிய மருத்தினைச் சாவா மருத், தென்றார். அகத்து என்பது அவாய்விவயான் வந்தது. பால் + து = பாற்று. பாண்மைத்து—தன்மைத்து. நடுமி் பாடம் 'புறத்த தாய்'. மற்றை நால்வர் பாடம் 'புறத்ததா'. மணகீதுடவர் பாடம் 'வேண்டும்பாற் றன்று'. தாமத்தி் பாடம் 'தாணுண்ணல்'. 'புறத்ததா' என்னும் பாடத்தைக் கொள்ளுங்கால், புறத்ததாக என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் ஈது கெட்டு நின்ற தெனக் கொள்ள வேண்டிய திருத்தலானும், 'புறத்தது' என்னும் வினையாலினையும் பெயர் ஈண்டு வேண்டாததும் பொருத்தமற்றது மாண்படியாலும், 'விருந்து புறத்திருக்க' என்னும் கேரிய பொருளைத் தரும் 'புறத்தாக' என்பதே ஆசிரியர் பாடமெனவும், 'புறத்ததா' என்பது ஒரு பெயர்த் தெழுதியோரால் கேர்த்த பிழை எனவும் கொள்க.

149

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

கருத்து. விருத்தினரை வீட்டின் வெளியே வைத்துவிட்டுத் தாம் வீட்டினுள் உண்டல் விரும்பத் தக்க தன்று. 52.

கூ. வருவிருத்த வைகலு மோம்புவான் வாழ்க்கை பருவத்து பாழ்படுத லீன்று.

பொருள். வைகலும் வருவிருத்த ஓம்புவான் வாழ்க்கை—நான் தோறும் (தன்பால்) வரும் விருத்தினரைப் பேணுவானது இல் வாழ்க்கை, பருவத்து பாழ்படுதல் இன்று—வறுமையுற்று அழிவுறுதல் இல்லை.

அகலம். 'வரு' என்பது வீணைத்தொகை. பேணுதல்—உபசரித்தல். பருவால்—துன்புறல். அஃது ஈண்டு ஆகுபெயர், அதற்கு ஏதுவாகிய வறுமைக்கு ஆயினமையால். அது தைவரல் என்பது போல ஒரு சொல் கீர்மைத்து.

கருத்து. விருத்தினரைப் பேணுவான் வறுமை யுறுதல் இல்லை. 53.

ச. அகமலர்ந்து செய்யா னுறையு முகமலர்ந்து கல்விருத் தோம்புவா னில்.

பொருள். கல் விருத்த முகம் மலர்ந்து ஓம்புவான் இல்—கல்ல விருத்தினரை (த்தன்) முகம் மலிழ்த்து பேணுவானது இல்லின் கண்ணே, செய்யான் அகம் மலர்ந்து உறையும்—திருமகன் உன்மம் மலிழ்த்து வாழ்வன்.

அகலம். மேற் குறளில் விருத்தோம்புவானது இல்வாழ்க்கை வறுமையுறல் இல்லை யென்றதற்கு ஈண்டுக் காரணம் கூறிய வாறு. தநமகீ பாடம் 'அகமலர்ந்து'; 'முகமலர்ந்து'. மற்றை காவ்வர் பாடம் 'அகனமர்ந்து'; 'முகனமர்ந்து'. அகனமர்ந்து, முகனமர்ந்து என்பன முறையே அகம் பொருத்தி, முகம் பொருத்தி என்னும்

150

விருத்தோம்பல்.

பொருள் தருகின்றன, அக மலர்ந்து, முக மலர்ந்து என்பன முறையே அக மலிழ்த்து, முக மலிழ்த்து என்னும் பொருள் தருகின்றன. பித்திய பொருள்கள் மிகப் பொருத்தமும் தெளிவு முடையனவாகலான், அப் பொருள்களைத் தரும் தநமகீ பாடல்களே ஆகியர் பாடல்கள் எனக் கொள்ளப்பட்டன.

கருத்து. கல்ல விருத்தினரைப் பேணுவான் இல்லின்கண் திருமகன் உறைவன். 54.

10. வித்து மிடல்வேண்டும் கொல்லோ விருத்தோம்பி
யிச்சின் மிசைவான் புலம்.

பொருள். விருத்து ஒம்பி யிச்சின் மிசைவான் புலம்—(விருத்
தினருக்கு உணவு அளித்த) விருத்தினரைப் பேணி எஞ்சியதை

உண்பானது சிவத்தின்சண், வித்து இடலும் வேண்டமோ—விதை
விதைத்தலும் வேண்டமோ? (வேண்டா.)

அகலம். அவர் சிவத்தில் வித்து இடாமலே இறைவன் வீண
பொருள்களை அருள்வன் என்றவாறு. வித்திடல் முதலியன செய்யா

மலே செல் வரப் பெற்றமையை வயர்கோன் கலிக்காம காயனார்
புராணத்திலும் கந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனையிலும் காண்க. “விச்ச
தன்றியே வீணவு செய்ருவாய்” என்ற திருவாசகத்தையும் கோக்குக.
வித்தும் என்பதன் உம்மையைப் பிரித்து இடல் என்பதனோடு சேர்த்
தும், கொல்லோ என்பதின் ஓகாரத்தைப் பிரித்து வேண்டும் என்
பதனோடு சேர்த்தும் பொருள்கள் உரைக்கப்பட்டன. எஞ்சியது—
மீதமானது. »

கருத்து. விருத்தினரை ஒம்புவானது சிவக்களைத் தேவர்
வீணப்பர். » 55.

சு. செல்விருத் தோம்பி வருவிருத்து பார்த்திருப்பா
ளல்விருத்து வானத் தவர்க்கு.

151

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். செல்விருத்து ஒம்பி வருவிருத்து பார்த்திருப்பாள்
—(கன்பால் சிவந்து) செல்லும் விருத்தினரைப் பேணி (தன்பால்)

வரும் விருத்தினரை (சுதிர்) கோக்கி இருப்பவன், வானத்த அவர்
க்கு ஈல்விருத்து—வானத்தின்கண் வாழும் தேவருக்கு ஈல்ல விருத்

திணை (ஆவன்).

அகலம். செல், வரு என்பன வினைத்தொகைகள். அவை மேற் கூறிய பொருளை வாழைத் 'தருசொல் வருசொல் லாயிரு மொவியுச், தன்மை முன்னிலையாய் ரிடத்த' ; "ஏனை யிரண்டு மேலே யிடத்த" என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களால் அறிக. இச் சூத்திரங்களை அறியாதார் 'செல்விருத் தோம்பி வருவ்ருத்து பார்த்திருப்பான்' என்பதற்குத் 'தன்கட் சென்ற விருத்தைப் பேணிப் பின் செல்லக் கடவ விருத்தைப் பார்த்துத் தான் அத லேடு உண்ண இருப்பான்' என்று உரைப்பார்.

கருத்து. விருத் தோம்புவான் தேவர்களால் நிற்ப்புச் செய்யப் பெறுவான். 56.

எ. இளைத்துணைத் தென்பதொன் நிலலை விருந்தின் துணைத்துணை வேள்விப் பயன்.

பொருள். வேள்வி பயன் இளை துணைத்து என்பது ஒன்று நிலலை—(விருத்தோம்பவாடிய) உதவியின் பயன் இவ் வளவினது

என்று (சுட்டிச்) சொல்வதற்கு ஒர் அளவு இல்லை; விருத்தின் துணையே துணை—(அதற்கு) விருத்தினரது (பெருமையின்) அளவே அளவு.

அகலம். துணையே என்பதன் ஏகாரம் செய்யுள் விகாரத் தால் தொக்கது.

கருத்து. விருத்தோம்பலின் பயன் விருத்தினரின் கற் குண கற் செய்கைகளுக்குத் தக்க அளவு பெருமை யுடையது. 57.

152

விருத்தோம்பல்.

- அ. பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றே மென்பர் விருத்தோம்பி வேள்வி தலைப்படா தார்.
- பொருள். விருத்து ஒம்பி வேள்வி தலைப் படாதார்—விருத் தினரைப் பேணி (விருத்தோம்பவாடிய மாணுட) யாகத்தின் பயனை அடையாதவர், பரிந்து ஒம்பி பற்று அற்றேன் என்பார்—(பிற்காலத்தே) 'வருத்திக் காத்துப் பொருளை இழந்தேம்' என்று இரங்குவார்.
- அகலம். "பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றேன்" என்பது விருத் தோம்பாது செல்வத்தைக் காத்து மையத்துப் பின் இழந்தாரது கூற்று. பற்று, வேள்வி என்பன ஆடுபெயர்கள், அவை முறையே பற்றுதற் கேடுவாடிய செல்வத்திற்கும், வேள்வியின் பயனுக்கும்

ஆயினமையால். மயாசூதவர் பாடம் 'பற்றற்செழு'.

கருத்து. விருத்தினரை ஒம்பாதார் தமது செல்பத்தை இழந்து வருத்தவர். 58.

க. உடைமையு ஞன்மை விருத்தோம்ப லோம்பா மடமை மடவார்க னுண்டு.

பொருள். உடைமையுள் உண்மை விருத்த ஒம்பல்—உடைமையுள் உண்மையான உடைமை விருத்தினரைப் பேணுதல்; ஒம்பா(த) மடமை மடவார்கண் உண்டு—(விருத்தினரைப்) பேணாத மடமை அறிவில்லாதிடத்து உண்டு.

அகலம். உண்மையான உடைமையை உண்மை என்றார். முத்திய உரையுரிசியர்கள் பாடம் 'உடைமையு ளின்மை'. 'ஒளியுள் இருள்' என்பது எவ்வளவு முரண்பாடோ, அவ்வளவு முரண்பாடே 'உடைமையுள் இன்மை' என்பது. உடைமை என்பது செல்வத்தையும் அறிவையும் அடக்கி சிற்றும் ஆற்றல் உடையது. விருத்தோம்ப லோம்பா மடமை என்பதை ஒரே தொடராகக் கொள்

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

ளுக்கால், 'ஒம்பல்' என்னும் சொல்யிகை யாகின்றது. என்னெயிலி, ஆசிரியரது கருத்தை வினக்குவதற்கு 'விருத்தோம்பா மடமை' என்பதே போதியது. அன்றியும், 'உடைமையு ளின்மை' என்பதை ஆசிரியர் பாட மெனக் கொள்ளின், 'உண்டு' என்னும் பயவுரிசைச் சொற்கு 'அது' என்னும் சொல்லுத் தோன்ற எழுவாயாக வருவித்துக் கொள்ள வேண்டிய தாகவும் இருக்கிறது. இக் காரணங்களால் 'உடைமையு ளின்மை' என்பது ஏடு பெயர்த்தெழுதியோன் றாகரத்தை விகாரமாகவும்,ணகர வொற்றைணகரவொற்றாகவும் படித்தெழுதியதால் நேர்த்த பிழை எனக் கொண்க. பின்னர் "இன்மையு ளின்மை விருத்தொரால்" என்று ஆசிரியர் கூறியிருத்தலையும் காண்க.

கருத்து. விருத்தினரை ஒம்பாதார் அறி வில்லார். 59.

ஐ. மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து கோக்கக் குழையும் கிருந்து.

பொருள். மோப்ப அனிச்சம் குழையும்—(தொட்டு) முகர அனிச்சப் பூ வாடும்; முகம் திரிந்து கோக்க விருந்து குழையும்—(இவ்வாழ்வான்) முகம் வேறு பட்டு கோக்க விருத்தினன் வாடுவன்.

அகலம். 'அனிச்சம்' ஆடுபெயர், அதன் மலருக்கு ஆயினமையால். முகம் வேறு படுதலாவது, முகம் கடுத்தல்.

"ஒப்புடன் முகமலர்ந்தே யுபகரித் துண்மை பேரி

யுப்பிலாக் கூழிட்டாறு முன்பதே யமிர் த மாகு
முப்பழ மொடுபாலன்ன முகங்கடுத் திடுவா ராயின்
சுப்பிய பசியும்போகிக் கடும்பசி யாகுச் தானே.—

விவேகசிந்தாமணி.

கருத்து. மலர்ந்த முகத்தோடு விருத்தினரை உபசரிக்க
வேண்டும். 60.

154

இனியவை கூறல்.

எ.ம்—அதி:—இனியவை கூறல்.

அஃதாவது, இன்பம் பயக்கும் சொற்களைச் சொல்லுதல்.

க. இன்சொலா லீர மனோஇப் படிநிலவாஞ்

செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச் சொல்.

பொருள். இன்சொல் ஈரம் அனை படிநில ஆம்—இனிய சொற்கள் அன்போடு கலந்து குற்றம் இல்லாதன வாம்; செம்பொருள் கண்டார் வாய் சொல்—(அன்றியும்) மெய்ப்பொருள் உணர்ந்தார் வாயினின்று வரும் சொற்க ளாம்.

அகலம். இன் சொல் என்பது 'இலவாம்', 'வாய்ச் சொல்' என்னும் இரண்டு பயனிலைகளைக் கொண்டு நின்றது. நடுமரீ பாடம் 'இன்சொலா லீரம்'; காண்பார்வாய்ச் சொல்'. மற்றை நால்வர் பாடம் 'இன் சொலா லீரம்'. இகர அளபெடை இசை நிறைக்க வந்தது. ஆல் என்பது அசை. "மாசற்ற நெஞ்சடையார் வன்சொ வினிது". நன்னெறி. ||

கருத்து. அன்போடு கலந்து குற்றமற்றதும், மெய்ப் பொரு ளுணர்ந்தார் வாயினின்று வருவதும் இனிய சொல்லாம். 61.

உ. அகமலர்ச் சீதலி னன்றே முகமலர்ச்
தின்சொல னாகப் பெறின்.

பொருள். முகம் மலர்ந்த இன் சொல்லன் ஆக பெறின்— முகம் மலர்ந்த இனிய சொல்ல யுடையன் ஆகப் பெற்றால், அகம் மலர்ந்த ஈதலின் என்று—(அஃது) உன்னம் உவந்து ஈதலைப்போல (நர்) அறமாம்.

அகலம். சொல்லன் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் ல்கர வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. முத்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'அகமலர்ந்த', 'முகமலர்ந்த'. அப் பாடங்களைக் கொள்ளாத

155

திருக்குறள்—அறப்பால்.

தற் சூரிய காரணக்கீர் “அகமலர்ந்து செய்யான்” என்னும்
கொடக்கத்துக் கறளின் அகலத்திற் காண்க. ‘ஏகாரம்’ அசை.

கருந்து. இன்சொல் கூறல் ஈகையைப்போல தூர் அறமாம். 62.

ஈ. முகத்தான் மலர்ந்தினிது நோக்கி யகத்தானு.
யின்சொ லினதே யறம்.

பொருள். முகம் மலர்ந்து இனிது நோக்கி அகம் ஆம் இன்
சொல்லினது அறம்—முகம் மகிழ்ந்து இனிமைமாகப் பார்த்து
அகத்தின்சண் (உவகையால்) உண்டாகும் இனிய சொல்லையுடைய
செயல் அறம்.

அகலம். அகத்து இரண்டும் ஆணும் சாரியைகள். ‘ஆல்’ அசை.
‘அது’ என்னும் சுட்டுப் பெயர் அறத்திற்கு முதலாகிய செயலைச்
சுட்டி நின்றது. ஏகாரம் அசை. இன் சொல்லின் என்பது செய்யுள்
விகாரத்தால் லகர வெற்றுக் கெட்டு நின்றது. முத்திய உரையா
ளிரியர்கள் பாடம் ‘முகத்தா னமர்ந்து’. மணகீதடவகீ, பரிமே
லழககீ பாடம் ‘இன்சொ லினதே’. தாமத்தீர் பாடம் ‘இன்சொ
லினதே’. தருமர், நகிககீ பாடம் ‘இன்சொலி னினதே’.

கருந்து. மலர்ந்த முகத்தோடும் இனிய சொல்லோடும் உவந்த
உளத்தோடும் செய்யப்படும் வினைகள் அறமாம். 63.

ச. துன்புறாஉந் துவ்வாமை பில்லாகும் யார்மாட்டு
யின்புறாஉ யின்சொ லவர்க்கு.

பொருள். யார் மாட்டும் இன்பு உறும் இன் சொல் அவர்க்கு—
யாபிடத்தும் இன்பத்தை மிகுவிக்கும் இனிய சொல்லு யுடையார்க்கு,
துன்பு உறும் துவ்வாமை இவ் ஆறும்—துன்பத்தை மிகுவிக்கும்
வறுமை இல்லை யாகும்.

அகலம். உகா அன்புடைகள் இன்னிசைக்கண் வந்தன.

இனியவை கூறல்.

• கருந்து. இன்சொல் உடையார் வறுமை யுறதல் இல்லை. 64.

டு. பணிவுடைய விஞ்சொல ஒரு சொருவற்
கனியல்ல மற்றுப் பிற.

பொருள். பணிவு உடையன் இன் சொல்வன் ஆதல் ஒருவந்து
அணி—பணிதல் உடையனும் இனிய சொல் உடையனும் ஆதல்
ஒருவனுக்கு ஆபரணம்; பிற அல்ல—(சொல்வம் முதலிய) மற்றையன
ஆபரணங்கள் அல்ல.

அகவம். 'மந்து' அசை. எண் ணும்மையும், வகை வொற்
றும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கன. நகுமர் பாடம் 'அணி நல்ல'.

கருத்து. இன்சொல் ஊடைமையும் பணிவுடையமையும் ஒருவ
னுக்கு நல்ல அணித னாம். 65.

சு. அல்லவை தேய வறப்பெருகு நல்லவை
நாடி யினிய சொசீவர்.

பொருள். நல்லவை நாடி இனிய சொல்லின்—நல்ல பொருள்
களை ஆராய்ந்து இனிய சொற்களால் சொல்லின், அல்லவை தேய
அறம் பெருகும்—மறங்கள் குறைய அறங்கள் வளரும்.

அகவம். இனிய என்பது மூன்றாம் வேற்றுமைத்தொகை.
சொல்லின் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால், வகை வொற்றுக் கெட்டு
நின்றது. தாமதநீர் பாடம் 'அறம் வளரும்'. நக்கீர் பாடம் 'அல்
ல்வை தேயும்'.

கருத்து. நல்ல பொருள்களை இனிய சொற்களால் சொல்லின்,
பாவம் குறைந்து புண்ணியம் வளரும். 66. ||

எ. நயனீன்று நன்று பயக்கும் பயனீன்று
பண்பீற்று றலைப்பிரியாச் சொல்.

157

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். பயன் என்று பண்பின் தலைப்பிரியா (ந) சொல்—
(கருதிய) பயனை அளித்து இளிமையை விட்டு நீங்காத சொற்கள்.
நயன் என்று என்று பயக்கும்—இன்பத்தை அளித்து அறத்தை
நல்கும்.

அகவம். தலைப்பிரிதல்—விட்டு நீங்குதல். 'பண்பின்' வேற்
றுமை மயக்கம். அஃது கண்டு இளிமைப் பொருளில்வந்தது. மூத்திய

உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'கன்றி'. தருமர் பாடம் 'தலைப் பிரியார்
நாமந்தர்' பாடம் 'கன்மை பயக்கும் பயனீர்து'. கன்றி என்பது

பெரும்பாலும் செய்கின்றி என்னும் பொருளிலே வருதலானும்,
அப் பொருள் ஈண்டுப் பொருத்தமற்ற தாகலானும், கன்றி என்பது

வடு பெயர்த் தெழுதியோனும் கோர்த்த யிழை எனக் கொள்க.

கருத்து. இன்சொல் இன்பத்தையும் அறத்தையும் வினைக்கும்.

அ. சிறுமையி னீங்கிய வின்சொன் மறுமையு
யிம்மையு யின்பக் தரும்.

பொருள். சிறுமையின் நீங்கிய இன் சொல்—பெருமிதத்தி
னின்றி நீங்கிய இளிய சொல், இம்மையும் மறுமையும் இன்பம்
தரும்—இப் பிறப்பிலும் மறு பிறப்பிலும் இன்பத்தை கல்கும்.

அகலம். "சிறுமை பெருமித மூர்த்து விடல்".—நிருகீதரன்.
பெருமிதம்—செருக்கு முந்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'சிறுமை
யுள்': 'இன்' உருபு ஐந்தாம் வேற்றுமையின் நீக்கப் பொருளை உணர்த்
ததலின், சிறுமையின் என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க.

கருத்து. செருக்கு இல்லாத இளிய சொல் இம்மையின்பமும்
மறுமையின்பமும் தரும். 68.

க. இன்சொ லினிதின்றல் காண்பா நெவன் கொலோ
வன்சொல் வழங்கு வது.

செய்த்நன்றி யறிதல்.

பொருள். இன் சொல் இனிது சுன்றல் காண்பான்—(பிறர்
தன்னை கோக்கிச் சொல்லும்) இளிய சொல் (கனக்கு) இன்பம் அளித்
தலை அறிபவன், வன் சொல் வழங்குவது எவன்—(பிறர்பால்) கடிய
சொல்லீலக் சொல்லுதல் யாது காரணம்?

அகலம். 'கொல்', 'ஓ' அசைகள். சொல் வழங்குவது
என்றமையால், வழங்குவது என்பதற்குச் சொல்லுதல் என்று
பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

கருத்து. பிறனுடைய இன் சொல் தனக்கு இன்பம் தருதலை
அறிபவன் பிறரிடத்து வன் சொல் வழங்குவதற்குக் காரணம்
மடமையே. 69.

ய. இளிய வுளவாக வின்கூக கூறல்

கனிபிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று.

பொருள். இனிய உணவாக இன்னொரு கூறல்—இன்பம் தரும் சொற்கள் உண்ணவாகத் துன்பம் தரும் சொற்களைச் சொல்லுதல், கனி இருப்ப காய் கவர்ந்து அற்று—கனிகள் இருக்கக் காய்களைப் பறித்தாற் போலும்.

அகலம். கவர்ந்தற்று என்பது வினையெச்சத் தொகை. அது கவர்ந்தா லற்று என விரியும். நநுமீ பாடம் 'சனியிருக்க'.

கருத்து. இனிய சொற்கள் இருக்க அவற்றை விட்டு இன்னொரு சொற்களைக் கூறல் மடமை. 70.

*அடும் அதி:— செய்க்கன்றி யறிதல்.

அஃதாவது, (தமக்குப் பிறர்) செய்த நன்றியை உணர்தல்.

க. செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வைபுகமும்
வாணகசூ மாற்ற லரிது.

159

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். செய்யாமல் செய்த உதவிக்கு—(பிறர்க்குத் தாம் ஓர் உதவியும்) செய்யாமலிருக்க (ந் தமக்குப் பிறர்) செய்த உதவிக்கு, வைபுகமும் வாணகமும் ஆற்றல் அரிது—பூவுலகமும் வானுலகமும் சமாதல் இன்று.

கருத்து. தமது உதவியை முன் பெருதார் தமக்குச் செய்த உதவி ஓப் பற்றது. 71.

உ. காலத்தி னுற்செய்த நன்றி சிற்தெனினு
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.

பொருள். காலத்தினால் செய்த நன்றி—(ஒருவன் இடருற்ற) காலத்தில் (பிறன்) செய்த உதவி, சிறிது எனினும் ஞாலத்தின் மாண பெரிது—(செயலால்) சிறியது என்றாலும் (பயனால்) உலகத்தினும் மிகப் பெரியது.

அகலம். காலத்தினால் என்பது வேற்றுமை மயக்கம், மூன்றாம் வேற்றுமை யுருபு எழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தமை யால், என்னினும் என்பது எனகர வொற்றுக் கெட்டு கின்றது.

கருத்து. சமயத்திற் செய்த உதவியும் ஓப் பற்றது. 72.

ஈ. பயன் தூக்கார் செய்த வுதவி நயன் தூக்கி
என்மை கடலிற் பெரிது.

பொருள். பயன் தூக்கார் செய்த உதவி நயன் தூக்கின்—(தாம் செய்யும் உதவிக்கு யாது) பயன் (தமக்கு வரும் என்று) ஆராயாதவராய் (ப்பிறர் தனக்குச்) செய்த உதவியின் கன்மைஐயச் சீர் தூக்கிப் பார்ப்பின், கன்மை கடலின் பெரிது—அக் கன்மை கடலினும் பெரிது.

அகலம். தாமதத் பாடம் 'பயன் தாக்கா செய்த'.

கருத்து. கைம்மாறு கருதாது செய்த உதவியும் ஒப்பற்றது. 73.

160

செய்ந்நன்றி யறிதல்.

ச. நினைத்துணை கன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்றெரி வார்.

பொருள். நினை துணை கன்றி செய்யினும்—(தமக்குப் பிறர்) நெறிய*அளவு உதவி செய்யினும், பயன் தெரிவார் பனை துணையாக(ச) கொள்வர்—(உதவியின்) பயனை அறிபவர் (அதனைப்) பெரிய அளவின் தாகக் கருதுவர்.

அகலம். 'நினைத்துணை, பனைத்துணை என்பன மிகமிகச் நெறிய அளவையும் மிகமிகப் பெரிய அளவையும் குறிப்பதற்காகத் தமிழ் தூலர் வழங்கும் சொற்கள். செய்யின் என்பதும், துணையாக என்பதும் செய்யுள் விகாரத்தால் முறையே யகர வொற்றும், ககர மும் கெட்டு நின்றன. "நினையனைத்தே யாயினுஞ் செய்தகன் துண்டாற், பனையனைத்தா யுள்ளுவர் சான்றோர்" என்றார் நாலடியார்.

கருத்து. செய்த உதவி அளவால் நெறிய தாயினும் பயனாகப் பெரிய தாம். 74.

ஞ. உதவி வரைத்தன் னுதவி யுதவி
செய்ப்பட்டார் சாஸ்பின் வரைத்து.

பொருள். உதவி உதவி வரைத்து அன்று—உதவியின் பயன் (செய்யப்பட்ட) உதவியின் அளவினது அன்று; உதவி செய்யப் பட்டார் சாஸ்பின் வரைத்து—அவ்வுதவி செய்யப் பட்டாது பெரு வையின் அளவிற்று.

அகலம். 'செய்யப்பட்டார் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் யகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. பெருமையாவது கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களின் மேம்பாடு. இரண்டாம் 'உதவி' ஆகுபெயர், உதவியின் பயனுக்கு ஆயினமையால். 'உறக்குத் துணையதோ ராலம் வித் தீண்டி, யிறப்ப, கீழற்பயக் தாஅல்—கறப்பயனாக், தான்

161

21

நிதி தாயினுந் தக்காரைப் பட்டக்கால், வான்நிதிதாப் போர்த்து
விடும்."—நாலடியார்.

கருத்து. உதவியின் பயன் உதவி பெற்றாது பெருமையின்
அளவின தாம். 75.

உ. மறவற்க மாசறுத்தார் கேண்மை துறவற்க

துன்பத்துட் டுப்பாயார் கட்டி.

பொருள். மாச அறுத்தார் கேண்மை மறவற்க—(தன்பா
விருத்த) குற்றத்தை ஒழித்தவாறு கட்டியை (ஒருவன் எஞ்ஞான்றும்)
மறவா திருக்கக் கடவன்; துன்பத்துள் துப்பு ஆயார் கட்டி துறவற்க—
(தான்) துன்பமுற்ற காலத்தில் (தனக்குத்) துணையாயினாது கட்டியை
(ஒருவன் எஞ்ஞான்றும்) விடாதிருக்கக் கடவன்.

அகலம். முந்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'மாசற்றுர்
கேண்மை'. மாசற்றுர் கேண்மைக்கும் செய்கின்றி யறிதலுக்கும்
யாதாமோர் இயையும் இன்மையால், அப் பாடம் பிழைபட்ட பாடம்
என்றும், மாசறுத்தலே செய்கின்றி யெல்லாவற்றுள்ளும் நிறத்த
தாகலான், 'மாசறுத்தார்' என்பதே ஆசிரியர் பாடமென்றும்
கொள்க. அன்றியும், மாசற்றுர் கேண்மையைக் கொள்ளல் வேண்டு
மென்பதை "மருவுக மாசற்றுர் கேண்மை" என்று ஆசிரியர்
பின்னர்க் கூறுதலால், அதனை நண்டுவ் கூறார்.

கருத்து. தமது குற்றங்களை நீக்கிய ஆசிரியர் கட்டையும்,
தமது துன்ப காலத்தில் உதவியோர் கட்டையும் விடர்க. 76.

எ. எழுமல் வெழுபிறப்பு முன்னுவர் தங்கள்

விழுமல் துடைத்தவர் கட்டி.

பொருள். தங்கள் விழுமல் துடைத்தவர் கட்டி—தம்முடைய
துன்பத்தை நீக்கியவாறு கட்டியை, எழுமல் அ எழு பிறப்பும் (அறி

செய்தநன்றி யறிதல்.

வுடையோர்) உள்ளுவர்—(மேல்) உண்டாகும் ஏழு பிறப்பின்கண்
ணும் அறிவுடையோர் கினைப்பர்.

அகலம். தாமதநீ பாடம் 'எழுமல் வெழுபிறப்பும்'; 'நக்கன்'. மற்றை கால்வர் பாடம் 'எழுமை யெழுபிறப்பும்'; 'தக்கன்'. * கண் என்னும் ஏழாம் வேற்றுமை யுருபு ஈண்டுப் பொருத்த மற்ற தாகலான், தக்கன் என்பதன் ஈகர வொற்றை ணகர வொற்றாக எடு பெயர்த் தெழுதியோன் படித் தெழுதியதால் தக்கன் என்னும் பிழைப் பாடம் ஏற்பட்ட தெனக் கொங்க. முத்திய பிறப்புக்களில் கடத்தவற்றையும் ஒருவன் அறியக் கூடு மென்பது இக் குறளால் விளக்குகின்றது. எழு வகைப் பிறப்புக்கள் முன்னர்க் கூறப் பட்டுள்ளன.

கருத்து. தனது தன்பத்தை கீக்கியவர் கட்டை ஒரு காலத்தும் மறக்க வாகாது. 77.

அ. கன்று மறப்பது கன்றன்று கன்றல்ல
தன்றே மறப்பது கன்று.

பொருள். கன்று மறப்பது கன்று அன்று—(ஒருவர் செய்த) கண்ணமையை மறத்தல் அறம் அன்று; கன்று அல்லது என்றே மறப்பது கன்று—(ஒருவர் செய்த) தீமையை அப்பொழுதே மறத்தல் அறம்.

அகலம். அன்று என்பது ஆகுபெயர், அப் பொழுதிற்கு ஆயினமையால், முத்திய உரையாசிரியர்க்கு பாடம் 'கன்றி மறப்பது'. காக்காம் சீரில் கன்றல்லது எனக் கூறி விருத்தளவன், முதற் சீரில் கன்று என்றே ஆசிரியர் கூறியிருப்பார்.

கருத்து. * தனக்கு ஒருவர் செய்த கண்ணமையை மறப்பது மறமாம்; தீமையை மறப்பது அறமாம். 78.

க. கென்றன்ன வின்னா செயினு மவர்செய்த
வொன்றுநன் னுள்ளக் கெடும்.

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். கொன்று அன்ன இன்னா செய்யினும்—(தமக்கு ஒருவர்) கொன்றாற் போன்ற துன்பங்களைச் செய்யினும், அவர் செய்த கன்று ஒன்று உள்ள (அவை) கெடும்—(தமக்கு) அவர் செய்த கண்ணமையொன்றை நினைக்க அவை கெடும்.

அகலம். கொன்றன்ன என்பது வினையெச்சத் தொகை.

அது கொள்ளல் அண்ண என லீரியும். அவை என்பது அவர்
நிலையார் வந்து, இன்னுத வற்றைச் சுட்டி நின்றது. செய்வினும்
என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் யகர வொற்றுக் கெட்டு நின்
றது. "ஒருகன்றி செய்தவர்க் கொன்றி யெழுத்த, பிழைதறுஞ்
சான்றோர் பொதுப்பர்" என்றார் நாலடியார். தருமன், தாமதநீ
பாடம் 'அவர்செய்த தொன்றுகன் றுள்ளப் படும்'.

கருத்து. தனக்கு கண்ணை செய்தவர் பின்னர்த் தீமை செய்யின்
அதனை மறந்திடுக. 79.

வி. எந்நன்று கொன்றாற்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை
செய்க்கன்றி கொன்ற மகற்கு.

பொருள். என்னு கொன்றாற்கும் உய்வு உண்டாம்—எத்
தகைய (சிறித்த) அறத்தைக் கெடுத்தவனுக்கும் உய்வாயில் உண்டாம்;
செய் கன்றி கொன்ற மகற்கு உய்வு இல்லை—(தனக்குப் பிறர்) செய்த
கன்றியை மறந்த மனிதனுக்கு உய்வாயில் இல்லை.

அகலம். உய்வாயில்—கழுவாய். உய்வாயில் என்பதனை வட
துவார் பிராயச்சித்தம் என்பர். முத்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம்
எக்கன்றி. கன்று என்னும் பாடத்தைக் கொண்டதற் குரிய காரண
த்தை "கவனின்று" என்னும் தொடக்கத்துக் குறளின் அகலத்தில்
காண்க.

கருத்து. செய்த கன்றியை மறந்தோன் அப் பாவப் பயனை
அனுபவித்தே தீர வேண்டும். 80.

164

நடுவு நிலைமை.

கூம் அதி:—நடுவு நிலைமை.

அது 'நடுவு', 'நிலைமை' என்னும் இரண்டு சொற்களால் ஆய
தொடர். 'நடுவு' என்பது 'நடு' எனவும், 'நிலைமை' என்பது
'நிலை' எனவும் வழங்கும். நடுவு நிலைமை என்பது நடுவாக நின்றல்
எனப் பொருள்படும். அல்தாவது, உற்றார், கண்பர், நொதுமலர்,
பகைவர் என்னும் நான்கு நிறத்தினர்களுக்கும் நடுவாக நின்றது,
அவர்களில் எத்திறத்தார் பக்கமும் கோடாமல், அவ்வத்திறத்தார்க்
குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்தொழுதல். ஆசிரியர்
உற்றார்க்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை "வாழ்க்கைத் துணை
கலம்", "மக்கட்பேறு", "அன்புடைமை" என்னும் மூன்று அதி
காரங்களும், நொதுமலர்க்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை

“விருத்தோம்பல்”, “இனியவை கூறல்”, “செய்க்கின்ற யறிதல்” என்னும் மூன்று அதிகாரங்களாலும் கூறினர். நண்பருக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைப் பொருட்பாலின்கண் “நட்பு”, “நட்பா ராய்தல்”, “பழைமை” என்னும் மூன்று அதிகாரங்களாலும், பகை வர்க்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளைப் “பகை மாட்டி”, “பகைத் திறத் தெரிதல்”, “உட்பகை” என்னும் மூன்று அதிகாரங் களாலும் கூறவர். இக் காண்கு திறத்தினர்களுக்கும் பொதுவாகச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை “நடுவு நிலைமை”, “அடக்க முடைமை”, “ஒழுக்க முடைமை” என்னும் மூன்று அதிகாரங் களாலும் கூறுகின்றனர்.

க. தருதி யெனவொன்று நன்றே பருதியார்
பாற்பட்ட டொழுகப் பெறின்.

பொருள். தருதி என ஒன்று நன்றே—நடுவு நிலைமை என்று சொல்லப்பட்ட (ஒழுக்கம்) ஒன்று அறனே யாம்; பருதியார்பால்

165

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பட்டு ஒழுக பெறின்—(மேற்கூறிய காண்கு) திறத்தினர்கண்ணும் பொருத்தி ஒழுகப் பெற்றால்.

அகலம். அவ்வப் பருதியினர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்த வழி நடுவு நிலைமை அறமாம் என்ற வாறு. தருதியானது பருதியின்பாற் பட்டொழுகப் பெறின் அறமாம்” என்ற நமையால், “தருதி என ஒன்று” என்பதற்கு ‘நடுவு நிலைமை என்று சொல்லப்பட்ட ஒழுக்கம் ஒன்று’ என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. கொதுமவர்—அயலார். காண்கு பருதியார் இன்னின்றார் என்று மேற் கூறப்பட்டுள்ளனர். அப்பருதியார்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை அவர்களைப்பற்றிக் கூறும் அதிகாரங்களில் கண்டு கொள்க. ஏகாரம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. முத்திய உரையாசிரியர்கன் பாடம் ‘பருதியாற்’. ‘பருதி’ என்பதற்கு ஈண்டுப் பொருத்தமான பொருள். காணுதல் அரிதாகலானும், வேண்டுவதாய ‘ஆர்’ விருதியை விடுத்தது, வேண்டாததாய ‘ஆல்’ உருபை அல்லது அசையை ஆசிரியர் சேர்க்க மாட்டா ராகலானும் ‘பருதியாற்’ என்பது ஒரு பெயர்த்தேமுதியோனால் சேர்த்த பிழை பெண்க் கொள்க.

கருத்து. பிறர்க்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை நடுவாக நின்று செய்யின், அந் நடுவு நிலைமை ஒர் அறமாம். 81.

உ. செப்ப முடையவ னுக்கஞ் சிதைவின்றீ
பெச்சத்திற் கேமாப் புடைத்து.

பொருள். செப்பம் உடையவன் ஆக்கம்—நடுவு நிலைமையைப் பொருத்தியவனது செல்வம், சிதைவு இன்றி எச்சத்திற்கும் ஏமாப்பு உடைத்த—அழிவு இல்லாமல் (அவனுக்கேயன்றி அவன்) மக்கட்கும் காப்பாதலை யுடைத்த.

அகலம். எச்சத்திற்கும் என்பதன் உம்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. செப்பம்—நேர்மை—நடுவு நிலைமை.

166

நடுவு நிலைமை.

கருத்து. நடுவு நிலைமை யுடையவன் செல்வம் அழியாத. 82.

௩. நன்றே தரினும் நடுவிகந்தா மாக்கத்தை
யன்றே யொழிய விடல்.

பொருள். கன்றே தரினும்—என்மையையே தரினும், நடுவு இகந்து ஆம் ஆக்கத்தை அன்றே ஒழிய விடல்—நடுவு நிலைமை தவறி வருஞ் செல்வத்தை அப்பொழுதே நீக்க விடுக.

அகலம். தரினும் என்பதன் உம்மை தாராமையை உணர்த்தி நின்றது. ஏகாரம் இரண்டும் பிரிநிலைக்கண் வந்தன.

கருத்து. நடுவு நிலைமை தவறி வருஞ் செல்வத்தைக் கொள் ளற்க. 83.

௪. தக்கார் தகவில சென்ப தவரவ
செச்சத்தாற் காணப் படும்.

பொருள். தக்கார் தகவு இவர் என்பது—(ஒருவர்) தகுதி யுடையார் (அல்லது) தகுதி இல்லார் என்பது, அவரவர் எச்சத்தால் காணப்படும்—அவரவருடைய புகழால் அல்லது இகழால் அறியப் படும்.

அகலம். ஒருவன் இறந்த பின் எஞ்சி கிற்பது எச்சம். ஆகவே, எச்சம் என்பதற்கு புகழ் அல்லது இகழ் எனப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. தகுதியுடையார் அல்லது தகுதி இல்லா சென்பது முறையே அவரவருடைய எல்ல மக்களாலும் தீய மக்களாலும் அறியப்படும் என்று உரைப்பாரும் உளர்.

கருத்து. ஒருவர் தகுதியுடையார் என்பதை அவரது புகழாலும், தகுதியில்லாதார் என்பதை அவரது இகழாலும் அறிக. 84.

௫. கேடும் பெருக்கமு மில்லல்ல நெஞ்சத்துக்
கோடாண்ம சான்றோர் ம் கணி.

சிருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். கேடும் பெருக்கமும் இல்(ல்) அல்ல—வறுமையும் செல்வமும் இல்லாதன அல்ல; கெஞ்சத்து கோடாமையான சான்றோர்க்கு அணி—மனத்தின்கண் (நடுவு நிலைமையை விட்டுச்) சாயாமையாக (கல்வி, அறிவு, தொழில்நுட்பம்) நிறைந்தவர்க்கு அழகு.

அகலம். 'இல்ல அல்ல' என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் அகரம் கெட்டு நின்றது. நந்தரீ பாடம் 'சான்றோர்க்க் கறிவு'.

கருத்து. வறுமையும் வனமையும் மாறிமாறி வரும் இயல்புடையன வாதலால், அவைபற்றி நடுவு நிலைமை தவறுதலாகாது. 85.

க. கெடுவல்பா நென்பது தறிதநன் நெஞ்சு
நடுவொரீஇ யல்ல செயின்.

பொருள். தன் கெஞ்சம் நடுவு தொவி அல்ல செய்யின்—தன் உள்ளம் நடுவு நிலையின் கீழ்க் கிடைத்து மறக்கின்ற செயல்படக் கருதின், யான் கெடுவல் என்பது அறிக—யான் கெடுவேன் என்பதனை அறியக் கடவன்.

அகலம். இஃக அன்பெடை இன்னிசைக்கண் வந்தது.. செய்யின் என்பது யகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. மறக்கின்ற "அல்லவை" என்று பிறண்டும் ஆசிரியர் கூறியிருத்தலான், 'அல்ல' என்பதற்கு மறக்கண் என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. நநயர் பாடம் 'அறிதல்தன் நெஞ்சம்.'

கருத்து. நடுவு நிலையினின்ற தவறு நனைத்தல் கேட்டிற்று அறிகுறி யாம். 86.

எ. கெடுவாக வையா துலக நடுவாக
நன்றிக்கட் டங்கியான் றாழ்வு.

பொருள். நடுவு ஆக நன்றிக்கண் தங்கியவர் தாழ்வு—நடுவு நிலைமையைக் கைக்கொண்டு அறம் புரிதலின்கண்ணே (நிலைத்து)

வறுமையாகக் கருதார்.

அகலம். 'கெடு' முதலிலைத் தொழிற்பெயர்.

கருத்து. அவனுடைய தாழ்வு விசையில் நீங்கியீடு மாதலால், அதனைக் கோடாக உலகத்தார் கருதார். 87.

அ. சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற் கோடாமை சான்றோர்க் கணி.

பொருள். சமன் செய்து சீர்தூக்கும் கோல் போல் அமைந்து —(தன்னைச்)சம நிலப்படுத்தி (விந்து தன்கண் வைத்த பொருளைச்) சீராக நிறுக்கும் நிறைகோல் போல நின்று, ஒரு பால் கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி—ஒரு பக்கத்துச் சாயாதிருத்தல் சால்புடையோர்க்கு அழகு.

அகலம். அந் நிறைகோலை வெள்ளிக்கோல் என்பர். ஒரு பக்கம் சாயாதிருத்தல்—ஒருவன் பொருளை வவ்வாதிருத்தல், தாமத்திற் பாடம் 'சமன் செய்து'. 'ஒருபாற் கோடாமை' என்பதற்கு நீதி வழக்குக்கால் 'பகை, கொடும்பல், கட்டி என்னும் முத்திறத்தார்க்கும் ஒப்பக் கூடாதல்' என்று உரைப்பாரும் உளர்.

கருத்து. பிறர் பொருளைக் கவராமை ஒழுக்க முடையார்க்கு அழகு. 88.

சு. சொற்கோட்ட மில்லது செப்ப மொருகலையா வுட்கோட்ட மின்மை பெறின்.

பொருள். ஒரு தலையா(ச) உட்கோட்டம் இன்மை பெறின்—ஒரு பக்கமாக மனக் கோட்டம் இல்லா திருத்தலைப் பெறுமாயின், சொல் கோட்டம் இல்லது செப்பம்—சொற் கோட்டம் இல்லாத ஒழுக்கம் கடுவு நிலைமை.

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். கோட்டம்—கோணல். மனக் கோட்டமின்மை—மனத்தின் கேர்மை. உட்கோட்டம் உடையவரும் சொற் கோட்ட மின்றிப் பேசுதல் கூடுமாகலின், உட்கோட்ட மின்மை பெறின் என்றார்.

கருத்து. நினைப்பும் சொல்லும் ஒத்து கேர்மையாக ஒழுக்குதல் வேண்டும். 89.

ஐ. வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகமசம் பேணிப் பிறவுக் தம்போற் செயின்.

பொருள். பிறவும் தமபோல் பேணி செய்யின்—பிறர் பொருள்களையும் தம் பொருள்கள் போலப் பேணி (வாணிகம்) செய்யின், வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் ஆம்—வாணிகத் தொழில் செய்வார்க்கு வாணிகம் வளரும்.

அகலம். செய்யின் என்பது யகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. வாணிகம் செய்வார்க்குப் பிறர் பொருளைக் கவர்ந்தற் குரிய இடங்கள் பல உண்டா மாகலான், அவரைப் பற்றி ஈண்டுக் கூறினார். முத்திய,

உரையாசிரியர்கள் மூன்றாம் சீராக 'வாணிகம்' என்பதைக் கொண்டார்கள். 'வாணிகமாம்' என்பது தெளிவும் தொடையின்புறம் பயத்தின்றமையால், அதவே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க. நச்சு பாடம் 'தமபோற் செயல்'.

கருத்து. வாணிகஞ் செய்வார் தம் பொருளுக்கு என்ன பெற விரும்புவரோ, அவற்றைப் பிறர் பொருளுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். 90.

யி-ம் அதி :—அடக்க முடைமை.

அல்தாவது, தான் அடங்கி யொழுதுதலும், தன்னை அடங்கி யொழுதுதலு மாம். தன்னை அடக்குதல்—தன் பொறிகள் முதலிய வற்றை அடக்குதல்.

170

அடக்க முடைமை.

க. அடக்க மமரூ றாய்க்கு மடங்காமை யாரிரு றாய்த்து விடும்.

பொருள். அடக்கம் அமரூன் உய்க்கும்—அடக்கம் (தன்னை யுண்டாயாரைத்) தேவருட் சேர்க்கும்; அடக்காமை ஆர் இருள் உய்த்து விடும்—அடக்காமை (தன்னை யுடையாரை) நிறைந்த இருளையுடைய காகத்தின்கண் செலுத்தி விடும்.

கருத்து. அடக்கம் சவர்க்கத்தை கல்லும்; அடக்காமை காக கத்தை கல்லும். 91.

உ. காக்க பொருளா வடக்கத்தை யாக்க மதனிணுஉய் கில்லை யுயிர்க்கு.

பொருள். அடக்கத்தை பொருளாக(க) காக்க—(மக்கள்) அடக்கத்தை(க் காக்க வேண்டிய ஒரு) பொருளாகக் காக்கக் கடவர்; உயிர்க்கு அதனின் ஊங்கு ஆக்கம் இல்லை—(மக்கள்) உயிர்க்கு அதனினும் மேற்பட்ட கன்மை இல்லை.

அகலம். ஆக்கம்—செவ்வம், அதனைத் தரும் கன்மையை ஆக்
கம் என்றார். 'மக்கள்' என்னும் எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது.
கருத்து. ஒருவன் அடக்கத்தை விடாது காக்கக் கடவன். 92.
ந. செறிவறித்து சீர்மை பயக்கு மறிவறித்
தாற்றி னடங்கப் பெற்றீர்.

பொருள். அறிவு அறித்து ஆற்றின் அடக்க பெறின்—(ஒரு
வன் தன் உன்சத்தின்கண் உன்சதானிய) அறிவை (ஆராய்ந்து)
அறிந்து (அடக்கும்) செறியில் (உளம், கா, உடல்) அடக்கப் பெறின்,
செறிவு அறித்து சீர்மை பயக்கும்—(அவ்வறிவு அல்) அடக்கத்தினை
அறித்து அவ்னுக்குச் சிறப்பினை கல்கும்.

அகலம். சிறப்பு—வீடு. "ஒர்த்துள்ளம்" என்னும் தொடக்

171

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

கத்துக் குறளை கோக்குக. உளம், கா, உடல் அடக்குவதற்கு உன்
சத்தின்கண் உன்சதானிய அறிவை அறிதல் இன்றி யமையாத தாக
லான், அறிவு அறித்து என்றார். அவ் வறிவே மெய்ப்பொருளாத
லால், அது செறிவறித்து சீர்மை பயக்கும் என்றார்.

கருத்து. அடக்க முடையார் வீடு பெறுவர்.

93.

ச. நிலையிற் பிரியா தடங்கியான் நேற்ற
மலையினு மாணப் பெரிது.

பொருள். நிலையின் பிரியாது அடங்கியான் தோற்றம்—(தனது
இல்வாழ்க்கை) நிலையினின்று வேறுபடாது (உளம், கா, உடல்)
அடங்கியவனது தோற்றம், மலையினும் மாண பெரிது—மலையினும்
மிகப் பெரியது.

அகலம். தோற்றம்—வினக்கம். தாமதநீபாடம் 'நிலையிற்
பிரியா'. இல்வாழ்க்கை நிலையினின்று வேறுபடாது அடக்குவதா
வது, இல்வாழ்க்கையின்கண் அடக்கியான வேண்டியவர்களை அடக்கி
யாண்டுகொண்டே தான் அடக்கி யொழுகல். "கருமஞ் சிதையா
மல்" என்னும் தொடக்கத்துக் குறையும் கோக்குக. முந்திய
முன்று குறள்களால் பொதுவான அடக்கத்தைக் கூறினர். இக்
குறளால் பிறருக்கு அடக்கி யொழுகுவின் பெருமையைக் கூறினர்.

கருத்து. இல் வாழ்வானது அடக்கம் அவனுக்கு மிக உயர்க்கத்
பெருமையைத் தரும்.

94.

ஞ. எல்லார்க்கு நன்றும் பணித வவருள்ளுஞ்
செல்வர்க்கோர் செல்வந் தகைத்து.

பொருள். பணிதல் எல்லார்க்கும் கண்டும்—பணிதல் எல்லா
ருக்கும் கல்ல தாம்; அவருள்ளும் செல்வர்க்கு ஒர் செல்வம் தகைத்து
—எல்லாருள்ளும் செல்வவந்தருக்கு (அதனோடு வேறு) ஒரு

172

அடக்க முடைமை.

செல்ல மாம் தகைமையை உடைத்து.

அகலம், முத்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'செல்வர்க்கே',
கண்டு ஏகாரம் வேண்டப்படுவதன் ருகலானும், 'ஒர்' இன்றி
யமைபாது வேண்டப்படுவ தொன் ருகலானும், 'செல்வர்க்கோர்'
என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது. "பெருமை
பெறுமீத மின்மை"—நிருகீதரன்.

கருத்து. செல்வர்க்கு அடக்கம் சிறப்பினத் தரும். 95.

க. ஒருமையு ளாமம்போ லுத்தடங்க வரற்றி
னொழுமையு மேமாப் புடைத்து.

பொருள். ஒருமையுள் ஆமைபோல் ஐத்து அடக்கல் ஆற்றின்
—ஒரு பிறப்பின்கண் (ஒருவன்) ஆமை போல ஐம் பொறிகளாயும்
அடக்குதலைச் செய்வின், எழுமையும் ஏமாப்பு உடைத்து—(அவன்
அடையும்) ஏழு பிறப்பின்கண்ணும் (அவனுக்கு அது) காலலாதலை
புடைத்து.

கருத்து. அடக்கம் மேல் வரும் ஏழு பிறப்பினும் பெருமை
பயக்கும். 96.

எ. யாகாவா சாவினு காகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குட் பட்டு.

பொருள். யா காவார் ஆயினும் காகாக்க—(மாத்தர்) எவற்றை
அடக்காராயினும் சாவினு அடக்குக; காவாக்கால் சொல் இழுக்குள்
பட்டு சோகாப்பர்—(ளாவினை) அடக்காதபொழுது (அவர்) சொற்
குற்றத்துட் பட்டுத் தக்கப்படுவர்.

அகலம். மணக்தடவர் பாடம் 'சொல்லிழுக்குட் பட்டு'.
மற்றை காவர் பாடம் 'சொல்லிழுக்குப் பட்டு'. சாவினுக் காவா
தார் சொல்லிழுக்குட் பட்டுச் சோகாப்பர் என்பதே அதிகப் பொரு

-173

திருக்குறள்—அறப்பால்.

த்த மாகலன், மணக்குடவர் பாடமே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்
எப்பட்டது. சோகாத் தல்—துக்கப்படுதல்.

கருத்து. ஒருவன் காலினை அடக்கிப் பேசுக. 97.

அ. ஒன்றினும் தீச்சொற் பொருட்பய னுண்டாதி
என்றாகா தாகி விடும்.

பொருள். ஒன்றினும் தீ சொல் பொருள் பயன் உண்டாயின்
—(வாகவன் சொல்லும் சொற்களில்) ஒன்றினும், தீய சொல்லின்

பொருளினது (தீய) பயன் உண்டாயின், கன்று ஆக(து)து ஆகி
விடும்—(அவன் சொல் ஒவ்வொன்றும்) கன்மையைத் தாராத சொல்
ஆகி விடும்.

அகலம். கன்றாகாதது என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் தக
ரம் கெட்டு நின்றது.

கருத்து. ஒருவன் சொல்லும் சொற்களில் ஒன்று தீச்சொற்
பயனை அளிப்பின், அவன் சொல்லிய சொற்களெல்லாம் தீயனவாய்
விடும். 98.

க. தீயினற் சுட்டபு ணுள்ளாறு மாறுதே
வாயினற் சுட்ட வடு.

பொருள். தீயினல் சுட்ட புண் உள் ஆறும்—தீயால் சுட்ட
புண் உன்சே ஆறிவிடும்; வாயினல் சுட்ட வடு ஆறது—சொல்லாற்
சுட்ட புண் (உன்சே ஒரு காலும்) ஆறது.

அகலம். ஏகாரம் தேற்றம். வாய் என்பது ஆருபெயர்,
வாயினின்று வரும் சொல்லிற்கு ஆயினமையால். 'முத்திய உரை
யாசிரியர்க்குள் பாடம் 'காலினல்', 'வாயினல்' என்பது எதுகை
யும் மோனையும் ஒத்துத் தொண்டயின்பம் பயத்தல் காண்க. அன்றி
யும், வாய் என்பது ஆசிரியர் அடிக்கடி வழக்கும் சொற்களில் ஒன்று.

ஒழுக்க முடைமை

• ஆகலான், 'வாயினல்' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்
பட்டது.

• கருத்து. ஒருவனை இசுழ்த்த பேசின், அஃது அவன் மனத்தை
விட்டு ஒரு காலும் நீக்காதது. 99.

ய. கதங்காத் துக் கற்றடவ்க லாற்றுவான் செல்வி

யறம்பார்க்கு மாற்றி னுழைந்து.

பேரூள். 'கதம் காத்து அடக்கல் கந்து ஆற்றுவான் செவ்வீ
—சினத்தை அடக்கி (த் தான்) அடங்குதலைக் கந்துக் கைக்கொண்டு
ஒழுருவானது எல்ல சமயத்தை, ஆற்றின் தழைத்து அறம் பார்க்கும்
—(அவன்பாற் செல்லுதற்குரிய) தெழியற் புழுத்து அறக்கடவுள்
பார்க்கும்.

அகலம். அறம் என்பது ஆருபெயர், அறக்கடவுளுக்கு
ஆயினமையால்.

கருத்து. வெருளியை விடுத்த அடக்கத்தைக் கைக்கொண்டு
ஒழுருபவன் வேண்டியவற்றை பெல்லாம் கடவுள் அருள்வார். 100.

யக-ம் அதி:—ஒழுக்க முடைமை.

அஃதாவது, நன்னடங்கை புடைமை.

க. ஒழுக்கம் விழுப்பல் தாலா நொழுக்க
முயிரினு மோம்பப் படும்.

பேரூள். ஒழுக்கம் விழுப்பம் தாலான்—ஒழுக்கம் (தன்னை)
புடையார்க்கு) மேன்மையைத் தருதலால், ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்ப
படும்—ஒழுக்கத்தை(த்தமது) உயிரினும் (யிகப்) பேணவேண்டும்.

அகலம். பரிமேலழகர் பாடம் 'தாலான்'. மற்றை கால்வர்
பாடம் 'தாலால்'.

இருக்குறள்—அறப்பால்.

கருத்து. தன் உயிரைக் காத்தலினும் மேலாக ஒருவன் தன்
ஒழுக்கத்தைக் காக்கக் கடவன். 101.

உ. பரிந்தோம்பிக் காங்க வொழுக்கற் தெரிந்தோம்பித்
தேரினு மஃதே துணை.

பேரூள். பரிந்து ஒம்பி ஒழுக்கம் காக்க—(ஒருவன்) வருத்
திப் பேணி ஒழுக்கத்தைக் காக்கக் கடவன்; தெரிந்து ஒம்பி தேரி
னும் அஃதே துணை—(தனக்குத் துணையாவனவற்றை பெல்லாம்)
அறிந்து பேணி ஆராயினும் ஒழுக்கமே (தனக்குத்) துணை (யாகலான்).

கருத்து. ஒருவனுக்கு எல்லொழுக்கமே "பொன்றற்கால்
பொன்றாத துணை." 102.

ஈ. ஒழுக்க முடைமை குடிமை விழுக்க
மிழிந்த பிறப்பாய் விடும்.

பேரூள். ஒழுக்கம் உடைமை குடிமை (ஆம்)—ஒழுக்கம்
உடைமையால் (ஒருவனுக்கு) குடியுயர்வு உண்டாம்; இழுக்கம் இழி
த்த பிறப்பு ஆய் விடும்—இழுக்கத்தால் (ஒருவனுக்குத்) தாழ்த்த
குடிப்பிறப்பின் தன்மை உண்டாகிவிடும்.

அகலம். பிறப்பு என்பது ஆகு பெயர், அதன் தன்மைக்கு ஆயினமையால். ஆம் என்னும் ஆக்கச் சொல் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.

கருத்து. எல் லொழுக்கத்தால் குடிப் பிறப்புயர்வும் தீ யொழுக்கத்தால் குடிப்பிறப்புத் தாழ்வும் உண்டாம். 103.

ச. மறப்பினு மோத்துக் கொளவாகும் பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கக் குன்றக் கெடும்.

பொருள். பார்ப்பான் ஒத்த மறப்பினும் கொள்ளல் ஆகும்— (மறைவேன்) கற்பவன் மறைகளை மறப்பினும், (அவற்றை மறுபடியும்)

ஒழுக்க முடைமை.

• கற்றுக்கொள்ளல் கூடும்; பிறப்பு ஒழுக்கம் குன்ற கெடும்— (அவன்) குடிப்பிறப்பின் ஒழுக்கம் குறைபக் கெடுவான்.

• கருத்து. கல்வியினும் ஒழுக்கம் மேம்பட்டது. 104.

சு. அழுக்கா துடையான்க ணுக்கம்போன் தில்லை யொழுக்க யிலான்க ணுபர்வு.

பொருள். ஒழுக்கம் இல்லான்கண்—என்னடக்கை இல்லாதான்கண், அழுக்காது உடையான்கண் ஆக்கம் போன்றது—பொருமை உடையவனிடத்தச் செல்வம் (இல்லையாதல்) போல, உயர்வு இல்லை— உயர்ச்சி இல்லை(யாரும்).

கருத்து. ஒழுக்கம் இல்லாதவனுக்கு உயர்வு இல்லை. 105.

சு. ஒழுக்கத்தி னெல்கா ருவோ ரிழுக்கத்தி னேதம் படுபாக் கறிந்து.

பொருள். இழுக்கத்தின் ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து—(என்னடக்கையினின்று) தவறுதலால் குற்றம் உண்டாதலைத் தெரிந்து, உரவோர் ஒழுக்கத்தின் ஒல்கார்—அறிவுடையோர் என்னடக்கையினின்று தவறார்.

அகலம். 'பாக்கு' என்பது தொழிற்பெயர் விருதி. முதல் 'இன்' ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருளினும், இரண்டாவது 'இன்' மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருளினும் வந்தன.

கருத்து. அறிவுடையார் ஒழுக்கத்தினின்று தவறார். 106.

எ. ஒழுக்கத்தி னெய்துவர் மேன்மை யிழுக்கத்தி னெய்துவர் செய்தாப் பழி.

பொருள். 'ஒழுக்கத்தின் மேன்மை எய்துவர்—(மாந்தர்) கன்னடக்கையால் மேன்மையை அடைவர்; இழுக்கத்தின் எய்தா(த)

177

23

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

பழி(யும்) எய்துவர்—(கன்னடக்கையினின்று) தவறுதலால் அடையவொண்ணாத பழியையும் அடைவர்.

அகலம். "கல்லா தவரிடைக் கட்டுரையின் மிக்கதோர், பொல்லாத தில்லை யொருவற்கு—கல்லாய், இழுக்கத்தின் மிக்க விழி வில்லை யில்லை, ஒழுக்கத்தின் மிக்க லுயர்வு".—பழமொழி. செய்யுள் விகாரத்தால் எய்தாத என்பதன் ஈறும், உம்மையும் கெட்டு நின்றன. கருத்து. ஒழுக்கத்தால் புகழையும், இழுக்கத்தால் இகழையும் அடைவர். 107.

அ. நன்றுக்கு வித்தாரு கல்லொழுக்கம் தீயொழுக்கம் மென்று மிடும்பை தரும்.

பொருள். கல் ஒழுக்கம் நன்றுக்கு வித்தாகும்—கல்லகடக்கை இன்பத்திற்குக் காரணமாகும்; தீ ஒழுக்கம் என்றும் இடும்பை தரும்—தீயகடக்கை எஞ்ஞான்றும் துன்பம் தரும்.

அகலம். நன்று என்பது இன்பம் எனப் பொருள் தருதலானும், எதுகை சயம் பயத்தாலனும், 'நன்றுக்கு' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க.

கருத்து. கல்லொழுக்கம் இன்பத்தையும் தீயொழுக்கம் துன்பத்தையும் தரும். 108.

சு. ஒழுக்க முடையவர்க் கொல்லாதே தீய வழுக்கியும் வாயாற் சொல்ல.

பொருள். தீயவழுக்கியும் வாயால் சொல்லல்—தீய சொற்களை எழுவியும் வாயினால் சொல்லுதல், ஒழுக்கம் உடையவர்க்கு ஒல்லாது—கல்லகடக்கை யுடையவர்க்கு இயலாது.

அகலம். ஏகாரம் அசை. மண்கீதுடவீ, தாமத்தர் பாடம் 'ஒல்லாதே'. மற்றை மூவர் பாடம் 'ஒல்லாவே.' 'ஒல்லாதே'

பிறனில் விழையாமை.

என்பது ஒருமை மனையா யிருத்தலான், அதவே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருத்து. ஒழுக்க முடையவர் தீய சொற்களை ஒர்போதும் சொல்லார். 109.

வி. உலகத்தோ டொட்ட வொழுக்கல் பலகற்றும்
கல்லா சந்வினா தார்.

பொருள். பல கற்றும் உலகத்தோடு டுட்ட ஒழுக்கல் கல்லார்—
பல தூல்களைக் கற்றும் உயர்த்தாரோடு பொருத்த கடத்தலைக்
கல்லாதவர், அறிவு இல்லாதார்—அறிவு இல்லாதவர்.

அகலம். இல்லாதார் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால், லகர
வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. "உலகம் என்பது உயர்த்தோர் மாட்டே"
என்றமையான், உலகம் என்பதற்கு உயர்த்தார் எனப் பொருள்
உரைக்கப்பட்டது.

கருத்து. ஒருவன் உயர்த்தோர் கடைையைக் கைக்கொள்க. 110.

விடம் அதி:—பிறனில் விழையாமை.

அஃதாவது, பிறனது மனைவியைக் காதலியாமை. 'இல்'
என்பது ஆருபெயர், அதன்கண் வாழும் இல்லாளருக்கு ஆயினமையால்.

க. பிறன்பொருளாட் பெட்டொழுகும் பேதைமை ஞாலத்
தறம்பொருள் கண்டார்க ணில்.

பொருள். பிறன் பொருளாள் பெட்டு ஒழுகும் பேதைமை
—பிறனுடைய பொருளாகிய மனையாளைக் காதலித்து கடக்கும்
மடமை, ஞாலத்து அற(மே) பொரு(ளோ) கண்டார்கண் இல்—
உலகத்தில் அற தூலியாவது பொருள் தூலியாவது அறிந்தாரிடத்து
இல்லை.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். ஒருவன் மனைவி அவனுடைய பொருளானபடியால்,
அவளைப் 'பிறன் பொருள்' என்றார். அறம், பொருள் என்பன
ஆருபெயர்கள், அவற்றைக் கூறும் தூல்களுக்கு ஆயினமையால்,
ஓகாரம் இரண்டும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கன.

கருத்து. பிறன் மனையானக் காதலித்தல் களவும், பாவமு
மாம். 111.

உ. அறன்கடை தின்றரு நெல்லாம் பிறன்கடை

தின்றரிற் பேதையா ரில்.

பொருள். அறன்கடை தின்றருள் எல்லாம்—மறத்தின்கண்
தின்றவர்களுள் எல்லாம், பிறன்கடை தின்றரின் பேதையார் இல்—
பிறன் (வீட்டுப்) புறவாயின்கண் தின்றவரைப் போல மடையர்
இல்லை.

அகலம். கடை—புறம். அறத்திற்குப் புறம் மறமாதலின்,
அதனை 'அறன்கடை' என்றார். பிறன் மனையாளிடம் செல்பவர்
அவன் வீட்டு முன்வாயில் வழியாகச் செல்லாமல் ஒளித்து பின்
வாயில் வழியாகச் செல்வது வழக்காகலின், பிறன்கடை தின்றார்
என்றார்.

கருத்து. பிறன் மனையானக் காதலிப்பவர் மற்றைய பாவந்
களைச் செய்பவரினும் பெரு மடையார். 112.

ஈ. தினித்தாரின் வேறல்லர் மற்ற தெளிந்தாரிற்
நீமை புரிந்தொழுது வார்.

பொருள். மற்ற தெளிந்தார் இல் நீமை புரிந்து ஒழுதுவார்.
—(தம்மை) யிகத் தெளிந்தகொண்டவருடைய இல்லாளிடத்தே
நீமை புரிந்து கூடப்பவர், தினித்தாரின் வேறு அல்லர்—இறந்தாரின்
வேறு அல்லர்.

180

பிறனில் விழையாமை.

அகலம். தெளிந்தார்—(தம்மை எல்லொழுக்க முடையவ
ரென்று தமது கண்பராகவோ தொழிலாசாராகவோ) தெளிந்து
கொண்டவர்.

கருத்து. தெளிந்தாருடைய இல்லாளிடத்துத் தீமை புரிபவர்
செத்தாராவார். 113.

ஊ. எனைத்துணைய லுயிறு மென்றான் தினைத்துணையுந்
தேகான் பிறனில் புகில்.

பொருள். தினை துணையும் தேகான் பிறன் இல் புகில்—
(ஒருவன்) சிறிது அளவும் ஆராயாதவனுள் பிறனுடைய இல்லின்
கண் தழையின், எனை துணையன் ஆயினும் என் ஆம்—எவ்வளவு
பெருமை யுடையவ னானும் யாது பயன் ஆம்? (ஒரு பயனும்
இல்லை).

வுகலம். தேரான்—(பிறன் இல்லின்கண் தீமை புரியச் செல்வதனால் தனக்கு உண்டாகும் கேடுகளை) ஆராயாதவனாய். மலாக்கூடவரீ பாடம் 'எனைத்தனையனாயினும்'; 'புகில்'. முத்திய உரையாசிரியர்க்குள் பாடம் 'எனைத்தனைய ராயினும்'. 'புகல்'. 'எனைத்தனைய னாயினும், என்பது 'தேரான்' என்பதற்கு ஒப்ப ஒருமையாயிருத்தலானும், புகில் என்பது பொருத்தமான பொருளைத் தருதலானும், அவையே ஆசிரியர் பாட்க்கள் எனக் கொள்ளப்பட்டன.

கருத்து. பிறன் மனையான்பாற் செல்பவன் தனது பெருமையை பெல்லாம் இழப்பன். 114.

டு. எளிதென வில்லிறப்பா நெய்துமெஞ் ஞான்றும் விளியாது திற்கும் பழி.

பொருள். எளிதான இல் இறப்பான்—(பிறனது இல்லின்கண் செல்லுதல்) எளிதான என்று கருதி (ப்பிறன்) இல்லினுள் செல்

181

திற்குஞ்ஞாள்—அறப்பால்.

பவன், ள ஞான்றும் விளியாது திற்கும் பழி எய்தும்—எஞ்ஞான்றும் அழியாது திற்கும் பழியை அடைவான்.

கருத்து. பிறன் மனையான்பாற் செல்பவன் அழியாத பழியை அடைவன். 115.

சு. பகைபாவ மச்சம் பழிபென காங்கு மிகவாவா மில்லிறப்பான் கண்.

பொருள். பகை பாவம் அச்சம் பழி என காங்கும்—பகைமை பாவம் பழி பாய் என்று சொல்லப்பட்ட காங்கும், இல் இறப்பான்கண் இகவா ஆம்—பிறனது இல்லின்கண் செல்பவன் இடத்து (கின்று) கிண்கா வாம்.

வுகலம். "அறம்புகழ் கேண்மை பெருமையிற் காங்கும், பிறன்றா கச்சவாரச் சேரா—பிறன்றா, கச்சவாரச் சேரும் பகை பழி பாவமென், நச்சத்தோ டிச்சாற் பொருள்".—நாலடியார். இல் வீறப்பான்கண் என்பது வேற்றுமை மயக்கம், ஏழாம் வேற்றுமை யுருபு ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தமையான்.

கருத்து. பிறன் மனையான்பாற் செல்பவனை விட்டுப் பகை, பாவம், அச்சம், பழி என்னும் காங்கும் கிண்கா. 116.

எ. அறணிபலா னில்வாழ்வா நென்பான் பிறணிபலாள் பெண்மை நயவா தவன்.

போருள். பிறன் இயலாள் பெண்மை சயவாதவனே—பிற னது இயல்புக்குத் தக்கபடி ஒழுருகின்றவனது பெண்மையினை விரும் பாதவனே, அறன் இயலாள் இல்வாழ்வான் என்பான்—அறத்தின் இயல்போடு கூடி இல்வாழ்பவன் என்று சிறப்பித்து (அறிவுடை யோரால்) சொல்லப்படுவான்.

182

பிறனில் விழையாமை.

அகலம். எகாரம் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. பிறன் இயல்புக்குத் தக்கபடி ஒழுக்கக் கடமைப் பட்டவனாதலால், பிறன் இயலாள் என்றார். பெண்மை—பெண்ணோடு கூடி துகரும் துன்பம். 'ஆட' என்பது 'ஒடு' என்னும் உருபுப் பொருளைத் தந்து நின்றது.

கருத்து. பிறன் மனையாளைக் காதலியாதவன் அற தெறிவில் இல்வாழ்க்கையை நடாத்துபவன். 117.

அ. பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு கறனொன்றோ வானற வெழுக்கு.

போருள். பிறன் மனை நோக்காத பேராண்மை—பிறனது மனையாளைத் (தீய எண்ணத்தடன்) பாராத பெரிய ஆண்மைத் தன்மை, சான்றோர்க்கு அறன் ஒன்றோ ஆன்ற ஒழுக்கும்—சால்புடையார்க்கு அறம் மாந்திரமா? நிறைந்த ஒழுக்கமும் ஆம்.

அகலம். ஒழுக்கும் என்பதன் உம்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. 'மனை' ஆகுபெயர், மனையானுக்கு ஆணியமையால். "பிறன்மனை பிள்ளைக்காப் பீடினிது"—இளியவை நாற்பது.

கருத்து. பிறன் மனையாளைக் காதலியாமை அறமும் ஒழுக்கமு மாம். 118.

க. கல்குரியார் யாரெனி னுமகீர் வைப்பிற் பிறர்க்குரியா டோடோயா தார்.

போருள். காமம் கீர் வைப்பில் கலத்துக்கு உரியார் யார் என் னின்—அச்சத்தைத் தரும் கடல் சூழ்த்த உலகின்கண் கண்மைக்கு உரியவர் யார் என்னின், பிறற்கு உரியான் தோள் தோயாதார்—பிறனுக்கு உரியவனது தோளினிச் சேராதவர்.

183

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். செய்யுள் விகாரத்தால் கலத்துக்கு என்பது அத்துச் சாரியை கெட்டும், காம் என்பது அம் சாரியை பெற்றும் நின்றன. காம்—அச்சம்.

கருத்து. பிறன் மனையானைக் காதலியாதவர் எல்லா நன்மைகளையும் பெறுதற்குரியர். 119.

ய. அறன்வரையா னல்ல செயினும் பிறன்வரையார் பெண்மை நயவாமை நன்று.

பொருள். அறன் வரையான் அல்ல செய்யினும்—(ஒருவன்) அறத்தைக் கைக்கொள்ளாதவனாய் மறக்களைச் செய்யினும், பிறன் வரையான் பெண்மை நயவாமை நன்று—பிறனுடைய வரைக்கன் நின் றொழுதுவானது பெண்மையின விரும்பாமை நன்மை.

அகலம். பிறன் வரையும் வரைக்குள் நின்றொழுதுவானைப் பிறன் வரையான் என்றார். செய்யினும் என்பது யகா பொற்றுக் கெட்டு நின்றது.

கருத்து. ஒருவன் அறத்தைச் செய்யாது மறத்தையே செய்யினும், பிறன் மனையானைக் காதலியா திருத்தல் நன்மை. 120.

யுடும் அதி:—பொறை யுடைமை.

அல்தாவது, பொறுமை யுடைமை.

க. அகழ்வாரைத் தாக்கு நிலம்போலத் தம்மை.

யிகழ்வார்ப் பொறுத்த நிலை.

பொருள். அகழ்வாரை தாங்கும் நிலம் போல—(மண்வெட்டி கொண்டு தன்னைத்) தோண்டுவாரைத் தாங்கும் நிலம் போல, தம்மை இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் நிலை—தம்மை இகழ்வாரைப் பொறுத்தல் நிலையாய் பொறுமை.

184.

பொறை யுடைமை.

அகலம். இகழ்வார் என்பது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. "தம்மை யிகழ்த்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற், நெம்மை யிகழ்த்த விளைப்பயத்தா—லும்மை, யெரிவாய் நிரயத்து வீழ்வாடுகா வென்று, பரிவகூடஞ் சான்றோர் கடன்."—நாலடியார்.

கருத்து. தம்மை இகழ்வாரைப் பொறுத்தல் நிலையாய் பொறுமை.

121.

உ. பொறுத்த விறப்பினை பென்று மதனை,
மறத்த வதனினு நன்று.

பொருள். இறப்பினை என்றும் பொறுத்தல்—(ஒருவன் பிறர் செய்த) மிகையினை எஞ்சான்றும் பொறுக்கக் கடவன்; அதனை மறத்தல் அதனினும் நன்று—அம் மிகையினை (உடனே) மறந்து விடுதல் பொறுத்தலினும் (மிக) நன்று.

கருத்து. பிறர் செய்த பிழையை உடனே மறந்திடுக. 122.

ஈ. இன்மையு என்மை விரும்புதொரால் வன்மையுள்
வன்மை மடவார்ப்பு பொறை.

பொருள். விரும்பு ஒரால் இன்மையுள் இன்மை—விரும்பி னரை விலக்குதல் வறுமையுள் வறுமை; மடவார்ப்பு பொறை வன்மையுள் வன்மை—(மிகை செய்த) மடையரைப்பு பொறுத்தல் வலிமையுள் வலிமை.

அகலம். மடவார்ப்பு என்பது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை. மிகை செய்தற்குக் காரணம் மடமை என்பதைக் குறிக்கவே 'மடவார்ப்பு பொறை' என்றார். வன்மையுள் வன்மை அறிவுடைமை, "அறிவற்றல் காக்குக் கருவி" என்றா ராகலின். இன்மையுள் இன்மை அறிவின்மை, "அறிவின்மை யின்மையு என்மை" என்றா ராகலின். 'ஒப்புமுடித்தல்' என்னும் உத்தியால் மடவார்ப்பு பொறைக்

185;

24

திருக்குறள்—அறப்பால்.

குக் காரணமாய அறிவுடைமையைக் கூறும் இக் குறளில் விரும்பு தொராலுக்குக் காரணமாய அறிவின்மையையும் கூறினார்.

கருத்து. அறிவில்லாதார் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தல் வேண்டும். 123.

ச. நிறையுடைமை நீங்காமை வேண்டிற் பொறையுடைமை போற்றி பொழுக்கப் படும்.

பொருள். நிறை உடைமை நீங்காமை வேண்டின்—சால் புடைமை (தன்னை விட்டு) நீங்காதிருத்தலை (ஒருவன்) விரும்பின், பொறை உடைமை போற்றி ஒழுக படும்—பொறையுடைமையைப்

பேணி ஒருக வேண்டும்.

கருத்து. பொறையுடையவனை விட்டு நிறையுடைமை நீங்காது.

௫. ஒறுத்தாரை பொன்றாக வையாரே வைப்பர்
பொறுத்தாரைப் பொன்போற் பொதிந்து.

பொருள். ஒறுத்தாரை ஒன்றாக வையார்—(தமக்குத் தீங்கு செய்தானை) ஒறுத்தவரை ஒரு பொருளாக மதியார்; பொறுத்தாரை பொன்போல் பொதிந்து வைப்பர்—பொறுத்தவரைப் பொன்றை (த்துணியில் பொதிந்து வைத்தல்)போல (மனத்தின்கண்) போற்றி வைப்பர் (அறிவுடையார்).

அகலம். ஒறுத்தவர்—தண்டித்தவர். 'அறிவுடையார்' என்பது அவாங்கிலையான் வந்தது.

கருத்து. பொறுத்தாரை அறிவுடையார் போற்றுவார். 125.

௬. ஒறுத்தார்க் கொருகாளே பின்பம் பொறுத்தார்க்குப்
பொன்றும் துணையும் புகழ்.

பொருள். ஒறுத்தார்க்கு ஒரு காளே இன்பம் (ஆம்)—(தமக்

186

பொறை யுடைமை.

குடி தீங்கிழைத்தானை) ஒறுத்தவர்க்கு ஒரு காளே இன்பம் ஆம்; பொறுத்தார்க்கு பொன்றும் துணையும் புகழ் (ஆம்)—பொறுத்தவர்க்கு (அவர்) இறக்கும் அளவும் (இன்பத்தோடு) புகழ் ஆம்.

அகலம். மூத்திய உரையாளியர்கள் பாடம் 'ஒரு காளே'. "பொன்றும் துணையும்" என்று பின்னர்க் கூறியிருத்தலின், பிரிவில் வகாரம் சண்டு இன்றியமையாதது. ஆகலான் 'ஒரு காளே' என்பது ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது. 'ஆம்' என்றும் ஆக்கச் சொல் இரண்டிடத்தும் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.

கருத்து. பொறுத்தவர்க்குப் பொன்றும் துணையும் இன்பமும் புகழும் உண்டு. 126.

௭. அறனல்ல தற்பிறர் செய்யினும் கொன்று
நிறனல்ல செய்யாமை என்று.

பொருள். அறன் அல்ல தன் பிறர் செய்யினும்—அறன் அல்லாத செயல்களைத் தனக்குப் பிறர் செய்யினும், கொந்து திறன் அல்ல செய்யாமை கன்று—மனம் வருத்தித் திறன் அல்லாத செயல்களைச் செய்யா திருத்தல் கன்மை.

அகலம். பிறர் செய்த தீங்குகளைப் பொறுத்தல் திறனுடைய செயலாம்; பொருது எதிர்த் தீங்கு செய்தல் திறனற்ற செயலாம். அதுபற்றித் 'திறனல்ல' என்றார். பரிமேலழகர் பாடம் முறையே 'திறனல்ல', 'கோசொத்து', 'அறனல்ல', தருமர் பாடம் முறையே 'திறனல்ல', 'கேர்சொத்து', 'அறனல்ல', தாமநீநகர் பாடம் முறையே 'திறனல்ல', 'கோய்கொத்து', 'அறனல்ல'. அறன் அல்ல—அறன் அல்லாத செயல்கள்; அல்தாவது, பாவச்-செயல்கள், திறன் அல்ல—திறன் அற்ற செயல்கள்; அல்தாவது, மனவலி யில்லாதார் செய்யும் செயல்கள். அறனல்ல தற்பிறர் செய்யின், அவரை ஓறுத்தல் தகுதி; திறனல்ல தற்பிறர் செய்யின், அவரைப் பொறுத்தல்

திருக்குறள்—அறப்பால்.

தருதி. மூன்றாண்டு கோடிய 'செய்யினும்' என்பதன் உம்மை ஒறுத்தற் குரிய 'அறணல்' வற்றையே குறிக்கும். ஆகலான், 'அறணல்' என்பதையே ஆசிரியர் முதற் கோக்கக் கூறினர் என்று கொள்க. திருத்தமாக எழுதத் தெரியாதவன் எழுதிய எட்டெழுத்தில் அகரத்திற்கும் திகரத்திற்கும் வேற்றுமை காண்டல் அரிது. அவ் வேட்டைப் பெயர்த்தெழுதியோன் முதற்சீரின் முதல் எழுத்தாகிய அகரத்தைத் திகரமாகக் கருதி அங்ஙனம் எழுதியிருத்தல் கூடும். அவ்வாறு அம் முதற்சீர் 'நிறணல்' என்றாய பின்னர் இக் குறியைப் படிக்கும் புலவர் எவரும் ஐந்தாஞ்சீர் 'அறணல்' என்பதுதான் என்று கருதுதல் இயற்கை. அவ்வாறு அவர் கருதிய பின்னர்க் குறவின் கான் காஞ்சீர் 'கோக்' என ஒர் அசையாக இருத்தல் கண்டு, அதனைத் திருத்த முயலுதலும் இயற்கை. அம் முயற்சியின் பயன்தான் குறவின் கான்காஞ்சீர் 'கோகொக்' எனவும், 'கோகொக்' எனவும் 'கேர்கொக்' எனவும் மூன்றாக மூவர் உரை எடுகளில் காணப்படுகின்றது. நிறணல்வற்றைத் தனக்குப் பிறர் செய்யினும், தான் அறணல்வற்றைச் செய்யலாகா தென்பது யாவரும் அறிந்ததொன் றுகலான், அதனை நண்டுக் கூறுதல் யிகையே யாகும்; ஆனால், அறணல்வற்றைச் செய்த பிறர்க்கும் கொத்து நிறணல்வற்றைச் செய்யலாகா தென்று கூறுதல் இன்றியமையாதது. ஆகலான், 'நிறணல்' என்பதையே ஐந்தாஞ்சீர் கோக ஆசிரியர் கூறினர் என்று கொள்க. ஐந்தாஞ்சீர் 'நிறணல்' என்றாய பின்னர் கான்காஞ்சீர் 'கொத்து' என்றிருத்தலில் எவ்விதத் தடையும் இல்லை. ஆகலான் 'அறணல்' என்பதையே முதற் சீரும், 'கொத்து' என்பதையே கான்காஞ்சீர் சீரும், 'நிறணல்' என்பதையே ஐந்தாஞ்சீர் சீராக ஆசிரியர் கூறினர் எனக் கொள்க.

கருத்து. தனக்குப் பிறர் பல மறக்களைச் செய்யினும், தான் அவரைப் பொறுக்கக் கடவன்.

127.

அ. மிருதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்த்
தருதியான் வென்று விடல்.

பொருள். மிருதியான் மிக்கவை செய்தாரை—(செல்வம்
முதலியவற்றின்) மிருதியினும் (செருக்குக் கொண்டு தமக்குத்) தீங்கு
கள் இழைத்தாரை, தாம் தம் தருதியால் வென்று விடல்—தாம்
தமது பொதுமையினும் வென்று விடுக.

அகலம். தருதி என்பது எண்டுப் பொதுமை என்னும்
பொருள் தந்து நின்றது.

கருத்து. தமக்குத் தீங்கு செய்தாரைப் பொதுத்திடுக. 128.

சு. துறத்தாரிற் றாய்மை யுடைய சிறத்தார்வா
யின்னஞ்சொ ளேற்றிற் பவர்.

பொருள். இறத்தார் வாய் இன்னு சொல் கோற்றிப்பவர்—
மிகை செய்தாரது வாயினின்று வரும் தன்பம் தரும் சொற்களைப்
பொதுக்கும் ஆற்றலுடையவர், தறத்தாரின் றாய்மை உடையர்—
துறத்தாரினும் (அகத்) றாய்மை யுடையவர்.

அகலம். இல் என்னும் இடைச்சொல் ஆற்றலை உணர்த்தி
நின்றது.

கருத்து. பிறர் சொல்லும் இன்னஞ் சொற்களைப் பொதுப்ப
வர் தறத்தாரினும் றாய். 129.

யி. உன்னாது கோற்பார் பெரியர் பிறர்சொல்லு
யின்னஞ்சொ ளேற்பாரிற் பின்.

பொருள். பிறர் சொல்லும் இன்னு சொல் கோற்பாரின் பின்
—பிறர் உடும் தன்புத்தரும் சொற்களைப் பொதுப்பவர்க்கும் பின்
னர், உன்னாது கோற்பார் பெரியர்—(உண்) உன்னாமல் தவம்
புரிவோர் பெரிய சாவர்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். தவத்தினும் பொதுமை உயர்ந்தது என்றவரது.
தாரத்திற் பாடல்: இன்னாது கோற்பாரின்.

கருத்து. பிறரது இன்னஞ் சொற்களைப் பொதுப்பவர் தவஞ்
செய்வாரினும் மேற்பட்டவர். 130.

மெய்யம் அதி:—அழுக்கறமை.
அஃதாவது, பொறாமை கொள்ளாமை.

நாகரீகர் பாடம் 'அழுக்கறமை'. மலாக்கூடனர், நகீசர், பரிமே
லையகர் பாடம் 'அழுக்காறமை'. தாமந்தீகர் பாடம் 'அழுக்கா
றமை'.

க. ஒழுக்காராகக் கொள்க வொருவன்றன் னொஞ்சுத்
தழுக்கா நிலாத விபல்பு.

பொருள். தன் னொஞ்சுத்த அழுக்காறு இல்லாத இயல்பு—
கன் உன்சத்தின்சன் பொறாமை இல்லாத தன்மையை, ஒருவன்

ஒழுக்கு ஆறு(ச)கொள்க—ஒருவன் ஒழுக்கத்தின் கொரியாகக் கொள்க.

அகலம். பொறாமை—பிறர் ஆக்கக் கண்டு புழுங்குதல்.

கருத்து. பொறாமை யில்லாமை ஒழுக்கத்தின் கொறி. 131.

உ. விழுப்பேற்றி னஃதொப்ப தில்லைபார் மாட்டு
மழுக்காற்றி னன்மை பெறின்.

பொருள். யார்மாட்டும் அழுக்காற்றின் அன்மை பெறின்—
எவரிடத்தும் (ஆக்கக் கண்டு) மனம் மலிழ்தலைப் பெற்றால், விழுப்
பேற்றின் அஃது ஒப்பது இல்லை—(ஒருவன் பெறும்) விழுமிய
பேறுகளுள் அதனை ஒப்பது இல்லை.

அகலம். விழுமிய—சிறத்த. அதனை—அப் பெறுதலை—
அப் பேற்றை. அன்மை என்பது இன்மையை உணர்த்தாது, மற்ற
ஒரு பொருளாதலை உணர்த்தும் ஒரு சொல். அழுக்காறு—பிறர்

அழுக்கறமை.

- ஆக்கக் கண்டு மனம் புழுங்குதல். அழுக்காறன்மை அல்லது அழுக்
காற்றின் அன்மை—பிறர் ஆக்கக் கண்டு மனம் மலிழ்தல். பிறர்
ஆக்கக்கண்டு மனம் மலிழ வேண்டு மென்பது "பிறளுக்கல் பீடறு
தழுக்கதும் பான்" என்பதனாலும் விளங்கும்.

கருத்து. பிறர் ஆக்கக் கண்டு மனம் மலிழ்தல் ஒர் ஒப்பற்ற
பேறு.

௩. அறநாடுகம் வேண்டாத அண்பான் ரேறலுங்கம்
பேணு தழுங்கறுப் பான்.

பொருள். பிறன் ஆக்கம் பேணுது அழுக்கறுப்பான்—பிறன்
செல்வத்தை (க்கண்டு) மெழாமம் பொருமை கொள்பவன், அறன்
ஆக்கம் வேண்டாதான் என்பான்—அறமும் பொருளும் வேண்டா
தவன் என்று (பெரியோரால்) சொல்லப் படுவான்.

அகலம். அழுக்கறு என்பது பருதி. அழுக்கறு—பொருமை
கொள். பேணுது என்பது சண்டு மெழாமம் என்றும் பொருட்டு.
கருத்து. அழுக்கறு உடையவனுக்கு அறமும் பொருளும்
இல்லை. 133.

௪. அழுக்காற்றி எல்லவை செய்பா சிறுக்காற்றி
னேதம் படுபாக் கறிந்து.

பொருள். இழுக்கு ஆற்றின் ஏதம் படுபாக்கு அறிந்து—தப்பு
கெறியில் துன்பம் உண்டாதலைத் தெரிந்து, அழுக்காற்றின் அல்லவை
செய்யார் (அறிவுடையார்)—பொருமையால் மறக்கோச் செய்யார்
அறிவுடையார்.

அகலம். முதல் 'இன்', 'ஆன்' உருபின் பொருள் தத்து
கின்றது. பாக்கு என்பது தொழிற்பெயர் விருதி.

கருத்து. அழுக்காறு பல பாவங்களுக்கும் துன்பங்களுக்கும்
ஏதுவாகும். 134.

191

திருக்குறள்—அறப்பால்.

௫. அழுக்காறு டையார்க்கு கதுசாறு மொன்னார்
வழுக்கியுக் கேடின் பது.

பொருள். ஒன்னார் வழுக்கியும்—பகைவர் (கேடு செய்யத்)
தவறியும், அழுக்காறு உடையார்க்கு கேடு சன்பது—பொருமை யுடைய
வார்க்குக் கேடு பயப்பதற்கு, அதுவே சாலும்—பொருளமையே
போதும்.

அகலம். பிரிதலை ஏகாரம் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது.
, கேடென்பது' காண்காம் வேற்றமைத் தொகை.

கருத்து. அழுக்காறு உடையானை அழித்தற்கு வேறு பகை
வேண்டா; அதுவே போதும்.

௬. கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்ற முடுப்பது உ
முண்பது உ மின்றிக் கெடும்.

பொருள். கொடுப்பது அழுக்கறுப்பான்—(ஒருவனுக்கு மற்
றொருவன்) கொடுப்பதன்சண் பொருமை செய்பவன், சுற்றம் உடுப்
பதும் உண்பதும் இன்றி கெடும்—சுற்றத்தோடு உடுப்பதும் உண்பதும்
இல்லாமல் கெடுவன்.

அகலம். கொடுப்பது அழுக்கதுப்பா ண்டைய சுற்றம் உடுப்பதம் உண்பதம் இன்றிக் கெடும் என உரைப்பாரும் உள். அவ்வாறு உரைத்தல், ஒவ்வொருவனும் செய்த வினைகளின் பயன்கள் அவ்வளவையே சேரும் என்ற வடமொழி தென்மொழிதால் வழக்கிற்கு முரண்படும். அதனால் அவ்வுரை பொருத்தாது. உடுப்பது—உடுக்கும் துணி. உண்பது—உண்ணும் உணவு. சுற்றம் என்பது மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகை. அன்பெடை இரண்டும் இன்னிசைக்கண் வந்தன.

கருத்து. கொடுப்பது அழுக்கதுப்பான் தன் ஆக்கத்திற்கு ஆதாரமான சுற்றத்தையும், தன் உடையையும் உண்வையும் இழப்பன்.

192'

அழுக்கருமை.

எ. அவ்வித் தழுக்கா றுடையானைச் செய்யவ டல்வையைக் காட்டி விடும்.

பொருள். அவ்வித்த அழுக்காறு உடையானை—(உள்ளத்தைக்) கோடுவித்துப் பொருமையை உடையவளை, செய்யவன் தல்வையை காட்டி விடும்—நிருமகன் (தன்) தமக்கைக்குக் காட்டி விடுவன்.

அகலம். 'தல்வையை என்பது வேற்றுமை மயக்கம், இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபு என்னகாம் வேற்றுமைப் பொருள் தந்து வின்றமையால்.

கருத்து. பொருமையை உடையவன் வறுமையை அடைவன்.

அ. அழுக்கா ரெனவொரு பாலி நிருச்செற்றுத் தீயுழி யுப்த்து விடும்.

பொருள். அழுக்காறு என ஒரு பாலி—பொருமை என்று சொல்லப்பட்ட ஒப்பற்ற பாலி, நிரு செற்று தீயுழி உய்த்து விடும்—செல்லத்தைக் கெடுத்து காகத்தின்கண் புகுத்தி விடும்.

அகலம். நநுமீ பாடம் 'பாவம்'.

கருத்து. பொருமை செல்வத்தைக் கெடுத்து காகத்திற் புகுத்தி விடும். 138.

க. அவ்விய கெஞ்சுக்கா னுக்கமுஞ் செவ்வியான் கெடு நினைக்கக் கெடும்.

பொருள். அவ்விய கெஞ்சுத்தான் ஆக்கமும் செவ்வியான் கெடும்—கோடியு உன்னத்தானது செல்வமும் கோரிய உன்னத்தானது வறுமையும், நினைக்க கெடும்—(ஒருவன்) நினைக்கும் (கால்) அளவில் அழியும்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். மணகீதடவரீ பாடம் 'நினைக்கக் கெடும்'. மற்றை நாள்வர் பாடம் 'நினைக்கப்படும்'. "பொல்லா தவர்கள் மைபொருக் துவதும், கல்லார் மிகவன் றுயர்கள் னுவதும், தொல்லார் வினையால் வரினுள் தொடர்பாய், கில்லா தெனும்வாய் மெழிநிச் சயழே".—
பரபோதசுத்தீசோதயம்.

கருத்து. இவ் விண்டும் வெரு விசைவில் நீக்குவன. 139.

யி. அழுக்காற் றகன்றரு மில்லைபலி தில்லார்
பெருக்கத்திற் றீர்க்காரு மில்.

பொருள். அழுக்காற்று அகன்றரும் இல்லை—பொருமை யின்கண் (கின்று) செல்வ சாயினரும் இல்லை; அஃது இல்லார் பெருக்கத்தின் தீர்த்தாரும் இவ்—பொருமை இல்லாதாரும் செல்வத்தின் நீக்கினரும் இல்லை.

அகலம். தருமீ, மணகீதடவரீ, தாமதீசீ பாடம் 'அழுக்காற் றகன்றரும்'. பரிமேலழகரீ பாடம் 'அழுக்கற் றகன்றரும்'. நகீசரீ பாடம் 'அழுக்காற் றகன்றதும்', 'பெருக்கத்திற் றீர்க்கதும்'. இல்லார் என்பது வழாம் வேற்றுமைத் தொகை.

கருத்து. அழுக்காறு வறுமையையும், அழுக்காறின்மை செல்வத்தையும் கொடுக்கும். 140.

யிடும் அதி:—கள்ளாமை.

அஃதாவது, திருடாமை.

க. எள்ளாமை வேண்டுவா நென்பா நெனைத்தொன்றுங்
கள்ளாமை காக்கதன் நெஞ்சு.

பொருள். எண்ணாமை வேண்டுவான்; என்பான்—(பிறர்) இசுழாதிருத்தலை விரும்புவான் எனப்படுபவன், தன் நெஞ்சு

கள்ளாமை.

நெனைத்து ஒன்றும் கண்ணாமை காக்க—தனது உள்ளம் எத்தன்மைத் தாய ஒரு பொருளையும் திருடக் (கருதா)மல் காக்கக் கடவன்.

கருத்து. கனவு இகழைத் தரும்.

உ. உள்ளத்தா துள்ளலும் தீதே பிறன்பொருளைக்
கள்ளத்தாற் கொள்வே மென.

பொருள். பிறன் பொருளை கண்ணத்தால் கொள்வேம் என—
பிறனுடைய பொருளைத் திருட்டுத்தனத்தால் கொள்வேம் என,
உண்ணத்தால் உண்ணலும் தீதே—மணத்தால் விளைத்தலும் தீதே.

அகலம். ஏகாரம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. கண்ணம்—
திருட்டுத்தனம். தநுமீ, மணகீதுடவர் பாடம் 'கண்ணத்தாற் கள்வே
மெனல்'. நகீநகீ, பரிமேலழகர் பாடம் 'கண்ணத்தாற் கொள்வே
மெனல்'. நாமநீநகீ பாடம் 'கண்ணத்தாற் கொள்வோ மெனல்'.
என என்பதே போதியதாகலான், அதவே ஆசிரியர் பாடம் எனக்
கொள்ளப்பட்டது. உண்ணத்தால் என வேண்டாது கூறினார்.

கருத்து. களவு செய்ய விளைத்தலும் தீது. 142.

ஈ. களவினா லாகிய வாக்க மளவிறந்
தாவது போலக் கெடும்.

பொருள். களவினா லாகிய ஆக்கம்—கனவால் உண்டாய்
செல்வம், அளவு இறந்து ஆவது போல கெடும்—அளவு கடந்து
வளர்வது போல (த்தோன்றிக் கொண்டிருந்து) கெடும்.

அகலம். தநுமீ பாடம் 'ஆக்கம் விளையுங்கா லாவது'. 'அல்
லது செய்வா ரரும்பொரு ளாக்கத்தை, கல்லது செய்வார் ஈயப்பவோ
—ஒல்லொல்லிகீ, பாய்வதே போலும் துறைவகைச் சீயன, ஆவதே
போன்று கெடும்' என்றார் பழமொழியார்.

'195

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

கருத்து. களவினா ல வரும் செல்வம் வளர்வது போலத்
தோன்றுமே யன்றி உண்மையில் கெடும். 143.

ச. *களவின்கட் கன்றிய காதல் விளைவின்கண்
விபர விழாமற் தரும்.

பொருள். களவின்கண் கன்றிய காதல்—களவின்கண் மிகுந்த
ஆசை, விளைவின்கண் வீயா(த) விழாமல் தரும்—(அவ்வாசை) விளை
யுங்கால் கீங்காத துன்பத்தைத் தரும்.

கருத்து. களவின்கண் காதல் விளைவின்கண் துன்பம் தரும்.

ஊ. அருள்கருதி யன்புடைய ராதல் பொருள்கருதிப்
பொச்சாப்புப் பார்ப்பார்க ணில்.

பொருள். அருள் கருதி அன்பு உடையர் ஆதல்-அருளை அவாவி

அன்பை உடையவராதல், பொருள் கருதி பொச்சாப்பு பார்ப்பார்கண் இல்—(பிறன்) பொருளை அவரவி (அவனுடைய) மறதியை (எதிர்) பார்ப்பாரிடத்து இல்லை.

அகலம். தருமர், தீசர் பாடம் 'பொய்ச்சாப்பு'.

கருத்து. களவு செய்வார்க்கு அன்பு உண்டாகாது. 145.

க. அளவிற்கு ணின்றொழுக லாற்றார் களவிற்குட் கன்றிய காத லவர்.

பொருள். களவிற்கண் கன்றிய காதல் அவர்—களவிற்கண் மிக்க வேட்கையை யுடையவர், அளவிற்கண் நின்று ஒழுக்கல் ஆற்றார்—(தமது) எல்லையின்கண் நின்று ஒழுக்கல் செய்யார்.

அகலம். தமது எல்லையின்கண் நின்று ஒழுக்கல் செய்யார்—பிறர் மனையின்கண் புஞ்சுத்து களவு செய்வார்.

196

கள்ளாமை.

கருத்து. களவினை விரும்புவோர் பிறர் மனை புஞ்சுத்தும் களவு செய்வார். 146.

எ. களவென்னும் காதல் வரண்மை யளவென்று

மாற்றல் புரிந்தார்க ணில்.

பொருள். களவு என்னும் காதல் அறிவு ஆண்மை—களவு என்ற சொல்லப்படும் இருண்ட அறிவினை ஆளுதல், அளவு என்னும் ஆற்றல் புரிந்தார்கண் இல்—(தமது) எல்லையுள் நின்றொழுக்கலாகிய வலிமையை விரும்பினாரிடத்து இல்லை.

அகலம். அளவு என்பது ஆகுபெயர், அளவிற்கண் நின்றொழுக்கலுக்கு ஆயினமையால். களவாகிய களியத்தைக் காதலிப்பது என்னும் காரணமாக உபசரித்தார். தாமதநீ பாடம் 'ஆற்ற லறிந்தார்கண்'.

கருத்து. களவு செய்தற்குக் காரணம் களவால் செல்வம் ஆம் என்னும் மயக்க அறிவே. 147.

அ. அளவறிந்தார் கெஞ்சத் தறம்போல நிற்கும் களவறிந்தார் கெஞ்சிற் களவு.

பொருள். அளவு அறிந்தார் கெஞ்சுத்த அறம்போல—தமது எல்லையுள் நின்றொழுக்குவாரது உன்சுத்தின்கண் அறம் (சிற்றல்)போல, களவு அறிந்தார் கெஞ்சிற் களவு நிற்கும்—களவு செய்வாரது கெஞ்சுத்தின்கண் வஞ்சகம் (கிடைத்து) நிற்கும்.

கருத்து. தமது எல்லையுள் நின்றொழுக்குவோர் அறத்தையே

க. அளவல்ல செய்தாக்கே வீவர் கனவல்ல
மற்றைய தேற்றா தவர்.

197

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். கனவு அல்ல மற்றைய தேற்றாவார்—கனவு அல்
லாதன (வாயிய) மற்றையவற்றை அறியாதவர், அனவு அல்ல செய்து
வீவர்—(தமது) அனவுக்கு மிஞ்சிய செயல்களைச் செய்த அழிவர்.

அகலம். ஆங்கு, ஏ, என்பன அசைகன். தேற்றாவார் என்பது
பிறவினை யாகலான், அது பிழைபட்ட பாடம் என்றிசை.

கருத்து. கனவு செய்வார் தம் வலிமையின் அனவுக்கு மிஞ்சிய
செயல்களைச் செய்தழிவர். 149.

டு. கள்வார்க்குத் தள்ளா முயிர்க்கிலை கள்ளார்க்குத்
தள்ளாது புத்தே ளாகு.

பொருள். கள்வார்க்கு உயிர் நிலை தள்ளும்—திருடுவார்க்கு
உயிர் நிலையாகிய உடம்பு தவறும்; கள்ளார்க்கு புத்தேன் உலகு தன்
ளாது—திருடாதார்க்குத் தெய்வ உலகம் தவறாது.

அகலம். தவறும்—அழியும். கனவு செய்யுங்கால் காணப்படிந்
கொல்லப்படுவன் என்பதைக் குறிக்கவேண்டி, உயிர்க்கிலை தள்ளும்
என்றார். தவறாது—தவறாமல் எய்தும்.

கருத்து. கனவு செய்வார் கொலையுண்டு இறப்பார்; கனவை
விடுத்தார் சுவர்க்கம் அடைவர். 150.

டுசு-ம்—அதி:—வாய்மை.

அதேதாவது, மனச்சான்று அறிந்ததை அறிந்தபடி
சொல்லுதல்.

க. தன்னெஞ் சறிந்தது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
றன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்.

பொருள். தன்னெஞ்சு அறிந்தது பொய்யற்க—தன் மனச்
சான்று அறிந்ததனை அறிந்ததற்கு மாறாகக் கூற்றாக; பொய்த்த பின்

தன் நெஞ்சே தன்னை சுடும்—அறிந்ததற்கு மாறாகக் கூறிய பின்னர்த் தன் மனச்சான்றே தன்னை வருத்தும்.

அகலம். தன் மனச்சான்று அறிந்ததை அறிந்தபடியே, கூறுதல் வாய்மை என்றும், அறிந்ததற்கு மாறாகக் கூறுதல் பொய்மை என்றும், பொய்மை கூறுவதால் இன்னது விளையுமென்றும் கூறினார். 'நெஞ்சு' ஆகுபெயர், அதன் சான்றுக்கு ஆயினமையால், மனச்சான்று—யனத்தின்கண் சான்றாய் நிற்கும் அறிவு. முந்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'அறிவது'. 'அறிந்தது' என்பது பொருத்தமான பொருளைத் தருதலானும், இன்றோசை பயத்தலானும், அதுவே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது. பரிமேலழகர் இக் குறளை மூன்றாம் குறளாகவும், உ, கூ குறள்களை முறையே 6, உ குறள்களாகவும் கொண்டனர். இக் குறள் வாய்மைக்கு விதி கூறுகின்றமையாலும், உ, கூ குறள்கள் முறையே வாய்மைக்கு விலக்கும் பொய்மைக்கு விலக்கும் கூறுகின்றமையாலும் இது முதற் குறளாகவும், அவை உ, கூ குறள்களாகவும் அமைக்கப்பட்டன.

கருத்து. தன் மனச்சான்று அறிந்ததை அறிந்தபடி. வெளி வீடுதல் வாய்மை. 151.

உ. வாய்மை யெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுத் தீமை யிலாத சொல்லல்.

பொருள். வாய்மை எனப்படுவது யாது என்னின்—வாய்மை என்று நிறப்பித்தச் சொல்லப்படுவது யாது என்றால், தீமை யாது ஒன்றும் இல்லாத சொல்லல்—(குற்றமற்ற உயிர்க்குத்) தீங்கு யாதொன்று

றையும் பயவாத சொற்களைச் சொல்லுதல்.

அகலம். மனச்சான்று அறிந்ததை அறிந்தபடி. உரைத்தல் வாய்மை யாயினும், அது குற்றமற்ற உயிர்க்குத் தீங்கு பயக்குமாயின்,

விலக்கு. இல்லாத என்பதும் சொல்லல் என்பதும் வகை வொற்றும், என்னின் என்பது வகை வொற்றும் கெட்டு நின்றன.

கருத்து. குற்றமற்ற உயிர்க்குத் தீங்கு விளைக்குமாயின், 'வாய்மையும் பொய்ம்மை யாம். 152.

ங. பொய்ம்மையும் வாய்மை யீடத்த புரைதீர்க்கத்
கன்மை பயக்கு மெனின்.

பொருள். புரை தீர்க்கக் கன்மை பயக்கும் என்னின்—குற்றமற்ற கன்மையைக் கொடுக்கும் என்றால், பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்த—பொய்ம்மை (கனம்) வாய்மையின் இடத்தன (வாய்).

அகலம். இக் குறள் பொய்ம்மைக்கு விலக்கு. வாய்மையின் இடத்தன—வாய்மையின் இடத்தில் வைக்கப்படத் தக்கவை. பொய்ம்மை பல திறத்தன வாகவான், அதனைப் பன்மைப் பொருளிற்பு கூறினர்.

கருத்து. புரை தீர்க்கக் கன்மையைப் பயப்பின், பொய்ம்மையும் வாய்மை யாம். 153.

ச. உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுநி னுலகத்தா
ருள்ளத்து னெல்லா முளன்.

பொருள். உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுநின்—(ஒருவன்) மனச்சான்றுக்குப் பொய்யாமல் ஒழுநின், உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம் உளன்—உலகத்தினுள் அவர்கள் உள்ளத்து எல்லாம் உளன் (ஆவன்.)

அகலம். உள்ளம் என்பது ஆகுபெயர், உள்ளச் சான்றுக்கு ஆயினமையால். உள்ளத்தால் என்பது வேற்றுமை மயக்கம், முன்

200

வாய்மை.

• குழுவேற்றுமை யுருபு காண்காம் வேற்றுமைப் பொருள் தத்து நின்றமை யால்.

• கருத்து. பொய் கூறாதான் உலகத்தா சொல்லாது' போற்றப் படுவான். 154.

சி. மனத்தொடு வாய்மை மொழியிற் தவத்தொடு
தானஞ்செய் வாரிற் தலை.

பொருள். 'மனத்தொடு வாய்மை மொழியின்—(ஒருவன்) உள்ளத்தொடு பொருத்தி உண்மையைக் கூறின, தவத்தொடு தானம் செய்வாரில் தலை—தவமும் தானமும் செய்பவருள் தலையானவன்.

அகலம். பித்திய 'ஒடு' உம்மைப் பொருளில் வந்தது. தானமும் என்பது உம்மை கெட்டு நின்றது.

கருத்து. மனத்தொடு கூடி வாய்மை மொழிவோன் அகத்தறவியினும் நிறத்தவன்.* 155.

சு. பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை பொய்யாமை

பொருள். பொய்யாமை அன்ன புகழ் இல்லை—பொய்யாமையை ஒத்த புகழ்க் காரணம் இல்லை; பொய்யாமை எல்லா அறமும் தரும்—(அன்றியும்) பொய்யாமை எல்லா அறங்களையும் தரும்.

அகலம். புகழ் என்பது ஆகுபெயர், அதன் காரணத்திற்கு ஆயினமையால், ஒருவன் வாய்மையைக் கைக்கொள்ளின், அவன் மறங்களை யெல்லாம் விட கேடும்; மறங்களை யெல்லாம் விட்டே, அவன் அறங்களை யெல்லாம் புரிய கேடும். அதுபற்றியே 'பொய்யாமை எல்லா வறமும் தரும்' என்றார். மணகீதுடவர் பாடம் 'பொய்யாமை யெல்லா அறமும்', மற்றைய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'எய்யாமை யெல்லா வறமும்'. எய்யாமை என்பது எவ்வகைப் பொருத்தமான

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருளையும் தாரசமையான், மணகீதுடவர் பாடமே ஆசிரியர் பாட மெனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருத்து. வாய்மை கூறுதல் எல்லா அறங்களையும் புகழையும் தரும். 136.

எ. பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி னறம்பிற செய்யாமை செய்யாமை நன்று.

பொருள். பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின்—(ஒருவன்) பொய்யாமையைப் பொய்யாமல் ஆற்றின், பிற அறம் செய்யாமை செய்யாமை நன்று—மற்றைய அறங்களைச் செய்யாமையைச் செய்யாமை நன்மை.

அகலம். பொய்யாமையைப் பொய்யாமல் ஆற்றல்—வாய்மையைச் சிறிதும் மாற்றாமல் கூறுதல். செய்யாமையைச் செய்யாமை—செய்தல். இரண்டு எதிர்மறைச் சொற்கள் சேர்ந்து ஒர் உடன்பாட்டுப் பொருளைத் தந்தன.

கருத்து. ஒருவன் வாய்மையைக் கூறின் மாத்திரமே, அவன் பிற அறங்களைச் செய்தலால் பயன் உண்டு. 137.

ஆ. புறத்தாய்மை நீரா னமையு மகந்துய்மை வாய்மைபாற் காரணப் படும்.

பொருள். புறம் தாய்மை நீரான் அமையும்—உடம்பினது தாய்மை நீரால் உண்டாகும்; அகம் தாய்மை வாய்மையால் காரணப் படும்—உள்ளத்தினது தாய்மை வாய்மையால் அறியப்படும்.

அகலம். மணகீதுடவர், தாமதீரீ பாடம் 'நீரால்'. அகம் தாய்மை காட்சி யனவையான் அறியப்பட முடியாத தொன்றாகலான், அதனை வாய்மையால் அறிய லாகும் என்றார்.

புறந் கூறாமை.

கருத்து. வாய்மை அசுத்தைத் தாயதாக்கும். 158.

கூ. எல்லா விளங்கும் விளக்கல்ல சரஸ்ரேஸ்ருப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு.

பொருள். சரஸ்ரேஸ்ரு எல்லா விளக்கும் விளக்கு அல்ல—
சரஸ்ரேஸ்ரு எல்லா ஒளிகளும் ஒளிகள் அல்ல; பொய்யா விளக்கே
விளக்கு—பொய்யாமை (யால் வரும்) துளியே துளி.

அகலம். * ஏகாரம் பிரிதலைக்கண் வந்தது. பொய்யாமைவின்
காரியமாகிய விளக்கைப் பொய்யா விளக்கு என்றார்.

கருத்து. பொய்யாமையாகிய விளக்கு ஒன்றே மெய்ப்பொரு
கூக் காட்டும். 159.

பி. யாமெய்யாக் கண்டவற்று எல்லீ பெனைத்தொன்றும்
வாய்மையி னல்ல பிற.

பொருள். மெய்யாக (க) யாக் கண்டவற்றுள்—உண்மையாக
யாக் கண்டவற்றுள், வாய்மையின் எல்ல எனைத்து ஒன்றும் இல்லை
—வாய்மையைப் போல எல்லவை எத்தன்மைத்தாய ஒன்றும் இல்லை.

அகலம். 'பிற' அசை. மெய்யாக என்பது ஈறு கெட்டு
நின்றது. இக் குறள் "ஒன்றாக கல்லது" என்னும் தொடக்கத்துக்
கூறாக்கு மாறுபடாதோ என்னின், மாறு படாது. என்னை? இக்

குறள் கொள்ளவேண்டிய அறங்களில் தலையாயதைக் கூறுகின்றது.
அக் குறள் தன்னவேண்டிய மறங்களில் தலையாயதைக் கூறுகின்றது.

கருத்து. வாய்மை கூறுதலைப் போன்ற எல்லொழுக்கம்
வேறென்றும் இல்லை. 160.

யெ-ம் அதி:—புறந் கூறாமை.

அல்காவது, (19)ன் புறத்தில் (அவனைப் பழித்து)
உரையாமை.

க. அறங்கூறா னல்ல செயினு மொருவன்
புறங்கூறா னென்ற ளீனிது.

பொருள். ஒருவன் அறம் கூறான் அல்ல செய்யினும்—ஒருவன் அறங்களைக் கூறாதவனாய் மறங்களைச் செய்யினும், புறங்கூறும் என்றால் இனிது—புறங்கூறான் என்று சொல்லப்படுதல் (கேட்டோர்க்கு) இன்பம் பயக்கும்.

கருத்து. புறங்கூறல் மறஞ் செய்தலினும் தீது. 161.

௩. அறனழிஇ யல்லவை செய்தலிற் றீதே
புறனழிஇப் பொய்த்து நகை.

பொருள். புறன் அழி பொய்த்து நகை—(ஒருவனது) புறத்தில் (அவனை) இழித்துக் கூறி (அவன் முன்னே உயர்த்திக் கூறிப்) பொய்த்து நகையாடல், அறன் அழி அல்லவை செய்தலின் தீதே—அறங்களை அழித்து மறங்களைச் செய்தலினும் தீதே.

அகலம். ஏகாரம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. அழித்துக் கூறலை அழித்தல் என்றார். ஒருவனை இழித்துக் கூறுதல் அவனது பெருமையை அழித்தலால், இழித்தலை அழித்தல் என்றார். அஃகப் பெடைகள் இரண்டும் இன்னிசைக்கண் வந்தன.

கருத்து. இதுவும் அது. 162.

உ. புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர் வாழ்தலிற் சாத
லறங்கூறு மாக்கக் தரும்.

பொருள். புறம் கூறி பொய்த்து உயிர் வாழ்தலின்—(ஒருவனது) புறத்தே (அவனைப்) பழித்துக் கூறியும் (அவன் முன்னே) புகழ்த்து கூறியும் உயிர் வாழ்தலினும், சாதல் அறம் கூறும் ஆக்கம் தரும்—இறத்தல் அற தால் (புறங் கூறாமைக்குச்) சொல்லும் கண்மை (எல்லாம்) தரும்.

புறங் கூறாமை.

அகலம். புறங் கூறிப் பொய்த்து உயிர் வாழ்தல் என்றமையால், பொய்த்து என்பதற்கு (அவன் முன்னே) உயர்த்திக் கூறி என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. சாதல் என்பது இயற்கைச் சாவைக் குறித்து நின்றது. அறம் என்பது ஆகுபெயர், அறநூலுக்கு ஆயின மையால்.

கருத்து. புறக்கூறி வாழ்தலினும் சாதல் கன்று. 163.

ச. கண்விரிந்து மண்ணாறச் சொல்லினுஞ் சொல்லற்ற
முன்னின்று பின்னோக்கரச் சொல்,

பொருள். கண் நின்று கண் அற சொல்லினும்—(ஒருவனது)
கண்முன் நின்று கண்ணோட்டம் நீக்க (அவன் குறைகளைக்) கூறினும்,
முன் இன்று பின் கோக்கா சொல் சொல்லற்க—(அவன்) முன் இல்
லாமல் (அவனைப்) பின் கோக்காமெக்கு ஏதுவாகிய சொற்களைச்
சொல்லற்க.

அகலம். கோக்காமெக்கு ஏதுவாகிய சொல்லை கோக்காச்
சொல் என்றார். அச் சொல்லாவது, புறக்கூறல். முன் இல்லாமல்
என்பது பின் நின்று எனப் பொருள் தந்து நின்றது. கண்ணோட்
டம்—இரக்கம். நச்சுரி பாடம் 'பின்னோக்குஞ் சொல்'.

கருத்து. புறக்கூறல் கண்ணோட்ட மின்மையினும் தீது. 164.

சு. அறஞ்சொல்வா நெஞ்சுத்தா னன்மை புறஞ்சொல்லும்
புன்மையாற் காணப் படும்.

பொருள். அறம் சொல்வான் நெஞ்சுத்தான் அன்மை—அறம்
களைச் சொல்பவன் உன்னத்தால் மறக்களை உள்ளுபவனு யிருந்
தல், புறம்சொல்லும் புன்மையால் காணப்படும்—(அவன்) புறம்
கூறும் இழிசெயலால் அறியப்படும்.

அகலம். 'அன்மை' அப் பொருட்டாதலை "விழுப்பேற்றின்"
என்றும் தொடக்கத்துச் சூறையின் அகலத்திற் காண்க. முத்திய

205

திருக்குறள்—அறப்பால்.

உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'அறஞ்சொல்லு நெஞ்சுத்தா னன்மை'.
இப்பாடம் பொருத்தமான பொருளென்றையும் தாராமையின்,
'அறஞ்சொல்வான்' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க.

கருத்து. அறஞ் சொல்பவன் புறஞ்சொல்லுவ னாயின், அவன்
அறச் சொற்களெல்லாம் பொய்ச் சொற்கள் என்றறிக. 165.

சு. பிறன்பழி கூறுவான் நன்பழி யுள்ளுந்
திறன்றெரிந்து கூறப் படும்.

பொருள். பிறன் பழி கூறுவான்—பிறன் (புறத்தில் அவன்)
பழிகளைக் கூறுபவன், தன் பழி உள்ளும் திறன் தெரிந்து கூறப்
படும்—தன் பழி யுள்ளும் திறனாவற்றைத் தெரிந்து (மற்றவரால்)
கூறப்படுவான்.

அகலம். " பல்லா ரவைகடுவண் பாற்பட்ட சான்றவர், சொல்லா சொருவரையு முன்றூன்றப்—பல்லா, நிரைப்புறக் காத்த கெடியோனே யாயினும், உரைத்தா லுரைபெறுத லுண்டு" என்றார் பழமொழியாக்.

கந்திது. புறங்கூறவான் பிறரால் புறங்கூறப்படுவான். 166.

எ. பகீச்சொல்லிக் கேளிர்ப் பிரிப்பர் நகச்சொல்லி கப்பாட நேறு தவர்.

பொருள். நக சொல்லி கப்பு ஆடல் தேறுதவர்—மகிழும் படி (சல்ல சொற்களைச்) சொல்லி கப்புச் செய்தலை அறியாதவர், பக சொல்லி கேளிர் பிரிப்பர்—பிரியும்படியாகப். புறங்கூறி (த்தம்) கண்பரைப் பிரிப்பர்.

அகலம். 'கேளிர்', 'ஆடல்' இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைகள். தகாத்தி பாடம் 'பகைச்சொல்லின்', 'ககைச்சொல்லின்'.

புறங் கூறாமை.

• முந்நிய உரையாசிரியர்கன் பாடம் 'தேற்றுவவர்'. தேற்றுவவர் என்பது சுண்டுப் பொருத்தமற்ற பிறவினைப் பொருளைத் தருத தலான், அது பிழைபட்ட பாடம் என அறிக.

• கந்திது. புறங்கூறவர் தமது கண்பரையும் பகையாக்கிச் சொன்னவர். 167.

அ. தன்னியார் குற்றமும் தாற்று மரபினு
ரென்னர்கொ லேதிலார் மாட்டு.

பொருள். தன்னியார் குற்றமும் தாற்று மரபினார்—கொருங் கிய கண்பரது குற்றத்தையும் (பலர் அறியும்படி புறஞ்) சொல்லும் இயல்புடையவர், ஏதிலார்மாட்டு என்னர்—பகைவரிடத்து எத் தன்மைய சாவர்?

அகலம். கண்பரது புறத்தில் அவர் குற்றங்களை எடுத்தக் கூறுபவர் பகைவரது புறத்தில் அவரிடத்து இல்லாத குற்றங்களை யும் எடுத்துக் கூறுவர் என்றவாறு. 'சொல்' அசை. தநயி, தாமத் தி, பரிமேலழகர் பாடம் 'என்னொசொல்'. மலாத்தூடவர், நச்சிர் பாடம் 'என்னொசொல்'. தநயி பாடம் 'மரபினர்'.

கருத்து. புறக்கூறவார் பொய்ப்பழியுங் கூறவர். 168.

க. அறனோக்கி யாற்றுக்கொல் வையம் புறனோக்கிப்
புன்சொ ளுரைப்பான் பொறை.

பொருள். புறம் கோக்கி புன்சொல் உரைப்பான் பொறை—
(பிறனது) புறத்தை கோக்கி இழிசொல் கூறபவனுடைய உடற்சமை
யினை, அறம் கோக்கி வையம் ஆற்றும் கொல்—(யாவரையும் சமப்
பது தனது கடனென்ற) அறத்தை கோக்கிப் பூமி தாங்கும் கொல்?

அகலம். கொல் என்னும் அசைச்சொல் ஈண்டு வினாப்
பொருளில் வந்தது. பிறனது புறத்தை கோக்கி—பிறன் இல்லாத

207

திருக்குறள்—அறப்பால்.

இடத்தைப் பார்த்து. மணகீதுடவர் பாடம் 'அறனோக்கி', 'புற
னோக்கி'.

கருத்து. புறக்கூறவாரது சாவைப் பலரும் விரும்புவர். 169.

ய. ஏதிலார் குற்றம்போற் றங்குற்றங் காண்கிற்பிற
நீதுண்டோ மன்னு முயிர்க்கு.

பொருள். ஏதிலார் குற்றம் போல் தம் குற்றம் காண்கின்—
பகைவரது குற்றங்களைக் காண்டல் போல் தமது குற்றங்களைக்
காணின், பின் மன்னும் உயிர்க்கு தீது உண்டோ—பின்னர் நிலை
புடைய மாளிட உயிர்களுக்குத் தீமை உண்டோ? (இல்லை.)

அகலம். ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது.

கருத்து. அன்னியர் குற்றங்களைக் காண்டல்போல் தன் குற்றங்
களை ஒருவன் காணின், தன் குற்றங்களை விடுத்து மேம்படுவான். 170.

யடி—அதி:—தீவினை யச்சம்.

அஃதாவது, தீவினை செய்தற்கு அஞ்சுதல்.

க. தீவினையா ரஞ்சார் விழுமியா ரஞ்சுவர்
தீவினை பென்னுஞ் செருக்கு.

பொருள். தீவினை என்னும் செருக்கு—தீய வினையை வினைக்
கும் செருக்கினை, தீவினையார் அஞ்சார் விழுமியார் அஞ்சுவர்—தீய
வினைகளைச் செய்துகொண்டிருக்கிறவர் அஞ்சார்; எல்ல வினைகளைச்
செய்துகொண்டிருக்கிறவர் அஞ்சுவர்.

அகலம். தீய வினை புரிதற்குக் காரணம் செருக்கு என்றும், அச் செருக்கிற்கு இடங்கொடுக்க லாகாதென்றும் கூறியவாறு. விழுமம்—கன்மை—நல்வினை. நாமந்நா பாடம் 'என்னுஞ்' செயற்கு'. தீவினையாகிய காரியத்தைச் செருக்காகிய காரணமாக உபசரித்தார்.

208

தீவினை யச்சம்.

கருத்து. தீவினை புரிதற்கு அஞ்சதல் வேண்டும். 171.

உ. தீயவே தீய பயத்தலாற் தீயவை தீயினு மஞ்சப் படும்.

பொருள். தீய தீயவே பயத்தலால்—தீ வினைகள் தீய பயன் களையே விளைத்தலால், தீயவை தீயினும் அஞ்ச படும்—(ஒருவன்) தீய விளைகளைத் தீயினும் மிக அஞ்ச வேண்டும்.

அகலம். தீயானது தீயவும் கல்லவும் பயத்தலானும், தீய வினை தீயவே பயத்தலானும், தீய விளைகளைத் தீயினும் அஞ்ச வேண்டும் என்றார். மூத்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'தீயவை தீய'. அது பிழை பட்ட பாடம், 'உ' இன்றியமையாத தாகலான்.

கருத்து. தீய வினை தீயினும் கொடிது. 172.

ஈ. அறிவினு னெல்லாக் தலைபென்ப தீய செறுவாரர்க்குஞ் செய்யா விடல்.

பொருள். செறுவார்க்கும் தீய செய்யா(து)விடல்—பகைவர்க்கும் தீங்குகள் செய்யாது விடுதல், அறிவினுள் எல்லாம் தலை—அறிவினு னெல்லாம் தலையாய அறிவு.

அகலம். செய்யாது என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் ஈறு கெட்டு நின்றது. 'என்ப' அசை.

கருத்து. தீவினை புரியாமை நிறத்த அறிவு. 173.

ச. மறத்தம் பிறன்கேடு சூழற்க சூழி ன்றஞ்சூழஞ் சூழ்த்தவன் கேடு.

பொருள். மறத்தம் பிறன் கேடு சூழற்க—(ஒருவன்) மறத்தம் பிறனது கேட்டை எண்ணற்க; சூழின் சூழ்த்தவன் கேடு அறம் சூழும்—(பிறனது கேட்டை) எண்ணின் (அவ்வாறு) எண்ணியவனது கேட்டை அறக் கடவுள் எண்ணும்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

கருத்து. பிறன் கேட்டைக் கருதியவனுக்குக் கடவுள் கேடு
நினைப்பர். 174.

௫. இலனென்று தியவை செய்யற்க செய்யி
னிலனாகு மற்றும் பெயர்த்து.

பொருள். இலன் என்று தியவை செய்யற்க—(தான் பொருள்
இல்லாதவன் என்று நினைத்து (ப்பொருள் ஈட்டுதற்காகத்) திய வினை
களை (ஒருவன்) செய்யாதிருக்கக் கடவன்; செய்யின் மற்றும் பெயர்
த்து இலன் ஆகும்—(திய வினைகளைச்) செய்யின் உள்ளதும் நீங்கி
இல்லாதவன் ஆவன்.

அகலம். உள்ளதாவது, தான் பொருள் இல்லாதவன் என்று
அறிந்த அறிவு. மணக்கீடுடவர் பாடம் 'இலமென்று'. இல்லாத
காரணமாகத் தீவினை செய்யின் என்றமையால், மற்றும் என்பதற்கு
உள்ளதும் என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

கருத்து. திய வினை புரிபவன் தன் அறிவையும் இழப்பன். 175.

ஈ. தீப்பால தான்பிறர்கட் செய்யற்க நோய்ப்பால
தன்னை யடல்வேண்டா தான்.

பொருள். நோய் பால தன்னை அடல் வேண்டாதான்—பிணிப்
பகுதியின தன்னை வருத்தாதலை விரும்பாதவன், தீ பால பிறர்கள்
செய்யற்க—திமைப் பகுதியினவற்றைப் பிறர்மாட்டுச் செய்யாதிருக்
கக் கடவன்.

அகலம். பிணிப் பகுதியின—பிணி வகையிற் சேர்ந்தவை.
திமைப் பகுதியின—திமை வகையிற் சேர்ந்தவை. 'தான்' அசை.

கருத்து. தீவினை புரிவார் நோய்பல கொள்வர். 176.

எ. எனைப்பகை யுற்றாரு முய்வர் வினைப்பகை
வீயாது பின்சென் றடும்.

பொருள். எனை பகை உற்றாரும் உய்வர்—எத்தகைய(பெரிய) பகையை அடைந்தவரும் தப்புவர்; வினை பகை வியாது பின் சென்று அடும்—(தீய) வினையாகிய பகை நீங்காது (தன்னைச் செய் தகண்) பின்னே சென்று (அவனை) வருத்தும்.

கருத்து. தீய வினை புரிவாரைக் கெடுத்தற்கு வேறு பகை வர் வேண்டா; அதுவே போதும். 177.

அ. தீயவை செய்தார் கெடுத னிழறன்னை
விபா தடியுறைத் தற்று.

பொருள். தீயவை செய்தார் கெடுதல்—தீய வினைகளைச் செய்தவர் அழிதல், நிழல் தன்னை வியாது அடி உறைத்தற்கு—(ஒரு வன்) நிழல் அவனை (விட்டு) நீங்காது (அவன்) அடிக்களின் கீழ்த் தங்கினார் போலும்.

அகலம். அடி என்பது ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை. உறைத் தற்று என்பது வினையெச்சத் தொகை. அஃது உறைத்தால் அற்று. என விரியும். மணக்கூடலர் பாடம் 'தீவினை செய்தார்'.

கருத்து. தீவினை புரிவார் கெடுதல்தல் தின்னம். 178.

ஈ. தன்னைத்தான் காதல னாயி நெனைத்தொன்றுத்
துன்னற்க தீவினைப் பால்.

பொருள். தன்னை தான் காதலன் ஆயின்—தன்னைத் தான் காதலிப்பவனாயின், தீவினை பால் எனைத்து ஒன்றும் துன்னற்க—தீ வினைப் பகுதிகளில் எவ்வளவு சிறியதான ஒன்றையும் ஒருங்கா திருக்கக் கடவன்.

கருத்து. தன்னைக் காதலிப்பவன் தீவினையை அணுகற்க. 179.

ஐ. அருங்கேட னென்ப தற்க மருங்கோடித்
தீவினை செய்வா னெனின்.

211

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். மருங்கு ஒடி தீ வினை செய்வான் என்னின்—(ஒரு வன் அற நெறியை விட்டுப்) பக்கத்தில் ஒடித் தீய வினைகளைச் செய்வான் என்றால், அரு கேடன் என்பது அறிக—நீக்குதற்கு அரிய கேட்டை யுடையவன் என்று அறியக்கடவன்.

அகலம். முற்றிய உறையாசிரியர்கள் பாடம் 'செய்யா னெனின்'. அது பிழைபட்ட பாடம், 'அருங் கேடன்' என்பதற்கு 'நீக்குதற்

கரிய கேட்டை யுடையவன்' என்பதே பொருளாகலானும், ஒன்றைச் செய்தற்கே ஒத்தல் இயற்கை யாகலானும்.

கருத்து. தீவினை செய்பவன் நீக்காத கேட்டை அடைவன். யுகம் அதி:—ஒப்புர வறிதல்.

அஃதாவது, நாடொப்பன செய்தல். 'அறிதல்' என்பது ஈண்டுச் செய்தற் பொருட்டு.

க. கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்றாற்றுங் கொல்லோ வலகு.

பொருள். கடப்பாடு கைமாறு வேண்டா—ஒப்புரவுகள் கைம் மாற்றை விரும்பா; மாரிமாட்டு உலகு என் ஆற்றும்—மழைக்கு உல கம் யாது கைம்மாற்றினைச் செய்யும்? (ஒன்றும் செய்ய இயலாது.)

அகலம். கொல், ஒ என்பன அசைகள். கைம்மாறு—பிரதி யுபகாரம். கடப்பாடு என்றமையாலும், மழையை உவமானமாகக் கூறினமையாலும், ஒப்புரவு வென்பது கைம்மாறு கருதாத உதவி என்று கொள்க. ஒப்புரவு தவிர்க்கப்படுவ தன்று என்பதை உணர்ந்த வேண்டி, அதனைக் கடப்பாடு என்றார். ஒப்புரவு செய்வாறு வேண்டாமையை ஒப்புரவின்மேல் ஏற்றிக் கூறினார்.

கருத்து. ஒப்புரவு கைம்மாறு கருதாத உதவி. 181.

212

ஒப்புர வறிதல்.

உ. தானாற்றிக் தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்ப்புரு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.

பொருள். தான் ஆற்றி தந்த பொருள் எல்லாம்—ரூயற்றி செய்த தந்த பொருளெல்லாம், தக்கார்ப்புரு வேளாண்மை செய்தல் பொருட்டு—தகுதி யுடையார்க்கு உதவி செய்தற் பொருட்டு.

அகலம். 'ஆற்றிக் தந்த' என்பதற்குக் 'தான்' என்பதை கர்த்தாவாகக் கொள்க.

கருத்து. சம்பாதிக்கும் பொருளெல்லாம் தக்கார்ப்புரு உதவி செய்தற் பொருட்டே. 182.

ங. புத்தே ஞாலகத்து மீண்டும் பெறவரிதே
யொப்புரவி எல்ல பிற.

பொருள். ஒப்புரவின் பிறவு—ஒப்புரவு போன்ற மற்றை எல்ல செயல்வினை, புத்தேன் உலகத்தும் ஈண்டும் பெறல் அரிது—தெய்வ உலகத்தும் இவ்வுலகத்தும் பெறுதல் அரிது.

அகலம். ஏகாம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. மலாக்நூலவர் பாடம் 'பெற்றுகரிதே'.

கருத்து. ஒப்புரவு போன்ற கல்வைய இவ் வுலகத்திலும் தெய்வ உலகத்திலும் இல்லை. 183.

ச. ஒத்த தறிவா னுயிர்வாழ்வான் மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும்.

பொருள். ஒத்தது அறிவான் உயிர் வாழ்வான்—(காட்டுக்கு) ஒத்த செயலைச் செய்பவன் உயிரோடு கூடி வாழ்பவன்; மற்றையான் செத்தாருள் வைக்கப்படும்—அச் செயலைச் செய்யாதான் இறந்தவருள் (ஒருவனாகக்) கருதப்படுவான்.

213

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். காட்டுக்கு ஒத்த செயல்—ஒப்புரவு.

கருத்து. ஒப்புரவு செய்கின்றவன் உயிரோடு கூடி வாழ்கின்றவன்; ஒப்புரவு செய்யாதான் பிணத்தை ஒப்பன். 184.

ரு. ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே யுலகவரம்
போற் வரளன் திரு.

பொருள். உலகு அவாவும் பேர் அறிவாளன் திரு (அடைதல்)—உலக கலையை விரும்பிச் செய்யும் பெரிய அறிவினை ஆள்கின்றவன் செல்வத்தை அடைதல், ஊருணி நீர் நிறைந்து அற்று—ஊருணி நீர் கீறாததற் போலும்.

அகலம். ஊருணி—உயில் வாழ்வார் உண்ணும் நீரையுடைய குளம். உலகு என்பது ஆகுபெயர், உலக கடைக்கு ஆயினமையால், உலக கலையாவது, ஒப்புரவு. நிறைந்தற்று என்பது வினையெச்சத் தொகை. ஊருணி நீரை ஊரார் தடையின்றித் துய்த்தல்போல, ஒப்புரவு ஊடையான் செல்வத்தை ஊரார் தடையின்றித் துய்ப்பார் என்று கூறிய வாறு. 'அடைதல்' அவாய் நிலையான் வந்தது. ஏகாரம் அசை. அவாவும் என்பது சுற்றயல் கெட்டு நின்றது. "ஊருணி நிறையவு முதவு மாடுயர், பாகெழு பழுமரம் பழுத்தற் றாகவும், கார்மழை பொழியவுங் கழனி பாய்கதி, வார்புனல் பெருகவும் மறுக்கின் றார்க்கையார்" என்றார் கம்பர்.

கருத்து. ஒப்புரவு ஊடையான் செல்வம் ஊரார்க்குப் பயன் படும்.

சு. பயன்மர முள்ளூர்ப் பழுத்தற்றாற் செல்வ
நயனுடை யான்கட் படிள்.

பொருள். கயன் உடையான்கண் செல்வம் படிவன்—ஒப்புரவு
 உடையானிடத்தில் செல்வம் பொருத்தின், (அது) பயன் மரம் ஊர்
 உன் பழுத்த அந்து—அது பயன் மரம் ஊரினுள் பழுத்தாற் போலும்

214

ஒப்புர வறிதல்.

• அகலம். ஊருள் பழுத்த மரம் ஊரார்க்கெல்லாம் பயன் படு
 தல் போல் ஒப்புரவு ஊடையான் செல்வம் ஊரார்க்கெல்லாம் பயன் படும்
 என்ற வாறு. ஆல் என்பது அசை. நநுமர், மலாத்தூடவர் பாடம்
 'பயிமரம்'.

கருத்து. ஒப்புரவு ஊடையான் செல்வம் ஊரார்க்கெல்லாம்
 உதவும். 180.

• எ. மருத்தாதித் தப்பா மரத்தற்றுற் செல்வம்
 பெருத்தகை யாண்கட் படிவன்.

பொருள். பெருத்தகையான்கண் செல்வம் படிவன்—(ஒப்புரவு
 செய்யும்) பெருத்தகைமையை யுடையானிடத்துச் செல்வம் பொருத்
 தின், (அது) மருத்த ஆதி தப்பா மரம் (இருத்தல்) அந்து—அது
 மருத்தாதித் தவறாத மரம் (இருத்தலைப்) போலும்.

அகலம். தப்பா(த)மரம்—கொள்ளுதற்குத் தப்பாத மரம். மருத்
 தாகப் பயன் படும் மரம் யாரும் கொள்ளத்தக்க வாறு இருப்பின்
 அது மக்கட்கு எவ்வளவு பயன் படுமோ, அவ்வளவு பயன் படும்
 மக்கட்கு ஒப்புரவு செய்யும் பெருத்தகையானிடம் இருக்கும் செல்வம்
 என்றவாறு. நாமந்தர் பாடம் 'மருத்தாதித் தீர்க்கு மரத்தற்றுன்'
 'அந்து' சாரியை. 'ஆல்' அசை.

கருத்து. ஒப்புரவு ஊடையான் செல்வம் வறிநூர்க்கெல்லாம்
 மருத்துபோல் உதவும். 187.

• அ. இடனில் பருவத்து மொப்புரவிற் கொண்கார்
 கடனறி காட்சி யவர்.

பொருள். கடன் அறி காட்சி அவர்—(ஒப்புரவு செய்தல்
 தமது) கடன் என்று அறிந்த அறிவினை யுடையவர், ஒப்புரவிற்கு

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

இடன் இல் பருவத்தம் ஒல்கார்—ஒப்புரவு செய்தற்கு இடம் இல்
வாத காலத்தம் தனரார்.

அகிலம். “அடர்ந்து வறியரா யாற்றாத போழ்தம், இடல்
கண் டறிவாமென் றெண்ணி யிராஅர், மட்கொண்ட ஈயன்
மயிலன்னும் சான்றோர், கடக்கொண்டு செய்வார் கடன்” என்
றார் பழமொழியார்.

கருத்து. ஒப்புரவு அறிந்தார் வறுமையுற்ற ‘காலத்தம் ஒப்
புரவு செய்வார். 188.

க. நயனுடையா எல்கூர்ந்தா னாகல் செய்யுநீர
செய்ய வமைகலா வாறு.

பொருள். நயன் உடையான் கல்கூர்ந்தான் ஆதல்—ஒப்புரவு
உடையான் வறிஞன் ஆதல், செய்யும் நீர செய்ய அமைகலா(த)
ஆறு—செய்யும் நீர்மைனவாவிய ஒப்புரவுகளைச் செய்ய முடியாத
இடத்தே.

அகலம். செய்யும் என்பதன் யகர வொற்றும், அமைகலாத
என்பதன் ஈறும், ஏகாரமும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கன. ‘முந்
றிய உரையாசிரியர்கள் பாடம் ‘செய்யா தமைகலா வாறு’. ‘செய்ய
அமைகலா வாறு’ என்பதே கருதிய பொருளைத் தருதலானும், செய்
யா தமைகலா வாறு’ என்பது பொருத்தமான பொருளைத் தாராமையா
னும் ‘செய்ய அமைகலா’ என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக்
கொள்க.

கருத்து. ஒப்புரவு செய்வான் தான் வறிஞன் என்று உணர்
வது, தான் செய்யவேண்டியஒப்புரவுகளைச் செய்ய முடியாதவிடத்தே.

ஃ. ஒப்புரவி னால்வருங் கேடெனி னலீத்தொருவன்
விற்துக்கோட் டக்க துடைத்து.

பொருள். ஒப்புரவினால் கேடு வரும் என்னின்—ஒப்புரவு
செய்தலினால் (தனக்குக்) கேடு வரும் என்றால், அஃது ஒருவன் விற்ற
கோள் தக்கது உடைத்து—ஒப்புரவை ஒருவன் விற்றது (சேட்டைக்)
கொள்ளாதல் தருதி உடைத்து.

அகலம், ஒப்புரவைக் கொடுத்துக் கேட்டைக் கொள்ளுதல் தருதியுடைத்து என்றவாறு. விற்றல்—கொடுத்தல், கொள்ளுதல்—வாங்குதல், 'கோள்' முதலிலே திரிந்த தொழிற்பெயர். என்னின் என்பது ஊகர வொற்றுக் கெட்டு கின்றது. ஒருவன் தன்னை விற்ற யினும் ஒப்புரவு செய்தல் வேண்டும் என்று உரைப்பாரும் உளர். "உளவரை தூக்காத ஒப்புரவான்மை, வளவரை வல்லக் கெடும்" என்று ஆசிரியர் பின்னர்க் கூறுகின்றமையால், அய்வுரை பொருத்தாது.

கருத்து.. கேடு வருமெனினும் ஒப்புரவு செய்க. 190.

உய-ம் அறி:—ஈகை.

அஃதாவது, (இல்லார் வேண்டுவன) ஈதல்.

க. வறியார்க்கொன் றீவதே யீகைமற் றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீச துடைத்து.

பொருள். வறியார்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை—(பொருள்). இல்லாதார்க்கு (அவர் வேண்டுவது) ஒன்றை ஈதலே ஈகை; மற்று எல்லாம் குறியெதிர்ப்பை நீரது உடைத்து—ஏனையோர்க்கு ஈதல் எல்லாம் குறியெதிர்ப்பையின் தன்மையை யுடைத்து.

அகலம். குறியெதிர்ப்பை—ஒரு பொருளைக் கொள்ளக் குறித்து அதற்கு எதிராகக் கொடுப்பது. அஃதாவது, பண்டமாற்று. "நிரப்பிடும்பை யிக்காரக் குதவவொன் றீதல், ஈரத்திடைப் பெய்த பெயல்".—பிழமொழி நூறுறு. "ஏற்றகை மாற்றுகை யென்னு னுள் தாம்வரையார், ஆற்றாதார்க் கேதா. மாண்கடன்—ஆற்றின்,

217.

28

திருக்குறள்—அறப்பால்.

மலிகடற் றண்சேர்ப்ப மாநீவார்க் கேதல், பொலிகட னென்னும் பெயர்ந்து."—நாலடியார், ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

கருத்து. வறியார்க்கு ஈவதே ஈகை. 191.

உ. நல்லா றெனினும் கொளறிது மேலுலக
யில்லெனினு மீதலே நன்று.

பொருள். நல் ஆறு என்னினும் கொள்ளல் தீது—(மேல் உலகத்திற்கு) நல்ல தெறி என்று (தூல்கனெல்லாம்)*கூறினும் (பிறர் பால் ஒன்றை) ஏற்றல் தீமை; மேல் உலகம் இல் என்னினும் ஈதல் நன்று—மேல் உலகம் இல்லை என்று (தூல்கனெல்லாம்) கூறினும் (பிறருக்கு) ஈதல் நன்மை.

அகலம். ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. கொள்ளல் என்பதன் ஊகர வொற்றும், என்னினும் என்பதன் ஊகர வொற்றும்

கெட்டு நின்றன. “ வெள்ளியை யாதல் வினம்பினை மேலோர் வள்ளிய ராக வழங்குவ தல்லால், என்ருவ வென்சில விண்ணுயி ரேனும், கொள்ளுத நீ து கொடுப்பது கண்ணால்” என்றார் கம்பர். மேல் உலகம்— வீட்டுலகம்.

கருந்து. ஏற்றல் இழிவு; சதல் உயர்வு. 192.

ஈ. இலனென்னு மெவ்வ முரையாமை யீதல்
குலனுடையான் கண்ணே யுள.

பொருள். இலன் என்னும் எவ்வம் உரையாமை சதல்— (இலன்) இல்லாதவன் என்னும் இழிவை (ஒருவரிடத்தும்) சொல்லாமல் (அவனுக்கு) சதல், குலன் உடையான்கண் உள்—நீர் குலத்தின் கண் பிறந்தாளிடத்து உள்ளன.

அகலம். இல்லன் என்பது லகர. வெற்றுக் கெட்டு நின்றது. உரையாமை என்பது எதிர்மறை வினையெச்சம். இலனென்னும்

218'

ஈகை.

- எவ்வம் உரையாமை என்பதற்கு இரப்போர் தான் இலன் என்று உரையா முன்னர் அவன் குறிப்பிடுத்து எனவும், இரக்கப்பட்டோர் ‘யான் இலன்’ என்னும் இழி சொல்லி உரையாமல் எனவும், இரத்தோன் தன்னிடம் ஏற்ற பின்னர் பிற்பால் சென்று தான் இலன் என்னும் இழிவை மீண்டும் உரைவாத வாறு அவன் வறுமை நீங்கும் படியாக எனவும் உரைத்தலும் அமையும். சதல் பல திறத்தன வாகலின், அது பன்மைப் பொருளிற்கூறப் பெற்றது. தநுமீ பாடம் ‘ இலமென்னும் ’, ஏகாரம் அசை.

கருந்து. உயர் குடிக்கு அழகு உவப்புடன் சதல். 193.

ச. இன்னு திரக்கப் படுத வீரத்தவ

ரீன்முகம் காணு மனவு.

பொருள். இரத்தவர் இன் முகம் காணும் அனவு(ம்)—(தன்பால் பொருள் ஏற்று மகிழ்ச்சியுற்ற) இரத்தவரது இனிய முகத்தைக் காணும் வரையிலும், இரக்கப்படுதல் (உம்) இன்னுது—(இரத்தவே போல) இரக்கப்படுதலும் தன்பம் தருவது.

• அகலம். இரக்கப்படுதலும் என்பதன் எச்சவுமையும், அனவும் என்பதன் முற்றும்மையும் செய்யுள் வீகாரத்தால் தொக்கன.

கருந்து. சுவான் தான் சயும் வரையில் துன்புறுவன். 194.

ஊ. ஆற்றுவா சாற்றல் பசியாற்ற லப்பசியை
மாற்றுவா சாற்றலிற் பின்.

பொருள். ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசி ஆற்றல்—(தவம்) இயற்றுவாரது வலிமை (தம்) பசியைப் பொறுத்தல்; (அஃது) அப் பசியை மாற்றுவார் ஆற்றலின் பின்—அஃது (பசித்தோர்க்கு) உணவு கொடு

த்த) அபிசேக நீக்குவாருடைய வலிமைக்குப் பின் கிற்பது.
 அகலம். அஃது என்பது தோன்ற எழுவாயாக வருவிக்

219

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

கப்பட்டது. பின் என்பது ஆகுபெயர், பின் கிற்பதற்கு ஆயின மையால்.

கருத்து. ஈகை தவத்திலும் மேற்பட்டது. 195.

க. அற்றா ரழிபசி தீர்த்த லஃகொருவன்
 பெற்றான் பொருள்வைப்புழி.

பொருள். அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல்—(இல்வாழ்வான்) பொருள் இல்லாதாரை வருத்தும் பசியைத் தீர்க்கக் கடவன்; அஃது பொருள் பெற்றான் ஒருவன் வைப்பு உழி—அது பொருளைப் பெற்றவன் ஒருவன் (அதனை) வைத்தற் குரிய இடம்.

அகலம். அழி என்பது வினைத் தொகை.

கருத்து. வறிஞரது பசியைத் தீர்த்தல் செல்வத்தைப் பத்திரப் படுத்தி வைக்கும் இரும்புப் பெட்டி. 196.

எ. பார்த்தான் மரீஇ யவனைப் பசியென்னுள்
 தீப்பிணி தீண்ட லரிது.

பொருள். பார்த்து ஊண் மருவியவனை—(தன்னிடத்துள் ஈதை இல்லார்க்குப்) பருந்து கொடுத்து உண்ணுதலைப் பொருந்திய வனை, பசி என்னும் தீ பிணி தீண்டல் அரிது—பசி என்று சொல்லப்படும் கொடிய நோய் தொடுதல் இன்று.

அகலம். மருவியவன் என்பது இன்னிசை நோக்கி மரீஇய வன் என நின்றது. நச்சீர் பாடம் 'பார்த்தான்'.

கருத்து. வறிஞர் பசி தீர்ப்பான் வறுமையுறல் இல்லை. 197.

அ. ஈத்துவக்கு யின்ப மநியார்கொ ருமுடைமை
 வைத்திழக்கும் வன்க ணவர்.

பொருள். தாம் உடைமை வைத்த இழக்கும் வண்கண்ணவர்—தாம் செல்வத்தை (ப் பிறருக்கு வழங்காமல்) வைத்திருந்து இழக்கும் கடின உண் முடையார், சுத்து உவக்கும் இன்பம் அறியார் கொள்—(இல்லார்க்கு) சுத்து (அவர் பெற்று) மகிழ்தலால் (சுத்தாள் அடையும்) இன்பத்தை அறியார் போலும்?

அகலம். பொருளை ஏற்றவர் உவத்தலைப் பார்த்துப் பொருளை சுத்தார்க்கு உனதாம் இன்பத்தை 'சுத்துவக்கும் இன்பம்' என்றார். கொல் என்பது போலும் என்னும் குறிப்பு வினாப் பொருளில் வந்தது. மனாநீதுடவர் பாடம் 'வண்கண் ணவர்'.

கருத்து. வழியார்க்கு ஈயாதாள் வண்கண்ணர். 193.

க. இரத்தலி லினினாது மன்ற நிரப்பிய
தாமே தமிய ருணல்.

பொருள். நிரப்பிய தாமே தமியர் உண்ணல்—(இலையில்) நிரப்பியவற்றைத் தாமே தமியா யிருந்து உண்ணாதல், இரத்தலி இன்னாது—இரத்தலைப் போலத் துன்பத்தைத் தருவது.

அகலம். உண்ணல் என்பது ஊகர வெற்றுக் கெட்டு நின்றது. நிரப்பிய என்று கூறியதனால், நிரப்புதற்கு ஒன்றும் இல்லாத வழியின தனியனாய்த் தெண்ணீ ருண்டல் இன்னாதது அன்று எனக் கொள்க. தருமீ பாடம் 'தாமே தமிய ருணல்'. தாமதநீ, தீசீசீ பாடம் 'தானே தமிய னுணல்'. 'மன்ற' அகை.

கருத்து. புகுந்து உண்ணாமை படுத்தியர் வீணக்கும். 199.

ஃ. சரதலி லினினாது நிலலை பிளித்தது உ
யீத லிபையாக் கடை.

பொருள். சரதலின் இன்னாதது இல்லை—சாதலைப் போலத் துன்பத்தைத் தருவது (தேவருள்து) இல்லை; சுதல் இலையா (ச)

திருக்குறள்—அறப்பால்.

கடை அதுவும் இனிது—சுதல் இயலாத பொழுது சரவும் (வண் டுக்கு) இன்பத்தைத் தருவதாம்.

அகலம். வள்ளல்—வரையாது கொடுப்பவன். தநமர், மலகத்
துடவர், தாமதீநர் பாடம் 'சத விசையாக் கடை'.

கருத்து. சய முடியாத போது சாலும் இன்பமாம். 200.
உயுகம் அதி:—புகழ்.

அல்தாவது, (ஒருவனை அறிவுடையார்) உயர்த்துக்
கூறும் மொழி.

க. சத விசையட வாழ்து லதுவல்ல
தாதுய மில்லை புயிர்க்கு.

பொருள். சதல் இசை பட வாழ்தல்—(ஒருவன்) சதலால்
புகழ் உண்டாகும்படி வாழக் கடவன்; அஃது அல்லது உயிர்க்கு
ஊதியம் இல்லை—புகழ் அல்லாமல் (மனித) உயிர்க்கு ஊதியம்(வேறு)
இல்லை.

அகலம். சதல் என்பது மூன்றாம் வேற்றுமைத்தொகை.
அஃது என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் ஆய்தம் கெட்டு நின்றது.
ஊதியம்—இலாபம். தநமர் பாடம் 'அவையல்ல'.

கருத்து. இல்லார்க்கு சத்து புகழ் பெறுதல் எய்தற்கரிய இம்
மைப்பேறு. 201.

உ. உரைப்பா ருரைப்பவை பெல்லா மிரப்பார்க்கொன்
நிவார்கமே னிற்கும் புகழ்.

பொருள். உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம்—சொல்லோர்
சொல்வன வெல்லாம், இரப்பார்க்கு ஒன்று சுவார்கமேல் நிற்கும்
புகழே—இரப்பவர்க்கு (அவர் விரும்பியது) ஒன்றைக் கொடுப்பவர்
மேல் நிற்கும் புகழ்களே.

222

புகழ்.

அகலம். பிரிவில் வகாரம் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது.
தன்னினம் கோடல் என்னும் உத்தியால், உரைப்பார் என்பது பாடு
வோரையும் அடக்கி நின்றது.

*கருத்து. சுவோர் எல்லாராலும் புகழப்படுவர். 202.

ஈ. ஒன்றா லுலகத் துயர்க்த புகழல்லாந்
பொன்றாது திற்பதொன் தில்.

பொருள். உலகத்து ஒன்றா(ச) உயர்க்த புகழ் அல்லால்—உல
கத்தின்கண் ஒப்பற்றதாக உயர்க்த புகழ் அல்லாமல், பொன்றாது
நிற்பது ஒன்று இல்—(என்றும்) அழியாது நிற்பது (வேறு) ஒன்று
இல்லை.

அகலம். ஒன்றாக என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் ஈது கெட்டு
கின்றது. ஒருவன் பொன்றுக்கால், அவன் புசும் பொன்றது நிற்

ரும எனலா. " மன்னு ளுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர், தம்புசும்
நிதிஇக் தாமாய்க் தனரே"— புலநானூறு.

கருத்து. இவ் ளுலகத்தின்கண் என்றும் பொன்றது நிற்பது
ஒப்பற்ற உயர்ந்த புசுமே. 203.

ச. நிலவரை நீள்புக முாற்றிற் புலவரைப்
போற்றுது புத்தே ளுலகு.

பொருள். நிலவரை நீள் புசும் ஆற்றின்—நிலவுலகின் அளவு
(வரையில்) நீண்டு நிற்கும் புசுமை (ஒருவன்) செய்யின், புத்தேன் உலகு
புலவரைப் போற்றுது—தெய்வ உலகத்தார் புலவரைப் போற்றும்.

அகலம். நீள் என்பது வினைத்தொகை. உலகு என்பது
ஆகுபெயர், உலகினர்க்கு ஆயினமையால். உலகு என்றமையால்,
அதற்கு ஏற்ப அதன் பயனிலையைப் போற்றுது என்று கூறினார்.
புசும் செய்தோரைப் பாடிய புலவரைப் போற்றாமல் அவர் பாடிய

223

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

பாட்டுடைத் தலைவரையே தேவர் போற்றுவர் என்றவாறு. இதனால்,
புலவர் தேவரால் போற்றப்படுதற் குரிய ரென்பது பெற்றும்.

கருத்து. புசும் செய்தாரைத் தேவரும் போற்றுவர். 204.

ஊ. நத்தம்போர் கேடு முளதாருஞ் சாக்காடும்

வித்தகர்க்கு கல்லர லரிது.

பொருள். எத்தம் போர் கேடும்—ஆக்கத்தைப் போர்த்த
கேடும், உன்னது ஆகும் சாக்காடும்—(என்றும்) உன்னது ஆகும் சாவும்,
வித்தகர்க்கு அல்லால் (வினையோர்க்கு) அரிது—அறிஞர்க்கு அல்லா
மல் மற்றையோர்க்கு (ச் செய்தல்) இயலாது.

அகலம். சகை தோற்ற மாத்திரையில் பொருட் கேட்டையும், உண்மையில் பொரு ளாகத்தையும் கல்குவதால், அதனை 'சத்தம் போர்'கேடு' என்றார். பிறர் கன்மைக்காக உயிரை வழங்குதல் தோற்ற மாத்திரையில் சாவையும் உண்மையில் (புகழுடம்போடு கூடி) என்றும் உன்சதாம் தன்மையையும் கல்குவதால் அதனை 'உனதாரும் சாக்காடு' என்றார். உன்சதாரும் என்பது ஈகர வொற்றுக் கெட்டு நின்றது. 'போர்' என்பது வினைத்தொகை, முத்திய உரையாசிரியர்கன் பாடம் 'சத்தம்போற்'. இக் குறளின் மூன்றாஞ்சீரின் முதற் சொல்லாகிய 'உனது' என்பது 'ஆகும்' என்னும் ஆக்கச் சொல்லைக் கொண்டு நின்றல் போல, இக் குறளின் முதற் சீரின் முதற் சொல்லாகிய 'சத்தம்' என்பதும் 'ஆம்' அல்லது 'போர்' என்பது போன்ற பொருள் தரும் ஒரு சொல்லோடு சேர்ந்து நின்றல் பொருள் கோளுக்கு இன்றியமையாததாயிருக்க, அச் சொல்லை விடுத்துப் பொருள் கோளுக்கு வேண்டாத 'போல்' என்னும் உரையசைச் சொல்லிசைச் சேர்த்துப் புலவரெவரும் பாடாராகலின், 'சத்தம்போற்' என்பது ஏடு பெயர்த்த தெழுதியோனால் சேர்ந்த பிழையெனக் கொண்க. "மாய்த்தவர் மாய்த்தவ ரல்லர்கண் மாயா" தேத்திய கைகொ டிர்த்தவ

224

புகழ்.

• நெத்தாய், வீய்த்தவ ரென்பர் வீய்த்தவ சேனும், சய்த்தவ ரல்ல திருத் தவர் யாரே."—கம்ப ராமாயணம்.

• கருத்து. பிறருக்கு சுவோரும் பிறருக்காக உயிர் வழங்குவோரும் பெரியர். 205.

க. தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வலிநிலார்
தோன்றலிற் றேன்றாமை நன்று.

பொருள். தோன்றின் புகழொடு தோன்றுக—(ஒருவன் பல் வார்முன்) தோன்றில் புகழுடன் தோன்றுக; அஃது இல்லார் தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று—புகழ் இல்லாதார் (பல்லார்முன்) தோன்று தவினும் தோன்றா திருத்தல் கன்மை.

அகலம். தோன்றல் என்பதற்கு பிறத்தல் என்று பொருள் உரைப்பாரும் உள். பிறத்தலும் பிறவாதிருத்தலும் ஒருவன் விருப்பப்படி நிகழ்வன அல்ல; அவன் முன் வினப்படியே நிகழ்வன. ஆகலான், அவ்வுரை பொருந்தாது.

• கருத்து. புகழ் செய்யாதார் தம் வீட்டை விட்டு வெளியே ழுமை என்று. 206.

எ. புகழ்பட வாழாதார் தக்கோவார் தம்மை
புகழ்வாரை கோவ தெவன்.

பொருள். புகழ் பட வாழாதார்—புகழ் உண்டாகும்படியாக வாழாதவர், தம் கோவார் தம்மை இகழ்வாரை கோவது எவன்— தம்மை கோவாதவராய்த் தம்மை இகழ்வாரை கோவதுயாது காரணத் தால்?

• கருத்து. புகழ் செய்யாதார் தம்மை இகழ்வாரை கோவ லாகாது. 207.

225

29

நிருக்குறள்—அறப்பால்.

அ. வசைபென்ப வையத்தார்க் கெல்லா யிசைபென்று
மெச்சம் பெறாஅ விடின்.

பொருள். இசை என்னும் எச்சம் பெறு(து) விடின்—புகழ் என்னும் மகவைப் பெறுது விடின், வையத்தார்க்கு எல்லாம் வசை— (அஃது) உலகத்தார்க் கெல்லாம் வசை.

அகலம். தான் இறந்த பின்னர் தன் பெயரைத் தன் மகவு போல் நிறுத்துவ தாகலான், புகழை எச்சம் என்றார். மகவைப் பெறுதாரை உலகு இகழாது. ஆனால், புகழைப் பெறுதாரை உலகம் இகழும். எச்சம்—மகவு. வசை—இகழ். 'என்ப' அசை. அள பெடை இசை சிறைக்க வந்தது. 'பெறுது' ஈறு கெட்டது.

கருத்து. புகழ் பெறுதாரை உலகத்தார் இகழ்வர். 208.

க. வசையிலா வண்பயன் குன்று யிசையிலா
யாக்கை பொறுத்த நிலம்.

பொருள். இசை இ(ல்)லா(து) யாக்கை பொறுத்த நிலம்—புகழ் இல்லாத உடம்பைத் தாம்பிய நிலத்தின்கண், வசை இ(ல்)லா(து) லுண் பயன் குன்றும்—வசை யில்லாத வளப்பமான விளைவு குறையும்.

அகலம். இல்லாத என்பது இரண்டிடத்தும் வசர வொற்றும் ஈறும் கெட்டு சின்றன. நூசூர் பாடம் 'வண்பயம்'.

கருத்து. புகழ் செய்யாதான் காட்டில் விளைவு குன்றும். 209.

ய. வசைபொழிய வாழ்வாரே வாழ்வா ரிசைபொழிய வாழ்வாரே வாழா தவர்.

பொருள். வசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார்—வசை நீக்க வாழ்பவரே (உயிருடன் கூடி) வாழ்பவர்; இசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழாதவர்—புகழ் நீக்க வாழ்பவரே (உயிருடன் கூடி) வாழாதவர்.

226

அருளுடைமை

அகலம். நக்சரி பாடம் 'வாழ்வாரே வாழ்வான்', 'வாழ்வாரே வாழா தவன்'.

கருத்து. புகழ் இல்லாதவர் உயிர் இல்லாதவரை ஒப்பர். 210

குல்லறவியல் முற்றிற்று.

அறவற வியல்.

இது அறவு, அறம், இயல் என்னும் மூன்று சொற்களால் வரைய தொடர்மொழி. அறவு—(இல் வாழ்க்கையைத்) துறத்தல். அறம்—தருமம். இயல்—இயல்பு. ஆகவே, அத் தொடர்மொழி இல்லவாழ்க்கையைத் துறத்தார்களது அறங்களின் இயல்பு எனப் பொருள்படும்.

உயேஉம் அறி:—அருளுடைமை.

அலீதாவது, உயிர்கள்மாட்டுக் கருணை யுடைமை.

க. அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம் பூரியார் கண்ணு முன.

பொருள். அருள் செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம்—அருணாகிய செல்வம் செல்வத்து செல்லாம் (சிறத்த) செல்வம்; பொருள் செல்வம் பூரியார்கண்ணும் உன—பொருணாகிய செல்வங்கள் கீழ் மக்களிடத்தும் உன்னை.

அகலம். அருள்—தன்னளளி—கருணை. அதனை வடதூலார் 'கருபை', 'காருண்யம்' என்பர்.

கருத்து. அருளுடைமை செல்வத்து செல்லாம் சிறத்த செல்வம். 211.

உ. நல்லறற்று அடி யருளாள்க பல்லாற்றாற்
தேரினு மல்கே துணை.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். எல் ஆற்றான் நாடி அருள் ஆள்க—(ஒருவன்) எல்ல
கெழியின்கண் தின்று விரும்பி அருளை ஆள்க; பல் ஆற்றல் தேரி
றும் அக்தே துணை—பல வழிகளால் ஆராயினும் அருளை (மக்க
ளுயிர்க்குத்) துணை.

அகலம். அருளை ஆளுதல்—உயிர்களிடத்தக் கருளை செலுத்
ததல். எல்லாற்றான் என்பது வேற்றுமை மயக்கம், மூன்றாம்
வேற்றுமை யுறுபு ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தமையால்.
ஏகாரம் பிரிக்கிலக்கண் வந்தது. தருமீ, தாமந்தீ பாடம்
'தேறினும்'.

கருத்து. வீட்டினை அடைவதற்கு அருளை துணை. 212.

கூ. அருள்சேர்த்த கெஞ்சினார்ம் இல்லை யிருள்சேர்த்த
கீனனாவுலகம் புகல்.

பொருள். இருள் சேர்த்த இன்னா உலகம் புகல்—இருள்
பொருந்திய துன்ப உலகின்கண் புகுதல், அருள் சேர்த்த கெஞ்சி
னார்க்கு இல்லை—அருள் பொருந்திய மனத்தை யுடையார்க்கு இல்லை.

அகலம். இருள் பொருந்திய துன்ப உலகமாவது, காகம்.

கருத்து. அருளுடையார்க்கு காகம் இல்லை. 213.

சு. மன்னுயி ரோம்பி யருளாள்வாற் இல்லென்ப
தன்னுயி ரஞ்சும் கினை.

பொருள். தன் உயிர் அஞ்சும் வினை—தனது உயிர் அஞ்சும்
படியான செயல், மன் உயிர் ஒம்பி அருள் ஆள்வாற்கு இல் என்ப
(ஆன்றோர்)—நிலைபெறுடைய உயிர்களைப் பேணி அருளினீர் ஆள்பவ
னுக்கு இல்லை என்பர் ஆன்றோர்.

கருத்து. அரு ளுடையார்க்கு அச்சம் இல்லை. 214.

அருளுடைமை.

சு. அல்ல ருளாளர்வாற்ம் இல்லை வழிவழங்கு
மல்லன்மா ளுரலல் கரி.

பொருள். அருள் ஆள்வார்க்கு அல்லல் இல்லை—அருளினர் ஆள்வாருக்குத் துன்பம் இல்லை; வழி வழங்கும் மல்லல் மா ஞாலம் கரி—(அதற்கு அற) தெரிவின (உன்சுவாறு) உணர்ந்தும் (அறிய) வளம், பொருத்திய பெருமை நிறைந்த மெய்த்ஞானிகளே சாட்டுகை.

அகலம். “உலக மென்ப துயர்க்கோர் மாட்டே” என்றும், “ஞானிக் கிழை யின்பமுக் துன்பமும்” என்றும் ஆன்றோர் கூறி விடுத்தனர், மா ஞாலம் என்பதற்குப் பெருமை நிறைந்த மெய்த் ஞானிகள் என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. அற தெரிவின விதிக்கத் தக்கோர் மெய்த்ஞானிகளே. அவர்கள் அருநடையவர்களென்பது யாவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததொன்று. முத்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் ‘வளிவழங்கு மல்லல் மா ஞாலம் கரி’. அரு ஷாள்வார்க்கு அல்லல் இல்லை யென்பதை உலகத்தார் அறிய முடியாதவரானும், மெய்த் ஞானிகளுக்கு அல்லல் இல்லை யென்பதை அவரைக் காண்பவர் யாரும் அறியக்கூடு மாகவானும், ‘வழிவழங்கு மல்லல் மா ஞாலம் கரி’ என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க.

கருத்து. அரு ஞடையார்க்குத் துன்பம் இல்லை என்பதற்கு மெஞ்ஞானி சான்று.

215.

௬. பொருணியிப் பொச்சாந்தா ரென்ப ருணியி யல்லவை செய்தொழுவு வார்.

பொருள். அருள் கீங்கி அல்லவை செய்து ஒழுவுவர்—அருளினின்று கீங்கிப் பாவங்களைச் செய்து கடப்பவர், பொருள் கீங்கி பொச்சாந்தார் என்ப—மெய்ப் பொருளினின்று கீங்கி (அதனை) மறத்தார் என்பர் (ஆன்றோர்).

அகலம். தாமத்தி, நகிசீ பாடம் ‘பொய்ச்சாந்தார்’.

229

திருக்குறள்—அறப்பால்.

கருத்து. அருளை கீத்தவர் மெய்ப்பொருளை கீத்தவராவர். 216.

௭. அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை பொருளில்லார்க் கிவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு.

பொருள். பொருள் இல்லார்க்கு இ உலகம் இல்லாகி ஆக்கு—பொருள் இல்லாதவர்க்கு இவ்வுலக இன்பம் இல்லையாயினும் போல, அருள் இல்லார்க்கு அ உலகம் இல்லை—அருள் இல்லாதார்க்கு அவ்வுலக இன்பம் இல்லை.

அகலம். இல்லாகி யாங்கு என்பது வினைபெச்சத் தொகை.

'இல்லாதி யாங்கு' என்பது வகரம் கெட்டு நின்றது எனினும் அமையும். 'உலகம்' இரண்டும் ஆருபெயர், அவற்றின் இணைப் பகுக்கு ஆயினமையால். பரிமேலழகர் பாடம் 'இல்லாதி யாங்கு'. அது பிழைபட்ட பாடம்.

கருத்து. அருள் இல்லார்க்கு வீட்டுலகம் இல்லை. 217.

அ. பொருளற்றார் பூப்ப ரொருகர லருளற்றார்
 ரற்றார்மற் றுத ளரிது.

பொருள். பொருள் அற்றார் ஒரு கால் பூப்பர்—செல்வத்தை இழந்தவர் ஒரு காலத்தில் செல்வ முடையவ ராவர்; அருள் அற்றார் அற்றார்—அருளை இழந்தவர் (அதனை) இழந்தவரே; மற்று ஆதல் அரிது—பின்னர் அருளுடையவ ராதல் அரிது.

அகலம். அரிது என்பது ஈண்டு அருமைப்பொருளின் மேல் நின்றது. அருளை ஒரு காலும் கைவிட லாகா தென்று வற்புறுத்தற் காக, அருளைக் கைவிடின். அதனைப் பின்னர் அடைதல் அரிது என்றார்.

கருத்து. அருளை விடுத்தவர் மறுபடி அதனை அடைதல் அரிது.

230

அருளுடைமை.

க. தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் கண்டற்றார் நேரி
 னருளாதான் செய்யு மறம்.

பொருள். அருளாதான் செய்யும் அறம்—அருளில்லாதவன் செய்யும் அறம், தேரின—ஆராயின், தெருளாதான் மெய்ப்ப பொருள் கண்டு அற்று—தெளிவில்லாதவன் மெய்ப்பொருளை அறிந்தார் போலும்.

அகலம். 'தெருளாதான் மெய்ப்பொருள் காண்டலு மில்லை; அருளாதான் அறம்புரிதலு மில்லை என்ற வாறு. "கற்றாறுல் கற்றார் வாய்க் கேட்டாறு மில்லாதார், தெற்ற ஷணசார் பொருள்களை— எற்றேல், அறிவில்லான் மெய்தலைப் பாடு பிரிதில்லை, காவற்றீழ்ப் பெற்ற களி"—பழமொழி நூலாறு.

கருத்து. அருள் இல்லாதான் அறம் புரியான். 219.

ஃ. வலியார்முற் றன்னை நினைக்கதான் றன்னின்
 மெலையர்மேற் செல்லு மிடத்து.

பொருள். தன்னின் மெலியார்மேல் தான் செல்லும் இடத்து
—தன்னினும் மெலியவார்மேல் தான் (வெருண்டு) செல்லும் காலையிலும்,
வலியார்முன் தன்னை நினைக்க—(தன்மேல் வெருண்டுவரும்)
வலியார் முன் தன் நிலையை நினைக்கக் கடவன்.

அகலம். தன்னின் வலியார் தன்மேல் வெருண்டு வருங்கால்
அவர் முன் தான் கழங்கி நின்றலை நினைக்கவே, தான் தன்னின் மெலியார்மேல்
வெருண்டு செல்லான் என்றவாறு. தன்னை என்பது ஆகுபெயர்,
தன் நிலைக்கு ஆயினமையால். தன் நிலை—தான் நிற்கும் நிலை.
மெலியார்—உசெல்வம் முதலியவற்றால் எனியவர்.

கருத்து. இஃது அருளை அடைதற்கு வழி கூறிற்று. 220.

231

திருக்குறள்—அறிப்பால்.

உயிடும் அதி:—புலான் மறுத்தல்.

ஆல்தாவது, ஊன் (உணவை) வினக்கல். 'புலால்'

ஆகுபெயர், அதனுடைய உணவுக்கு ஆயினமையால்.

க. தன்னான் பெருக்கற்குத் தான் பிறி தூணுண்பீர்
னெய்வன மாளு மருள்.

பொருள். தன் ஊன் பெருக்கற்கு தான் பிறிது ஊன்
உண்பான்—தன் (உடம்பாகிய) ஊனை வளர்த்தற்குத் தான் பிறிது
(நீர்) உயிரின் (உடம்பாகிய) ஊனை உண்பவன், அருள் எய்வனம்
ஆறும்—அருளினா எவ்வாறு ஆள்வான்? (ஆளான்.)

கருத்து. புலால் உண்பவனுக்கு அருள் உண்டாதல் இல்லை.

உ. பொருளாட்சி போற்றாதார்க்கு இல்லை யருளாட்சி
யாங்கில்லை யூன்றின் பவர்க்கு.

பொருள். பொருள் ஆட்சி போற்றாதார்க்கு இல்லை—செல்வத்
தை (சட்டி) ஆளுத்தன்மை (அதனைப்) பேணாதவர்க்கு இல்லை;
ஆக்கு—அதேபோல, அருள் ஆட்சி ஊன் தின்பவர்க்கு இல்லை—
அருளை (சட்டி) ஆளுத்தன்மை புலால் உண்பவர்க்கு இல்லை.

கருத்து. புலால் உண்பவர்பால் அருள் நிற்கல் இல்லை. 222.

ஈ. படைகொண்டார் நெஞ்சம்போ னன்றாக்கா தென்ற
னுடல்சுவை யுண்டார் மனம்.

பொருள். ஒன்றன் உடல் சுவை உண்டார் மனம்—நீர் உயிரின்
உடம்பைச் சுவைப்பட உண்டவாறு உன்மம், படை கொண்

டார் கொஞ்சம் போல என்று ஊக்காது—(கையில்) படைக்கலத்தைக் கொண்டவரது கொஞ்சம் (கன்மை செய்ய எழாதது) போல் கன்மை செய்ய எழாது.

232

புலால் மறுத்தல்.

• அகலம். பரிமேலழகர் பாடம் 'ஒன்றன்'. மற்றைகால்வர் பாடம் 'ஒன்றின்'.

• கருத்து. புலால் உண்பவர் உன்சும் தீமை செய்யவே' எழும்.

ச. அருளல்ல தியாதெளிற் கொல்லாமை கோறல் பொருளல்ல தவ்வூன் நினைல்.

பொருள். 'அருள் யாது என்னின் கொல்லாமை—அருள் யாது என்றால் கொல்லாமை; அல்லது யாது என்னின் கோறல்—அருளல்லது யாது என்றால் கொல்லாதல்; பொருள் அல்லது அஊன் தின்னல்—அறம் அல்லாத செயல் (யாது என்னின்) கொலை யால் வந்த ஊளை உண்ணாதல்.

அகலம். என்னின், தின்னல் என்பன ஊகை வொற்றுக் கெட்டு நின்றன. பொருள் என்பது சண்டுப் பொருளாலாகும் அறத்தைக் குறித்து நின்றது. அறம் அல்லாத செயலாவது மறம்.

• கொல்லாமை, கோறல் என்னும் காரியங்களை அருள், அருளல்லது என்னும் காரணங்களாகவும், ஊன் தின்னல் என்னும் காரணத்தை பொருளல்லது என்னும் காரியமாகவும் உபசரித்தார்.

கருத்து. புலால் உண்ணல் பாவம். 224.

ரு. உண்ணாமை புள்ள துயிர்நிலை பூணுண்ண வண்ணாத்தல் செய்வ தளறு.

• பொருள். உண்ணாமை உன்சது உயிர்நிலை—(ஊன்) உண்ணாமையை உடைய உடம்பு உயிர்நிலை; ஊன் உண்ண அண்ணாத்தல் செய்வது அன்று—ஊளை உண்பதற்காக வாயைத் திறக்கும் உடம்பு காகம்.

233-

30

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். ஊன் உண்பான் உடம்பு தீய ஊனை உட்கொள்ளாத
 லால், அவ் வுடம்பைத் தீய உயிர்களை உட்கொள்ளும் நாகத்துக்கு உவ
 யித்தார். முத்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'செய்யா தனது'. ஒரு
 வன் ஒன்றினை உட்கொள்ளாதநக அலாவுற்று வாய் திறத்தலைத்
 தான் அண்ணுத்தல் என்று சொல்வது வழக்கு. அன்றியும், ஒருவன்
 ஒருகால் ஊனை உட்கொள்வின், அவனை அதற்காக நாகம் விழுங்கு
 மெனவும், அவ்வாறு விழுங்கிய நாகம் அவனைப் பின்னர் ஒருகாலும்
 வெளி விடாதெனவும் கூறின், அவன் ஊனுண்ணலை விடுதலா லாவது,
 வேறு பாவத்தை விடுதலா லாவது அடையும் பயன் யாது? ஒருவன்
 எத்துனைக் கொடிய பாவம் புரியினும், அவன் அதனைப் புரியாது
 சிறுத்திய மாத்திரத்திலே அப் பாவப் பயன் அவனைப் பற்றாது
 நீங்கி விடுமெனக் கூறி, அப் பாவத்தை அவன் விடும்படியாகத்
 துண்டித வன்றோ நீதி தூல் இயற்றுவோர் கடமை? மேலும், ஊனுண்
 னுமையை யுடைய உடம்பு உயிர் நிலை என்று கூறிய ஆசிரியர் ஊன்
 உண்ணுதலை யுடைய உடம்பு உயிர் நிலை யல்லாத வேறென்று எனக்
 கூறாத வன்றோ இயற்கையும் பொருத்தமு மாகும்? ஆகலான்,
 'ஊனுண்ண அண்ணுத்தல் செய்யா தனது' என்பது ஏடு பெய்த்
 தெழுதியோனால் கேர்ந்த பிழை எனவும், 'ஊனுண்ண அண்ணுத்தல்
 செய்வ தனது' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனவும் கொண்க. அன்று
 என்பதற்குக் குழை சேறு என்று உரைப்பினும் அமையும், அதுவும்
 போகட்டவற்றை யெல்லாம் தன்னுள் ஏற்படுதான் றுகலான்.

கருத்து. ஊன் உண்ணும் உடம்பு நாகத்தை ஒக்கும். 225.

சு. தினற்பொருட்டாற் கொள்ளா தலகெனின் யாரும்
 விலைப்பொருட்டா லுன்றருவா ரில்.

பொருள். உலகு தின்னல் பொருட்டு கொள்ளாது என்னின்
 —உலகத்தார் உண்ணுதற்காக (ஊனைக்) கொள்ளார் என்றால், விலை

234.

புலான் மறுத்தல்.

* பொருட்டு ஊன் தருவார் யாரும் இல்—விலைக்காகப் புலாலை விடப்
 வர் எவரும் இல்லை.

ஆகலம். உண்ணாதற்காக ஊனைக் கொள்ளுவின்றவர் உன்ச படியால் தான் பொருளுக்காக ஊனை விற்றின்றவரும் உன்சார் என்றவாறு. உலகத்தாரை உலகம் என்றமையால், அதற்கேற்ப அதன் பயனிலையைக் கொன்சாது என்று கூறினார். 'ஆல்' இரண்டும் அகசகன். மணக்கூடலுக் பாடம் 'கொன்சா தலகெனின்'. மற்றைநால்வர் பாடம் 'கொல்லா தலகெனின்'. 'விலைப்பொருட்டா ஹன்றஹவா ரிஸ்' என்றமையால், 'கொன்சா தலகெனின்' என்ற பாடமே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொன்சப்பட்டது.

கருத்து. புலால் உன்பார் இல்லையேல், புலால் விற்பாரும் இல்லை. 226.

எ. உண்ணாமையேண்டும் புலா அல் பித்தொன்றன் புண்ண துணர்வார்ப் பெறின்.

பொருள். புலால் உண்ணாமையேண்டும்—(மாத்தர்) புலாலை உண்ணாதிருத்தல் வேண்டும்; அஃது உணர்வார்ப் பெறின்—புலால் அறிவுடையாது ஆராய்ச்சியைப் பெறுமாயின், பிறிது ஒன்றன் புண்—பிறிது ஒர் பிராணியின் புண்(ஆம்).

ஆகலம். அஃது என்பது ஆய்தம் கெட்டு நின்றது. உணர்வாது ஆராய்ச்சியைப் பெறின் என்பதை உணர்வாரைப் பெறின் என்றார். அகர அளபெடை இசை நிறைக்க வந்தது. மணக்கூடலுக் பாடம் 'புலாலை'.

கருத்து. புலால் ஒரு பிராணியின் புண்; ஆகலான், அதனை உண்ணக்க. 227.

அ. செயிரிற் தலைப்பிரிந்த காட்சியா ருண்ண ருயிரிற் தலைப்பிரிந்த ஆள்.

235

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். உயிரின் தலைப்பிரிந்த ஊன்—(ஓர்) உயிரினின்று கீங்கிய ஊனை, செயிரின் தலைப்பிரிந்த காட்சியார் உண்ணர்—குற்றத்தினின்று கீங்கிய அறிவினை யுடையார் உண்ணார்.

கருத்து. அறிவுடையார் புலாலை உண்ணார். 228.

சு. அளிசொரிந் தாபிரம் வேட்டவி றொன்ற ஹயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று.

பொருள். ஒன்றன் உயிர் செகுத்து உண்ணாமையே—ஒரு பிராணியின் உயிரை அழித்து (அதனால் வந்த ஊனை) உண்ணாதிருத்தல்,

அவி சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் கன்று—செய்யை வார்த்து ஆயிரம் வேள்வி செய்தலினும் கன்மை.

அகலம். வார்த்தல்—ஊற்றல். பரிமேலழகர் பாடம் 'ஒன்றன்'. மற்றை காள்வர் பாடம் 'ஒன்றின்'.

கருத்து. அவி சொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலினும் புலாதுண் னுமை கன்று. 239.

யி. கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
பெல்லா வுயிருத் தொழும்.

பொருள். கொல்லான் புலாலை மறுத்தானை—(ஓர் உயிரையும்) கொல்லாதவனுய்ப் புலாலை விலக்கியவனை, எல்லா உயிரும் கை கூப்பி தொழும்—எல்லா உயிர்களும் கைகளைக் குவித்து வணங்கும்.

அகலம். கைகூப்பித் தொழுதல் மனிதர்க்கே உரியதாயினும், அதனை உபசார வழக்காக ஏனைய உயிர்களின்மேலும் ஏற்றிக் கூறி

ஊர். உயிரைக் கொல்லாமலும் புலாலைக் கொன்னாமலும் இருக்கும் மனிதன் எல்லா உயிர்களாலும் கடவுளாகப் போற்றப்படுவான் என்ற வாறு.

கருத்து. கொலையும் புலையும் நீத்தோன் கடவுளை ஒப்பன். 230.

236

தவம்.

உயிச-ம் அதி:—தவம்.

அஃதாவது, நோன்பு. அஃது இன்ன தென்பதை ஆழிரி யர் இவ்வதிகாரத்தின் முதற் குறளில் கூறுகின்றார்.

க. உற்றனோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை யற்றே தவத்திற குரு.

பொருள். தவத்திற்கு உரு—தவத்திற்கு வடிவு. உற்ற நோய் நோன்றல் (உம்) உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை(யும்) அற்றே—(தம் மைப்) பொருத்திய நோயைப் பொறுத்தலும் (ஓர்) உயிர்க்கும்) துன்பம் செய்யாமையும் (ஆகிய) அவ்வளவினதே.

அகலம். ஏகாரம் பிரிதிலக்கண் வந்தது. எண்ணும்மை இரண் டும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கன. அற்றே என்றமையால், தனது உடம்பை வருத்தல் முதலியன தவத்தின்பால் படா என்று கொள்க. உரு, உருவம், வடிவு, வடிவம் இவை ஒரு பொருள் குறிக்கும் சொற்கள். உம்மை உயர்வுகிறப்பு.

கருத்து. உற்ற கோயைப் பொறுத்தலும் உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாயையுமே தவம். 231.

உ. தவமுத் தவமுடையார்க் காகு மவமகனை யஃதிலார் மேற்கொள் வது.

பொருள். தவமும் தவம் உடையார்க்கு ஆகும்—தவ வேடமும் தவமுடையவர்க்குப் பொருத்தம்; அஃது இல்லார் அதனை மேற்கொள்வது அவம்—தவம் இல்லாதார் தவ வேடத்தை (த்தம்) மேற்கொள்வது பயனற்ற செயல்.

அகலம். முதல் 'தவம்' ஆகு பெயர், தவ வேடத்திற்கு ஆயினமையால். 'தவமும் தவமுடையார்க் காகும்' என்பதற்குத் தவப் பயனை யன்றித் தவந்தானும். முற்றவம் உடையார்க்கே ஆகும்.

237:

நிருக்குறள்—அறப்பால்.

என்று உரைப்பாரும் உளர். அய் வுரை ஒரு சிறிதும் பொருத் தாது, முற் றவத்திற்கும் முற்றவம் வேண்டும் என்று முடிவில்லாது கூறிக்கொண்டே போக சேரு மாகலான். அத்தகைய முடிவற்ற கூற்றை வட னூலார் அனவத்தா தோடம் என்பர்.

கருத்து. தவ வேடம் தவம் உடையார்க்கே பொருத்தம்.

உ. துறத்தார்க்குக் துப்புரவு வேண்டி. மறத்தார்கொள் மற்றை யவர்க டவம்.

பொருள். துறத்தார்க்கு துப்புரவு வேண்டி—(இவ்வாழ்க்கை யைத்) துறத்தவர்க்கு உணவு முதலியன (அளித்தலை) விரும்பி, மற்றையவர்கள் தவம் மறத்தார்கொல்—இவ்வாழ்வார்கள் தவத்தினை மறத்தார்களோ?

அகலம். இவ்வாழ்வாரும் தவத்தினைக் கைக்கொள்ளத் தக்க வராயிருக்க, அவர் அதனைக் கைக்கொள்ளாம விரும்புவதைக் கண்டித்த வாறு. கொல் என்பது ஈண்டுக் குறிப்பு வினாப் பொருளில் வந்தது.

கருத்து. இவ்வாழ்வாரும் தவத்தினைக் கைக்கொள்க. 233.

ச. ஒன்றாத்த தெறலு முவந்தாரை யாக்கலு மெண்ணிற் றவத்தான் வரும்.

பொருள். ஒன்றாத்த தெறலும் உவந்தாரை ஆக்கலும்—பகை வரை அழித்தலும் கட்பினரை ஆக்குதலும், தவத்தால் எண்ணின் வரும்—தவத்தோடு (சூடி நின்று) நினைப்பின் (உடனே) எய்தும்.

அகலம். ஆக்குதல்—செல்வம் முதலியவற்றை உடையவராக்

குதல். 'ஆன்' உருபு 'ஓ' உருபுப் பொருளில் வந்தது.

கந்தத்து. ஒன்றாகத் தெறலும் உவந்தாரை ஆக்கலும் தவத் தினர் நினைத்த மாதிரத்தில் நிகழும். 234.

238.

தவம்.

௫. வேண்டிய வேண்டியாவ் கெய்தலாற் செய்தவ மீண்டு முயலப் படும்.

பொருள். வேண்டிய வேண்டிய ஆக்கு எய்தலான்—(தாம்) விரும்பியவற்றை விரும்பிய வாறு அடைதலால், செய் தவம் ஈண்டு முயல 'படும்'—(அறிஞர்) செய்யும் தவத்தை இப் பிறப்பின்கண் (செய் தற்கு ஒவ்வொருவரும்) முயல வேண்டும்.

அகலம். வேண்டிய ஆக்கு என்பது அசரம் கெட்டு மிழ்தது. செய் தவம் என்பதிலுள்ள செய் என்பதனைத் துணையிணையாகக் கொள்ளினும் அமையும்.

கந்தத்து. விரும்பியவற்றை யெல்லாம் தவம் தருமாகவான், அதனை விரைந்து செய்க. 235.

ஈ தவஞ்செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார்மற் றல்லா ரவஞ்செய்வா ராசையுட் பட்டு.

பொருள். தவம் செய்வாரே தம் கருமம் செய்வார்—தவத் தைச் செய்பவரே தமது கருமத்தைச் செய்பவர்; அல்லார் ஆசையுள் பட்டு அவம் செய்வார்—தவஞ் செய்யாதார் ஆசையுட் சிக்கி வீண் கருமம் செய்பவர்.

அகலம். கருமம்—வீண. செய்வாரே என்பதன் ஏசாரம் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. 'மற்று' அசை. நடுமீ, நடுகீ பாடம் 'ஆசையுட் பட்டு'. மற்றை மூவர் பாடம் 'ஆசையிற் பட்டு'.

கந்தத்து. தவஞ்செய்வாரே தம் கருமம் செய்தவராவர். 236.

எ. சுடச்சுடரும் பொன்போ லொளியிருந் துண்பஞ் சுடச்சுட கோற்றிற் பவர்க்கு.

பொருள். துன்பம் சுட சுட கோற்றிற் பவர்க்கு—(தம்மைத்) துன்பம் வருத்த வருத்தத் தவஞ் செய்ய வல்லார்க்கு, சுட சுடரும்

239.

பொன்போல் ஒளி மிகும்—சூழல் காணியில் ஒளிரும் பொன்போல
(அறிவாகிய) ஒளி மிகும்.

அகலம். முத்திய உரையாளியர்கள் பாடம் 'ஒளிவிடும்'.
மணகீதடவர் பாடம் 'சடச்சடப் பொன்போல்'. 'ஒளிவிடும்'
என்பதிலும் 'ஒளியிதும்' என்பது மிகப் பொருத்தமான பொரு
ளைத் தருதலான், அதனவே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க.

கருத்து. தவம் செய்வார்க்கு அறிவு வளரும். 237.

அ. தன்னுயிர் தானறப் பெற்றானே யேனைய
மன்னுயி ரெல்லாந் தொழும்.

பொருள். தன் உயிர் தான் அற பெற்றானே—தனது உயிர்
'தான்' என்பது கீழ்கப் பெற்றவனே, ஏனைய மன் உயிர் எல்லாம்
தொழும்—மற்றைய நிலை பேறுடைய உயிர்களைல்லாம் வணங்கும்.

அகலம். தான்—'தான்' என்று அகக்கரித்தல். 'தன் உயிர்
தான் அறப் பெற்றானே' என்பதற்குத் 'தன் உயிரைத் தான் தன
க்கு உரித்தாகப் பெற்றவனே' என்ற உரை பொருத்தாது.

கருத்து. அகக்காரம் கீழ்கப் பெற்றவன் கடவுளாகப் போற்றப்
படுவான். 238.

சு. கூற்றாய் குறித்தலுய் கைகூடு கோற்றளி
ஒற்ற நிலைப்பட்டவர்க்கு.

பொருள். கோற்றலின் ஆற்றல் நிலைப்பட்டவர்க்கு—தவம்
இழைத்தலின் வலிமையை அடைந்தார்க்கு, கூற்றம் குறித்தலும்
கைகூடும்—கூற்றத்தைக் (கடத்து) குறித்தலும் எய்தும்.

அகலம். கூற்றத்தைக் கடந்து குறித்தலாவது, கூற்றத்தி
னின்து தப்புதல். கூற்றம்—எமன்.

கருத்து. தவத்தைச் செய்தவர் மாணத்தைக் கடப்பர். 239.

240.

கூடா வொழுக்கம்.

ய. இலர்பல ராகிய காரண கோற்றார்
சிலர்பலர் கோலா தவர்.

பொருள். இலர் பலர் ஆகிய காரணம் கோலாதவர் பலர்—
(இய் ஐவகிண்கண்) வறிஞர் பலராயதற்குக் காரணம் (முன்) தவம்
இழையாதார் பலர்; (உளர் சிலர் ஆகிய காரணம்) கோற்றார் சிலர்—
(இய் ஐவகிண்கண்) செல்வவந்தர் சிலர் ஆயதற்குக் காரணம் (முன்)
தவம் இழைத்தவர் சிலர்.

அகலம். 'உனர் சிவர் ஆதிய காரணம்' என்பது சொல்வெச்சம். ஆயிதத்தக் காரணத்தை ஆயித காரணம் என்றார். மூத்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'கோற்பார்'. 'ஆயித காரணம்' என்று ஆசிரியர் கூறியிருந்தலால், 'கோற்றார்' என்பதே அவர் பாடம் என்று கொள்க.

கருத்து. தவம் செய்தலும் அது செய்யாமையும் முறையே செல்வத்திற்கும் வறுமைக்கும் காரணம். 240.

உயிடு-ம் அதி:—கூடா வொழுக்கம்.

அலிந்தாவது, பொருத்தாத ஒழுக்கம்.

க. வஞ்ச மனத்தான் படிற்றொழுக்கம் பூதங்களை நோந்து மகத்தே நகும்.

பொருள். வஞ்ச மனத்தான் படிற்று ஒழுக்கம்—வஞ்சக மனத்தை யுடையவனது பொய்யான(தவ)ஒழுக்கத்தை, பூதங்கள் ஐந்தும் அதத்தே நகும்—உடம்போடு பொருத்திய பொறிகள் ஐந்தும் உச்சே சிரிக்கும்.

அகலம். படிற்று ஒழுக்கம் = படிற்றொழுக்கம். படிற்று—பொய். பூதங்கள் என்பது ஒரு பெயர், அவற்றைத் தன்மாத்திரையாக வுடைய பொறிகளுக்கு ஆணையால். பொறி—அறிகுறி. ஐம்பொறி

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

கனாடிய மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பவற்றிற்கு முறையே மண், கீர், நீ, காற்று, ஆகாயம் தன் மாத்திரைகள். அதனால், பொறிதலைப் பூதங்கள் என்றார்.

கருத்து. பொய்யொழுக்கம் உடையான அவன் மனச்சான்றே வருத்தம். 241.

உ. வரணயர் தோற்ற மெவன்செய்யுந் தன்னொஞ்சந் தானறி குற்றம் படிள்.

பொருள். தன் சொஞ்சம் தான் அறி குற்றம் படிள்—தனது மனம் தான் அறிந்த குற்றத்தின்கண் பொருத்தின், வான் உயர் தோற்றம் எவன் செய்யும்—வான்போல் உயர்ந்த தவவேடம் யாது பயனைச் செய்யும்? (ஒரு பயனுய்ஞ் செய்யாது.)

அகலம். மனக்குடவர், தாமத்தீர் பாடம் 'குற்றம் படிள்'.

மற்றை மூவர் பாடம் 'குற்றப் படின'.

கருத்து. தீய ஒழுக்க முடையானுக்கு அவன் தவ வேடம் யாதொரு பயனையும் தராது. 242.

௩. வலியி னிலைமையான் வல்லுருவம் பெற்றம்
புலியின் றோல் போர்த்துமேய்க் தற்று.

பொருள். வலி இல் நிலைமையான் வல் உருவம் (கொள்ளல்)—
(தீய நெறிகளில் செல்ல விடாது மனத்தை அடக்கும்) வலிமை யில்
லாத நிலைமையை யுடையவன் வலிய தவ வேடத்தைக் கொள்ளுதல்,
பெற்றம் புலியின் தோல் போர்த்து மேய்த்து அற்று—பசு புலியி
னுடைய தோலை (த்தன் மீது) போர்த்துகொண்டு (பைப் கூழை)
மேய்த்தாற்போலும்.

அகலம். மேய்த்து என்றமையால், பைக்கூழ் என்பது வரு
வீத்து உரைக்கப்பட்டது. மேய்த்தற்று என்பது வினைத் தொகை.

242

கூடா விவாழ்க்கம்.

* அது மேய்த்தால் அற்று என விரியும். கொள்ளல் என்பது அவாய்
நிலையான் வந்தது.

கருத்து. மனத்தை அடக்கும் வலி இல்லாதான் தவ வேடம்
புனைதல் உலகத்தாரை வஞ்சித்தற்காகவே. 243.

௪. தவமறைத் தல்லவை செய்தல் புதன்மறைத்து
வேட்டுவன் புட்சிமிழ்த் தற்று.

பொருள். 'தவம் மறைத்து அல்லவை செய்தல்—(ஒருவன்)
தவ வேடத்தின்கண் மறைத்து (சின்று) மற்ற்களைச் செய்தல்,
வேட்டுவன் புதல் மறைத்து புன் சிமிழ்த்து அற்று—வேடன் புதலின்
கண் மறைத்து (சின்று) பறவைகளைப் பினைத்தாற்போலும்.

அகலம். தவம் என்பது ஆகு பெயர், தவ வேடத்திற்கு ஆயி
னமையால். புதல்—காணல், புல். புன் என்பது சாதி ஒருமைப்
பெயர். சிமிழ்த்தற்று என்பது வினையெச்சத் தொகை.

கருத்து. தவவேடம் புனைந்து பாவம் புரிதல் கொலை செய்தலை
ஒக்கும். 244.

௫. 'பற்றற்றே மென்பார் படிற்றொழுக்க மெற்றெற்றென்
றேதம் பலவுந் தரும்.

பொருள். பற்று அற்றேறும் படிபார் படிபு ஒழுக்கம்—(அகத் திண்கண் யாதொரு பற்றினின்றும் நீங்காதாரா யிருக்கப் புறத்தில்) பற்றுக்களினின்று நீங்கினேம் என்று கூறும் துறவு வேடத்தவரது பொய் யொழுக்கம், என்று என்று என்ற ஏதம் பலவும் தரும்—கொல் வெட்டு என்று சொல்லுதற்குக் காரணமாய் குற்றங்கள் பலவற்றையும் கொடுக்கும்.

அகலம். என்று என்று என்பது துறவு வேடத்தான் தீயன புரிதற்காகப் பிறன் இல்லின்கண் சென்று பிறன் கைப்பட்டபொழுது

243

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அப் பிறன் தன் பக்கத்தில் சிற்பாணப் பார்த்துக் கூறும் கூற்று. என்ற ஏதம் என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் அகரல் கொட்டு என்றே தம் என்று ஆயிற்று. தநுமர் பாடம் 'பற்றற்றே மென்பான்'. நாமநீநீ பாடம் 'பற்றற்றே மென்பான்'. நீநீநீ பாடம் 'பற்றற்றே மென்பார்'.

கருத்து. தவவேடம் புணர்த்த தீயன புரிவோர் கொடியுண்டு இறப்பர். 245

க. கெஞ்சிற் துறவார் துறக்கார்போல் வஞ்சித்து வாழ்வாரின் வன்கணு ரில்.

பொருள். கெஞ்சில் துறவார் துறக்கார்போல் வஞ்சித்து வாழ்வாரின்—மனத்தில் (ஒரு பொருளினின்றும்) துறவாதவராய் (எல்லாப் பொருள்களினின்றும்) துறத்தவர் போல (உலகத்தாரை) வஞ்சித்து வாழ்வாரினும், வன் கண்ணார் இல்—கொடுமையானர் (வேறு) இல்லை.

அகலம். வன் கண்ணார் என்பது னாகர வொற்றுக் கொட்டு சின்றது.

கருத்து. அவ்வாறு வாழ்பவர் மிக மிகக் கொடியர். 246.

எ. புறங்குன்றிக் கண்டனைய ரேனு மகங்குன்றி முக்கிற் கரியா ருடைத்து.

பொருள். புறம் குன்றி கண்டு அனையர் எனும்—புறத்தில் குன்றி உருண்டையின் செம்மை சிறத்தை ஒப்பவரேனும், அகம் குன்றி முக்கின் கரியார் உடைத்து—அகத்தில் குன்றி முக்கைப் போலக் கரிய தன்மையை யுடையவரை (இல் லுலகம்) உடையது.

அகலம். தூந்-கண்டு என்பது போலக் குன்றிக் கண்டு என்பது குன்றி உருண்டை என்று பொருள் தந்து சிந்தித்த. கரிய தன்மை—

244

கடா வொழுக்கம்.

—மறங்கள் சிறைத்த நன்மை. குன்றிக் கண்டு என்பது ஒரு பெயர், அதன் நிறத்திற்கு ஆயினமையால். தநமர், தாமந்தீர் பாடம் 'புறங்குன்றிக் கண்டினையர்'. மற்றை மூவர் பாடம் 'புறங்குன்றி கண்டினையர்'.

'கருந்து. ஒருவனை அவனது புற வேடத்தாற் கொள்ளற்க.

அ. மனத்தது மாசாக மாண்டார்நீ ராடி.

மவுறந்தொழுகு மாந்தர் பலர்.

பொருள். மனத்தது மாசு ஆக—மனத்திலுள்ளது குற்றமாயிருக்க, மாண்டார் நீர் ஆடி—மாட்சிமைப்பட்ட தவத்தினர் (மூழ்கும் தாய) ஆடகனில் மூழ்சி, மறைத்து ஒழுதும் மாந்தர் பலர் (உண்டு)—ஒளித்து ஒழுதும் மாந்தர் பலர் (இவ் வுலகத்தின்கண்) உண்டு.

அகலம். நீர் என்பது ஒருபெயர், அதனையுடைய ஆற்றாக்கு ஆயினமையால். ஒளித்து ஒழுகலாவது, நீய் வினைகளைப் பிறர் அறியாமல் செய்தல். தாய ஆறுவது, தன்கண் மூழ்கினவரைத் தாயாக்கும் ஆறு. அஃதாவது, கங்கை போன்ற புண்ணிய நதி.

'கருந்து. ஒருவனை அவனது புறச் செயல்களால் கொள்ளற்க.

க. கண்கொடிநி யாழ்கோடு செவ்விறால் கன்ன வினைபடு பாலாற் கொளல்.

பொருள். கண்கொடிது—அம்பு (உருவத்தால் நேரியதாயினும் செயலால்) கொடியது; யாழ்கோடு செவ்விறு—யாழின் கோடு (உருவத்தால் கோடிய தாயினும் செயலால்) நேரியது; ஆங்கு அன்ன—அவ்வாறு போல், வினை படு பாலால் கொள்ளல்—(ஒவ்வொரு வரையும் அவரவர்) வினைகள் படும் பகுதியால் கொள்க.

அகலம்? கொள்ளல் என்பது எனக் கொற்றுக் கெட்டு நின்றது நேரியது—எல்லது கோடு—கொம்பு. அஃதாவது, யாழின் எம்பின்

திருக்குறள்—அறப்பால்.

கருத்து. திய வினை யுடையாரைத் திய ரென்றும், தாய வினை யுடையாரைத் தாய ரென்றும் அவரவர் வினைகளை கோக்கி ஒவ்வொருவரையும் கொள்க, 249.

யி. மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா வுலகம்
பழித்த தொழித்து விடின.

பொருள். உலகம் பழித்தது ஒழித்த விடின—உயர்த்தோர் பழித்ததாகிய திய ஒழுக்கத்தை ஒழித்து விட்டால், மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா—(ஒருவன்) மொட்டை யடித்தலும் சடை வளர்த்தலும் வேண்டா.

அகலம். மழித்தலும் நீட்டலும் தறவிகள் பூணும் வேடமாக லான், அவை எண்டுக் கூறப்பட்டன. “உலக மென்பது உயர்த்தோர் மாட்டே” என்ப வாசலான், உலகம் என்பதற்கு உயர்த்தோர் எனப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. தருமர் பாடம் ‘வழித்தலும்’.

கருத்து. தவத்திற்கு வேடம் இன்றி யமையாத தன்று; திய ஒழுக்கத்தை விடுதலே இன்றி யமையாதது. 250.

உயகம்—அதி:— வெஃகாமை.

அஃதாவது, பிறரது பொருளை விரும்பாமை.

க. நடுவின்நி நன்பொருள் வெஃகின் குடிபொன்றுங் குற்றமு மாங்கே தரும்.

பொருள். நடுவு இன்றி நன் பொருள் வெஃகின்—(ஒருவன்) நடுவு நிலைமை இல்லாமல் (பிறரது) எல்ல பொருளை (க்கவர) விரும் பின், (அது) குடி பொன்றும் குற்றமும் தரும்—அது தவரது குடும்பத் தோடு அழிவதற்கு ஏதுவாகும் குற்றமும் தரும். //

246

வெஃகாமை.

அகலம். குற்றமும் என்பதன் உம்மை இழிவுநிறப்பு. குடி பொன்றுவதற்கு ஏதுவாய குற்றத்தைக் குடிபொன்றும் குற்றம் என்றார். ‘ஆங்கு, ஏ என்பன அசைக்க. தருமர் பாடம் ‘நடு வின்நி’. முத்திய உரையாளியர்கள் பாடம் ‘குடிபொன்றி.’ இப் பாடத்தை ஆசிரியர் பாடமாகக் கொண்டு, பொன்றி என்னும் தன் வினை பொன்றுவித்து என்னும் பிறவினைப் பொருள் தந்து நின்றது என்பர் நெல்நாட்டியகீ துந்திச விருந்திகாரி.

கருத்து. பிறர் பொருளைக் கவர விரும்புவோன் தன் குடும்பத் தோடு அழிவன். 251.

உ. படுபயன் வெஃகிப் பழிப்படுவ செய்பார்
நடுவின்மை காணா பவர்.

பொருள். நடுவு இன்மை காண்பவர்—நடுவு நிலைமை யின்மை க்கு அஞ்சுகின்றவர், படு பயன் வெஃகி பழி படுவ செய்பார்—அழி யும் பயனை விரும்பிப் பழியின்கண் படுஞ் செயல்களைச் செய்பார்.

அகலம். தநுமர், மலாகீதுடவர், தாமத்தர் பாடம் 'கடு வள்ளம்'. முத்திய குறளில் 'கடுவின்றி' என ஆசிரியர் கூறி யிருந்தலின், 'கடுவின்றம்' என்பதே அவர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருத்து. கடுவு நிலைமையைக் கைக்கொண்டவர் பிராது பொருளை வெல்கார். 252.

௩. சிற்றின்பம் வெல்கி யறனால்ல செய்யாரே
மற்றின்பம் வேண்டி பவர்.

பொருள். சிறு இன்பம் வெல்கி அறன் அல்ல செய்யார்—(பொருளால் வரும்) சிற்றின்பத்தை அவாவி அறம் அல்லாத செயல்களைச் செய்யார், மற்ற இன்பம் வேண்டிபவர்—பேரின்பத்தை அவாவுகின்றவர்.

247

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். அறம் அல்லாத செயல்கள்—மறக்கள். சிறிது கோரத்தில் கழியும் இன்பத்தைச் சிற்றின்பம் என்றார். சிறு + இன்பம் = சிற்றின்பம். வகாரம் காற்றை. தநுமர் பாடம் 'சிற்றின்பம் வேண்டி'.

கருத்து. சிற்றின்பங்களை வெல்கி மறக்கள் செய்யார் பேரின்பம் வேண்டிபவர். 253.

ச. இவமென்று வெல்குதல் செய்யார் புலம்வென்ற புன்மைமீல் காட்சி பவர்.

பொருள். புலம் வென்ற புன்மை இல் காட்சியவர்—ஐம் புலங்களையும் வென்ற புன்மை இல்லாத மெய்யறிவுடையார், இலம் என்று வெல்குதல் செய்யார்—(யாம் பொருள்) இல்லேம் என்று (பிறர் பொருளை) வீரம்புதல் செய்யார்.

அகலம். ஐம் புலக்களாவன—சுவை, ஒளி, ஊது, ஒசை, காற்றம்.

கருத்து. வறுமை காரணமாகப் பிறர் பொருளை வெல்கார் மெய்யறிவுடையார். 254.

௮. அல்கி யகன்ற வறவென்றும் யார்மாட்டுமீ
வெல்கி வெறிய செயின்.

பொருள், வெஃகி யார்மாட்டும் வெறிய செய்யின்—பொருளை விரும்பி எவரிடத்தும் வெறிச் செயல்களைச் செய்யின், அஃகி அகன்ற அறிவு என் ஆம்—தண்ணியதாய் (தூல்களிற் சென்று) விரிந்த அறிவு யாது பயனைச் செய்யும்? (ஒரு பயனையும் செய்யாது).

அகலம், வெறிச் செயல்கள்—மூர்க்கச் செயல்கள். தநமக் பாடம் வெறிய செயின்.

கருத்து, பிறர் பொருளை வெஃகி வெறிச் செயல்களைச் செய் தல் அறிவில்லாதார் செயல். 255.

248

வெஃகாமை.

சு. அருள்வெஃகி யாற்றின்க ணின்குள் பொருள்வெஃகிப் பொல்லாத சூழக் கெடும்.

பொருள், அருள் வெஃகி ஆற்றின்கண் நின்குள்—அருளை (அடைய) விரும்பி (அதற் குரிய துறவு) செறியின்கண் நின்றவன், பொருள் வெஃகி பொல்லாத சூழ் கெடும்—(பிறன்) பொருளை (அடைய) விரும்பித் தீய வினைகளை எண்ணக் கெடுவான்.

கருத்து, துறவி பிறன் பொருளை வெஃகின் அழிவன். 256.

எ. வேண்டற்க வெஃகியா மாங்கம் வினாவின் மாண்டற் கரிதாம் பயன்.

பொருள், வெஃகி ஆம் ஆக்கம் வேண்டற்க—(ஒருவன் பிறன் பொருளை) விரும்பி (அதனாலும்) ஆகும் செல்வத்தை விரும்பற்க, வினை வயின் ஆம் பயன் மாண்டற்கு அரிது—(வெஃகல்) வினையும் இடத்து உண்டாகும் பயன் மாட்சிமைப் படுதற்கு அரியது (ஆகலான்).

அகலம், மாட்சிமைப் படுதற்கு அரியது—பெருமைப்படுதற்கு முடியாதது.

கருத்து, பிறன் பொருளைக் கவர விரும்புதல் பின்னர்க் கிதுமையைத் தரும். 257.

அ. அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெஃகாமை வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள்.

பொருள், செல்வம் அஃகாமைக்கு (வழி) யாது என்னின்— செல்வம் சுருங்காமைக்கு வழி யாது என்றும், பிறன் கை பொருள் வெஃகாமை வேண்டும்—பிறனது கைப் பொருளைக் கவர விரும்பா திருத்தல் வேண்டும்.

அகலம். செல்வத்திற்கு என்பதி லுள்ள காண்காம் வேற்றுமை யருபைப் பிரித்து, அலிகாமை என்பதனுடன் சேர்த்துப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. இவ்வுழி என்பது அவாய்லியான் வந்தது.

249.

32

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

கருத்து. பிறன் பொருளை வெஃகாதான் செல்வம் மேன்மேலும் வளரும். 258

க. அறனறிந்து வெஃகா வறிவுடையாரச்சேருந் திறனறிந் தாக்கே திரு.

பொருள். அறன் அறித்த வெஃகா (த) அறிவுடையார்—அற தலை அறித்த (பிறன் பொருளை) விரும்பாத அறிவுடையவரை, திறன் அறித்த திரு சேரும்—(அவர்) செவ்வி தெரித்த திருமகன் சேர்வன்.

அகலம். செவ்வி—சமயம், ஆக்கு, ஏ என்பன அசைகள்.

கருத்து. பிறன் பொருளை வெஃகாரைத் திருமகன் சேர்வன்.

டு. இறலீறு மெண்ணுது வெஃகல் விறலீறும் வேண்டாமமை யென்னுஞ் செருக்கு.

பொருள். எண்ணுது வெஃகல் இறல் ஈனும்—(பின் விளையும் பயனை) எண்ணாமல் (பிறன் பொருளைக்) கவர விரும்புதல் அழிவைக் கொடுக்கும்; வேண்டாமமை என்னும் செருக்கு விறல் ஈனும்—(பிறன் பொருளை) விரும்பாமமை என்னும் செருக்கு வெற்றியைக் கொடுக்கும்.

அகலம். தருமர் பாடம் 'இறலீறு மின்னூத'. முத்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'வெஃகின்'. வெஃகின் என்னும் பாடத்தைக் கொள்ளுங்கால், 'அது' என்னும் தோன்றா எழுவாயை வருவிக்க வேண்டிய திருத்தலானும், 'வேண்டாமமை யென்னுஞ் செருக்கு விறலீறும்' என்று கூறியிருத்தல்போல 'வெஃகல் இறலீறும்' என்று கூறுதலே பொருத்தமாகலானும், வெஃகல் என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க.

கருத்து. பிறன் பொருளை வெஃகுகல் அழிவைத் தரும்; வெஃகாமை வெற்றியைத் தரும். 260.

250

உயிளம் அதி:—பயனில சொல்லாமை.

அல்தரவது, பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லாமை.

க. பல்லாச் முனியப் பயனில சொல்லுவா
னெல்லாரு மெள்ளப் படும்.

பொருள். பல்லாச் முனிய பயன் இல சொல்லுவான்—(அறி
ருள்) பலர் வெறுக்கும்படியாகப் பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லு
பவன், எல்லாரும் என்ஈ படும்—எல்லாராலும் இகழ்ப் படுவன்.

முகலம். தந்மர் பாடம் 'பயனில்சொல்'. எல்லாரும் என்
பது மூன்றாம் வேற்றமைத் தொகை.

கருத்து. பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்பவன் எல்லா
ராலும் இகழ்ப் படுவன்.

261.

உ. பயனில பல்லாச்முற் சொல்லு னபனில
கட்டார்கட் செய்தகிறீர் நீது.

பொருள். பல்லாச்முன் பயன் இல சொல்லல்—பலர்முன்
பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லுதல், கட்டார்கண் யன் இல
செய்தலின் தீது—கட்டினர்மாட்டு (அவர்க்கு) விரும்பம் இல்லாத
செயல்களைச் செய்தலினும் தீது.

கருத்து. பலர் முன் பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லுதல்
கட்டார் விரும்பாத செயல்களைச் செய்தலினும் தீது. 262.

க. பயனில நென்பது சொல்லும் பயனில
பாரித் துரைக்கு முரை.

பொருள். பயன் இல பாரித் து உரைக்கும் உரை—பயன்
இல்லாத சொற்களை விரித்துப் பேசும் பேச்சு, யன் இலன் என்பது
சொல்லும்—(அய்வாறு பேசுவோன்) கன்மை இல்லாதவன் என்ப
தைக் கூறும்.

251

திருக்குறள்—அறப்பால்.

கருத்து. பயனில சொல்லுவான் கல்வன் அல்லன் என்று
கருதப்படுவான். 263.

சு. நயன்சாரா நன்மையி லீக்கும் பயன்சாராப் பண்பில்சொற் பல்லா சகத்து.

பொருள். பல்லா அகத்து பயன் சாரா(த)பண்பு இல் சொல்—
பல் ஈடுவில் (சொல்லிய) பயன் பொருத்தாத குணமற்ற சொற்கள்,
நயன் சாரா நன்மையின் நீக்கும்—இன்பம் பொருத்தாதனவாய்
(அச் சொற்களைச் சொல்லியவனை) அறத்தினின்று நீக்கும்.

அகலம். சொல்லிய என்பது அவாய்நிலையான் வந்தது. தநமர்,
நாமநீநர் பாடம் 'சயஞ்சாரா'. நகீசக் பாடம் 'சயஞ்சாரா நன்மையு
நீக்கும் பயஞ்சாரா'. மணகீதுடவர் பாடம் 'நீக்கும்'.

கருத்து. பயனில சொல்வார் அறமும் இன்பமும் இழப்பர். 264.

சூ. சீர்மை சிறப்பொடு னீக்கும் பயனில
நீர்மை யுடையாச் சொலின்.

பொருள். நீர்மை யுடையார் பயன் இல் சொல்லின்—(தற
வுத்) தன்மையை யுடையார் பயன் இல்லாத சொற்களைச் சொல்லின்,
சீர்மை சிறப்பொடு நீக்கும்—(அவருடைய) சீரிய ஒழுக்கமும் பெரு
மையும் (அவரை விட்டு) நீக்கும்.

அகலம். 'ஒடு' உம்மைப் பொருளில் வந்தது.

கருத்து. துறவிகள் பயனில சொல்லின் தமது ஒழுக்கத்தையு
மும் பெருமையையும் இழப்பர். 265.

சு. பயனில்சொற் பாராட்டு வாரை மகடுவன்னல்
மக்கட் பதடி யெனல்.

பொருள். பயன் இல் சொல் பாராட்டுவாரை—பயன் இல்லாத
சொற்களைப் பாராட்டுவாரை, மகன் என்னல்—மனரிதன் என்று சொல்
லற்கு; மக்கன் பதடி. என்னல்— மனிதரில் பதர் என்று சொல்லுக.

252.

பயனில சொல்லாமை.

அகலம் பாராட்டுதல்—கொண்டாடுதல். அல்தாவது, பிரிய
மாசப் பேசுதல். என்னல் இரண்டும் ஊசு வொற்றுக் கெட்டு
நின்றன.

கருத்து. பயனில சொல்லுவான் மக்களுட் பதர். 266.

எ. பயனில சொல்லிதுஞ் சொல்லுக சான்றோர்
பயனில சொல்லாமை நன்று.

பொருள். சான்றோர் பயன் இவ சொல்லினும் சொல்லுக—
(தற வொழுக்கக்கணால்) கிறைத்தோர் இன்பம் இவ்வாத சொற்களைச்
சொல்லினும் சொல்லுக; பயன் இவ சொல்லாமை கண்டு—பயன்
இவ்வாத சொற்களைச் சொல்லாதிருத்தல் கண்மை.

கருத்து. தறவிகன் பயனில சொல்லற்க, 267.

அ. அரும்பய னுய மறிவினார் சொல்லார்
பெரும்பய னில்லாத சொல்.

பொருள். அரு பயன் ஆயும் அறிவினார்—(ஆராய்தற்கு) அரிய
பொருளை ஆராயும் அறிவை யுடையவர், பெரு பயன் இவ்வாத சொல்
சொல்லார்—பெரிய பயன் இவ்வாத சொற்களைச் சொல்லார்.

அகலம். அரிய பொருளாவது, மெய்ப்பொருள்.

கருத்து. மெய்ப்பொருளை ஆராய்வார் பயனில சொல்லற்க.

சு. பொருட்கந்தபொச்சாந்துஞ் சொல்லார் மருட்கந்த
மாசது காட்சி யவர்.

பொருள். மருள் தீர்த்த மாசு அது காட்சி அவர்—மயக்கம்
தீர்த்த குற்றமற்ற அறிவினை யுடையார், பொருள் தீர்த்த பொச்சாந்
தும் சொல்லார்—பயன் நீக்கிய சொற்களை மற்தும் சொல்லார்.

அகலம். தநுமீ பாடம் 'பொய்ச்சாந்தும்'. நச்சீர் பாடம்
'பொய்ச்சாந்தும்'. 'அது' என்பது வினைத்தொகை.

253

திருக்குறள்—அறப்பால்.

கருத்து. மெய்யறிவுடையார் மறத்தும் பயனில சொல்லார்.

யி. சொல்லுக சொல்லிற் பாபனுடைய சொல்லற்க
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்.

பொருள். சொல்லின் பயன் உடைய சொல்லுக—(ஒருவன்)
பேசின் பயனுடைய சொற்களைச் சொல்லுக; சொல்லின் பயன் இவ்வாத
(த) சொல் சொல்லற்க—சொற்களுள் பயன் இவ்வாத சொற்களைச்
சொல்லற்க.

அகலம். 'இவ்வாத' என்பது ஈறும் வகை சொந்தும் கெட்டு
கின்றது.

கருத்து. பயனில சொல்லற்க; பயனுடைய சொல்லுக. 270.
உயிமும்-அதி:— வெருளாமை.

அஃகாவது, வெருளாதிருத்தல். வெருளல்—கோபித்தல்.

க. செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங்காப்பா னல்லிடத்துக் காக்கிலென் காவாக்கா லென்.

பொருள். செல் இடத்து காப்பான் சினம் காப்பான்— (வெருளி) செல்லும் இடத்து (செல்ல விடாது) காப்பவன் வெருளியைக் காப்பவன் (ஆவான்); அல் இடத்து காக்கில் என் காவா(த) கால் என்—(வெருளி) செல்லாத விடத்து (வெருளியைக்) காத்தால் யாது பயன்? காவாத பொழுது யாது பயன்? (ஒரு பயனும் இல்லை.)

அகலம். செல்லிடமாவது, வெருளி செல்லக்கூடிய இடம். அல்தாவது, தம்மின் மெலியாரிடம். செல்லாத விடத்து வெருளியைக் காத்ததாகச் சொல்லல் முடியாது, அவ் விடத்து வெருளியைச் செலுத்தின் அது தடுக்கப்பட்டுப் போகலான். செல்லாத இடம்—தம்மின் மெலியாரிடம். நருமக் பாடம் 'செல்லிடத்திற்'; 'அல்லிடத்திற்'. மற்றை கால்வர் பாடம் 'காக்கிலென்'. மலகி.

254

வெருளாமை.

1. துடவீ பாடம் 'காக்கிலென்', 'காவாக்கா லென்' என்று பின்னர் கூறியிருத்தலான், 'காக்கிலென்' என்னும் மலகித்துடவீ பாடமே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

2. சூந்ந்து. மெலியாரிடத்து வெருளியைக் காக்கக் கடவர். 271.

உ. செல்வா விடத்துச் சினத்திது செல்லிடத்து மில்லதனிற் நிய பிற.

பொருள். செல்லா (த) இடத்து சினம் திது—செல்லாத இடத்து(த்தன்) வெருளி (தனக்கு இம்மையில்) திமையை விசேக்கும்; செல் இடத்தும் அதனின் திய பிற இல்—செல்லும் இடத்தும் அது போல (த்தனக்கு மறுமையில்) திமையைத் தருவன பிற இல்லை.

அகலம். தன்னின் மெலியவளிடத்துச் சினத்தைச் செலுத்தின், அவளுள் இம்மையில் தனக்குத் திங்கு விரையும் எனவும், தன்னின் மெலியவளிடத்துச் சினத்தைச் செலுத்தின், அதனால் மறுமையில் தனக்குத் தெய்வ தண்டனை கிடைக்கும் எனவும் கூறிய வாயு.

3. சூந்ந்து. தன்னின் மெலியவளிடத்தாயினும், மெலியவளிடத்தாயினுஞ் செலுத்தப்படும் வெருளி தனக்குத் திங்கு பயக்கும். 272.

4. மற்றத்தல் வெருளியை யார்மாட்டுந் திய பிறத்த லதனை வரும்.

பொருள். யாள்மாட்டும் வெருளியை மறத்தல்—(ஒருவன்) எவரிடத்தும் வெருளியை மறக்கக் கடவன்; அதனான் திய பிறத்தல் வரும்—வெருளியால் திய செயல்கள் பிறத்தல் உண்டாம்—(ஆகலான்).

கருத்து. வெருளி தீமையைத் தருதலான், எவரிடத்தும் வெருளி கொள்வற்க.
273.

ச. நகையு முவகையுங் கொல்லுஞ் சினத்திற் பகையு ளோவோ பிற.

255

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

பொருள். நகையும் உவகையும் கொல்லும் சினத்தின்— (ஒருவனது) முகச் சிரிப்பையும் அகக் களிப்பையும் அழிக்கும் வெருளியைப் போல, பிற பகையும் உள்வோ—மற்றைய பகைகளும் உன்னவோ? (இல்லை.)

கருத்து. வெருளி தனது சிரிப்பையும் களிப்பையும் மிகவுக்கும்.
274.

சு. தன்னைத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்காற் தன்னையே கொல்லுஞ் சினம்.

பொருள். தான் தன்னை காக்கின் சினம் காக்க—ஒருவன் தன்னைக் காக்க விரும்பின் (தன்னிடம்) வெருளி (வராமல்) காக்கக் கடவன், காவா (த) கால் சினம் தன்னையே கொல்லும்—காவாத பொழுது வெருளி தன்னையே அழிக்கும்—(ஆகலான்).

அகலம். காக்க விரும்பின் என்பதைக் காக்கின் என்றார்.

கருத்து. ஒருவன் வெருளி அவனைக் கொல்லும்.
275.

ச. சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி யினமென்னு மேமப் புணையைச் சும்.

பொருள். சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி—வெருளி என்று சொல்லப்படும் தீ, இனம் என்னும் ஏம புணையை சும்—சுற்றம் என்று சொல்லப்படும் காப்புத் தோணியை எரிக்கும்.

அகலம். தான் சேர்ந்த பொருளை அழித்தலால் 'தீ சேர்ந்தாரைக் கொல்லி' என்ற பெயர் பெற்றது. கொல்லி என்பது வினை யாலணையும் பெயர். இத் தீ வினைய தீப் போலல்லாமல் தன்னைச் சேர்ந்தாரையும் தன்னைச் சேராதாரையும் ஒருங்கு அழிக்கும் என்றார்.

கருத்து. வெருளி யுடையானை விட்டு அவன் சுற்றத்தாரும் நீக்குவர்.
276.

எ. சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் கேடு
நிலத்தறைந்தான் கைபிழையா தற்று.

பொருள். சினத்தை பொருள் என்று கொண்டவன். கேடு
—வெருளியை (க் கொண்ட தக்க) பொருள் என்று கொண்டவன்

அழிவுறுதல், நிலத்து அறைந்தான் கை பிழையாது அற்று—நிலத்
தின்னண் (கைபால்) அடித்தவனுடைய கை பிழையாதாற் போலும்;

அகலம். பிழையாதற்று என்பது எதிர்ப்பறை வினைபெச்சத்
தொகை. அது பிழையாதால் அற்று என விரியும். மலாக்கீருடவர்
பாடம் 'நிலத்தெறிந்தான்'.

கருத்து. வெருளியைக் கொண்டவன் அழிதல் தின்னம்.

அ. இனாரெரி தோய்வன்ன வின்கு செயினும்
புணரின் வெருளாமை நன்று.

பொருள். எரி இணர் தோய்வு அன்ன இன்கு செய்யினும்—
தீயின் சுடர்கள் சுடுதல் போன்ற துன்பங்களை (ஒருவன்) செய்யினும்;
புணரின் வெருளாமை நன்று—உடுமாயின் வெருளா திருத்தல்
நன்மை.

அகலம். இண ரெரி தோய்வால் உளதாகும் இன்கு வன்ன இன்
னவை இண ரெரி தோய் வன்ன இன்கு என்றார். புணரின் என்
பதற்கு அவ் வின்குவைச் செய்தவர் தன்பால் வந்து சேரின் என்று
உரைப்பினும் அமையும்.

கருத்து. தனக்குத் தீங்கு செய்தார்பாலும் வெருளா திருத்தல்
நன்று. 278.

க. உன்னிய வெல்லா முடனெய்து முள்ளத்தா
றுள்ளான் வெருளி யெனின்.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். உன்னத்தால் வெருளி உன்னான் என்னின்—(ஒரு
வன்) மனத்தால் சினத்தை நினையான் என்றால், உன்னிய எல்லாம்
உடன் எய்தும்—(அவன்) நினைத்தன வெல்லாம் உடனே வந்து

சேரும்.

அகலம். மனத்தால் நினைத்தல், வாயாற் சொல்லல் என்பன உலக வழக்கு. நாமந்தர், நீசர் பாடம் 'உள்ளிய தெல்லம்'.

கருத்து. வெருளி இல்லாதான் விரும்பிய எல்லாவற்றையும் அடைவன். 279.

யி. இறந்தா ரிறந்தா ரணைபர் சினத்தைத் துறந்தார் துறந்தார் துணை.

பொருள். சினத்தை இறந்தார் இறந்தார் அணையர்—சினத்தின்கண் அளவு கடந்தார் செத்தாரை ஒப்பர்; சினத்தை துறந்தார் துறந்தார் துணை—வெருளியை விடுத்தவர் துறந்தாரை ஒப்பர்.

அகலம். சினத்தை என்பது சிக்க கோக்காக ஈண்டு வைக்கப் பட்டிருக்கின்றமையால், அதனை முன்னரும் பின்னரும் கூட்டிப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. முன்னர்க் கூட்டிய வட்டத்து அதனை வேற்றமை மயக்கமாகக் கொள்க.

கருத்து. வெருளியை விட்டார் தறவிகளை ஒப்பர். 280.
உயகும் அதி:—இன்னு செய்யாமை.

அஃதாவது, பிற உயிர்களுக்குத் துன்பங்கள் செய்யா திருத்தல்.

க. சிறப்பினுஞ் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கினு செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.

பொருள். மாசு அற்றார் கோள்—குற்றம் அற்றவரது கோட்பாடு, சிறப்பு ஈனும் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கு—இன்னு செய்யாமை

258

இன்னு செய்யாமை.

—வீட்டினை எல்லாம் செல்வத்தைப் பெறினும் பிறர்க்குத் துன்பங்கள் செய்யா திருத்தல்.

கருத்து. பிறர்க்கு இன்னு செய்யாமை எல்லவரது கடமை.

உ. கறுத்தினு செய்தவற் கண்ணு மறுத்தினு செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.

பொருள். மாசு அற்றார் கோள்—குற்றம் அற்றவரது கோட்பாடு, கறுத்து இன்னு செய்தவர்கண்ணும் மறுத்து இன்னு செய்யாமை—வெருண்டு (தமக்குத்) துன்பங்கள் செய்தவனுக்கும் திரும்பித் துன்பங்கள் செய்யா திருத்தல்.

அகலம். நகுமீ, மணகீதுடவர், நாமந்தர் பாடம் 'செய்தவற் கண்ணும்'. பரிமேலழகர், நீசர் பாடம் 'செய்தவக் கண்ணும்'.

அகாசர் சுட்டு வேண்டாத தொன் றுகலாணும், மறுத்து எனப் பின்ன ர்க் கூறுதலானும், முந்திய மூவர் பாடமே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது. செய்தவர்கண்ணும் என்பது வேற்றுமை பயக்கம், ஏழாம் வேற்றுமை யுருபு காண்காம் வேற்றுமைப் பொரு ளில் வந்தமையால்.

கருத்து. தமக்குத் துன்பஞ் செய்தவனுக்கும் தாம் துன்பஞ் செய்ய லாகாது. 282.

௩. செய்யார்மற் செற்றார்க்கு யின்னாது செய்தபி னுய்யா விழும் தரும்.

பொருள். செற்றார்க்கும் இன்னாது செய்யார்—(அறிவுடையார்) பகைவார்க்கும் துன்பம் தரும் செயல்களைச் செய்யார், செய்த பின் உய்யா விழும் தரும்—(இன்னாது) செய்த பின்னர் (அச் செயல்) தப்ப முடியாத துன்பத்தைத் தரும் (ஆகலான்).

259

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அகலம். மன் என்பது அசை. பரிமேலழகர் பாடம் 'செய்யாமற்'. தருமர், மலாக்கிடவரி, தாமதநீ, நச்சி பாடம் 'செய்யாமம்'. துறந்தார் பிறர்க்கு இன்னா செய்யார் என்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. அதனைச் 'செய்யாமல்' என்று விதத்து கூற வேண்டா. பிறர்க்கு யாதொரு தீங்கும் செய்யா திருக்கத் துறந்தார்மேல் பிறர் செற்றல் கொள்வது இயற்கைக்கு மாறு. ஆகலான், 'செய்யார்மன்' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் ஏனக் கொள்க. உய்ய முடியாத விழும்மை உய்யா விழும்ம் என்றார்.

கருத்து. பிறர்க்கு இன்னா செய்யின், தமக்கு இன்னா வரும். 283.

ச. இன்னாசெய் தாரை யொறுத்த லவரநரண நன்னயஞ் செய்து விடல்.

பொருள். இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல்—தமக்குத் துன்பஞ் செய்தவரை ஒறுத்தல், அவர் காண கல் சுயம் செய்துவிடல்—அவர் காணும்படியாக கல்ல இன்பம் தருஞ் செயல்களைச் செய்து (அவரை விட்டு) நீங்குதல்.

அகலம். சுயம் தருஞ் செயல்களை சுயம் என்றார். ஒறுத்தல்—தண்டித்தல். தாமதநீ பாடம் 'கன்மையே'.

கருத்து. இன்னா செய்தார்க்கும் இளியவே செய்க. 284.

௩. அறிவின னாகுவ துண்டோ பிற்தினேய் தந்ரோய்போற் போற்றுக கடை.

பொருள். பிரிதின் சோய் தம் கோய் போல் போற்று(த)கடை
—(அறிவுடையார்) பிரிது (ஓர்) உயிரின் துன்பத்தைத் தமது துண்
பம் போல் (கருதிக்) காவாத விடத்து, அறிவினான் ஆருவது உண்டோ
—(அவரது) அறிவுடைமையினால் ஆரும் பயன் உண்டோ? (இல்லை.)
அகலம் மலகீதுடலர், தாமதீநீ பாடம், தன்னோய்போல்.

260

இன்னு செய்யாமை.

கருத்து. அறிவுடைமைக்கு அழகு பிர உயிர்க்கு இன்னு செய்
பாமை. 285.

க. இன்னு வெளத்தா ஹணர்த்தவை துன்னுமை
வேண்டும் பிறன்கட் செயல்.

பொருள். இன்னு என தான் உணர்த்தவை—துன்பங்கண்
எனத் தான் உணர்த்தவற்றை, பிறன்கண் செயல் துன்னுமை
வேண்டும்—பிறன்மாட்டுச் செய்தலைப் பொருத்தாமை வேண்டும்.

அகலம். “தனக்கினு வின்னு பிறர்க்கு”.—புறமொழி
நானாறு.

கருத்து. தனக்குத் துன்பத் தரும் செயல்களைத் தாம் பிறர்க்
குச் செய்யற்க. 286.

எ. எனைத்தானு மெஞ்ஞானும் யார்க்கு மனத்தானு
மாணசெய் பாமை தலை.

பொருள். எனைத்தானும் எ ஞானும் யார்க்கும்—எவ்வள
வேனும் என் ஞானும் யார்க்கும், மாணு மனத்தானும் செய்யாமை தலை
—துன்பத் தரும் செயல்களை உன்சத்தானும் செய்யாதிருத்தல் தலை
யாய் திறவறம்.

அகலம். தலை என்பது ஆகு பெயர், தலையாய திறவறத்திற்கு
ஆயினமையால். நச்சீர், பரிமேலழகி: பாடம் ‘மனத்தானும்’.
மற்றை மூவர் பாடம் ‘மனத்தானும்’. மனத்தானும் என்பது
பொருத்தமான பொரு ளொன்றையும் தாராய்வின், மனத்தானும்
என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருத்து. மனத்தானும் பிர உயிர்க்குத் துன்பஞ் செய்பாமை
தலையாய திறவறம். 287.

261

திருக்குறள்—அறப்பால்.

அ. தன்னுயிர்க் கின்னாம தானறிவர நென்கொலேர ,
மன்னுயிர்க் கின்னா செயல்.

பொருள். தன் உயிர்க்கு இன்னாம தான் அறிவான்—(பிறன் செய்யும் இன்னு)தன் உயிர்க்குத் துன்பம் தருதலைத் தான் உணர்ப்பவன், மன் உயிர்க்கு இன்னா செயல் என்?—(மற்ற) நிலப்பேறுடைய உயிர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்தல் யாது காரணம்?

அகலம். கொல், ஓ என்பன அசைகள்.

கருத்து. துன்பம் எனத் தான் உணர்ந்தவற்றைப் பிற உயிர்க்குச் செய்தல் மடமையே. 288.

சு. பிறர்க்கின்னா முற்பகற் செய்யிற் றனக்கின்னா
பிற்பகற் றுமே வரும்.

பொருள். பிறர்க்கு இன்னா முற் பகல் செய்யின்—(ஒருவன்) பிறர்க்குத் துன்பத் தரும் செயல்களை முற் பகலின்கண் செய்யின், தனக்கு இன்னா தாமே பிற்பகல் வரும்—தனக்குத் துன்பங்கள் தாமேயாகப் பிற்பகலின்கண் வரும்.

அகலம். ஞாயிறு தோன்றியது முதல் பத்து காழிகை வீரையில் முற் பகல் எனவும், அப் பத்து காழிகை முதல் இருபது காழிகை வரையில் பகல் எனவும், அவ் வீரபது காழிகை முதல் ஞாயிறு படும் வரையில் பிற்பகல் எனவும் சொல்லப்படும். மலாக்கூடவர், பரிமேலழகர் பாடம் 'தமக்கின்னா'. தருமர், மலாக்கூடவர், தாமந்தர் பாடம் 'தானே வரும்'. "முன்பகல் கண்டான் பிறன்கேடு தன்கேடு, பின்பகல் கண்டலிடும்".—பழமொழி நானூறு. 'தமக்கு' என்னும் சொல்லால் குறிக்கப்படுவோர் யாவரெனச் சொல்ல இயலாமையின், தனக்கு என்பதே ஆரியர் பாடம் எனக் கொங்க.

கருத்து. பிறர்க்குத் துன்பஞ் செய்யின், தனக்குத் துன்பம் தானே வரும். 289.

262

கொல்லாமை.

ஐ. கோயெல்லா கோய்செய்தார் மேலவா கோய்செய்யார்
கோயின்மை வேண்டு பவர்.

பொருள். கோய எல்லாம் கோய் செய்தார் மேல ஆம்—துன்பங்கீ நெல்லாம் (பிற உயிர்களுக்குத்) துன்பங்கள் செய்தார் மேலானவாம்; கோய் இன்மை வேண்டுகவர் கோய் செய்யார்—(ஆகலான், தமக்குத்) துன்ப மின்மையை விரும்புகவர் பிற உயிர்களுக்குத்) துன்பம் செய்யார்.

அகலம். தருமர் பாடம் 'கோயெல்லா கோய்செய்வார்'.

கருத்து. துன்பமுற வேண்டாதார் பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் செய்யற்க. 290.

நடம் அறி:—கொல்லாமை.

அஃதாவது, (ஓர் உயிரையும்) கொல்லாதிருத்தல்.

க. அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை யெல்லாந் தரும்.

பொருள். அற வினை யாது என்னின் கொல்லாமை—அறச் செயல் யாது என்றால் (ஓர் உயிரையும்) கொல்லாதிருத்தல்; கோறல் பிறவினை எல்லாம் தரும்—கொல்லாதல் மறச் செயல் எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும்.

அகலம். கொலையையே செய்யத் துணிர்தவன் மற்றைய பாவங்களை யெல்லாம் செய்வா னாகலான், கோறல் பிறவினை யெல்

லாக் தரும் என்றார். பிற வினை எல்லாம் என்பதற்குப் பாவங்கள் எல்லாவற்றின் பயன்களையும் என்று உரைப்பாரும் உளர்.

கருத்து. ஓர் உயிரையும் கொல்லாதிருத்தலே உயர்ந்த அறம்.

உ. பகுத்துண்டு பல்லுவி ரோம்புத னாலோர்
தொகுத்தவற்று னெல்லாந் தலை.

283

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். பகுத்து உண்டு பல உயிர்(உம்) ஒம்புதல்—(தம் உணவைப் பிற உயிர்களுக்குப்) பகுத்து கொடுத்து (த்தாம்) உண்டு பல உயிர்களையும் பேணுதல், தாலோர் தொகுத்தவற்றான் எல்லாம் தலை—(அற) தாலோர் (சிறந்த அறங்கொண எடுத்துத்) தொகுத்துச் செல்லியவற்று னெல்லாம் தலையாய அறம்.

அகலம். தலையாய அறத்தைத் தலை என்றார். தொகுத்தல்—ஒன்று சேர்த்தல். தொகுத்துச் சொல்லுதலைத் தொகுத்தல் என்றார். முற்றும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது.

கருத்து. பகுத்து உண்டு பல உயிரையும் காத்தல் தலையாய அறம். 292.

க. ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று.

பொருள். ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை—ஒப்பற்றதாக (நிற்கும்) நல்லினை (ஓர் உயிரையும்) கொல்லாதிருத்தல்; அதன்பின் சார பொய்யாமை நன்று—கொல்லாமையின்பின் நிற்கப் பொய்யாமை நன்று.

அகலம். தன்ன வேண்டிய மறக்களுள் கொலை மூதலாவதென்றும், பொய் இரண்டாவதென்றும் ஈண்டுக் கூறினார். கொள்ள வேண்டிய அறக்களுள் வாய்மை மூதலாவதென்று “யாமெய்யாக் கண்டவற்றான்” என்னும் தொடக்கத்துக் குறளில் கூறினார். மற்று என்பது அசை. ‘தருமக் பாடம் ‘பின் சாரல்’.

கருத்து. ஒழுக்கங்களில் உயர்ந்தது கொல்லாமை; அதற்கு அடுத்தது பொய்யாமை. 293.

ச. நல்லா நெனப்படுவ சிபாதெனின் யாகொன்றுக் கொல்லாமை குழு. தெறி.

264

கொல்லாமை.

பொருள். எல் ஆறு என படுவது யாது என்னின்—எல்ல தெறி என்று நிறப்பித்துக் சொல்லப்படுவது யாது என்றால், யாது ஒன்றும் கொல்லாமை குழும் தெறி—யாதானும் தீர் உயிரையும் கொல்லாதிருத்தலைக் குழும் தெறி.

அகலம். குழ்தல்—எண்ணுதல்.

கருத்து. தீர் உயிரையும் கொல்லாதிருத்தலை வீட்டினை அடைதற்கு எல்ல தெறி. 204.

ஞ. நிலையஞ்சி நீத்தாரு எல்லாங்க கொலையஞ்சி கொல்லாமை குழ்வான் தலை.

பொருள். நிலை அஞ்சி நீத்தாருள் எல்லாம்—(இல் வாழ்க்கை) நிலையை அஞ்சித் தறத்தாரு எல்லாம், கொலை அஞ்சி கொல்லாமை குழ்வான் தலை—கொலையை அஞ்சி (தீர் உயிரையும்) கொல்லாதிருத்தலை எண்ணுபவன் தலையாவான்.

அகலம். தறவு நிலையின்கண் நிற்பான் பெறும் பேறுகளை யெல்லாம் இல் வாழ்க்கை நிலையின்கண் நிற்பான் பெறுவன் என மேலே கூறியிருத்தலானும், இல்வாழ்க்கையை கடாத்தும் நிறமை இல்லாத காரணத்தாலேயே பெரும்பாலார் தறத்தலானும், ‘இல் வாழ்க்கை நிலையை அஞ்சி’ எனப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது.

கருத்து. தீர் உயிரையும் கொல்லாதவன் தறவிகளுள் உயர்ந்தவ னாவன். 295.

க. கொல்லாமை மேற்கொண்டு தொழுதுவான் வாழ்நாண்மேற்
செல்லா துயிருண்ணுங் கூற்று.

பொருள். உயிர் உண்ணும் கூற்று—உயிரை உண்ணும் கூற்
றும், கொல்லாமை மேல் கொண்டு தொழுதுவான் வாழ்நாண்மேல் செல்

265

34

திருக்குறள்—அறப்பால்.

லாது—கொல்லாமையாகிய கோண்பைக் கைக்கொண்டு தொழுபவன்
வாழும் காளின்மேல் செல்லாது.

அகலம். கூற்றை வென்றவர் மாநீக்கலாடர், நந்திகேதான்,
சிவேதன், இவர்கள் கூற்றை வென்ற விவரங்களை முறையே கந்த
புராணத்திலும், இலிங்க புராணத்திலும், கூர்ம புராணத்திலும்
காண்க. கூற்று—எமன்—மரணம்.

கருத்து. கொல்லாமையைக் கைக்கொண்டுவீணக் கூற்று
வன் கொல்லான். 296.

எ. தன்னுயிர் நீப்பினுஞ் செய்யற்க தான்பிறி
தின்னுயிர் நீக்கும் வினை.

பொருள். தன் உயிர் நீப்பினும்—(பிறிது ஓர் உயிரை நீக்காத
வழி அது) தன் உயிரை நீக்குமாயினும், தான் பிறிது இன் உயிர்
நீக்கும் வினை செய்யற்க—தான் பிறிது (ஒரு) பிராணியின் இனிய
உயிரை நீக்கும் செயலைச் செய்யற்க.

அகலம். தற் காப்பு சிபித்தமும் தறவி பிற உயிரை நீக்க
லாகா தென்ற வாறு.

கருத்து. தன்னுயிரைக் கொல்ல வரினும் மன்னுயிரைக்
கொல்லற்க. 297.

அ. என்னுரு மாக்கம் பெறுமெனினுஞ் சான்றோர்க்குள்
கொன்னுரு மாக்கங் கடை.

பொருள். என்று ஆரும் ஆக்கம் பெறும் என்னினும்—(கொலை
யால்) நன்ற வளரும் செல்வத்தைப் பெறவர் என்னுறும், சாள்
றோர்க்கு கொன்று ஆரும் ஆக்கம் கடை—சாஸ்புடையாரீர்க்குப் பிற
உயிரைக் கொன்று ஆரும் செல்வம் கடைப்பட்டது.

அகலம். கடைப்பட்டதனைக் கடை என்னார். 'முநீதிய உரை
யாரெயர்கன் பாடம் 'பெரிதெனினும்'. என்னுரு மாக்கம் பெரி

தெளிணும் என்பது பொருத்தமான பொருளைத் தாராமையானும், 'பெறுமெனிணும்' என்பது சண்டு இன்றியமையாத வேண்டப் படுவதாகலானும், பெறுமெனிணும் என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது. 'சான்றோர் பெறும்' என்பது "பல்லோர் படர் க்கலை முன்னிலை தன்மையில், செல்லா தாக்ஞ் செய்யுமென் முந்தே" என்னும் நன்னூற் சூத்திரத்திற்கு மாறுபாடாதோ எனின், அச் சூத்திரம் "பல்லோர், படர்க்கை. முன்னிலை தன்மை, அவ்வயின் மூன்று நீகழங் காலத்துச், செய்யுமென்னும் கிணவியொடு கொண்ணா" என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் பொருளை உன்னவாறு உணராத செய்யப்பட்டது என்க. என்னை? தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கைப் பன்மைச் சொற்கள் மிகமுட்காலத்துச் செய்யும் என்னும் சொல்லோடு பொருத்தா என்று தொல்காப்பியனார் கூறியிருத்தலான், அம் மூன்றிடத்துப் பன்மைச் சொற்களும் இறந்தகாலத்துச் செய்யும் என்னும் சொல்லோடும், எதிர்காலத்துச் செய்யும் என்னும் சொல்லோடும் பொருத்தம் என்பதை நன்னூலார் உணராத பேயினர். செய்யும் என்னும் சொல் தன்மைப் பன்மைச் சொல்லைக் கொண்டு முடித்ததற்கு உதாரணம்:—“வையமகளை” என்று தொடக்கும் புயப்போருள் வெண்பா மாலைச் செய்யுளில் “என்னும்...யாம்”. என்பது. (“என்னும்யாம்” என்று சொல்லுவம் யாக்கன்.)—முன்னிலைப் பன்மையில் வந்ததற்கு உதாரணம்:—“முதுமறை யத்தணிர் முன்னிய துரைமோ”. (உரைமோ—உரையுமோ.)—மணிமேகலை—காதையி—வரிநூள். படர்க்கைப் பன்மையில் வந்ததற்கு உதாரணம்:—“அறிந்தார் லீடெய்தம்”.—“எந்தாற்கள்” என்னும் தொடக்கத்து அறுநெறிச்சாராச் செய்யுள். இவை தவிர இன்னும் எத்தனையோ உதாரணங்கள் உன்னா, நன்னூலைப் பேரிலக்கணமாகக் கொண்டு கற்ற நூற்பாதிப்பாசிரியர் பலர் மேற்கண்ட நன்னூற் சூத்திரத்திற்கு இயையு மாறு பல நூற்பாடங்களைத் திருத்தியுண்ணர். இது மிக வருத்தத்

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

தக்கது.

கருத்து. கொலையால் ஆக்கம் வருமெனிணும் கொலையினைச் செய்யற்க.

298.

கூ. கொலையினைப் பாடுப மாக்கள் புலையினைப் புன்மை தெரிவா ரகத்து.

பொருள். கொலை வினையர் ஆகிய மாக்கள்—கொலைத் தொழிலின ராகிய மாக்கள், புன்மை தெரிவார் அகத்து வினை புலையர்—சீழ்மைத் தன்மையை அறிவாருள் தொழிற் புலையர் (ஆவர்).

அகலம். புல வினையர்—என்பதை வினைப்புலையர் எனக் கொண்டு பொருள் உரைக்கப்பட்டது. இவரை உலகத்தார் கன்ம சண்டாளர் என்பர். மாக்கள் என்றமையால், கொலை வினையர் வழுவால் மக்களே ஆயினும், செயலால் விலங்கை ஒப்பர் என்று கொள்க.

கருத்து. கொலைத் தொழில் புரிபவர் புலைய ராவர். 299.

யி. உயிருடம்பி னீக்கியா ரென்ப செயிருடம்பிற் செல்லாதீ வாழ்க்கை யவர்.

பொருள். செயிர் உடம்பின் செல்லாதீ வாழ்க்கை யவர்—குற்றம் உடம்பினின்று நீங்காத (இரத்தண்ணும்) தீய வாழ்க்கையை

உடையவரை, உடம்பின் உயிர் நீக்கியார் என்ப (ஆன்றோர்)—(முற்பிறப்பில்) உடம்பினின்று உயிரை நீக்கியவர் என்பர் ஆன்றோர்.

அகலம். செயிர்—உறுப்புக் குறைவு அல்லது குட்டம். மலாக் குடலுள் பாடம் 'உயிருடம்பு நீக்கியார்'; 'செயிருடம்புண் செய்யாத வாழ்க்கையவர்'.

கருத்து. இப் பிறப்பில் குட்ட கோய் கொண்டு இரப்பவர்; முற்பிறப்பில் கொலை செய்தவர். 300.

துறவறவியல் முற்றிற்று.

268

நிலையாமை.

வீட்டியல்.

அஃதாவது, முத்தியின் இயல்பு. இதுமுகல் முத்திய்கு னோர் நெறியாகிய ஞானத்தைக் கூறுகின்றார்.

நயகம் அதி:—நிலையாமை.

அஃதாவது, (உலகப் பொருள்களின்) நிலையாத தன்மை.

க. நிலலா தவற்றை நிலையின வென்றுணரும் புல்லறி வான்மை கடை.

பொருள். நிலைநிறுத்தல்—(நிலையாக) நிலைநிறுத்தல் பொருள்களை; நிலையான என்று உணரும்—நிலையுடையவை என்று அறியும், புல அறிவு ஆண்மை—அற்ப அறிவை ஆளுதல், கடை—கடைப்பட்ட செயல் (ஆம்).

அகலம். நிலையாக நிலைநிறுத்தல் பொருள்கள், உலகப் பொருள் தன். கடைப்பட்ட செயலைக் கடை என்றார்.

கருத்து நிலையிலாத பொருள்களை நிலையான வென்று உணர் தல் மடமை.

301.

உ. கூத்தாட்டவைகுழி யற்றே பெருஞ்செல்வம் போக்கு மதையளித் தற்று.

பொருள். பெரும் செல்வம் கூத்து ஆடு அவை குழி அற்ற— பெருஞ் செல்வம் (வருதல்) கூத்தாட்டு அவை கூடாது போலும்; போக்கும் அது விளித்து அற்று—(பெருஞ் செல்வம்) போதலும் கூத்தாட்டு அளவு (கூத்து முடித்தவுடன்) போயினார் போலும்.

அகலம். குழுவியற்று என்பது இன்னிசை கோக்கிக் குழி இயற்று என நின்று. குழியுயற்று, விளித்தற்று என்பன வினை

269

திருக்குறள்—அறப்பால்.

யெச்சத் தொகைகள். அவை முறையே குழியினாலற்று, விளித் தாற்று என விரியும். முத்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'அவைக் குழாத் தற்றே'. அவைக் குழாத் தற்றே என்பது பொருத்தமான பொருள் தராமையாலும், பின்னர் விளித்தற்று என வருதலாலும், குழியுயற்று என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க.

கருத்து. செல்வம் வருதலும் போதலும் கூத்தாட்டவை குழுவதலும் போதலும் போலாம்.

302.

க. அற்கா வியல்பிற்றுச் செல்வ மதுபெற்று லற்குப வாங்கே செயல்.

பொருள். செல்வம் அற்கா (த) இயல்பிற்று—செல்வம் (நிலையாக) நிலைநிறுத்தல் தன்மையை யுடைத்து; அது பெற்றுத் துக்கே அற்குப் செயல்—(ஒருவன்) செல்வத்தைப் பெற்றுச் (அதனைப் பெற்ற) அப்பொழுதே (நிலையாக) திற்கும் அறங்களைச் செய்க.

அகலம். அற்குதல்—தற்குதல்—நிலை பெறுதல்.

கருத்து. செல்வம் நிலையிலாதது. அது பெற்றுச் உடனே அறஞ் செய்க.

303.

ச. காளையுள் வெள்ளைப் பொருள் காட்டி யுயிரும்
வாள் துணர்வார்ப் பெற்றீர்.

பொருள். காள் என ஒன்றுபோல் காட்டி—காள் என ஒரு பொருள்போல் தோற்றிக்கொண்டிருப்பது, உயிர் ஈரும் வாள்— உயிரை (உடம்பினின்று) பிரிக்கும் வாள், அஃது உணர்வார்ப் பெற்றீர்—காள் என்பது அறிவுடையாத ஆராய்ச்சியைப் பெறுமாயிற், அகலம். காட்டி என்பது வழி காட்டி என்பதுபோல் வினையாலணையும் பெயர். காள் என ஒன்றுபோல் காட்டி என்றமையால், காள் என்று ஒரு பொருள் இல்லை என்பதும், அது மனத்தின் கற்

270

நிலையாமை.

பினையே என்பதும் பெற்றும். அஃது என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் ஆய்தம் தொக்கு நின்றது. உணர்வாரது ஆராய்ச்சியைப் பெற்றீர் என்பதனை உணர்வார்ப் பெற்றீர் என்று. அறிவுடையார் ஆராய்ச்சி யிற் காள் என்பது ஒரு பொருள் என்று என்பதும், அது மனத்தின் கற்பினையே என்பதும் வினக்குமாகவான், உணர்வார்ப்பெற்றீர் என்று, “தோற்றஞ்சாள் ஞாயிறு காயியா வைகலும், கூற்ற மசாத்திற் காலுண்டாம்” என்று தலைநாயர், மலகநூலார் பாடம் ‘காலொ ட்ப் தொன்றுபோல்’, ‘காள் என ஒன்றுபோல் காட்டி ஈரும் வசனது உயிர்’ என்று கொண்டு கூட்டி, அதற்கு ‘காள் என்று அறுக்கப் படுவ தொரு காலவரையறை போலத் தன்னைக் காட்டி ஈர்த்து செல் இன்ற வாளின் வாயது உயிர்’ என்று வினக்கமும் பொருத்தமும் இல்லாதவாறு பொருள் உரைப்பாரும் உள், அவர் ‘காட்டி’ என்பது வினையாலணையும் பெயராகக் கொள்ளாமல் வினையெச்சமாகக் கொண் டும், ‘அஃது’ என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் ஆய்தம் கெட்டு நின்றது என்று கொள்ளாமல் ‘அது’ என்பது குற்றிய லுகரம் அன்றென உரைத்தும் இடர்ப்படுவ ராயினர்.

கருத்து. காள் உயிரை அறுக்கும் வாள்.

304.

இ. காள்சென்று விக்குய்மேல் வாராழு னல்வினை
மேற்சென்று செய்யப் படும்.

பொருள். காள் சென்று விக்குய்மேல் வாரா (த) முன்—(பேசாத வாறு) காவைச் செறுத்து விக்கல் மேலே வாராத முன்னர், மேல் சென்று கல்வினை செய்ய படும்—(ஒருவன்) வினைத்து கல் வினையைச் செய்ய வேண்டும்.

அகலம். மேற் செல்லல்—விரைதல். செறுத்தல்—அடக்கு தல். வாராத’ என்பது ஈறு கெட்டு நின்றது.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

க. ஒருவனுடைய அறிவு நிலைமையைப் பொருத்தம்
பெருமை முதலாகியவை யெல்லாம்.

பொருள். ஒருவன் உயர்ந்த ஒருவன் இவ்வ இவ்விலை என்னும்
பெருமை—சேற்ற உயர்ந்த ஒருவன் இவ்வ இவ்விலை என்ற ஒரு
வன் பெருமையை, இ உயர்ந்த உடைத்த—இவ் உயர்ந்த உடைத்த.

அகலம். உயர்ந்த அன்பது குறிப்பு வினையாகலாம், அ.உ.சேற்ற
உயர்ந்த, 'இவ்வ' உயர்ந்த, 'சேற்ற' உயர்ந்த' என மூன்று காலத்திலும்
வரும். தகுதி பாடம் 'பெருமை பிறக்கிற் காலம்'.

கருத்து. உயர்ந்த நிலைமையை; 'ஒருவனின் நிலைமையை. 301).

எ. ஒருவனுடைய அறிவு நிலைமையைத் தந்தவன்
மேலானவன் எனப்படும்.

பொருள். ஒரு பொருளும் வாழ்வது அறிவார் கருதுப—
(தாம்) ஒருவனுடைய அறிவார் அறிவாதார் என்னுமவன், கோடியும்
அல்ல பல—கோடியும் அல்ல (அவற்றிற்கு மேலும்) பல (என்
னக்கள்).

அகலம். "என்பது கோடியினால் தென்னுமவன்" என்றார்
ஒளவையார். ஒருவனுடைய அறிவு நிலைமையைத் தந்தவன் (தம் உயர்ந்தவன்
கொள்) கோடியும் அல்ல (அதற்கு மேலும்) பல என்று கருதுவர்
என்றும், ஒருவனுடைய அறிவு நிலைமையைத் தந்தவன் கோடியும் அல்ல
அதனினும் பலவாய் கிளைவுகளை கிளைப்பார் என்றும் உரைப்பார் சிவன்.

கருத்து. ஒருவனுடைய அறிவு நிலைமையைத் தந்தவன்
மேலானவன் எனப்படும். 307.

அ. குடும்பை தனித்தொழியப் புட்பநக் தந்தே
புடம்போடு விசிறை கட்டி.

பொருள். உடம்போடு உயிரிடை கட்டி—உடம்புடன் உயி
ரிடை (உண்டாய்) கட்டி (விசிறை); குடும்பை தனித்த ஒருவன்

புன் பறத்தறய—உடு (மாதங்காண்) தவிர்த்தல் உடம்பு பறமய
(அறிவினய) பறத்தற போலும்.

உருவம். "உடு புன்ருடல் தோன்ருமாறயாலும், அறம் வன்
அற மீண்ட புருத ஊழலாயமயாலும் உடம்பிற்ரு உடம்பு யாராவை
யறிக" என்பது உறிக் குடம்பை ஏனப்பதற்கு முட்டைய எனப்பொருள்
உணரப்பாரும் உள். அவர் ஐய் வந்தாரை "கூடையாமை" என்பது

பறதயும், இக் குறள் உடம்புபயிட்டு உயர் சீவரும் தன்வயமையிடு
உறுவின்ற தென்பறதயும், உடம்போடு உயிர் தோன்ருதயாவது,
உடம்பினுள் உயிர் மீண்ட புராணமயாவது உறவந்த தன்வயமேயுள்
பறதயும் கோக்கினர். அன்றியும், முட்டைய விட்டு வெயிப்பறம்
உயிரை அப் பருயத்தில் பார்ப்பு என்பது சொல்லுதல் உறவிக உள்
றிப் புன் என்பது சொல்லுதல் உறவக என்பது. மேலும், முட்டைய
யிட்டு வெயிப்பட்ட அடல் பறக்குள் பார்ப்பாய ஏன் என்பது மய்யு;

சேட்டது மய்யு. "கோக்கி உறு வங்ககா வறியுருன்றி,
வாழாதே போவரான் மாதர்கம்—வாணாதே, செங்கா மாதருதயித்
சேண்குரு புட்போல யாக்கை தமர்க்கொழியகீதம்."—நாலாயாதி.

* கருத்து. உயிர் விசேத்த மாதந்திதழிள் உடம்புபயிட்டு சீவல்
விடும். ;(1);

க. உறங்கு வறுபோலுந் தாக்கா றறவம்
விழிப்பது போலும் பிறப்பு.

பொருள். சாக்காடு உறங்குவறு போலும்—ஐந்தந்தம் உறங்கு
தலை ஒக்கும்; பிறப்பு உறங்கு விழிப்பது போலும்—பிறத்தல் உறங்கு
விழித்தலை ஒக்கும்.

கருத்து. இறப்பும் பிறப்பும் மாறி மாறி படும். 309

ய. "புக்கி லையைத்தின்று கொல்லரை அடம்பினுட்
ஞ்சி விருத்த வுயிர்க்கு.

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். உடம்பினுள் தன்வய இருத்த உயிர்க்கு—(வளி,
அணல், நீர் இம் மூன்றற்கும் சொத்தமாய) உடம்பினுள் ஒதுக்குக்
குடியாயிருத்த உயிருக்கு, புரு இல் அமைந்த திண்டு—(கிணையாகப்)
புதுக்கிருக்கும் இல்லம் அமைத்த திண்டு.

அகலம். வளி, அனல், நீர் என்பனவற்றை வடதீவார் முறையே வாதம், பித்தம், சிலேற்பணம் என்பர். அம் மூன்றில் ஒன்று வெருளவே, உயிர் உடம்பை விட்டு ஒடிப்போம் என்ற வாதம். தொல் என்பது அசை. அமைந்த தின்று என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் தகரம் கெட்டு நின்றது. அடு+இல்=அட்டில் என்றாயது போல, புரு+இல்=புக்கில் என்றாயது.

கருத்து. வாத பித்த சிலேற்பணங்களில் ஒன்று மிகுந்தால், உடனே உயிர் போய்விடும். 310.

நடபு-ம் அதி:—துறவு.

அல்தாவது, (அகப் புறப் பற்றுக்களை) விடுதல்.

க. யாதனின் யாதனி வீங்கியா நோத
லதனி னாதனி லிலன்.

பொருள். யாதனின் யாதனின் நீங்கியான்—(ஒருவன்) எதினின்ற எதினின்ற நீங்கினானே, அதனின் அதனின் கோதல் இலன்—அதனால் அதனால் தன்புறுதல் இலன்.

அகலம். ஒரு பொருளினின்ற நீக்கலாவது, அப் பொருளின் பற்றினை விடுதல். நாமத்தீர் பாடம் 'அதனி லிலை'. அதனின் அதனின் என்பன வேற்றுமை மயக்கம், ஐந்தாம் வேற்றுமை யுருபு மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தமையால்.

கருத்து. ஒரு பொருளின் மீதுள்ள பற்றை விட்டால், அப் பொருளால் உண்டாகும் தன்பம் இல்லை. 311.

274

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். கோன்பிற்று ஒன்று(ம்) இன்மை இயல்பு ஆகும்—(தறல்களின்) தவத்திற்கு ஒரு பொருட்பற்றும் இல்லாதிருத்தல் இயல்பு ஆகும்; உடைமை மற்றும் பெயர்த்து மயல் ஆகும்—(யாதானும் ஒரு பொருட் பற்றினை) உடைமையால் தறவும் நீக்கி மயக்கம் உண்டாம்.

அகலம். ஒன்றின் பற்றினை ஒன் நென்றார். மற்ற என்பது தறவைக் குறித்து நின்றது. உம்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. முத்திய உரையாளியர்கள் 'பாடம்' பெயர்த்து. 'மயல் ஆகும்' என்று ஆசிரியர் கூறியிருத்தலால், உடைமை என்பதை மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொண்டு பொருளுரைக்க வேண்டியதா

பிரகரித்தது. அவ்வாறு பொருளுரைக்குக்கால், 'பெயர்ந்து' என்-
பதே பொருத்தமான பொருளைத் தருதலான், அதவே ஆசிரியர்
பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருத்து. ஒரு பொருட் பற்றும் இல்லாமை தவத்திற்கு
இயல்பு. 314.

டு. மற்றுற் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறிக்க
ஊற்றூர்க் குடம்பு மிகை.

பொருள். பிறப்பு அறுக்கல் உற்றார்க்கு உடம்பும் மிகை—
பிறப்பினை ஒழித்தலைப் பொருத்தியவர்க்கு உடம்பின் பற்றும் மிகுதி,
மற்றும் தொடர்ப்பாடு எவன்—வேறு பொருளையும் பற்றி நின்றல்
யாது காரணம்?

அகலம். 'கொல்' அகை. 'உடம்பு' ஆகு பெயர்.

கருத்து. தவஞ் செய்வார்க்கு உடம்பின் பற்றே மிகை. 315.

க. பானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வாழேன்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்.

276

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். கோன்பிற்கு ஒன்று(ம்) இன்மை இயல்பு—ஆரும்—
(தறலிகளின்) தவத்திற்கு ஒரு பொருட்பற்றும் இல்லாதிருத்தல்
இயல்பு ஆகும்; உடைமை மற்றும் பெயர்ந்த மயல் ஆகும்—(யாதா
னும் ஒரு பொருட் பற்றினை) உடைமையால் தறவும் கீங்கி மயக்கம்
உண்டாம்.

அகலம். ஒன்றின் பற்றினை ஒன் றென்றார். மற்று என்பது
தறவைக் குறித்து கின்றது. உம்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தெரக்
கது. முந்திய உரையாசிரியர்கன் 'பாடம்' பெயர்ந்து. 'மயல் ஆகும்'
என்று ஆசிரியர் கூறியிருத்தலான், உடைமை என்பதை மூன்றும்
வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொண்டு பொருளுரைக்க வேண்டியதா
யிருக்கிறது. அவ்வாறு பொருளுரைக்குக்கால், 'பெயர்ந்து' என்
பதே பொருத்தமான பொருளைத் தருதலான், அதவே ஆசிரியர்
பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருத்து. ஒரு பொருட் பற்றும் இல்லாமை தவத்திற்கு
இயல்பு. 314.

டு. மற்றுற் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறிக்க
ஊற்றூர்க் குடம்பு மிகை.

பொருள். பிறப்பு அறக்கல் உற்றார்க்கு உடம்பின் மிகைப் பிறப்பினை ஒழித்தலைப் பொருத்தியவர்க்கு உடம்பின் பற்றும் மிகுதி, மற்றும் தொடர்ப்பாடு எவன்—வேறு பொருளையும் பற்றி நின்றல் யாது காரணம்?

அகலம். 'சொல்' அசை. 'உடம்பு' ஆகு பெயர்.

கருத்து. தவஞ் செய்வார்க்கு உடம்பின் பற்றே மிகை. 315.

க. யானென தென்னுஞ் செருங்குறுப்பான் வாணோர்க் குயர்ந்த வுலகம் புறும்.

276

அறிவு.

பொருள். யான் எனது என்னும் செருக்கு அறுப்பான்—யான் எனது என்னும் மயக்கினை ஒழிப்பவன், வாணோர்க்கு உயர்ந்த உலகம் புறும்—தேவர்க்கும் எட்டாத வீட்டுலகினை புறவன்.

அகலம். யான் என்பது அகப் பற்று. எனது என்பது புறப் பற்று. சிறப்பும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது.

கருத்து. 'யான்', 'எனது' நீத்தவர் வீடு பெறுவர். 316.

எ. பற்றி விடாஅ விடும்பைகள் பற்றினைப் பற்றி விடாஅ தவர்க்கு.

பொருள். பற்றினை பற்றி விடாதவர்க்கு—(அகப் புறப்) பற்றுக்களைப் பற்றிக்கொண்டு விடாதவரை, இடும்பைகள் பற்றி விடா—துன்பங்கள் பற்றிக்கொண்டு விடா.

அகலம். விடாதவர்க்கு என்பது வேற்றுமை மயக்கம், காண்காம் வேற்றுமை யுருபு இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த மையால். அசபெடை இசை நிறைக்க வந்தது.

கருத்து. பற்றுக்களை விடாதவரைத் துன்பங்கள் விடா. 317.

அ. தலைப்பட்டார் தீரத் துறத்தார் மயங்கி வலைப்பட்டார் மற்றை யவர்.

பொருள். தீர துறத்தார் தலை பட்டார்—முற்றக் துறத்தார் கடவுளை அடைந்தார்; மற்றையவர் மயங்கி வலை பட்டார்—முற்றக் துறவாதார் மயங்கிப் பிறப்பாடு மயலியின்கண் சிக்கினார்.

அகலம். தலை—தலைவன்—கடவுள். கடவுளை அடைந்தார்க்கு பிறப்பில்லை என்பது ஒருதலையாலானால், தலை என்பதற்குக் கடவுள் எனப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. தலைப்பட்டார் என்பதற்கு (வீட்டினை) அடைந்தார் என்று உரைப்பினும் அமையும்.

கருத்து. முற்றக் துறத்தார் வீட்டினை அடைந்தார். 318.

திருவள்ளுவர் திருக்குறள்.

க. பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறு மற்று
நிலையாமை காணப் படும்.

பொருள். பற்று அற்றகண்ணே பிறப்பு அறம்—(அகப்புறப்) பற்று நீக்கிய விடத்தே பிறப்பு நீங்கும்; மற்ற நிலையாமை(யும்) காணப்படும்—பற்று நீக்காத விடத்து (பிறப்பு மாத்திரமன்று) இறப்பும் காணப்படும்.

அகலம். நிலையாமையே இறப்பாகலான். இறப்பினை நிலையாமை என்றார். நிலையாமை என்பதற்குப் பிறப்பு மாறி மாறி வருதல் என்று உரைப்பாரும் உளர். ஏகாம் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்தது. 'மற்று' வினைமாற்றின்கண் வந்தது. இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. மூத்திய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'பிறப்பறுக்கும்'. பிறப்பறுக்கும் என்பதற்கு எழுவாயாக வருவிக்கும் சுட்டுப் பெயர் 'கண்ணே' என்ற பொருட் பொருத்த மற்ற சொல்லையே சுட்டு மாகலானும், பற்று அறுத இடத்தே நிலையாமை காணப்படும் என்று கூறியிருத்தலானும், 'பிறப்பறம்' என்பதே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருத்து. பற்று இல்லார்க்குப் பிறப்பு இல்லை. 319.

ஐ. பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக் பற்று விடற்கு.

பொருள். (பற்று கொளற்கு) பற்று அற்றான் பற்றினை பற்றுக்—(வேண்டிய) பொருள்களை அடைவதற்குப் பற்று அற்று நிற்பவனது பற்றுக்கோட்டினைப் பற்றுக்; பற்று விடற்கும்) அப்பற்றை(யே) பற்றுக்—உலகப் பொருள்களின் பற்றை விடுவதற்கும் அப் பற்றுக்கோட்டினையே பற்றுக்.

அகலம். பற்றுக் கோடு—பற்றும் கொம்பு. அப் பற்றையே என்பதன் னகாரமும், விடற்கும் என்பதன் உம்மையும் செய்யுள்

விதாரத்தால் தொக்கன. அப் பற்றை எற்றமையால், 'பற்றுக் கொணற்கு' என்பது சொல்லெச்சமாகக் கொள்ளப்பட்டது. திற வதிகாத்திண்கண்ணே பொருள்களைக் கொள்ளுதலைக் கூறுவா னேன் என்னின், பொருளில்லாதார் தறவார், தறத்தற்கு அவர்பால் ஒன்றும் இன்மையான். பொருள் இல்லாதார் தறக்கவேண்டின், அவர் தறப்பதற்குரிய பொருள்களை முன்னர்க் கொள்ளல் வேண்டும். பற்று என்னும், சொல் மீண்டும் மீண்டும் வருதலால் இது சொற் பொருட்பின்வரு தீவியணி.

கருத்து. பொருட்பற்றை விடுதற்கும் பொருளைக் கொள்ளு தற்கும் கடவுளைப் பற்றுசு. 320.

நயநயம் அதி:—மெய் யுணர்நல்.

அஃதாவது, மெய்ப்பொருளை உணர்நல்.

க. பொருளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு மருளானு மாணுப் பிறப்பு.

பொருள். மாணு(த)பிறப்பு—மாட்சிமை வில்லாத பிறப்பு, பொருள் அல்லவற்றை பொருள் என்று உணரும் மருளான் ஆம்— மெய்ப்பொருள் அல்லாதவற்றை மெய்ப்பொருள் என்று அறியும் மயக்கத்தால் உண்டாம்.

அகலம். பிறப்புப் பல துன்பங்களைப் பொருத்தியிருத்தலா னும், இறப்புப் பின்னர் எய்தலானும் அதனை மாணுப் பிறப்பு என்றார். மெய்ப்பொருள்—உண்மையான பொருள்—என்றும் உள்ள பொருள். அழிதல் மாயையனவாகிய உலகப் பொருள்களை அழியாமல் என்றும் நிலை நிற்கும் பொருள்களை என்று கொள்ளுதல் மயக்க உணர்வு எனவும், அவ்வுணர்வு உடைமையால் பிறப்பு உணராதும் எனவும் கூறினார்.

279

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

கருத்து. உலகப் பொருள்களை உள்ள பொருள்களாகக் கருதல் பிறப்புக்குக் காரணம். 321.

உ. இருணர்விகி லின்பம் பயக்கு மருணர்விகி மரசுறு காட்சி யவர்க்கு.

பொருள். மருள் நீக்கி மரசு அது காட்சி அவர்க்கு—மயக்கத்தி னின்றும் நீக்கிக் குற்றம் அற்ற அறிவினை யுடையவர்க்கு, இருள் நீக்கி இன்பம் பயக்கும்—(சரகம் என்னும்) துன்பம் நீக்கி வீடு என்னும் இன்பம் உண்டாம்.

அகலம். குற்றமற்ற அறிவாவது, மெய்ப்பொருளை மெய்ப் பொருளாகக் காணும் அறிவு. அவ் வறிவினை உடையார்க்குத் துன்பமே இல்லை எனவும், இன்பமே உண்டு எனவும் கூறினார். "பூத்த லும் பயத்தலும் உண்டாதற்பொருள்" என்று சேந்தன், தீவாகாரம்

கூறுகின்றமையால், பயக்கும் என்பதற்கு உண்டாம் என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. இத் திவாகரத்தை அறிவாதர் இருள் நீக்கி என்பதன் ககர ஒற்றுத்தொடை நோக்கி மெலிந்தது என உரைப்பர்.

கருந்து. மெய்யறிவு துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தை கல்கும்.

௩. ஐயத்தினீக்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின்,
வான நணிய துடைத்து.

பொருள். ஐயத்தின், நீக்கி. தெளிந்தார்க்கு—ஐயத்தினின்றும் நீக்கி (மெய்ப்பொருளைத்) தெளிந்தவர்க்கு, வானம் வையத்தின் நணியது உடைத்து—வீட்டுலகம் பூவுலகைப்போல அணித்தாதலை யுடையது.

அகலம். 'மெய்ப்பொருளை' என்பது அதிகாரத்தால் கொள்ளப்பட்டது. ஐயம்—சந்தேகம். அணித்தாதல்—சமீபமாதல். தெளிதலாவது, மெய்ப்பொருளைப் மெய்ப்பொருளாகக் கண்டு நீக்கி,

280

மெய்யுணர்்தல்.

மெய்ப்பொருளை மெய்ப்பொருளாக அறிதல், மணிபீடவரீ பாடம் 'நீக்கித் துணித்தார்க்கு'.

கருந்து. மெய்ப்பொருளுணர்ந்தார் வீட்டினை அடைவர். 323

ச. ஐயுணர் மெய்யறியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு.

பொருள். மெய் உணர்வு இல்லாதவர்க்கு—மெய்ப்பொருளின் உணர்வு இல்லாதவர்க்கு, ஐ உணர்வு எய்தியக் கண்ணும் பயம் இன்று—ஐந்து உணர்வுகள் எய்திய இடத்தும் பயம் இல்லை.

அகலம். ஏகாரம் தேற்றத்தின்கண் வந்தது. ஐயுணர்வுகள் எய்தலாவது, தேச காலங்களால் தடுக்கப்படாது ஐம்புலங்களையும் ஐம்பொறிகள் அறிதல். அஃதாவது, கண் மூன்று காலங்களிலும் எல்லாத் தேசங்களிலும் உள்ள பொருள்களைக் காண்டல்; அய்வாறே செவி, மூக்கு, மெய், வாய் என்னும் மற்றைய காண்கு பொறிகளும் முறையே மூன்று காலங்களிலும் எல்லாத் தேசங்களிலும் உள்ள ஒசை, காற்றம், ஊறு, சுவை என்னும் மற்றைய காண்கு புலங்களையும் அறிதல். இதற்குப் பிறரெல்லாம் பொருட் பொருத்தம் இல்லாதபடி உரைத்தார். தாமத்தீ பாடம் 'பயமின்றே'.

கருந்து. மெய்யுணர்வு இல்லாதவர்க்கு ஐயுணர்வு எய்திய வழியும் பயம் இல்லை. 324.

டு. எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

பொருள். எ பொருள் எ தன்மைத்து ஆயினும்—எப் பொருள் எத் தன்மையை யுடையதாயினும், அ பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பது அறிவு—அப் பொருளின்கண் மெய்ப்பொருளைக் காண்பது அறிவு.

திருக்குறள்—அறப்பால்.

உகலம். உலகப் பொருள்களின் நாம ரூபங்களை விடுத்து அலர்நிற்கு ஆதாரமான உண்மைப் பொருளைக் காண்டல் அறிவு. நாமம்—பெயர். ரூபம்—உருவம். இக் குறளால் உலகப் பொருள்கள் மூலமாக மெய்ப்பொருளைக் காணும் வழியைக் கூறினர்.

கருத்து. உலகப் பொருள்களுக்கு ஆதாரமா யுள்ளது மெய்ப்பொருள். 325.

க. கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி.

பொருள். கற்று ஈண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார்—(கற்கத் தக்க தூல்களைக்) கற்று இவ்வுலகின்கண் மெய்ப்பொருளைக் கண்டவர், மற்று ஈண்டு வாரா(த) நெறி தலைப்படுவர் — திரும்பி இவ்வுலகிற்கு வாராத வழியை அடைவர்.

உகலம். மெய்ப்பொருளைக் காண்டற்குக் கல்வி இன்றியமையாத தென்பதைக் குறிப்பதற்காகக் கற்று என்றார். கற்கத் தக்க தூல்களாவன, அறநூலும் ஆன்ம தூலும். இவ்வுலகத்தைவிட்டு வேறு உலகத்தில் மெய்ப்பொருளைக் காணலாகாமோ என்று கிணைப்பாரைக் கருதி, இவ்வுலகின்கண்ணேயே மெய்ப்பொருளைக் காணலாகும் என்றார். மெய்ப்பொருளைக் கண்டார் பிறப்பு இறப்புக்களினின்றும் நீங்குவர் என்பது ஒரு தலையாகலின், மற்று ஈண்டு வாரா நெறி தலைப்படுவர் என்றார். வாராத என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் ஈது கெட்டு நின்றது. இக் குறளால் மெய்ப்பொருளை இவ்வுலகத்தின்கண்ணே காணலாகும் என்றார்.

கருத்து. மெய்ப்பொருளைக் கண்டார் பிறப்பினை அடையார், எ. ஒர்த்துள்ள முள்ள துணரி நொருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு.

மெய்யுணர் தல்.

பொருள். ஒர்த்து உள்ளம் உன்னது உணரின்—(அகத்துள் கோக்கி) ஆராய்த்து உள்ளத்தின்கண் உள்ளதாகிய மெய்ப்பொருளை உணரின், ஒருதலையாக (க) பேர்த்து பிறப்பு உள்ள வேண்டா—உறுதிமாகத் திரும்பிப் பிறப்பினை நினைக்க வேண்டா.

அகலம். இக் குறளால் அகத்தினுள்ளே மெய்ப்பொருளைக் காணும் வழியைக் கூறினார். உள்ளத்தின்கண் உள்ளதாகிய மெய்ப்பொருளாவது, உனத்தாலும், பொறிகளாலும் உயிர் செய்வனவற்றையெல்லாம் சான்றாகக் கண்டுகொண்டிருக்கும் அறிவு. ஈண்டும் மெய்ப்பொருளைக் கண்டார்க்குப் பிறப்பு இறப்புக்கள் இல்லை யென்பதை வற்புறுத்தினார். ஒருதலையாக என்பது ஈறு கெட்டு நின்றது.

கருத்து. உள்ளத்தின்கண் உள்ளதாகிய அறிவை உணர்ந்தார்க்குப் பிறப்பு இல்லை. 327.

அ. பிறப்பினும் பேதைமை நீக்கிச் சிறப்பினுஞ் செம்பொருள் காண்ப தறிவு.

பொருள். பிறப்பு ஈனும் பேதைமை நீக்கி—பிறப்பை கல்கும் முடமையினின்று நீக்கி, சிறப்பு ஈனும் செம்பொருள் காண்பது அறிவு—வீட்டை கல்கும் செவ்விய பொருளைக் காண்பது அறிவு.

அகலம். பிறப்புக்குக் காரணம் மடமை என்பதும், அதனை நீக்க வல்லது மெய்யறிவே என்பதும் இக் குறளால் கூறப்பட்டன. செவ்விய பொருள்—குற்றம் இல்லாத பரம் பொருள். நாமத்தீர் பாடம் 'பிறப்பினும்'; 'நீக்கி'; 'சிறப்பினும்'. மற்றை காலவர் பாடம் 'சிறப்பென்னும்'; 'நீக்க'; 'பிறப்பென்னும்'. நாமத்தீர் பாடமே கேரிய பொருளைத் தருகின்றமையான், அவர் பாடமே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது. 'பேதைமை' ஐந்தாம் வேற்றுமைத் தொகை.

கருத்து. மெய்ப்பொருளைக் காண்டலே மெய்யறிவு. 328.

க. சார்புணர்ந்து சார்பு கெடவொழுதின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்.

பொருள். சார்பு உணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுதின்—(எல்லாவற்றிற்கும்) ஆசாமாயிருக்கிற மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து தனது (அகப்புறப்) பந்துக்கள் ஒழிய ஒருவன் ஒழுதின், சார்தரும் நோய் மற்ற அழித்து சார்தரா—(மேல்) சாரக் கடவனவாய துன்பங்கள் அவ்வொழுக்கத்தை அழித்துச் சார மாட்டா.

அகலம். அவ்வொழுக்கம் அழித்தாலன்றித் துன்பங்கள் வாராவென்பதும், துன்பங்கள் அவ்வொழுக்கத்தை அழிக்கும் வலியுடையன அல்ல என்பதும் இதனால் கூறப் பெற்றன. தநமீ பாடம் 'சார்புணர்ந்து சார்பு'.

கருத்து. மெய்யுணர்வுடையார்க்குத் துன்பங்கள் இல்லை. 329.

ய. காமம் வெகுளி மயக்க மிவைமூன்ற
னாமக் கெடக்கெடு நோய்.

பொருள். காமம் வெகுளி மயக்கம் இவை மூன்றன் காம(மும்) கெட—காமமும் கோபமும் மயக்கமும் (ஆகிய) இவை மூன்றினுடைய பெயர்களும் கெட, நோய் கெடும்—துன்பங்களெல்லாம் அழியும்.

அகலம் இறந்தது தழீஇய எச்ச உம்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது; அவ்வும்மை காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களையும் தழுவி நின்றது.

கருத்து. இவை மூன்றும் கெடவே, மெய்யுணர்வு உண்டாம்; மெய்யுணர்வு உண்டாகவே, முன் வினைப் பயன்களாகிய துன்பங்களெல்லாம் ஒழிந்து போம். 330.

284

அவ்வா வறுத்தல்.

நயிந-ம் அதி:—அவ்வா வறுத்தல்.

அலிதாவது, ஆசையை ஒழித்தல்.

க. அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான அர்
தவா அப் பிறப்பினும் வித்து.

பொருள். அவா எல்லா உயிர்க்கும் ஞானமும் தவா(த)பிறப்பு ஈனும் வித்து—ஆசை எல்லா உயிர்களுக்கும் எக் காரும் கெடாத பிறப்பினைக் கொடுக்கும் வித்து.

அகலம் 'என்ப' ஆசை. அன்பெடை ஈண்டு இசை நிறைக்க

வந்தது.

கருத்து. பிறப்புக்கு வித்த அவா.

331.

உ. வேண்டுகால் வேண்டல் பிறவாமை மற்றது
வேண்டாமை வேண்ட வரும்.

பொருள். வேண்டுகால் பிறவாமை வேண்டல்—(ஒருவன்) விரும்புங்கால் பிறவாமை விரும்புக; அது வேண்டாமை வேண்ட வரும்—பிறவாமை விரும்பாமை விரும்ப வரும்.

அகலம். 'மற்று' அசை. விரும்பாமையாவது, உலகப்பொரு ளொன்றையும் விரும்பாதிருத்தல். மூன்றிய உரையாசிரியர்கள் பாடம் 'வேண்டுகால் வேண்டும்'. வேண்டும் என்பது பொருத்த மான பொருளைத் தாடாமையானும், 'வேண்டல்' என்பதே பொரு த்தமான பொருளைத் தருதலானும், அதவே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்ளப்பட்டது.

கருத்து. அவா இல்லார்க்குப் பிறப்பு இல்லை.

332.

ஈ. வேண்டாமை பன்ன விழுச்செல்வ மீண்டில்லை
யாண்டு மீடுதொப்ப நில்.

285

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். வேண்டாமை அன்ன விழு செல்வம் ஈண்டு இல்லை —விரும்பாமை விரும்பு ஒத்த மேலான செல்வம். இவ் வுலகில் இல்லை; யாண்டும் அஃது தப்பது இல்—(வேறு) எவ் வுலகிலும் விரும்பா மையை ஒத்த (மேலான) செல்வம் இல்லை.

அகலம். நச்சீர், பரிமேலழகர் பாடம் 'ஆண்டும்'. 'மற்றை ழுவர் பாடம் 'யாண்டும்'.

கருத்து. அவா இல்லாமைக்கு தப்பான செல்வம் எங்கும் இல்லை.

333.

ச. தூய்மை பென்ப தவாயின்மை மற்றது
வாய்மை வேண்ட வரும்.

பொருள். தூய்மை என்பது அவா இன்மை—தூய்மை என்று (நிறப்பித்தல்) சொல்லப்படுவது ஆசையின்லாமை; அது வாய்மை வேண்ட வரும்—ஆசையின்லாமை வாய்மையைக் கைக்கொள்ள வரும்.

அகலம். வேண்ட என்பதனைக் கொள்ள என்னும் பொருளறிற் கூறினர். மற்ற என்பது அசை.

கருத்து. அவா இன்மை அகத் தூய்மையை கக்கும்.

334.

சு. அற்றவ ரொன்பா ரவாவற்றூர் மற்றைபா
ரற்றுக வற்ற இலர்.

பொருள். அவா அற்றூர் அற்றவர் என்பார்—ஆசையினின்று
கீங்கிலூர் (பிறப்பு) அற்றவர் என்று சொல்லப்படுவர்; மற்றையார்
அற்றுக அற்றது இலர்—ஆசையை கீங்காதார் அத்தன்மையாக
(ப்பிறப்பு) கீங்கினமை இலர்.

அகலம். நாமந்தீர், நீசீர் பாடம் 'அற்றவ ரொன்பார்'. 'அவா'
ஐந்தாம் வேற்றுமைத் தொகை.

286

அவா வறுத்தல்.

கருத்து. அவா வற்றவரோ பிறப் பற்றவர். 335.

சு. அஞ்சுவ தோரு மவாவே யொருவனை
வஞ்சிப்ப தோரு மவா.

பொருள். அவா ஒருவனை வஞ்சிப்பது—ஆசை ஒருவனை
வஞ்சிப்பது; அவாவே அஞ்சுவது—(ஆசலான்,) அவாவே அஞ்சத்
தக்கது.

அகலம். 'ஒரும' இரண்டும், ஏகாரமும் அசைசன். நாமந்தீர்
பாடம் 'அஞ்சுவ தோரு மவாவே,' நீசீர் பாடம் 'அஞ்சுவ தோரு
மறிவே'. நாமந்தீர் பாடமே ஆசிரியர் பாடம் எனக் கொள்க.

கருத்து. அவாவினை விடுதலே மக்கள் கடமை. 336.

எ. அவாவினை யாற்ற வறுப்பிற் றவாவினை
தான்வேண்டு மாற்றான் வரும்.

பொருள். அவாவினை ஆற்ற அறுப்பின்—(ஒருவன்) ஆசையை
முற்ற ஒழிப்பின், தவா வினை தான் (து) வேண்டும் ஆற்றான் வரும்—
கொடாத வினைகள் தான் விரும்பிய நெறியால் வரும்.

அகலம். கொடாத வினைகள்—அறங்கள்.

கருத்து அவாவினை விட்டார் அறங்களைப் புரிவர். 337.

அ. அவாவில்லார்க் கில்லாருந் துன்பமஃ துண்டேற்
றவாஅது மேன்மேல் வரும்.

பொருள். அவா இல்லார்க்கு துன்பம் இல்லாகும்—ஆசை
இல்லாதார்க்குத் துன்பம் இல்லையாகும்; அஃது உண்டேல் தவாது
மேன்மேல் வரும்—ஆசை உண்டாயின் (துன்பம்) கொடாது மேல்

மேல் வரும்.

அகலம். "ஆசைப் படப்பட வாய்வருத் துன்பக்கம்" நீடு மநீரம்.

கிருக்குறள்—அறப்பால்.

கருத்து. அவா இல்லார்க்குத் துன்பம் இல்லை. 333.

சு. இன்ப மிடையறு தீண்டு மவாவென்னுத் துன்பத்துட் டுன்பங் கெடின.

பொருள். அவா என்னும் துன்பத்தன் துன்பம் கெடின—ஆசை என்னும் துன்பத்தன் மிகுந்த துன்பம் அழியின், இன்பம் இடை அறுது ஈண்டும்—இன்பம் இடையில் நீங்காது பெருகும்.

அகலம். அவா என்னும் காரணத்தைத் துன்பம் என்னும் காரியமாக உபசரித்தார்.

கருத்து. அவா இல்லார் இன்பம் அடைவர். 339.

யி. ஆரா விபற்கை யவாரீப்பி னாநிலையே பேரா விபற்கை தரும்.

பொருள். ஆரா(த)இயற்கை அவா கீப்பின்-சிரம்பாத இயல்பை யுடைய ஆசையை நீக்கின், அ நிலையே பேரா(த) இயற்கை தரும்—அந் நிலைமையே (என்றும்) ஒரே தன்மையான இயல்பினாத் தரும்.

அகலம். அவாவை நிறைவேற்ற நிறைவேற்ற அது வார்த்து கொண்டே போகும் இயல்பிற் றுகலின், ஆரா விபற்கை அவா என்றார். அந் நிலைமை, அவாவை நீத்த நிலைமை. ஒரே தன்மையான இயல்பாவது, பிறப்பினி னன்றும் ஒரு படித்தா யிருக்கும் நிலைமை. பேராத—வேறுபடாத—ஒரே தன்மையான.

கருத்து. அவாவினை விட்டார்க்குப் பிறப்பு இறப்பு இல்லை. 340.

விட்டியல் முற்றிற்று.

ஊழியல்.

அஃதாவது, விதியின் இயல்பு.

ஊழ்.

நயிடும் அதி:—ஊழ்.

அல்தாவது, விநி.

க. ஆகழாற் றேன்று மசைவின்மை கைப்பொருள்
போகழாற் றேன்று மடி.

பொருள். கை பொருள் ஆகு ஊழால் அசைவு இன்மை
தோன்றும்—கைப் பொருள் ஆகும் விதியால் சோம்பலின்மை தோன்
றும்; கை பொருள் போகு ஊழால் மடி தோன்றும்—கைப் பொருள்
போகும் விதியால் சோம்பல் தோன்றும்.

அகலம். கைப் பொருள் என்பது சிக்க கோக்காக கிற்றலின்,
அது முன்னரும் பின்னரும் கூட்டி உரைக்கப்பட்டது. கை
என்பது துணைப் பெயர். 'ஆகு' 'போகு' விளைத் தொகைகள்.

கருத்து. கல் விதிக்கு அடையாசும் சோம்ப லின்மை. 341.

உ. பேதைப் படுக்கு மிழவூழ் முந்வகந்து
மாகலூ முற்றக் கடை.

பொருள். இழவு ஊழ் (உற்றகடை) பேதை படுக்கும்—(கைப்
பொருளை) இழத்தற்கு உரிய விதி உற்ற இடத்து (அஃது ஒருவனை)

அறிவிலனாகச் செய்யும்; ஆகல் ஊழ் உற்ற கடை அறிவு அகற்றும்
—(கைப் பொருள்) ஆகுதற்கு உரிய விதி உற்ற இடத்து (அஃது
அவனது) அறிவைப் பெருக்கும்.

அகலம். 'உற்றக் கடை' என்பது முன்னும் கூட்டி உரைக்
கப்பட்டது. இழவூழ், ஆகலூழ் என்பன எண்காம் வேற்றுமையின்
குள் ளுரும் தகுதிப் பொருளும் உடன்தொக்க தொகைகள்.

கருத்து. கல் விதி வந்தக்கால் அறிவு வளரும்; தீ விதி வந்தக்
கால் அறிவு குறையும். 342.

ங. தண்ணிய தூல்பல கற்பினு மந்துர்தன்
துண்மை பதிவே மிகும்.

289

37

நிருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். தண்ணிய தூல்பல கற்பினும்—(ஒருவன்) தண்ணிய
(பொருள்களை யுடைய) தூல்கள் பலவற்றைக் கற்பினும், மற்றும்
தன் உண்மை அறிவே மிகும்—பின்னும் தனது விதியின் அறிவே
மிகுத்து கிற்றும்.

கருத்து. ஒருவனுக்கு விதியின் அறிவே மிகுத்து கிற்றும். 343.

ச. இருவே துலகத் தியற்கை நிருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு

பொருள். உலகத்த இயற்கை இரு வேறு—உலகத்தின்கண் விதி இரண்டு வேறு (வகைப்பட்டது); திரு (வினர் ஆதல்) வேறு

வதள்ளியர் ஆகலும் வேறு—செல்வத்தை உடையவராதற்கு (உரிய விதி) வேறு; அறிவை உடையவ ராதற்கு (உரிய விதி) வேறு.

அகலம். பின்னர்த் 'தெள்ளிய ராதல்' என்று கூறுகின்றமை யான், முன்னர்த் திருவினர் ஆதல் என்று கொண்டு பொருள் உரைச் சப்பட்டது. 'ஆதல்' இரண்டும் உறபும் பொருளும் உடன் தொக்க தொகைகள்.

கருத்து. செல்வ வக்த ராதற்கும் அறிவுடைய ராதற்கும் உரிய விதிகள் வெவ் வேறு. 344.

ரு. நல்லவை பெல்லா அந் தீயவாக் தீயவு
நல்லவரஞ் செல்வஞ் செயற்கு.

பொருள். செல்வம் செயற்கு தீயவும் நல்ல ஆம்—செல்வத்தை ஆக்குதற்குரிய விதிக்குத் தீய செயல்களும் நல்ல செயல்களும்; (செல்வம் அழித்தற்கு) நல்லவை எல்லாம் தீய ஆம்—செல்வத்தை அழிப்ப தற்குரிய விதிக்கு நல்ல செயல்களெல்லாம் தீய செயல்கள் ஆம்.

அகலம். நல்லவை எல்லாம் தீய வாம் என்றமையால், செல்வம் அழித்தற்கு என்பதைச் சொல்வெச்சமாகக் கொண்டு பொருள் உரைச்

290

உளம்.

சுபட்டது. செயல் என்பதும், சொல்வெச்சமாகக் கொள்ளப்பட்ட அழித்தல் என்பதும் ஆகுபெயர்கள், முறையே அவற்றின் விதிகளுக்கு ஆயினமையால்.

* கருத்து. நல்ல விதி யுற்ற விடத்துச் செய்வன எல்லாம் நல்லவைவாம்; தீய விதி யுற்ற விடத்துச் செய்வன எல்லாம் தீயவை. 345

சு. பரிபிணு மாராவாக் பாலல்ல வுய்த்துச்
செநியினும் போகா தம.

பொருள். பால் அல்ல பரியினும் ஆகா வாம்—விதியால் (தம் முடையன) அல்லாத பொருள்கள் முயன்று வருந் தினும் உண்டாகா வாம்; தம உய்த்த செரியினும் போகா—(விதியால்) தம்முடைய பொருள்கள் (சேய்மைக்கண்) கொண்டுபோய் எறியினும் போகா

அகலம். "வருத்தி யதைத்தாலும் வாராத வாரா; பொருத்து வன போயினென்றும் போகா".—தல்வழி

கருத்து. விதிப்படி தமக்குரியன தம்மைவிட்டு நீங்கா. 346.

எ. வருத்தான் வருத்த வகையல்லாற் கோடி தொகுத்தார்க்கும் துய்த்த லரிது.

பொருள். வருத்தான் வருத்த வகை அல்லால்—(அவரவர் வினைப் பயனை அவரவர்க்கு) வருத்த இறைவன் வருத்தபடி அல்லாமல், கோடி தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது—கோடிப் பொருள் ஈட்டினார்க்கும் துய்த்தல் இல்லை.

அகலம். துய்த்தல்—அனுபவித்தல். வருத்தம்—பிரித்தல். ஈட்டல்—சேமித்தல். தாமதநீர் பாடம் 'தொகுத்தாலும்'.

கருத்து. தம் விதிக்குத் தக்கபடியே இன்பம் துய்ப்பர். 347.

அ. துறப்பாரம்ற் துப்புர வில்லா குறற்பாலை ஆட்டா கழியு மெனின்.

291

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பொருள். உறல் பாலஊட்டா(து) கழியும் என்னின்—பொருத் தற் பகுதியனவாகிய விதிகள் (தமது பயன்களைக்) கொடாமல் நீங்கும் என்றால், துப்புரவு இல்லார் துறப்பார்—செல்வம் இல்லாதவர் துறப்பார்.

அகலம். விதிகள் தமது பயன்களைக் கொடாமல் நீங்குதலும் இல்லை, வறிஞர் துறக்கப் போவதும் இல்லை என்றவாறு. இக் குறள் பொய்த்தற் குறிப்பணி. 'மன்' அசை. துப்புரவு—துகர்ச்சிப் பொருள்கள்.

கருத்து. விதிகள் தமது பயன்களைக் கொடாமல் நீங்கா. 348.

க. நன்றாங்கா எல்லவாக் காண்பவ ரன்றாங்கா லல்லற் படுவ தெவன்.

பொருள். கன்று ஆம் கால் கல்லவா(க) காண்பவர்—(தாம் முன் செய்த) கல் வினைகள் வினையுங்கால் இன்பக்களாக உணர்பவர், அன்று ஆம் கால் அல்லல் படுவது எவன்—(தாம் முன் செய்த) தீவினைகள் வினையுங் கால் துன்பம் உறுவது யாது காரணம்?

அகலம். கன்று, அன்று என்பன சாதி யொருமைப் பெயர்க்கள்.

கருத்து. இன்பமும் தன்பமும் தம் முன் வினைப் பயன்களே.

யி. ஊழிற் பெருவலி யாவள மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்.

பொருள். ஊழின் பெரு வலி யா உள—விதியைப் போலப்
பெரிய வலியை யுடையவை எவை உன்னன? மற்ற ஒன்று சூழி
னும் தான் முக்த உறும்—விதியை மாற்றும் ஒன்றை எண்ணினும்

அவ் விதியே முற்பட்டுப் பொருத்தம்.

அகலம். ஒருவன் விதைத்த வித்தின் விளைவை விட்டு வேறு
வித்தின் விளைவை அடைய முடியாதது போல, ஒருவன் செய்த

292

ஊழ்.

வினையின் பயனை விட்டு வேறொரு வினையின் பயனை அடைய முடியா
தென்றார். அஃதாவது, ஒருவன் ஒரு வினையைச் செய்து அதன்
பயன் அவனைப் பொருத்தம் காலையில் அப்பயனை மாற்றுதற்கு
அவன் விரும்பின், அவனும் அதனை மாற்ற முடியாது. அப் பயனை
மாற்றத் தக்க வேறு ஒரு வினையைச் செய்து, அதன் விளைவாகிய
வேறு ஒரு விதியை ஆக்கி, அதனும் அப் பயனை மாற்றவேண்டும்.
வலியை யுடையவற்றை வலி என்றார்.

கருத்து. விதியைப் போல வலி யுடையது வேறு யாதொன்
தும் இல்லை. 350.

ஊழியல் முற்றிற்று.

அறப்பால் முற்றிற்று.

திருக்குறள்—சிறப்புப்பாயிரம்.

செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி.

செய்யுள்.

அணுவைத்
 அரவிய
 அறநான்
 அறத்தகனி
 அறமுத
 அறமுப்பத்
 அறம்பொரு
 அறநறிக்கேத
 அன்னதூற்
 ஆண்பாலே
 ஆரியமுஞ்
 ஆவிரத்தி
 ஆவனவு
 ஆற்ற
 இமமை
 இன்பமுந்
 இன்பம்
 உப்பச்ச
 உன்னத்
 உன்னாத
 எல்லாப்
 எழுத்தனை
 என்னம்
 ஏட்டுவரைந்
 ஏதயிந்
 ஐயாது
 ஒருகாவித்
 ஒருவ

பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
55	ஒன்றே	16
31	ஒதற்	30
28	ஒதுபதி	61
49	கடுகைத்	54
41	கந்துகத்தான்	66
40	கலைகிரம்பிக்	48
15	கற்பகத்தின்	62
51	காளின்ற	21
59	சாற்றிய	24
32	சிந்தைக்	52
45	சிவஞானத்	64
23	சீத்திரீர்க்	18
44	செய்யா	29
22	தப்பா	25
43	தரைசெய்தவ	67
39	தானே	15
37	தாளார்	19
27	திருத்தரு	9
49	திருவளர் தெய்வ	70

24	திருவளர் மரும	83
33	தினையளவு	13
47	தேவிற்	42
11	நாடா	10
60	நான்மறையின்	12
36	நீடுபுகழ்த்	69
33	பரந்த	20
65	பாயிர	31
46	பாருருடு	63

294

செய்யுள் முதற்குறிப் பதாதி.

அளவர்
 பூவிந்ருத்
 பெய்ப்பாவ
 பொலிதா
 போன்பூத்த
 மணிநெய்க்க
 மந்தலை
 மன்னுபெருத்
 மானம்
 முய்யெயு
 மையேறு
 மொழிகருங்கல்
 வள்ளவர்
 வீடொன்று

வெள்ளி
வேதப்

இடைப்பாயிரம்.

அகர முதல

அத்தண

அறவாழி

இருமை

இருள்சே

உன்னென்னுள்

எரினுழை அ

ஐத்தவித்தா

ஒழுக்கத்தி

கற்றதன

குணமென்னுள்

கொடுப்பதாஉள்

கோளிற்

கிறப்பொடு

கவையெரிவி

செயற்கரிய

தனக்குவமை

33	தானத்	110
40	தாப்பர்த்து	107
50	தூற்றைப் பெருமை	111
57	கிணறமொழி	115
58	கீரிந்நாயகம்	110
55	கொடுங்கடனுள்	109
88	பிறவிப் பெருங்கடல்	100
68	பொழியாவி	103
14	மலர்மலர்	102
17	மாளிகைத் தடவம்	106
58	மிகம்பிற அழியீழி	108
57	விழ்வினின்று	107
53	வேண்டிதம்	102
26	அழிப்பினல்.	
53	அகழ்வாய்	181
44	அகமயத்திதவி	155
	அகமயத்தி	150
101	அகிகாமை	249
116	அகிலையகன்ற	248
104	அகிலையதா	287
112	அடக்க மாரகு	171
103	அடக்கவண்டி	275
112	அழிந்திண	150

107	அருட்சுட	211
113	அருட் செல்வஞ்	227
111	அரும்தய ரூபு	253
101	அருள்யங்	233
115	அருளிவ்வார்க்	230
108	அரும் கருதி	196
105	அருள் சேர்த்	228
109	அருள் லெஃபி	249
114	அல்ல வரூ	229
114	அல்லமை	157
104	அவாவிவ்வார்க்	287

•
205

இருக்குறள் — அறப்பால்.

அவாவீனை
அவாவென்ப
அவ்வொளித்
அவ்வியத் தழுக்கா
அவ்விய நெஞ்சத்தா
அழுக்கா நவா
அழுக்கா றடையார்க்

அழுக்கா றடையான்
அழுக்கா நெனவொரு
அழுக்காற் நகன்றரு
அழுக்காற்றி
அனவல்ல
அனவறிந்தார்
அனவின்ச
அறங்கடற
அறஞ்சொல்வா
அறத்தா நிது
அறத்தாற்றி ளிஷ்
அறத்தான்
அறத்திந்தே
அறத்தினூஉல்
அறவீனை
அறவல்ல
அறணழீ இ
அறணறிந்து
அறணுக்கம்
அறனியலா
அறனென்ப
அறனென்கி
அறன்கடை

287	அற்றவ ரென்	286
285	அற்ற ரழிபசி	220
236	அன்பகத் தில்லா	147
193	அன்பிலா	144
193	அன்பிற்கு	143
119	அன்பின் வழிய	148
192	அன்பீனு	145
177	அன்பு மறனு	126
193	அன்புற் றமர்ந்த	145
194	அன்போ டியைந்த	146
191	அன்றறிவா	120
197	ஆகூழாற்	289
197	ஆரா வியற்கை	288
196	ஆற்றி னொழுக்கி	127
204	ஆற்றுவா ராற்றல்	219
205	இடனில் பரு	215

121	இணரெரி	257
126	இயல்பாகு	275
121	இயல்பினு	127
146	இரத்தவ்	221.
118	இருணீங்கி	280
263	இருந்தோம்பி	148
187	இருவேறுவ	290
204	இலமென்று	• 246
250	இலர்பல	241
191	இலனென்று தீய	210
182	இலனென்னு	218
128	இவ்வாழ்வா	123
207	இல்லதெ	130
180	இறந்தா நிறந்தா	258
184	இறலீனு	250
260	இனிய வுளவாக	159
209	இனைத்துனைத்	152
270	இன்சொலா	155

செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி.

இன்னொ வினி	158	எனெப்பகை	210
இன்ப யிடை	248	என்பி எதனா	146
இன்புமய	185	ஏதிவார்	208
இன்னுசெய்	260	ஐயத்தி வீல்	280
இன்னு திரக்கப்	219	ஐயனார் யெ	281
இன்னு யென	201	ஒத்த ததிய	213
ஈத வினசபட	222	ஒருபொழுதும்	272
ஈத தவக்கு	220	ஒருமையு	173
ஈன்ற பொழுதிநீ	141	ஒட்டும் வகை	118
உடைமையு	153	ஒழுக்கத்தி செய்	177
உண்ணாது	180	ஒழுக்கத்தி டெய்	177
உண்ணாமையுள்ள	233	ஒழுக்க முடைமம்	176
உண்ணாமையென்	235	ஒழுக்க முடைமயார்	178
உதவி வரைத்தல்	161	ஒழுக்கம் வீழுப்பப்	175
உயிருடம்பி	208	ஒழுக்காரா	190
உரைப்பா	222	ஒழைக்காரை	186
உலக்கத்தேரா	170	ஒழைத்தர்த்த	186
உள்ளத்தா லுள்	195	ஒன்றாக கல்பது	264
உள்ளத்தாற்	200	ஒன்றா யுமைத்	223
உள்ளிய	257	ஒன்றாழை	174
உறங்கு வது	273	ஒன்றாழ்த்த	238
உற்றகொய்	237	ஒத்தியுள்ள	282
ஊருணி	214	எனெசொழி	245
ஊழிற் பெரு	292	எண்ணின்ற	205
எக்கன்று	164	எதல்பாத்துக்	175
எப்பொரு சொ	281	எனவீனா வாகிய	195
எல்லாகக்கு	172	எனவீனாட்	196
எல்லா வினக்கும்	203	எனயென்னுள்	197
எழுபிறப்புக்	157	என்வார்க்கு	198
எழுமல்	161	எறுத்தின்னா	259
எளிதென	181	எற்றிண்டு	282
என்னாமல்	194	எரக்க பொருளா	171
எனெத்தானு	261	எாமம் யெருயி	284
எனெத்தினைய	181	எரவத்தினாற்	160

கூற்றல்
கெடுவல்லியா

கேடும் பெருக்கமு
கைம்மாறு
கொடுப்ப
கொலைவினைய
கொல்லாமை
கொல்லாள்
கொன்றன்ன
சமன்செய்து
சாதலி
சார்புணர்ந்து
சிறப்பினுஞ் செல்வமு

சிறப்பினுஞ் செல்வம்
சிறுமையி

சிறைகாக்குவ்
சிற்றின்பம்
சினத்தைப்
சினமென்னு
சிரிமை சிறப்பொடு
சுடக்கடரும் *
செப்ப முடையவ
செயற்பால
செயிற்றிற் நிலை
செய்யாமற் செய்த
செய்யார்மற் செந்
செல்லா விடத்துச்
செல்லிடத்துச்
செல்விருந்
செறிவறிந்து
சொல்லுக

272
140
269
240

சொற்கோட்
தகுதி யென
தக்கார் தகவில
தந்தை

169
165
167
140

168	தம்பொரு	138
167	தம்மிற்றம்	140
212	தலைப்பட்டார்	277
192	தவஞ்செய்வார்	239
268	தவமறைந்	243
265	தவமுந்	237
236	தற்காத்துத்	132
163	தன்னுயிர்க்கின்	262
169	தன்னுயிர் தானற	240
221	தன்னுயிர் நீப்	266
284	தன்னூன்	232
117	தன்னெஞ்	198
158	தன்னைத்தான் காக்கி	256
258	தன்னைத்தான் காதல	211
133	தாளாற்றித்	213
247	தினற்பொருட்டாற்	234
257	தினைத் துணை	161
256	தீப்பால	210
252	தீயவை செய்தார்	211
239	தீயவே தீய	209
166	தீயினற	174
122	தீவினையா	208

235	துறந்தார்க்குத் துப்	238
159	துறந்தார்க்குந் துவ்	123
259	துறந்தாழிற்	189
255	துறப்பார்	291
254	துண்புறாஉந்	156
151	துன்னியார்	207
171	துஉய்மை யெ	286
254	தெய்வந்.	132

செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி.

தெருணதாவ்
தென்புலத்தார்
தொன்றிற்
நடைமுவு
கூவின்றி

நாழும்பொர்
நயனில செல்லினுந்
நயனில நென்பது
நயனின்று
நயனுடையா
நயன்சாரா
நலக்குரியவர்
நல்லவை
நல்லா நெனப்
நல்லா நெனினுந்
நல்லாற்று
நன்றகு மாக்கம்
நன்றுகா
நன்றுக்கு
நன்று மறப்பது
நன்றே தரின
நாச்சென்று
நானென

நீலவரை
 நிலையஞ்சி
 நிலையிற் நிரியா
 நிலை தவற்றை
 சிறையுடைமை
 துண்ணிய தூல்
 கொஞ்சிற் தறவார்
 கொருக லுண
 கோயெழ்வார்
 பகச்சொல்லிச்
 பகுத்தண்டு

231	பகைபாவ	182
124	படுபயன்	247
225	படைகொண்டார்	232
255	பணிவுடைய	157
246	பயனில பல்லார்முற்	251
224	பயனில்சொற்	252
253	பயன்மர	214
251	பயன் றூக்கார்	160
157	பரிந்தோம்பிக் காக்க	176
216	பரிந்தோம்பிப் பற்	153
252	பரியினு மாகா	291

183	பல்லார் முனியப்	251
290	பழியஞ்சி	125
264	பற்றற்ற கண்ணே	278
218	பற்றற்றே மென்பார்	243
227	பற்றி விடாஅ	277
266	பற்றுக பற்	278
292	பாத்தூண்	220
178	பிறப்பீனு	283
163	பிறர்க்கின்னா	262
167	பிறன்பழி	206
271	பிறன்பொருளாட்	179
270	பிறன்மனை	183
223	புகழ்பட	225
265	புகழ்புரிந்த	135
172	புக்கி லமைந்தின்து	273

269	புத்தே	213
186	புறங்குன்றிக்	244
289	புறங்கூறிப்	204
244	புறத்துறுப்	147
272	புறந்துய்மை	202
263	பெண்ணிற்	131
206	பெறுமவற்றுள்	136
263	பெற்றாற்பே	234

299

திருக்குறள்—அறப்பால்.

பேதைப் படுக்	289
பொய்மமையும்	200
பொய்யாமை பொய்	202
பொய்யாமை வன்ன	201
பொருடீர்த்த	253
பொருணீகி	229
பொருளல் லவற்	279
பொருளற்றூர்	230
பொருளாட்சி	232
பொறுத்த லிறப்பின	185
மகன்றந்தைக்	142
மக்கண்மெய்	139
மக்கல மென்ப	136

மருந்தாகித்	215
மழித்தலு	246
மறத்தல் வெகுளி	255
மறத்தும்	209
மறப்பினு	176
மறவற்க	162
மற்றுந் தொடர்	276
மனத்தலு மாகாக	245
மனத்துக்கண்	118
மனத்தொடு	201
மனைத்தற்க	180
மனைமாட்டு	230
மன்னுயி ரோம்பி	228
மிகுதியான்	189
முகத்தா	156

மோப்பக்	154
யாகாவா	173
யாதனின் யா	274
யாமெய்யா	203
யானென தெ	276
வகுத்தான்	291
வசையிலா	226
வசையென்ப	226
வசையொழிய	222
வஞ்ச மனத்தான்	241
வருவிருந்து	150

வலியார்முற்	231
வலியி னிலைமையான்	242
வறியார்க்கொன்	217
வாணிகஞ்	170
வாய்மை	199
வானுயர்	242
வித்து மிடல்	151
விருந்து புறத்தாக	149
விழுப்பேற்றி	190
விளிந்தாரின்	180
வீழ்நாள்	121
வேண்டற்க	249
வேண்டாமை	285
வேண்டிய	239
வேண்டினுண்	275
வேண்டுங்கால்	285

செய்யுள் நதந்தறிப்பகாநி முந்நிநு.

300

சிருக்குறள் — அறப்பால்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	நிருந்தம்.
VI	4 & 5	12 & 5	22 & 12
5	20	உறையாசிரியர்கள்	உறையாசிரியர்கள்
16	23	ஓ—ள்	ஓ—ள்
26	14	அதிகார	அதிகார
37	18	நரிவெருத்தலையார்	நரிவெருத்தலையார்
40	24	தைத்தாற் றளிய	தைத்தாற் றளிய
45	10	யுண்டாககிக்	யுண்டாககிக்
46	22	ஓதும்	ஓதும்
48	2	கிசை, யண்ணம்,	கிசைவண்ணம்,
„	12-13	கலைவிரம்பி...எனினும்	கலைவிரம்பி
„	15	ஆராய்ச்சி	கோக்குதற்கு ஆராய்ச்சி
„	17	தண்மை	தண்மை
51	10	பாணிபூகளுர்	மாணிபூகளுர்
55	19	குறள் நாயனாது	குறள்—நாயனாது
56	23	விரிவு	அகலம்
61	4	பிழைகளை	எழுத்துப் பிழைகளை
68	21-22	பின்வருகிறபடி	அச்சிடச்
69	22	புராணம்	புராணம்
70	12	யவரது	வரது
76	7	தேவனுடைய	தேவன்
79	19	எற்றுப் திரை புணல்	எற்று திரை புணல்
80	1	வென்றோன்,	வென்றோன்—
„	24	விடையத்தில்—	விடையத்தில்...
93	25	என்று சொல்ல	என்று
96	10	வெளிர்க்க	வெளிர்க்க
99	2	திரண்ட . க ல்	திரண்ட கல்
99	10	கோதனங்கள்....	கோதனங்கள்—
110	4	தழீய	தழீய
113	17	ஐம்புலன்களையும்	ஐம்புலன்களையும்
118	2	மறத்தலினால் கில்லை	மறத்தலி னாக்கில்லை

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
118	18	சுற்றசை	அசை
120	10	குடன் செல்லும்)	குடன்) செல்லும்.
123.5-7	தலைப்பு	அறன்வலி யுறுத்தல்	இல் வாழ்க்கை
128	15	என்பது	என்பது
147	6	மறம்	மரம்
"	18	இல்லாதவாக்கு	இல்லாதவர்க்கு
156	10	அகத்தி	அத்தி
178	15	பயத்தாலனும்	பயத்தாலனும்
178	16	...	முன்உரையாளியர்கள்
179	1	ஆசிரியர்	பாடம் 'என்றிக்கு'.
183	20	பிறர்க்குரியா	ஆசிரியர்
189	13	வாயினின்று	பிறர்க்குரியா
194	11	திர்த்தாரும்	வாயினின்று
197	24	தேற்றா தவர்	திர்த்தாரும்
211	14	அற்ற,	தேறா தவர்
216	13	ஆறு	அற்ற
224	26	மாயா"	ஆறே
230	9	இல்லாதிய வாக்கு	மாயா,
"	"	வகாம்	இல்லாதிய ஆக்கு
232	"22	போல	அகாம்
235.6	18 & 1	ஒர் & ஒர்	போல்
240	14 & 24	தான் & கூற்றம்	ஒர் & ஒர்
257	14	கடாகள்	தான் & கூற்றம்
261	10	தாம்	கடர்கள்
267	19	"என்னும் யாம்" என்று	தான்
273	தலைப்பு	கொல்லாமை	என்னும்யாம்-என்று
276	10	வேண்டியதா	தீலையாமை
277	2	வானோர்க்கு	வேண்டியதா
287	14	தவாவினைதான் (த)	வானோர்க்கு (ம்)
298	24	கடக் கடரும்	தவா (த)வினைதான்
"	27	செய்திற் நிலை	கடச் கடரும்
299	15	எல்லா நெணினும்	செய்திற் நிலை
			கல்லா நெணினும்